

Bir terapist. Bir sır. Bir cinayet.

HASTANIN SIRRI

LORETH ANNE
WHITE

LORETH ANNE
WHITE



HASTANIN
SIRRI



Düzenleme
Ny.özlem



Ninova

Juno Kitap - 23

HASTANIN SIRRI

Loreth Anne White

Orijinal Adı: **The Patient's Secret**

Çeviren: Bahar Ulusöglu

Düzeltili: Aylin Boz

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: #78-625-97064-5-0

Text copyright © 2022 by Loreth Anne White

Türkçe hakları Juno Kitap'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski,*Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

LORETH ANNE
WHITE

HASTANIN SIRRI

Çeviren: Bahar Ulusoglu



Ninova

Marlin ve Syd için...
Çalkantılı bir orman yangını yazında bana ve Hudson'a
katlandığınız için teşekkürler. İkinizi de seviyorum.

ÖNSÖZ

Bu kurgusal anlatının temelinde yatan ilhamın kaynağı, Kanada bozkırlarında, sakin bir muhitte gerçekleşen, korkunç ve şok edici gerçek bir suçtur. O gün yaşanan olaylar, Kanada'nın suç tarihinde silinmez izler bırakırken, medyada geniş yer tutmuş ve ardından gelen davalar da sürekli gündemde kalmıştır. *Hastanın Sırri*'nda arka planda yer alanlar bu suçun bazı gerçek unsurlarından doğrudan etkilenmiş olsa da etrafında dönen öykü tamamen kurgusaldır.✱

BÖYLE BİTTİ

*Tarotta “Ölüm” kartının getirdiği değişime karşı durmamak en iyisi. Karşı koymak değişimi zorlaştıracaktır. Acı verecektir. Onun yerine, bırakmalı, olması gereken değişime kucak açmalı ve onu yeni bir başlangıç olarak görmeli. Ölüm kartı, ileriye gidebilmek için geçmişe çizgi çekmeniz gerektiğine dair bir işarettir. Der ki: Artık işine yaramıyorsa bırak gitsin.**

Ressamın sözleri. Ölüm. 36x48. Yağlı boya tablo.

Orman beklediğinden daha karanlıktı. Kadim ağaçlar sallanıp eğilirken, yağmur damlaları durmaksızın yaprakların arasından süzülerek iniyordu. Uçurumun yanındaki dar patika çamurdan kayganlaşmıştı. Kafa fenerinden çıkan zayıf ışığı geri yansıtan sis patikayı kaplıyordu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeyi sürdürürken, yüreğinin ağzına geldiğini hissediyordu. Keşke stüdyodan çıkmadan önce telefonunu iyice arayıp bulsaydı. Bu saatte dışarı çıkmamalıydı. Ama kafasının içindeki sesler geri gelmiş, bu sert yaz fırtınasına rağmen onu gecenin karanlığına sürüklemişti. Bir an önce bu seslerden kurtulmalıydı. Fakat

derinlerde bir yerde, gerçek kaçışın mümkün olmadığını da biliyordu. Henüz değil. Canavar, çemberi daraltmıyordu. Başka biri değildi. Kafasının içindeydi. Oydu.

Sapladım bıçağı... üstüm başım kan... bir daha saplayamadım... çok küçüktü ölmek için... yalvarıyordu... öldürmeyeyim diye... hırıltıyı duydum... bir kez başladı mı durduramazsın. Bitirilmesi gerekti.

Sessiz çığlık göğsünden dışarı taşıyordu. Ses canlandı. Kulaklarını delip geçti. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Daha zorlayarak, daha hızlı kaçış arayışıyla çabasını sürdürdü. Nefesi boğazında hırıltıya dönüşüyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Su geçirmez koşu montunun altına giydiği tişörtü terden ıslanmıştı.

Bir görüntü beynini yiyordu; yaprak şeklinde, açık yaralar. Göz çukurundaki yarık. Kan... ne kadar çok kan vardı. Duvarlara, boydan boya tavana, abajurların üstüne, televizyon ekranına, egzersiz bisikletine sıçramıştı. Koridordaki yolluk, kanı içine çekmiş, yapış yapıştı. Kokusunu yeniden alabiliyordu. Sıcak. Yoğun.

Özür dilerim. Çok, çok, çok özür dilerim... Başka biriydim. Kimdi o bilmiyorum bile. Sanki gerçek değildi, o ben değildim.

Bıçağın parıltısını gördü. Çığlıkları duyuyordu. Bacaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Öldürdüm... öldürdüm... öldürdüm. Hiç istememiştim

Ağaçların üstünde şimşekler çakıyor, gök gürültüsü patlıyordu. Korku içinde sendeledi, neredeyse düşecekti. Sarsılmış halde durdu, eğildi ve ellerini kalçasının üzerine koydu. Derin derin nefes aldı. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Verdiği her nefes, kafa fenerinden çıkan ışık huzmesinde hayalet misali uçup gidiyordu. Gök gürültüsü yeniden gürleyerek okyanusa doğru kaybolup gitti. Denizi göremiyordu ama orada

olduğunu hissedebiliyordu; sağındaki ağaçların ötesinde, uçurumun dibinde kabaran, boş bir karanlık. Hareketsiz durduğundan, sürekli yağan yağmur sesinin altında, dalgaların köpürmesini ve erozyona uğramış kumtaşı falezlerin dibindeki çakıl taşlarını tıkırdatmasını duyabiliyordu.

Bir şeyler yanlış gitmişti.

Bir planı vardı ama geri tepmişti. Artık ne yapması gerektiğini, hatta bu an içinde nasıl var olacağını bile bilmiyordu. Amacının ne olduğunu da.

Ağaçların arasında bir şey hareket etti. Gerildi; bakışları sağındaki ormanın içindeki şekillere doğru kaydı. Her hareket edişinde kafa fenerinden çıkan ışık sisin içinde titreşiyor, gölgeler fırlayıp üzerine üzerine geliyordu. Ağaç gövdeleri ve eğrelti otları arasındaki karanlığa bakmaya çabalayarak yutkundu.

Bir kez daha şimşek çaktı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü tam üstünde patladı. Yağmur daha da şiddetlenmişti; rüzgâr coşkulu bir nehrin akışı gibi ağaç tepelerinde uğulduyordu. Göz ucuyla kapüşonlu bir siluet görür gibi oldu ama siluet bir anda kayboldu.

Nabız atışları hızlandı, boğazı kurumuştı. Sırtından ter boşandı.

Ormandan çıkması gerekiyordu. Arkasında uzanan patikaya baktı. Geriye dönmek ileri gitmekten daha uzun sürecekti. Devam ederse bir iki dakika içinde kendini açık otluk alanında bulabilirdi. Ormanı arkasında bırakacaktı. Otluk alanın ötesinde bir araba parkı vardı, parkın arkasında da ışıklı bir cadde. Daha aydınlıktı orası. Daha güvenli. Işıkların altında, caddelerde eve doğru koşabilirdi.

Yeniden koşmaya başladı. Gökyüzü çakan şimşekle aydınlandı. Daha da hızlandı; ağaç köklerine takılıp tökezliyor, çamurda kayarak ilerliyordu. Çam kozalakları, küçük dallar

ağaçlardan kopup düşüyordu. Uçan bir kozalak neredeyse kafasına düşecekti. Eğilip geçiştirdi. Ani hareketi gölgelerin fırlayıp kaçışmasına neden oldu. Bir kez daha durdu. Nefes nefeseydi; hızla arkasına döndü, kapüşonlu silueti ağaçların arasına gizlenirken gördü. Karanlığın içinde, suratında sanki maske varmış gibi görünüyordu. Sis yoğunlaşıyordu; adam bir anda yok oldu. Korkunun pençesi boğazını sıkmaya başlamıştı.

İyice hızlanmıştı, bacakları onu ileri doğru itiyordu; ayak-kabıları çamurda kayıyordu. Sendeledi. Kollarını iki yana açıp dengesini sağlayarak yeniden toparlandı; daha da hızlı koşmaya çalıştı.

Bir şimşek daha. Bir saniyeliğine önündeki patika aydınlandı. Kapüşonlu silueti yine gördü. Bu sefer elinde fener ve başında kafa feneriyle. Yüzü olmayan bir Tepegöz. Bedeni donup kaldı. Beyni felce uğramıştı sanki. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Adam ona doğru yaklaştı. Kafa fenerinin ışığı adamın ceket ve pantolonundaki çizgilere vurup yansırıyordu. Çizgiler, üzerlerine vuran ışıkla gümüş bıçaklar gibi parlıyordu; tıpkı Cadılar Bayramı'ndaki iskelet kostümlerine benziyordu.

Bıçağı... sapladım... üstüm başım... kan içinde. Telefonu yanında değildi, bir silahı da yoktu.

Adam aniden hızlıca ona doğru yürüyünce patikadan ayrılıp ağaçaltı çalılıkların içine daldı. Ağaç kütüklerine, köklerine, taşlara takılıp düşe kalka dikenli böğürtlen çalılarını ezip geçti. Kolları bir o yana bir bu yana savruluyor, dallar suratına çarpıyordu.

Adam da arkasından çalılarının içine daldı. Ondan gelen iki ışık huzmesi, ağaç gövdelerini ve yapraklarını aydınlatıp, yağmuru pırıl pırıl parlatarak sisin içinde kusursuz tüneller açıyordu. Yeniden gök gürledi. Hafifçe inledi. Göz-

yaşları gözlerini yakıyordu. Bir dal suratına hızla çarptı, çenesini kesti. Yağmur yoksa kan mıydı yüzünü ıslatıyordu. Adamın geldiğini duyuyordu. Arkasındaydı. Büyük bir hayvan gibi çalıları yarararak yaklaşıyordu. Nefes alıp verişini duyuyordu. Bir kez daha düştü; elleri ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerlerken kaba dikenler, çalılar ellerini kesiyordu.

Alçak bir dalın altına doğru emeklerken yine inledi. Kafa fenerini kapattı, hareketsiz durmaya çalıştı. Ama ışıklar gide-rek yaklaşıyordu. Fenerin ışığının yeri aydınlattığını görüyordu. Neredeyse tam dibine gelmişti; artık dayanamayacaktı.

Saklandığı yerden bağıarak fırladı, yaralı bir geyik gibi sendeleyerek yürümeye devam etti. Bir anda ağaçlar arkasında kaldı. Önünde kocaman karanlık bir boşluk vardı. Ormanın sonuna ulaşabilmişti. Falezlere. Okyanusa. Arkasına hızla döndü, adam hemen dibindeydi. Kapana kısılmıştı.

“Ne... ne istiyorsun benden?” diye sordu, kısık bir sesle, nefes nefese.

Adam elinde tuttuğu feneri kaldırdı; sanki bir silah gibi kullanarak saldıracaktı. Bir şeyler söyledi ama kafasının içindeki seslerin gürültüsünden başka bir şey duyamıyordu. Adam ona doğru bir hamle yapıp kolunu yakaladı.

Bağırp mücadele ederek, kıvrılıp bükülerek kolunu kurtarmaya çalıştı. Tam uçurumun kenarındaydı. Nefes nefese. Adam, önünde çömelmiş, kaçmasını engellemek için atılmaya hazır, bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu. Ayağının altında oynayan taşları hissediyordu. Ufalanıp parçalanan kumtaşı falezlerinin hemen üstündeydi.

Adam bağııyordu ama sözcükleri rüzgârın ağaçlardaki gürültüsü ile falezlerin altındaki dalgaların sesinde kaybolup gidiyordu. Bir hamle daha yaptı; yüzüne, boynuna tırnaklarını geçirip, çığlıklar atarak adamı tırmalamaya başladı.

Parmakları kumaşı yakaladı, adamın kasketi ve kapüşonu çıktı. Şimşegin çakmasıyla adamın yüzünü gördü.

Beynindeki her şey durdu.

Sen?

Ama anlık şaşkınlığı ona pahalıya mâl oldu. Saldırganın eli havaya kalktı, el fenerini hızla şakağına indirdi. Kadın sendeledi, bir an için gözleri karardı, yer ayaklarının altından kayarken onu göğsünden itişini hissetti.

Arkaya doğru uçmuştu. Kolları iki yanında savrulurken, uçurumdan aşağı düştüğünün farkına varmıştı. Kamçı gibi vuran yağmurun ve şiddetli rüzgârın altında, aşağı doğru döne döne düşerken göğsünden bir çığlık patladı. Bir şimşek çaktı. Gök gürültüsü çığlıklarını yuttu.

Omuzu bir kayaya çarptı. Kayadan sekti. Baş daha alttaki bir kayaya vurdu. Bedeni yanlmasına bir takla atarak yenden boşluğa savruldu ve daha aşağıda kaburgaları ve yüzü bir kaya çıkıntısına çarptı. Kafatası bir sonraki keskin kayaya çarptıktan sonra çok aşağıda kalan çakıl sahile düştüğünde şükür ki dünyası kararmıştı.

Sesler sonunda kesilmişti.

LILY

AN İTİBARIYLA

20 Haziran, Pazartesi

SEANS NOTLARI: TARRYN

Hasta, 15 yaşında, hırsızlık suçlamasıyla tutuklandıktan sonra geliyor. Terapi istemediğini, “deli” olmadığını belirtiyor. Ancak anne babası “birkaç seans” a katılıp, onarıcı adalet programının gerekliliklerini yerine getirmesi konusunda onu zorluyor.

Sabah, yoğun bulutlarla alacakaranlığa doğmuştu. Rüzgâr sert esiyor, Dr. Lily Bradley’in evindeki terapi odasının pencerelerine vuran yağmur camlardan aşağı süzülüyordu. Dün akşamki mangal partisinin üzerine çöken gök gürültülü sağanak hâlâ dinmemişti. Lily, bahçelerinin köşesindeki yaşlı kavak ağacının bu rüzgârla devrilip evlerinin üstüne düşmesinden korkuyordu. Özellikle de sekiz yaşındaki oğlunun tavan arasındaki odasının üstüne. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Kocasını Tom sabahın beşinde neden koşmaya çıkmıştı acaba. Fırtına karanlığında hem de.

Lily dün gece ettikleri berbat kavgayı düşünmemeye çalıştı. Ne o ne de Tom olan biteni tam olarak kavrayabilmiş değildi ve bundan sonra hayatlarının nasıl değişeceğine dair en ufak fikirleri yoktu. Lily randevularını tamamlamaya

odaklanmaya çabalıyordu. Bunun bir tür inkâr biçimi olduğunun farkındaydı. Ama günlük işleri aynı zamanda onun hayatta kalma yöntemi idi. Alışkanlıklarını “düzenleyerek” mükemmel bir yaşam kurmak, Lily’ye dünyasını kontrol etme gücü veriyordu. Rutine *ihtiyacı* vardı. Kontrolün elinde olduğunu hissetmesi gerekiyordu.

Tom’un fırtına karanlığında koşuya çıkması Bradley ailesinin rutinine dahil *değildi*. Sabahın erken saatlerinde şimşek çakıp gök gürlediğinde onun gitmiş olduğunu fark edince kalkıp yatağın içinde oturmuştu. Şimşegin ışığında yorganın yatağın yanına atılmış olduğunu görmüştü. Yatak soğuktu. Aşağı inmiş ve mutfak tezgâhının üstünde bir not bulmuştu.

Kafamı toplamak için koşuya çıkıyorum.

İşine, koyu krem rengi kanepede oturan hastası Tarryn Wingate’e odaklanmaya çalıştı. Lily’nin koltuğu ahşap ve yumuşak, düz deriden yapılmıştı. Ergonomik bir tasarımı vardı. Ona bir servet ödemişti. Günün sekiz saatini, hastalarına terapi yaparak bu koltuk üzerinde geçirdiğinden rahat olmalıydı. Üzerinde terzi dikimi, bol kesimli bir pantolon ve krem renkli bir kazak vardı. Taktığı inciler sade ve basitti. Altın sarısı saçları ensesinde zarif bir topuzla toplanmıştı. Bir iki tutam saç serbest halde dökülüyordu. Kadınsı ama sade. Profesyonel. Zarif. Ama samimi. Kıyafet seçimleri de rutini- nin bir parçasıydı; kişiliğini tanımlıyor, rahatlık ve her şeyin ötesinde güven vermeyi hedefliyordu.

Güven, psikoterapinin anahtarıydı.

Kliniği de benzer şekilde tasarlanmıştı. Düzenli ancak rahat. Tehlikeden uzak ve korunaklı bir mekân. Tıpkı kökleri derinlere inen bir şeyi, zamanın baskılarına dayanabilen,

sağlam ama gelişen bir organizmayı imâ eden adı gibi: Meşe Ağacı Terapi Merkezi.

Bugün hissedemediği tek şey güvende olma duygusuydu.

Kökleri ortalıktaydı. İç dünyası buz gibiydi. Tüm hayatının, uğruna bu kadar çok çalışıp elde ettiği her şeyin elinden yok olup gitmek üzere olmasından korkuyordu.

Dizlerinin üzerinde bir not defteri vardı. Sayfanın üst kısmında *Tarryn, 7:30* yazılıydı.

“Bu kadar erken geldiğin için teşekkür ederim, Tarryn,” dedi.

“Benim için erken değil,” diye karşılık verdi on beş yaşındaki kız. “Geçen sefer söylemiştim, genelde sabah beş buçuk gibi havuzda oluyorum, okula gitmeden önce, yüzme antrenmanı için.”

Tarryn’in yüzünde hiç makyaj yoktu. Uzun kollu tişörtü gibi kot pantolonu da markaydı. Omuz hizasındaki kumral saçları arkadan şık bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Atletik yapılıydı. Gözleri pırıl pırıldı. Yine de düşmanca bir tavrı vardı. Henüz Lily’ye güvenmiyordu.

Lily yüzünde hafif zorlama bir gülümsemeyle sessizliğini bozmadı. Genç hastasının ilk adımı atmasını bekledi. Sözcükler arasındaki boşluklardan biri hakkında çok şey söyleyebilirdi. Beden dilinden de.

Tarryn, Lily’nin sessizliğinden rahatsız olarak kanepede oturuşunu değiştirdi. “Peki, daha kaç defa gelmem gerekecek? O pembe kazağı çaldığımı ve tutuklandığımı söyledim zaten. Dükkân sahibine üzgün olduğumu söyleyip, özür dilediğimi de.”

“Gerçekten üzgün hissediyor musun kendini, Tarryn?”

Dışarıda gök gürledi. Yağmur yeniden pencerelere şiddetle vurmaya başladı. Lily’nin düşünceleri kavgaya geri döndü. *Hâlâ neden eve dönmedi?* Rüzgârla tehlikeli bir şekilde

eğilen kavak ağacına bakmamaya çalıştı. Geçen yaz Tom'a onu kesmeleri gerektiğini söylemişti. Tom da ağacı yuva olarak kullanan yavru rakunlar büyüyene kadar beklemekte ısrar etmişti. Rakun ailesi artık tamamen büyümüştü ve hâlâ hepsi ağaçta yaşamaya devam ediyordu.

“Fark eder mi?”

“Gerçekten üzgün hissetmiyorsan, o zaman neden mağaza sahibine üzgün olduğunu söyledin?”

“Çünkü öyle yapmam gerekiyordu. Onarıcı adalet programının bir parçası olarak.”

Lily başını onaylar şekilde salladı. Bekledi.

Tarryn gözlerini indirdi, dikkatlice yırtılmış marka kot pantolonundaki iplikleri çekiştirdi. “Ben deli değilim,” dedi. “Sadece bunun nasıl ilerlemesi gerektiğini bilmiyorum. Ya da daha ne kadar süreceğini.”

“Param da var demiştin bana, Tarryn. İsteseydin o kazağı satın alabilirdin. Ama bunu yapabilecekken neden çaldığını söylemedin henüz. “

Tarryn yavaşça gözlerini kaldırdı. “Ya bununla ilgili konuşmak istemiyorsam?”

“Tabii, tamamen sana kalmış bir şey. Ne hakkında konuşmak istersen onu konuşuruz. Bu senin zamanın, senin alanın. Ve bu, *gerçekten* güvenli bir alan, Tarryn. Sadece sana ait bir alan. Daha önce de söylediğim gibi, bu odada söylediğin her şey bu odada kalır. Hasta mahremiyeti her şeyden önce gelir. Bu da benimle olan ilişkinin senin tanımladığın çerçeve içinde kalan bir şey olduğu anlamına gelir. İlk seansımızda söylediğim gibi, olur da seanslar dışında karşılaşırırsak, beni tanıyıp tanımamak tamamen senin kararın; ben de senin seçimine uyarım.”

Sinsi bir gülümsemeye Tarryn'in dudakları kıvrıldı. “Geçen gün havuzda, oğlunu yüzme dersine getirdiğinde beni görmezden geldiğin gibi mi?”

“Evet, bana vermek istediğın işaret buydu. Bazı hastalarım terapiye geldiklerinin bilinmesini istemez. Bazıları da bunu hiç umursamaz.”

“O halde, gerçekten burada konuştuklarımı anneme söylemeyeceksin.”

“Söylediğim gibi, bu zaman dilimi senin.”

“Ödemeyi o yapsa bile mi?”

“Kimin ödediğinin bir önemi yok.” Lily not defterine birkaç kelime karaladı. *Anne? Kontrol sorunları?*

“Ama söylediklerimi yazıyorsun.”

“Bunlar sadece kendim için yazdığım notlar. Seni rahatsız ediyorsa yazmayabilirim.”

Tarryn gözlerini Lily’ye dikti. Kuşkuluydu. Yeniden gök gürledi. Tom şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

“Yazmanı istemiyorum.”

“Tamam.” Lily, not defteriyle kalemini koltuğının yanındaki küçük masaya koydu. “Satın almak için paran olduğu halde pembe kazağı neden çalmaya karar verdiğin konusuna geri dönelim mi?” Konuşurken hastasını dikkatle inceliyordu. Terapist olmak, bir gizemi çözmek için ipuçları arayan bir dedektif olmak gibidir; “mevcut sorunun”, ki bu durumda mağaza hırsızlığı, arkasında yatan nedenleri ortaya çıkarmak gerekir. Bireyi terapiye yönlendiren de bu mevcut sorundur; kişi hayatında önemli bir dönüm noktasına gelmiştir. Mevcut sorun ilk bakışta net gibi görünse de arkasında yatan nedenler çoğunlukla hasta için bile görünmezdir. Bilinçaltının derinliklerine gömülmüştür. Lily’nin rolü, altta yatan etkileri bilinçaltından çıkarmak, bunların incelenmesi ve çözülmesi için hastanın bilinçli farkındalığını sağlamaktır.

Tarryn kanepede kıpırdandı. “Tamam, fakir falan olduğumdan değil. Annem babam çok kazanıyor. Gerçekten çok paraları var. Babam bir sürü şehirde büroları olan bir hukuk

firmasının ortağı. Önde gelen ceza hukuku firmalarından biri. Annem belediye meclisi üyesi, aynı zamanda da büyükbabamın kurduğu bir emlak şirketinin sahibi. Yani, evet, zenginiz. Annem gelecek yılki belediye başkanlığına aday olmayı planlıyor.”

Lily bunu biliyordu elbette.

Bradley ailesi, Vancouver Adası’nda Victoria’nın hemen dışında, okyanus kıyısında zengin bir yerleşim bölgesinde yaşıyordu. Juan de Fuca boğazının hemen karşı tarafında Birleşik Devletler’in Washington eyaletinden bir taş atımı uzaklıktaki bu yerleşimin sakinleri hâlâ birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu. Herkes birbirinden haberdardı. Hepsi öyle ya da böyle birbiriyle bağlantılıydı. Bir terapist için hassas bir ortamdı. Tarryn’in annesi, Belediye Meclisi üyesi Virginia Wingate kampanyasını Story Cove’de yasaların, düzenin ve temizliğin korunması üzerine kurmuştu. Tarryn’in babası, Sterling Wingate, Hammersmith, Wingate & Klister firmasının ortağıydı. Dianne Klister da Lily’nin yakın arkadaşlarından biriydi. O yüzden Lily, Baba Wingate’in servetinin büyüklüğü ve nasıl biri olduğu konusunda yeterince bilgiye sahipti. Tarryn’in anne babasının boşanmak üzere olduğunu da biliyordu.

Lily sessizce bekliyordu. Gök gürledi.

Tarryn boğazını temizledi. “Ben... sadece güvenlik kameralarının izleyip izlemediklerini merak etmiştim. Okuldan bir arkadaşım sürekli oradan bir şeyler aldığını söyledi ve ...” Sustu.

“Ve?”

“Arkadaşım yakalandı.”

“Yani sen de yakalanmayı umdun, öyle mi?”

“Bu çok saçma.”

“Öyleyse yakalanmak *istemedin*?”

“Elbette istemedim.”

“O halde sisteme meydan okumak istedin, öyle mi? Özel olup olmadığını mı merak ettin? Sıyrılıp gitmeyi *becerebilecek* kadar özel?”

“Her şeyi çarpıtıyorsun. Bak... Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. O boktan kazağı geri verdim, tamam mı? Onu beğenmemiştim bile. Yapmam gerekeni de yaptım, mağaza müdüründen özür *diledim*.” Ayağa fırlayıp sırt çantasına uzandı.

“Yakalandıktan sonra arkadaşına ne oldu, Tarryn?”

Genç kız duraksadı. “Mağaza müdürü polis gelene kadar onu orada tuttu. Sonra da tutuklandı. Mesele çok büyüdü; grup toplantılarına gitmek, toplum hizmeti yapmak zorunda kaldı. Bunları yapabilmek için dans derslerini bırakması gerekti.” Sustu. Gözlerinde meydan okuyan bir bakış belirdi. “Stacey’nin anne babası benimkilerin gücüne sahip değil. Babası bir süpermarkette çalışıyor, annesi de ev kadını. Annesi her zaman Stacey’nin dans provalarına falan gelirdi. İşte bu yüzden zengin değiller, çalışmak için yeterince zaman ayırmıyorlar.” Tarryn sırt çantasını omuzuna atıp kapının yanındaki askılığa yöneldi. Ceketini askıdan çekip aldı.

“Bugün buraya nasıl geldin, Tarryn?”

Bir an ne diyeceğini bilemedi sonra yüzünü Lily’ye çevirdi. “Ne ilgisi var bunun şimdi?”

“Erken ayrıldığın için seni alacak birinin olup olmadığını merak ettim.”

Kızın isyan dolu bakışları Lily’ninkilere kilitlendi. Ama bu isyanın altında yatan korkuydu. Bu çocuk savunmasızdı. Yardım istiyordu; anne babasının sevgisi ve ilgisi için haykırıyordu.

Yumuşak bir sesle “Burası güvenli bir alan, Tarryn,” diye hatırlattı Lily. “Bunu anlaman benim için önemli. Sadece seni

daha iyi tanımaya çalışıyorum ama kazakla ilgili konuşmak zorunda değiliz. Ne istersen onu konuşuruz. Ya da aslında istediğin zaman gidebilirsin.”

Tarryn derin bir nefes alıp uzaklara baktı. Lily, çocuğun gözlerinde henüz düşmemiş gözyaşlarının pırlıltısını gördü.

“Annem,” dedi sonunda. “Arka taraftaki girişe park etti. Beni... beni terapi seanslarına getirmek için işinden izin alıyor.”

Lily başını salladı. “Annenin Stacey’nin annesi gibi olmasını ister miydin?”

“Yani fakir mi?”

“Hayır, demek istediğim, annen her sabah seni yüzme antrenmanına götürüyor mu, Stacey’nin annesinin onu dans provalarına götürdüğü gibi?”

Tarryn, Lily’ye ters ters baktı.

“Yüzme antrenmanlarına genelde nasıl gidiyorsun?”

“Babam işe giderken beni bırakıyor.”

“Bekleyip yüzme bittikten sonra seni okula götürüyor mu?”

“Hayır. Bitince ben otobüsle gidiyorum. Babamın işe gitmesi gerek.”

“Baban sabah saat 5’te mi işe gidiyor?”

Gözlerini kaçırıp çizmelerine bakmaya başladı. “Çalışmazsan hiçbir şey olamazsın.”

“Baban böyle mi söylüyor?”

“Bunu herkes bilir.”

“Yüzme antrenmanı gibi mi? Okuldan önce çalışman mı gerekiyor?”

“Olimpiyatlara gidebilirdim. Koçum öyle dedi. *O yüzden* haftada beş gün sabahları çalışıyordum. O yüzden yarışmalara ve denemelere katılmak için her hafta sonu seyahat ediyordum.”

“Olimpiyatlara *gidebilirdim* dedin. Ne değişti?”

Tarryn yavaşça kanepeye geri gitti. Sakinleşmişti. Ceketini ve sırt çantasını elinden bırakmadan minderin ucuna çöktü. “Denemelere katılamadım çünkü onarıcı adalet programını tamamlamak zorundaydım. Onu yapmasaydım sabıka kaydım olacaktı. Ayrıca” yüz ifadesi aniden sertleşti, gözleri çakmak çakmaktı “Koç yeni bir yıldız buldu zaten. Daha genç ve daha güzel.”

“Güzel olmak olimpiyatlarda şansını mı artırıyor?”

Tarryn’in bakışları Lily’yi delip geçti. Dudakları ince bir çizgi haline geldi; yanıt vermedi. Lily, Matthew’u yüzme dersine götürdüğünde havuzda Tarryn ve yüzme takımı ile gördüğü adamı hatırladı. Açık kumral saçlarıyla kaslı, maço herifin tekiydi: Lily onu havuzda ve spor salonunda çalışırken çok defa görmüştü. Kadınlarla da arası iyiydi.

“Koç” konusuna yeniden döneceğini kafasına yazdı.

“Artık olimpiyat adayı olmamak sana ne hissettiriyor?”

“Ciddi misin? Nasıl hissettiğimi sanıyorsun ki?” Bir süre sessizce oturdu. “Annem... annem benim bilerek, tutuklanmak için bir şeyler çaldığımı düşünüyor.”

Lily bahçe kapısının çarptığını duydu. *Tom. O döndü.* Midesi kasıldı. Dikkatini Tarryn’den uzaklaştırmamak için kendini zorladı. “Nasıl yani?”

“Çünkü ben mükemmeliyetçiyim; annem de kendimi fazla zorladığıma inanıyor. Denemelerde başarılı olmayacağımdan korktuğumu, kendimi sabote ederek bir bahane yarattığımı sanıyor.”

“Sence haklı olabilir mi?”

Çenesini kaldırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Böyle boktan bir şey olabilir mi? Niye yapayım bunu? Babam bana inanıyor, bunu kasıtlı yapmadığıma. Gidip onunla yaşamak istiyorum ama annem onun “yaşam tarzı” içinde olmamı

istemiyor. Bir ilişkisi oldu, annem de onu evden kovdu. Ama onu suçlamıyorum; annem insanı hayatından bezdirebilir.”

“Annenle baban boşandı mı?” Lily, bunu Tarryn’in nasıl bir çerçeveye yerleştirdiğini ondan duymak istedi.

“Boşanacaklar. Şu anda ayrı yaşıyorlar. Annem bu onarıcı adalet programını bir “fırsat” olarak görmem gerektiğini söylüyor” havada tırnak işareti yaparak devam etti “sonunda ‘şu yüzme işini bırakmam’ ve derslerime odaklanmam için. Olimpiyat hayalimi böyle adlandırıyor ‘yüzme işi’. Aslında mükemmeliyetçi olan kendisi. Bu ‘mükemmel’ şehirde her zaman ‘mükemmel’ olmaya çabalayan o. Mükemmel olmaya o kadar odaklanmıştı ki kocası onu başka daha mükemmel bir kadın için terk edip gitti.”

“Sen bu kadınla hiç karşılaştın mı?”

Yutkundu, sessizce haliya baktı. Sonunda, “Beni o aptal özel Katolik okuluna sokan annemdi. Anlaşılan *senin* oğlunun ve kızının gittiği okul benim için yeterince iyi değil.”

Kızından söz edilince midesindeki kasılma daha da şiddetlendi. Lily, Tarryn’in kışkırtmak için onu başka tarafa yönlendirerek dikkatini dağıtmaya uğraştığının farkındaydı. Dün akşamki mangal partisinde patlak veren ergen kızlarla ilgili berbat kişisel tartışmaya kaydı aklı.

Dikkatini topla.

Lily, gözünün ucuyla bahçedeki kulübenin ışığının yandığını fark etti. Hızla kaçamak bir bakış attı, kulübede dolanan Tom’un silüetini gördü. Şaşkınlıkla üstünde tişörtünün olmadığını fark etti. Hareketlerinde garip bir telaş vardı.

Lily sakın kalmaya çalışarak, “Hımm... babanın annenden farklı yaklaşımı olduğundan mı söz ediyordun?” diye devam etti. Kulübedeki ışık söndü.

Lily evin arka kapısının çarptığını duydu, kliniği eve bi-tişikti. Eski bir binaydı. Tom’un aceleci adımlarının ahşap

basamaklarda çıkardığı sesi duyuyordu. Bu kadar hızlı olması alışıldık değildi. Gerginliği daha da arttı. Duvardaki saate baktı. Tarryn’le seansı bitmek üzereydi.

“Babam beni anlıyor. Bir hayal peşinde koşmanın ne demek olduğunu biliyor. Bu dünyada beni seven tek kişi o.”

“Bir tek o mu?”

Dizlerini ovuşturdu. “Bir de Koç.”

“Yani... koçun bu dünyada seni seven sadece iki kişiden biri mi?”

“Şey, öyle sevmek değil. Daha çok... beni önemsiyordu.”

“Önemsiyordu? Yani artık önemsemiyor mu?”

Tarryn’in gözleri kısıldı. “Takıma seçilmedim, tamam mı? Yani... o meşgul. Milli yarışlar için hazırlananlarla ilgileniyor. Ama hafta sonları şehir dışındaki yüzme karşılaşmalarına benimle giden oydu. Diğer çocukları anne babaları götürürdü; birlikte feribota binerler, birlikte otelde kalırlardı falan işte. Benim anne babam tüm hafta sonu işten ayrı kalamaz.”

Lily, uzaktan gelen yükselip alçalan bir siren sesi duydu. Sis dışarda daha da yoğunlaşmıştı, yağmur ise şiddetini koruyordu. Trafik kazası falan olmuştu herhalde.

“Benim anne babam başkalarınıninkine benzemiyor. Diğer anneler kermes için kek kurabiye yapar ama benim annem... sadece çek ya da her ne ise onu verir. O tür boktan işler için zamanı yoktur.”

Sirenin sesi giderek yükseldi; yağmur ve rüzgârda hazin bir uluma gibiydi. Lily siren sesine katlanamıyordu. Onu karanlık bir yere fırlatıp atıyordu. Çocukluğunda, anne babasını ve kardeşlerini kaybettiği o korkunç zamanı hatırlatıyordu. Yetim kaldığı ânı. Sirenler bedeninde zihninden bağımsız, içgüdüsel ve fiziksel bir tepkiyi tetikliyordu. Kontrol edemediği bir şeydi. Lily bir terapist olarak, travmaların kişinin bedeninde yaşamlarına devam ettiğini ve ne olduğuna dair

zihinde bir iz bırakmasalar da, bu anılar bilinçaltının derinliklerinde birbirlerinden tamamen ayrı olarak tutulsalar bile bedenin bunları bir yere yazdığını biliyordu.

Bir bakıma bu yüzden terapist olmaya karar vermişti travmanın bir çocuk üzerinde uzun vadede ne gibi zayıflatıcı etkileri olabileceğini ve şok edici olayların bir genci ve bir yetişkini nasıl şekillendirebileceğini, bunları birebir yaşayan biri olarak çok iyi biliyordu. Hayattaki amacı başkalarının ruhsal sıkıntılarla başa çıkmalarına yardımcı olmak, geçmişte gerçekleşen korkunç şeyler yüzünden onarılmaz yaralarla yaşamak zorunda olmadıklarını onlara göstermekti. Her saat, her gün, her hafta, her yıl tekrar tekrar, herkesin yazılan öyküsünü değiştirme *kudretinin olduğunu*, geçmişin örüntüsünü yeniden şekillendirebileceğini göstermeye çabalıyordu. Kimse geçmişiyile tanımlanmamalıydı ya da genetik özellikleriyle. İnsanlar *değişebilirdi*.

Bu onun varoluş sebebiydi. Amacıydı. Herkesin bir amacı olmalıydı.

Lily yine dışarıdaki kulübeye baktı. Bu kez Tarryn'in bakışları onunkileri izledi. Lily hastasının da siren seslerini dinlediğinin farkındaydı. Daha da artmışlardı. Giderek yükselen sesler inişli çıkışlı ürkütücü bir senfoniye dönüştü. Üst katlardan kapı çarpma sesleri duyuldu. Duvarların ardından Tom'un bağırarak kızları Phoebe'yi çağırdığını duyuyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. Sıcak basmıştı. Bakışları yeniden duvardaki saate takıldı. Seans birkaç dakika içinde bitecekti. Sonuna kadar götürmeliydi.

"Tarryn, acaba... acaba daha önce sözünü ettiğin bir konuya geri dönebilir miyiz? Koç'un yeni gözdesine?"

Tarryn derin bir nefes aldı. "'Büyük gelecek vaat eden' kızı mı diyorsun?" Yine havada elleriyle tınak işareti yaptı. "Artık o Sally Ann."

Siren sesi iyice yükseldi. Sanki bulundukları sokaktan geliyor gibiydi. Lily'nin boğazı düğümlendi. Cildinin karıncalandığını hissetti. Düşüncelerini zar zor toplayabiliyordu.

“Yani... olimpik yüzme potansiyeline sahip olmak için güzel olmak mı gerekiyor?”

“Ne?”

“Senden daha genç ve güzel olduğunu söyledin.”

“Saçmalama.”

Lily gözlerini kırptı. Siren sesi daha da yükseldi.

“Üstelik, Koç aslında öyle bir şey söylemedi. Sally Ann söyledi bana. Muhtemelen yalan söylüyor. Sanırım Koç'a âşık. Çok saçma. Koçuna nasıl âşık olabilirsin? Üstüne üstlük bunun seni dünya çapında bir takıma sokabileceğini nasıl düşünebilirsin?”

Siren sesi hemen evin önündeydi. Çakarlı kırmızı ve mavi ışık aniden sokağa bakan dar pencereden içeri girdi ve Lily'nin kliniğinin tavanına ve duvarlarına çarptı. Lily hızla yerinden fırlayıp pencereye koştu. Jaluzileri araladığında iki polis aracının bahçelerinin hemen önüne gelip durduğunu gördü. Aracın üstündeki ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. Sirenler sustu. Aracın kapıları açıldı. Üç üniformalı polis yağmurun altında dışarı çıktı. Ama ışıklar sessizlik içinde yanıp sönüyordu. Lily, Tom'un Matthew'u bağıarak çağırdığını duydu.

“Ayrıca Koç evli ve gençlerle ilgilenmiyor,” dedi Tarryn; pencereden bakmak için Lily'nin yanına gelmişti.

Lily'nin nabızı deli gibi atıyordu. Dikkati tamamen dağılmıştı. Evlerinin ön kapısının açıldığını duydu.

“Sanki evliliğin bir önemi varmış gibi,” dedi Tarryn.” Koç'u bir kadınla görmüştüm; kesinlikle karısı *değildi*, kesinlikle 'genç' de değildi. Spor salonun arka tarafında kadını öpüyordu.”

Lily, Tom'un garaj yolundan yaklaşan polislerle doğru aceleyle koştuğunu gördü. Yanlarında yansıtıcı uyarı şeritleri olan koşu pantolonun üzerinde turuncu yağmurluğu vardı; her zaman giydiği kırmızı yağmurluğu giymemişti. Sırılsıklam saçları kafasına yapışmıştı. Koşu ayakkabıları kapkara balçık içindeydi.

“Tanrım, senin *kocan* mı o?” dedi Tarryn. “Polisin senin evinde ne işi var?”

MATTHEW

AN İTİBARI İLE

Matthew Bradley, bahçedeki ahşap kapının çarptığını duydu. Rüzgârdır diye düşündü.

Dizlerinin üzerinde yatağından tavan arasındaki odasının penceresinden dışarı bakarken pijamaları hâlâ üstündeydi. Tüm tavan arası onun alanıydı. Onun küçük kalesi, kontrol kulesi. Üç ayrı yöne bakan tavan arası pencereleri vardı; arka bahçeye, evin önündeki sokağa ve evin yanındaki, annesinin hastaları için bıraktığı iki park yerinin olduğu dar yola. Küçük kalesinin kralıydı. Her şeyi gözlemliyor ve kaydediyordu. Mevsim yazdı ve ertesi gün gündönümüydü; yılın en uzun günü. Ama bu fırtınalı sabah, dışarısı sanki kış gelmiş gibi karanlıktı. Yoğun bir sis vardı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Yağmur suyu küçük çatı pencerelerinin camlarından aşağı süzülüyordu. Dışarı baktığında kavak ağacından bir dalın koptuğunu gördü. Dal, döne döne bahçedeki çimin üzerine düşmeden önce bir an için çamaşır ipine takıldı.

O anda babasının bahçeyi geçip kulübeye doğru gittiğini fark etti.

Kalbi hızla atmaya başladı. Pencereye doğru biraz daha eğildi. Babasının üzerinde yansıtıcı şeritli su geçirmez koşu pantolonu vardı ama başı açık, saçları sıırılsıklamdı.

Yağmurluğunu da giymemişti. Matthew sabah babasını el fenerini alarak üzerinde yağmurluğuyla çıktığını gördüğünden emindi. Fenerin ışığının evin yanındaki dar yol boyunca sisin içinde aşağı yukarı sallanışını görmüş, babasının bu fırtınada dışarı çıkmasının esaslı bir hareket olduğunu düşünmüştü. Babasının koşarken giydiği uzun kollu beyaz tişörtü sıırılsıklam olmuş, bedenine yapışmış haldeydi.

Kulübenin kapısının üstündeki sensörlü lambanın ışığı yandı. Matthew babasını artık daha net görebiliyordu. Babası kapıyı açmaya çalışırken omzunun üzerinden hızlı bir şekilde arkasına baktı. Sanki ... tedirgin gibiydi.

Matthew burnunu cama yaslayarak pencereye iyice yaklaştı. Babasının tişörtünün önünde büyük koyu bir leke vardı. Çamur muydu? Belki düşmüştü. Babası kulübenin içine girip gözden kayboldu. Kapı arkasından kapandı. Kulübenin ışığı yandı.

Matthew'un kaşları çatıldı. İflah olmaz hayal gücü ortaya çıkmıştı. Tişörtteki leke sanki kahverengiden çok kırmızıydı. *Kan gibi.*

Matthew kayarak yataktan fırlayıp çalışma masasına koştu. Hızla çekmeceyi açtı, dijital fotoğraf makinesini aldı. Fotoğraf çekmek için telefonunu kullanabilirdi ama bir gün ünlü bir muhabir olacaktı o. Belki bir araştırmacı gazeteci, bir dedektif ya da bir sivil polis. Televizyondaki gibi, suç mahallerinde fotoğraflar çeken, kapüşonlu beyaz Tyvek* tulumlu polislerden biri de olabilirdi. Henüz sekiz yaşındaydı ve okuldaki çocukların çoğu onun tuhaf ve "takipçi sapık" olduğunu düşünüyordu. Ama o fark ettirmeden insanları izlemeye bayılıyordu. Kimsenin bakmadığını sandıkları anlarda arkadaşlarının fotoğraflarını çekmekten hoşlanıyordu. *Habersiz.*

* Tyvek riskli ortamlarda çalışanlar tarafından giyilen beyaz koruyucu tulum markası. —ç.n.

Bu onun için yeni bir kavramdı. Ormana giden yolda yaşayan, Fiona ve Jacob'ın babası Bay Cody'den öğrenmişti. Bay Cody de gözlemci ve fotoğrafçıydı ama o kuşları izliyordu. Matthew'a fotoğraflarının "gerçek bir yetenek" sergilediğini, onların "mükemmel habersiz kareler" olduğunu söylemiş, sonra da bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı. Ona fotoğraf makinesi ile ilgili bazı hileleri de öğretmişti. Matthew yaşadıkları yerdeki yetişkinlerin habersiz fotoğraflarını çekiyor, bazılarını annesinin Walmart'tan aldığı fotoğraf kağıdına kendi yazıcısında basıyordu. ARKA BAHÇELER. YÜZME HAVUZU YAŞAMALANLARI. PLAJDAKİ İNSANLAR. KRİKET KULÜBÜ. YAT MANZARASI. ALIŞVERİŞ MERKEZİ HAYATI gibi farklı konu başlıklarına sahip klastörler oluşturmuştu.

Bunlara "Olay dosyaları" adını vermişti. Dosyaların içinde mayolu genç kızlar, öpüşen sevgililer, sabahın erken saatlerinde sokaklardaki çöp ve geri dönüşüm kutularını karıştıran, köpek gezdiren ya da tartışan, arabaların içinde oturan insanların fotoğrafları vardı. Bazen evlere gizlice yaklaşıp pencerelerden içeri bakıyordu. Özellikle hava kararmaya başladığında giderse, içerideki her şeyi oldukça net bir şekilde görebiliyordu; bunlar onun için küçük sahne dekorları gibiydi. Her gün yanında viski şişesiyle sandalyesinde sızıp kalan yaşlı adamı görüyordu; kedileri kanepesinin arkasında uyurken örgü ören kadını; yolun aşağısında, çok ilginç görünüşlü farklı farklı arkadaşlarına süslü içkiler sunmayı seven, bol camlı yeni evdeki modern çifti; bebekleri onları izlerken yoga yapan anneleri de. Bir blok ötede içki dükkânından aldığı şişeleri tuhaf yerlere saklayan kadını da. Parkta başkasının annesiyle buluşan babayı, ormanın derinliklerindeki bir açıklıkta ya da Grotto Sahili'ndeki mağarada içki ve sigara içip öpüşen öğrencileri de.

Matthew'un kafasında bulundukları muhitin, orada kimlerin yaşadığının ve ne yaptıklarının zihinsel bir haritası vardı. Bazen belirli bir kişiyi hedef almaya karar verir ve bir hafta kadar onu takip ederdi. Keşif. O kişi için özel bir dosya hazırlar, belirli şeyleri ne zaman ve hangi günde yaptıklarına dair notlar alırdı. Alışkanlıklar. Örüntüler. Tıpkı Bay Cody'nin kuşları izleyip incelemesi ya da bir bilim insanının gelinciklerin alışkanlıklarını gözlemlemesi gibi. Matthew, gizli sırları olan güvenli muhit Story Cove'da bir *National Geographic* dedektifiydi sanki. Bradley'lerin kendilerine miras kalan evin tepesindeki gözetleme kulesinde bu sırların kâhini ve koruyucusuydu.

Matthew genellikle gördüklerini kimseye anlatmazdı. Öğrendiklerini beyninin bölmelerinde kilitli tutmayı tercih ederdi. Sadece tüm bunları bilmek bile ona kendini özel hissettiriyordu. Sanki süper bir güce sahipti. Sanki büyük bir gören gözle Story Cove üzerinde uçan gizli süper kahramanlar birliğinin bir parçasıymış gibi. Ara sıra, satranç şampiyonu ve Matthew'un tek gerçek arkadaşı olan Harvey Hill ile ilginç bir şey paylaştığı olurdu. Hem annesi alt kattaki kliniğine girip çıkan hastalarının da fotoğraflarını çektiğini bilse onu öldürürdü. Annesine ve babasına Gölge Adam'dan da bahsetmemişti. Gölge Adam bazen geceleri sokağın karşısındaki gölgelerden Bradley'lerin evini izliyordu. Uzun boyluydu, tamamen siyah giyiniyordu ve bisiklet kaskının altında bir yüz maskesi vardı. Gölge Adam'ın üst çubuğunda yansıtıcı bir şerit olan bir bisikleti vardı ve Matthew'un karanlık tavan arası penceresinden onu gözetlediğinin farkında değildi.

Matthew, kulübenin ışıklı penceresinden görünen babasının silüetinin fotoğrafını çekti. Odaklandı; babası ıslak ve lekeli gömleğini çıkarırken tekrar deklanşöre bastı. Yeniden bastı ve babasının üstü çıplak görüntüsünü yakaladı. Babası

daha sonra görüş alanından çıktı. Matthew'un dikkati çitin diğer tarafındaki sokağa kaydı. Gümüş renkli bir araba park edilmişti, motoru çalışıyordu. İçinde biri vardı. Ayrıca çimlerin üzerinde, annesinin alt kattaki kliniğinden gelen kare şeklinde bir ışık parıltısı gördü; erken gelen bir hastası olmalıydı. Gümüşü arabada da hastayı bekleyen biri vardı herhalde.

Babası hızla kulübeden çıkıp yağmurun altında üstü çıplak bir şekilde mutfak kapısına doğru koştu.

Alt katta kapı çarpıldı. Bir an için ortalık sessizleşti. Matthew hareketsiz kaldı ve fotoğraf makinesini indirdi. Açıklayamadığı bir nedenden dolayı biraz korktuğunu hissediyordu. Babasının merdivenlerden gürültülü bir şekilde çıktığını duydu.

“Phoebe!” Babasının sesi ikinci katta gürledi. “Kalk, okula gitme zamanı!”

Annesiyle babasının yatak odasındaki dolap kapakları çarpıldı. Bir musluk akmaya başladı.

Matthew uzaktan gelen siren seslerini duyuyordu.

“Matthew!” diye seslendi babası tavan arası merdivenlerinden. “Giyinme zamanı!” Babası ayaklarını güm güm vurarak merdivenlerden indi.

Siren sesleri yükseldi. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Bir şeyler oluyordu. Matthew aniden dışarıda kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördü. Oak Çıkmazı'na bakan ön pencereye koştu.

Biri siyah diğeri beyaz iki polis arabası, ışıkları yanıp sönererek Matthew'un evinin hemen dışında gıcırdayarak durdu. Elleri heyecandan titremeye başlamıştı. Fotoğraf makinesini pencereden dışarı doğrulttu, üç üniformalı memur araçlardan inerken *tık tık tık* fotoğraflarını çekti.

Metalik kahverengi başka bir araba yanaştı. Onda da yanıp sönen ışıklar vardı ama arabanın içinde, pencerelerin

yanındaydı; üstünde değil. Plakasız bir arabaydı. *Bir hayalet araba!* Matthew iyice heyecanlanmıştı. Araba caddenin karşısında, Gölge Adam'ın genellikle durduğu budaklı kiraz ağacının altında durdu.

Babasının üniformalı polislere doğru koştuğunu gördü. Artık üstünde yağmurluk vardı.

Annesi aniden babasının arkasından hızla evden çıktı.

Annesi babasının kolunu tuttu. Babası annesine bakmak için döndü. Ona bir şey söyledi ve annesi elini ağzına götürdü. Korkmuş gibiydi. Babasının yüzü bembeyazdı. Memurlardan biri annesinin koluna dokundu; galiba babasından uzaklaşmasını istiyordu.

Matthew fotoğraf makinesini yavaşça indirdi.

Korkunç bir şey olmuştu.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily yağmurun altında ön kapıdan çıkarken ceketini üstüne geçirdi.

Üç üniformalı polis Tom'a doğru yürürken, siyah paltolu bir kadın sokağın karşısındaki sivil polis aracından iniyordu.

Lily kocasının yanına gelip kolundan tuttu. "Neler oluyor?"

Tom ona döndü. Tüm kanı çekilmiş gibiydi. Korku kalbine balta gibi saplandı. "Tom?" diye fısıldarken üniformalı Story Cove polis memurlarına sinirli sinirli baktı. Yüzleri ciddi görünüyordu. Kocasının kolunu daha sıkı kavradı. "Tom, neler oluyor?"

Tom başını eğip sessizce kulağına yaklaşarak, "Sahilde bir kadın cesedi var. Onu koşarken buldum."

"Ne?"

Tom daha fazla bir şey söyleyemeden SCPM* memurlarından biri Lily'nin koluna dokundu. "Lütfen geri çekilir misiniz, hanımefendi?"

"Neden? Neler oluyor?" Sonra memurun neye baktığını gördü: Tom'un boynunun yan tarafında kırmızı bir leke vardı. Kan mı? Ellerinin arkasına daha fazlası bulaşmıştı. Nefesi boğazında düğümlendi.

* SCPM: Story Cove Polis Merkezi —ç.n.

Üniformalı memur, “911’i arayan siz misiniz, efendim?” diye sordu.

Tom titreyen elini ıslak saçlarının üzerinde gezdirdi. “Evet. Ben Tom Bradley. Çok... çok erken bir saatte, bizim çıkmaz sokağın sonunda başlayan patika boyunca koşmaya çıkmıştım.” Yolun aşağısını işaret etti. “Patika, Spirit Orman Parkı’nın içinden geçiyor. Ormanın diğer ucundan Garry Kayalıkları’na çıktım ve dinlenmek için manzara-ya bakılan düzlük alana doğru yürüdüm ve işte o zaman ... Grotto Sahili’nde, ayakları neredeyse suyun içinde bir ceset gördüm.”

Lily, Tom’un işaret ettiği yere, ormana giden patikanın başladığı yere doğru baktı. Sirenler susmuştu ama ışıklı çubuklar sabah sisinde hâlâ titreşiyordu. Yağmur diniyor gibiydi. Köpek gezdirenler caddenin karşısında toplanmış, komşular evlerinden çıkmaya başlamıştı. Bazıları da pencerelerden bakıyordu. Siyah paltolu kadın Lily ve Tom’a doğru geldi. Koyu teni, dikkat çekici köşeli yüz hatları ve dolgun dudakları vardı. Asker botları ve siyah bir polis şapkası giymişti. Kıvrıkcık siyah saçları ensesinde sert bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Uzun, takma kirpiklerinin altındaki koyu renk gözlerinden bir şey okumak pek mümkün değildi.

Lily kadına baktı. Bu farklı görünümlü siyahi kadını televizyonda görmüştü. Koşuculara yapılan ölümle sonuçlanan üç cinsel saldırıyla ilgili basın toplantısı yapan cinayet masası dedektifiydi; kadınlardan biri geçen yıl Elk Gölü yürüyüş yolunda katledilmiş, diğer ikisi de bir önceki yıl Goose Parkurunda vahşice dövülerek öldürülmüştü. Tüm saldırılar Saanich Yarımadası’nda, yakındaki Victoria şehrine arabayla yirmi dakikalık mesafede meydana gelmişti. Medya bu saldırıları yapana “Koşucu Katili” adını vermişti. Kelimeler Lily’nin beyninde şekillenmeyi reddediyordu.

Dedektif bakışlarını hızla Lily'nin üzerinde gezdirdikten sonra Tom'a döndü.

"Dedektif Rulandi Duval," dedi. "911'i arayan siz miydiniz?"

"Evet, ben... ben az önce diğer memurlara da söyledim. Adım Tom Bradley. Dr. Tom Bradley. Eşim Lily."

Lily dedektifin tokalaşmak için elini uzatmasını bekledi ama kadın iki elini de paltosunun ceplerine soktu ve bakışlarını Tom'a dikti.

"Kadını erken saatlerde koşuya çıktığımda buldum. Grotto Sahili'nde."

"Koşuyordunuz? Grotto Sahili'nde?" Kadının sesi boğuk, sakın ve ölçülüydü. Yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu.

Lily'nin içini büyük bir korku kapladı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kimsenin Grotto Sahili boyunca *koşması* mümkün değildi. Tenis topu büyüklüğünde üstlerindeki yosunlarla kayganlaşmış, yosunlara yapışan midyelerin keskinleştirdiği taşlarla dolu dar bir sahildi. Kumsal dalgaların sürüklediği ağaç dalları ve dev kütüklerle kaplıydı. Grotto Sahili dik kumtaşı falezlerinin altında uzanıyordu. Met zamanı deniz yükseldiğinde zar zor görülebilirdi. Sahile inmenin tek yolu kayalıklardan, ahşap ve demirden yapılmış çürük bir merdivenden geçiyordu.

"Ormanın içinden tepeye çıkan patikada koşuyordum ve kayalıklarda soluklanırken onu sahilde gördüm," dedi Tom. Lily'ye dönüp baktı. "Orada öylece yatıyordu, kıpırdamadan, kolları bacakları garip açılarda duruyordu. Sanki uçurumdan düşmüş gibi görünüyordu. Ve... Kargalar etrafında zıplıyordu. Ben de merdivenlerden indim ve ..." Tom ağlamaya başladı.

Lily'nin bilgili, saygıdeğer kocası, seçkin akademisyeni, ön bahçelerinde yağmur altında öylece ağlıyordu. Göğsünde bir korku, bir tiksinti, bir şaşkınlık kabarmaya başladı.

Birdenbire sokağın karşısından insanların onları seyrettikleri, komşularının onu ve kocasını bu halde gördükleri gerçeği tokat gibi patladı. Sokağın Oak Çıkmazı ile birleştiği köşede gümüş rengi bir sedan arabanın durduğunu fark etti. Bu Tarryn'in annesiydi. Belediye başkanlığı için yarışan Meclis Üyesi Virginia Wingate. Ön camın arkasından onları dikkatle izliyordu. Virginia daha önceden sokağın dışına park etmiş, çocuğunu bekliyordu. Tom'un arka kapıdan bahçelerine girdiğini görmüş olmalıydı; muhtemelen onu gördüğünde Tom'un üzerinde yağmurluğu yoktu. Belki de üzerindeki kan lekelerini fark etmişti.

Lily'nin bakışları Tom'a döndü. Turuncu ceketi üstündeydi. Rengini sevmediği için genelde giymediği temiz, yeni bir ceketti.

Dedektif Duval caddeden aşağı doğru baktı. Ormanın duvar gibi görünen karanlığına, rüzgârda sallanan uzun ağaçlara göz gezdirdi. Yavaşça dönüp Bradley'lerin evine doğru döndü.

"Ve sonra eve kadar koştunuz, buraya kadar." Bu bir soru değildi. Daha çok bir gözlemdi. "Ve 911'i aradınız. Buradan."

"Ben... Tanrı aşkına," diye tersledi Tom. "O orada yatar-ken nasıl burada durup bana bu soruları sorabiliyorsunuz? Kargalar, leş yiyiciler tarafından gaganıyor, yeniyor!"

Dedektif, "Adli tabip ve adli tıp ekibi bölgeye doğru yola çıktı bile, efendim," dedi. "Ortağım da bölgeye gidiyor." Çenesiyle evi göstererek, "Eviniz burası mı?" diye sordu.

Tom ağzını sildi. Lily gözlerini kocasının elinin arkasındaki kan lekelerinden alamıyordu.

"Evet. Benim... benim telefonum yanımda değildi. Genelde koşarken yanıma alırım ama dün gece mutfakta şarja taktım. Genelde gece yatağımın yanında şarja takarım ama bu sefer farklı bir yere koyduğum için... Unutmuşum."

Phoebe ön kapıyı açarak, kapı aralığından “Anne?” diye seslendi.

Lily çocuğunun sesindeki paniği duymuştu. “İçeri gir, Phoebe,” diye bağırdı.

“Neler oluyor?”

“Hemen!”

Dedektif Duval, bakışlarını Bradley’lerin on iki yaşındaki pembe saçlı ve ağır göz makyajlı kızına döndürdü. Lily, polisin bakışlarının yine güzel tarihi evlerinin üzerinde gezindiğini, kapı direğindeki MEŞE AĞACI TERAPİ MERKEZİ, DOÇ. DR. L. BRADLEY yazılı bronz plakete gittiğini gördü. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan bu asker botlu cinayet masası polisinin tavan arasındaki pencerelere baktığını fark etti. Lily, Matthew’un penceredeki küçük beyaz yüzünü, ön bahçelerinde gelişen olayları izlerken görünce karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Lily’nin korkusunun yarattığı yakıcı öfke hızla bir tür koruyucu hiddete dönüştü.

Dünyalara değişmeyeceği çocukları. Güzel evi. Mükemmel yaşamı. Hepsinin kayıp gittiğini, o kumtaşı falezleri gibi denize doğru ufalanarak düştüğünü hissediyordu. Safrası boğazına kadar geldi. Bir taraftan kaçmak diğer taraftan da geri adım atmamak, ayak diremek, her şeyi durdurmak ve düzeltmek istiyordu. Ailesini ve hayatını ölümüne savunmak isteğiyle doluydu. Çünkü sahip olduğu tek şey onlardı. Artık tek bildiği de onlardı.

Ayrıca bu polisin dün geceyle ilgili bir şeyleri öğrenmesinden de korkuyordu.

Dedektif Tom’a yavaşça, sanki Tom aptalmış gibi, sanki ilk seferinde anlamamış gibi, “Yani kayalıklardan, ormandan, bu sokaktan geçtiniz ve şuradaki ön kapıdan mı girdiniz?” diye sordu.

“Hayır. Ben... arka taraftan girdim. Garaja giden yoldaki kapıdan.”

“Şuradaki dar yol mu?” Virginia Wingate’in arabasının hâlâ rölantide çalıştığı yeri işaret etti.

Şu Wingate denen kadın neden hareket etmiyordu? Lanet olası akbaba röntgenci. Leş yiyiciler, hepsi. Aval aval etrafta durup, bir saat içinde kapıp tüm kasabaya yayabilecekleri dedikodu parçalarını açlıkla izliyorlardı.

“Evet, o yol,” dedi Tom.

“En kestirme yol değil ama?”

“Ön kapı kilitliydi,” dedi Tom. “Koşarken yanıma anahatar almam; bu yüzden arka kapıyı açık bırakıyorum. Mutfak kapısını.”

“Yani o yola koştunuz, evinizin arka tarafındaki bahçenize kapıdan girdiniz... Saat kaçtı?”

“911 çağrısına bakıp söyleyemiyor musunuz?” Tom’un yılgınlığı yeniden yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Kendini toparlamıştı, omuzları daha dikti. Savunmaya hazır. Kavgacı.

“Saat kaçta evinize girdiğinizi ve o aramayı yaptığınızı söyleyemez misiniz?” diye sordu, Dedektif Duval.

“Tanrım,” diye mırıldandı Tom. “Bilmiyorum. Ne önemi var ki? Sahilde ölü bir kadın var.”

“Bu olay Koşucu Katili ile mi ilgili?” diye sordu Lily hızlıca, ilgiyi ailesinden uzaklaştırmak istiyordu.

Dedektifin bakışları Lily’ninkilere kaydı.

Lily yutkundu. “Sizi... sizi televizyonda görmüştüm. Koşucular; bu sizin davanız, değil mi? Bu yüzden mi çağrıldınız? Bir koşucuya daha mı saldırıldı? Bu sefer Grotto Sahili’nde mi?”

Dedektif Duval, Lily’yi görmezden gelerek Tom’a, “Bakın ne diyeceğim,” dedi. “Neden bizi o parkura geri

götmüyorsunuz? Nereye koştuğunuzu, kayalıklara nereden çıktığınızı, seyir noktasında nerede durduğunuzu ve cesedi ilk nasıl gördüğünüzü gösterebilirsiniz. Ardından bize daha sonra ne yaptığınızı adım adım anlatabilirsiniz. Olur mu?”

“Olur, olur, sorun değil,” dedi Tom. “Bunu yapabilirim.”

“Bir dakika, ben de ” diye araya girdi, Lily.

Dedektif Duval, “Sizin burada kalmanız gerekiyor, Bayan Bradley,” dedi.

“Dr. Bradley,” diye karşılık verdi Lily.

Dedektif Duval yanıt vermedi.

Kocasının aşağı inişini izlerken Lily’nin kulakları çınlıyordu. Cinayet masası müfettişi ve iki üniformalı SCPM polisiyle birlikte sokağa çıktı. Üçüncü polis tekrar aracına bindi. Kapısı açık, bir ayağı dışarıda telsizle konuşmaya başladı. Sis etraflarında dönüp duruyordu; sanki hepsi kendi hayal gücünün bir kurgusuymuş gibiydi, sanki olanlar gerçek değildi.

Bir kadın koşarak caddeyi geçip Lily’ye doğru yaklaştı. Gelen kişi, Lily’nin çıkmaz sokağın sonundaki evde yaşayan arkadaşı Hannah Cody’di.

Hannah Lily’nin yanına geldi. “Aman Tanrım. Ne oldu? Sahilde bir ceset olduğunu duydum. Onu bulan Tom muydu? Her şey yolunda mı?”

Lily, “Bu Koşucu Katili soruşturmasındaki dedektif.” dedi; öyle tekdüze bir tonda söylemişti ki sanki çıkan onun sesi değildi.

Hannah Lily’ye baktı. “Bunun o *cinsel saldırılarla* bağlantılı olduğunu mu düşünüyorlar?”

“Ben... ben bilmiyorum.” Lily’nin gözleri yaşlarla doldu. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedi yumuşak bir tonda.

Hannah, Tom ve polislerin ağaçlıklı alana girip gözden kaybolmalarını izledi. “Kimmiş? Kim ölmüş?”

“Bilmiyorum.”

Hannah, gözleri Lily'nin üzerinde, "Kesinlikle cinayet olmalı," dedi sakince. "Yoksa ne diye cinayet masasını göndersinler?"

RUE

AN İTİBARIYLA

Dedektif Rulandi Duval kayalıkların üzerinden cesede doğru ilerlerken denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu.

İki medya minibüsü Garry Kayalıkları'nın tepesinde, rüzgârda dalgalanan sarı olay yeri şeridinin arkasında park etmişti. Leş yiyicilerin gelmesi uzun sürmedi. Bir kilometre ötede bir cinayet olduğunu hissediyorlardı. Kayalıkların ilerisinde de küçük bir kalabalık toplanıyordu; çevre sakinleri, beyaz tulumlar içindeki adli tıp uzmanlarının sisin içinde hayaletler gibi sahili didik didik ederek kanıt aramalarını izliyordu.

Adli tabiplikten patolog Fareed Gamal çoktan cesedin üzerine eğilmiş, karaciğer sıcaklığını ölçüyordu. Kalp durduğunda beden ortalama bir hızda soğumaya başlar. Hava sıcaklığı, hava hareketi, giysiler, beden ölçüleri, yağmur ve duruş değişkenler olarak kalsa da *algor mortis** ölüm zamanını belirlemeye yardımcı olduğundan Fareed hâlâ bunu kullanıyordu.

Bir polis fotoğrafçısı ölü kadının ve yakın çevresinin görüntülerini çoktan çekmişti. Rue yaklaştığında, cesedin üzerinde siyah tayt ve koyu pembe bir yağmurluk olduğunu gördü; ayaklarında da yanlarında beyaz *Nike* logosu olan siyah

* Algor Mortis: Ölüm soğukluğu. Ölümden sonraki 24 saat içinde gerçekleşen beden sıcaklığının değişimi. —ç.n.

koşu ayakkabıları vardı. Deniz suyu ayakkabılara ulaşmıştı ve gelgit yükseliyordu. Yakında onu taşımaları gerekecekti. Kadının bacakları ve kolları garip açılarla yerde duruyordu. Kırık bir oyuncak bebek gibiydi.

Rue olay yerine ulaştığında, “Selam,” diye seslendi.

Fareed yukarı doğru başını kaldırdı. Rue bir an kadının kafasını gördü. Gördükleri onu fena sarsmıştı. Kafatası bir karpuz gibi yarılmış, parlak pembe gri beyni ortaya saçılmıştı. Maktulün omuz hizasındaki kahverengi saçları ıslanmış ve keçeleşmişti. Kafatasının altında bir kan birikintisi parlıyordu. Yüzü tanınmayacak kadar ezilmişti. Rue, kadının kan dolu göz yuvalarında hâlâ gözlerinin olup olmadığından bile emin olamıyordu. Deniz bitleri ve bir sürü farklı yaratık açık yaraların içinde gezinmeye başlamıştı bile. Kadının başının yanında buruşmuş kırmızı bir yağmurluk duruyordu. Kanla kaplıydı. Sağ uyluğunun altında daha fazla kan toplanmıştı. Taytının yırtıldığı yerde, etinde derin bir oyuk görülüyordu. Parçalanmış kaval kemiği bacağının aşağısına doğru dışarı fırlamıştı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Rue.

“Künt bir cisimle darbe almış,” dedi Fareed. “Araç kazalarında gördüğümüz türden. Hangi yaralanmanın ölümüne neden olduğunu belirlemek zor olabilir.” Arkalarında yükselen uçurma baktı ve sonra bakışları tekrar Rue’ya döndü. “Ne yapıyor-sun burada? Sence KK’nın işlerinden biri olabilir mi?”

“Olay yeri ekipleri diğer koşucu ölümleriyle bağlantılı olabilecek olaylara karşı tetikte.” dedi. “Story Cove Polisi, koşu kıyafeti giymiş, yaşı ve durumu diğer kurbanlara benzeyen bir kadın olduğunu görmüş ve hemen aramış.”

“Ama bunda cinsel saldırıya dair açık bir belirti yok.”

Rue bakışlarını tekrar maktulün üzerinde gezdirdi. Taytı hâlâ üzerindeydi. Bu önemli bir farktı. Diğerleri belden aşağısı çıplak halde bulunmuştu.

“Şu âna kadar bulduklarınızı paylaşır mısınız, doktor?”

“Beyaz bir kadın. Diğerleri gibi. Otuz beş kırk beş yaş arası. Katılma ve ölüm sertliği göz önüne alındığında, yaklaşık sekiz ila on iki saat önce öldüğünü tahmin ediyorum. Künt cisim darbesi, kayalıkların yüksekliğinden düşmeyle uyumlu.”

Rue alt dudağını ısırды; ufalanan kumtaşı falezlerini inceledi. “Yani dün gece bir saatte oradan düşmüş olabilir?”

“Evet, sanırım neredeyse bütün gece burada kalmış.” Fareed eşyalarını toplamaya başladı. “Otopsi yaptığında daha fazlasını söyleyebilirim.” Fareed çantasını kapatıp ayağa kalktı.

Başıyla kayalıklara çıkan merdivenlerin bittiği yeri göstererek, “Onu bulan adam bu mu?” diye sordu. Tom Bradley, Rue’nun birlikte çalıştığı Toshi Hara ile Fareed’in gösterdiği yerde duruyordu. Bradley gümüş bir acil durum battaniyesine sarınmıştı.

“Evet,” dedi.

“Maktulün yüzünü örten kırmızı ceket de onun muydu?” Cesedin kafasının yanındaki kanlı giysiye doğru başıyla işaret etti.

“Öyle söylüyor. Onu kayalıklardaki seyir alanından gördüğünü, sonra şu merdivenlerden indiğini, buraya geldiğini, cesedin yanındaki kayaların üzerine diz çöktüğünü iddia ediyor. Sonra da cesedi şöyle kaldırdığını söylüyor” —elleriyle göstererek “onu canlandırmaya çalışmak için kucaklamış ama sonra öldüğünü fark etmiş.”

Fareed kaşlarını kaldırdı ve maktulün ezilmiş kafasına baktı. “Onu yeniden canlandırmak mı? Nasıl yani? Suni teneffüs yaparak mı? O şaşkınlıkla ağzının nerede olduğunu bile zar zor görebilirsin.”

Rue omuz silkti. “Daha sonra ceketini çıkardığını, onu yağmurdan korumak için yüzünü kapattığını ve sonra yardım çağırmak için eve koştuğunu iddia ediyor.”

Fareed'in bakışları Rue'nunkilere kilitlendi. Sessizce, "Tıpkı diğerleri gibi," dedi.

"Diğerlerinin yüzleri dallarla, çalı çırpıyla örtülmüştü."

Fareed yavaşça başıyla onayladı. "Ama yine de örtülmüştü."

"Bu yüz örtme meselesi şimdilik saklı bir delil olarak kalacak, doktor. Kimseye söyleme."

"Kişisel bir şey gibi," dedi maktulün yüzüne tekrar bakarak. "Sanki pişmanlık duyulmuş. Suçluluk. Yapılan şeyden utanılmış gibi yüzü gizlenmiş."

"Evet, Bradley'nin anlattıkları pek mantıklı değil. Onu programına ne zaman dahil edebileceğini bana bildirir misin? Gözlemlemek isterim."

"Elbette. Seni ararım."

"Teşekkürler."

"Bunu bir buluşma olarak say," dedi hınzırca gülümseyerek. "Başka türlü çıkacağımız yok."

"Sana kaç kere daha mutlu bir evliliğim olduğunu hatırlatmalıyım, doktor?"

"Olmayana kadar." Fareed güldü, elinde çantasıyla kaygan taşların üzerinde dikkatlice yürüyerek falezlerin altındaki merdivene doğru ilerledi. Fareed'in kayaların üzerinde dikkatle ilerleyişini izlerken Rue'nun içine rahatsız edici bir his çöktü. Bir kadın ve beyaz olmayan biri olarak bulunduğu yere gelmek için herkesten daha çok çalışmak zorunda kalmış ve özel hayatını gizli tutmuştu. Evliliğindeki gerginliği birilerinin bilmesine imkân yoktu. Ama Fareed'in sözlerinde doğruluk payı vardı. Hem de çok.

Yukarıda bir martı çığlık attı; Rue yeniden kayalıklara baktı. Bir kuzgun, kaya duvarından sarkan ölü bir dalın üstünde çevreyi izliyordu. Çok daha yukarıda yaşlı ağaçların yükselen tepelerinin çok üstünde bir kartal daireler çizerek uçuyordu. Tıpkı medya gibi Doğa Ana da leş kokusunu almıştı.

Rue cesedi daha yakından incelemek için çömeldi. Küçük bir yengeç, botunun üzerinden geçti. Şapkanın ucundan su damlıyordu. Sahildeki taşlar, gelgit yükseldikçe birbirine vurup tıkırdıyordu.

Kadının giysilerini zihninde listelemeye başladı. Koşu ayakkabıları iyi bilinen bir markaydı. Oldukça yeni duruyorlardı. 38 39 numara. Tabanındaki dişler çok sertti; özellikle engebeli arazi patikaları için tasarlanmıştı. Dişler arasında siyah çamur birikmişti. Tom Bradley'nin onları getirdiği orman yolundaki çamurla aynı renkteydi. Kadının tozluklarının ve ceketinin, kumaşın üzerinde değerli taşlar gibi küçük boncuklar oluşmasından suya dayanıklı olduğu anlaşıyordu. Ceketin sol kolundaki küçük bir logo, giysinin yaygın bir açık hava spor giyim markası olduğunu gösteriyordu. Ceketin fermuarı, tişört gibi görünen bir şeyin üzerine çekilmişti. Rue'nun bakışları maktulün bedeninde yukarı doğru gitti. Kadının boynunda gümüş madalyonlu bir zincir duruyordu. Rue eldivenli eliyle, kolyeyi daha iyi görebilmek için kadının kanlı saçlarının bir kısmını dikkatlice yana çekince, kadının boynunda bir dövme göründü; aslan başlı, köpek ya da keçi gövdeli ve ucunda yılan başlı, kuyruklu mitolojik görünümlü bir yaratık dövmesiydi. Aslanın ağzından alevler çıkıyordu. Tuhaf, birbiriyle uyumlu olmayan parçalardı.

Yüzdeki kan izlerinde bir ışık parıltısı Rue'nun dikkatini çekti. Hafifçe öne eğildi. Ezilmiş etin içinde küçük bir parlak taş görebiliyordu. Hızma olabilir miydi? Ama yüzü, kesin bir şey söylemek için fazla parçalanmıştı ve kan içindeydi.

Rue dikkatini maktulün ellerine çevirdi. Kanlı ve yaralıydılar. Birkaç parmağının kırık olduğu belliydi. Tırnaklar da kırılmıştı. Tırnakların altında koyu bir madde vardı. Sol elinde üç gümüş yüzük. Rue, ceketinin manşetlerini oynatmadan, sol bileğindeki beyaz metalden yapılmış sekiz adet bileziği

görebildi. Bazıları bükülmüştü. Akıllı saate benzemeyen bir saat takıyordu.

Rue ceketin ceplerinden birine uzanmak üzereyken, mak-tulün sağ elindeki bükülmüş parmakların arasına sıkışmış yeşil bir şey fark etti. Daha iyi görebilmek için yan tarafına geçip eğildi. Yeşil ve turuncu tonlarında küçük plastik bon-cukların dizili olduğu kopuk bir ip parmaklarına dolanmıştı. Garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

Dikkatlice ipi çıkarmaya çalıştı.

“Amirim.”

Rue irkilince dengesini kaybetti. Eldivenli yumruğunu bir kayaya dayayarak kendini toparlayıp dengesini sağladı. “Tan-rım, Toshi, bana böyle sinsice yaklaşma.”

“Korkutmak istemedim.” Cesede bakarken bir an sustu. Boğazını temizledi “Bradley eve gidip gidemeyeceğini soru-yor. Kampüste önemli bir toplantısı varmış.”

“Kampüs mü?”

“Kordel Üniversitesi’nde psikoloji profesörü.”

Rue’nun bakışları acil durum battaniyesine sarınmış Tom Bradley’nin falezlerin altındaki merdivenlerde hâlâ durduğu yere kaydı.

“Yaprak gibi titriyor,” dedi Toshi. “Sabahtan beri, ıslak ve soğuk havada dışarıda. Sanırım hipotermiye doğru gidiyor ve muhtemelen hafif şok halinde.”

“Onu karakola geri götürmesi ve içecek sıcak bir şeyler vermesi için birini bulun,” dedi Rue. “Ama önce giysilerini ve ayakkabılarını istiyorum. Fotoğrafı çekilsin. Üzerindeki kandan örnek alınsın. Bakalım hâlâ sarsılmışken bize DNA örneği vermeyi kabul edecek mi? Tıbbi açıdan sorun ortaya çıkmadığı sürece onu tutun. Aksi takdirde acil servise götürün ve orada gözetim altında kalsın. Onu kendim tekrar sorgula-mak istiyorum, kayıtlara geçsin. Bradley’nin bu cesedi seyir

noktasındaki düzlükte durduğunu iddia ettiği yerden görmesine olanak yok. Görüş alanında değil. Ayrıca görüş mesafesi de zayıftı.”

“Evet, kesinlikle adamda garip bir şeyler var.”

“Bırakın biraz zorlansın.”

Toshi, Tom Bradley ile ilgilenmek üzere giderken, Rue pembe ceketin sağ cebinden üzerinde üç anahtarın olduğu metal küçük bir anahtarlık çıkardı. Anahtarlardan bir tanesi eski bir Volkswagen araca ait gibiydi, metalde belirgin bir VW logosu vardı. Anahtarlığı çevirdi. Logoyu görünce nabızı hızlandı.

Red Lion Pub. Story Cove marinasının yakınında bir “geleneksel İngiliz *pub*”ıydı.

Rue bir anda bir şey hatırladı. Karanlık, düzgün bir sokak. Tudor dönemine ait ön cephesi olan bir barın kapısından çıkan bir kadın. Koyu renk, omuz hizasındaki buklelerini dağıtan rüzgâr.

Bakışları tekrar kadının kanlı saçlarına kaydı.

Mümkün değil.

Ama beyninin başka bir kısmı, *Bu o*, diyordu. *Nasıl olur da hemen fark edemezsin?*

Nabızı hızla atıyordu.

Rue çok dikkatli bir şekilde anahtarları ceketin cebine yerleştirdi; bunlar morgdaki kanıt listesine dahil edilecekti. Ceketin sol cebine uzandı ve buruşmuş bir benzin fişi çıkardı. Dikkatlice açtı. Benzin Story Cove’un ana caddesindeki bir istasyondan alınmış ve kredi kartıyla ödenmişti. Bu, kadının kim olduğunun ve neler yaptığının belirlenmesine yardımcı olacaktı. Rue sol cepte bir dudak kremi buldu. Bir de katlanmış bir kartvizit.

Kartı açtı.

En üstte Kordel Üniversitesi logosu vardı Ortasında bir isim yazıyordu.

Doç. Dr. TOM BRADLEY, PSİKOLOJİ BÖLÜMÜ.

Enerji ve rahatlama vücudunu sardı. Tom Bradley bu kadını tanıyordu demek. Profesör artık tam olarak menziline girmişti.

Ve bunun Rue'nun özel hayatıyla hiçbir ilgisi yoktu.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily'nin çocukları mutfak tezgâhında suratları bembeyaz oturuyordu. Lily'ye baktılar. Onlara ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dün akşam Tom'a haykırdığı sözler kafasının içinde yankılanıyordu.

Nasıl yalan söylersin bana? Nasıl ihanet edersin, nasıl beni böyle aldatırsın? Evliliğimiz, tüm hayatımız, hepsi bir yalan üzerine kuruluymuş.

Dün Lily'nin kocasıyla olan ilişkisi, hayatı ve Tom'un karısı olarak kendisi hakkında bir zamanlar doğru bildiği her şey değişmişti. Şimdi de bu.

Yıkılmış, kafası karışmış bir halde, yaslanmak için mutfak tezgâhına uzandı.

Umutsuzca kendine “bunun” önemli bir şey olmadığını söylemek istiyordu. Tom sabah 5:30'da fırtınada koşuya çıkmış ve sahilde ölü bir kadın bulmuştu. Sonra ellerinde ve boynunda kan lekeleriyle geri dönmüştü. Şimdi de seri cinayetleri araştıran bir cinayet masası polisine kadının cesedini bulduğu yeri gösteriyordu. Muhtemelen Grotto Sahili'nde ölü yatan bir yabancıydı. Tanıdıkları biri değildi... Birden mutfak kapısından merdivenlere, oradan da yukarıya doğru giden beyaz fayans zemin üzerindeki çamurlu ayak izlerini fark etti.

Merdivenden ön kapıya kadar çamurlu izler vardı. Ayakkabılarını değiştirmemişti ama yine de yukarı çıkmıştı. Temiz bir ceket almak için mi? Çünkü Lily onu kulübede tişörtü ya da her zamanki kırmızı yağmurluğu olmadan gördüğünden emindi.

Bugün burnunun dibinde belki de ortaya çıkacak, çözülecek olan olasılıkları araştırmaya başlayamadı bile. Bakışları yavaşça mutfak tezgâhına kaydı. Tom'un telefonu yoktu.

Benim... benim telefonum yanımda değildi. Genelde koşarken yanıma alırım ama dün gece mutfakta şarja taktım. Genelde gece yatağımın yanında şarja takarım. Bu sefer farklı bir yere koyduğum için... Unutmuşum.

“Anne? Neler oluyor?” diye sordu Pheobe.

Lily boğazını temizleyip çocuklarının meraklı bakışlarından kaçarak buzdolabına doğru gitti. “Her şey yoluna girecek. Babanız bu sabah koşarken yaralanan bir kadına rastladı ve polise haber verdi. Şimdi onlara kadını nerede bulacaklarını gösterip yardımcı oluyor.”

“Kadın öldü mü?” diye sordu Matthew.

Lily'nin boğazı sıkıştı. “Hayır, ben... eee... bilmiyorum. Polis bilmeleri gereken her şeyi öğrenecektir.”

Phoebe, “Kim o?” diye sordu.

Lily buzdolabının kapağını çekip açtı. Boş boş içindekilere baktı. “Henüz bilmiyorlar, tatlım. Kahvaltılarınızı bitirip dişlerinizi fırçalamanız gerekiyor.” Cinayet masası dedektifi Rulandi Duval'ın televizyonda Koşucu Katili hakkında söylediklerini düşündü. Ölen kadını düşündü. Eğer öldürüldüyse, bunu yapan her kimse hâlâ dışarıda bir yerlerde olmalıydı.

“Bu sabah ikinizi de okula ben bırakacağım.”

“Otobüsle gitmeyi seviyorum,” dedi Matthew.

“Ben götüreceğim. Tartışma bitmiştir.”

Öğle yemeği için et ve mayonez almak üzere buzdolabının içine uzandı. Ne olursa olsun öğle yemeklerini hazırlaması gerekiyordu. Rutin. Düzen. Lily’yi hayatta ayakta tutan şey buydu. Alışkanlıklara bağlı kalmak. Böylece ne olduğunu anlayamadığı olaylardan da çocuklarını koruyacaktı. Çocukları onun dünyasıydı. Onları güvende tutmak için her şeyi yapardı. Bunun Tom için de geçerli olduğunu biliyordu. Tom, aile istikrarını her zaman her şeyin üstünde tutardı. Bir gece önce onun hakkında öğrendiklerine rağmen. Ya da öğrendikleri belki de Tom’un yaklaşımını daha net hâle getirmişti. Öğle yemekleri için başka neler gerektiğine bakmaya çalışırken birden gözleri doldu.

Odaklan.

Küçük adımlarla olması gereken yere ulaşacağını biliyordu. Bu arada, sadece her zaman yaptıklarını yaparak yol almak onu sağlam tutacaktı. Krizdeki hastalara sık sık söylediği şey buydu. Ancak Lily, başkalarının hayatlarındaki sorunları tespit etmenin, kişinin kendi hayatındaki sorunları ele almaktan daha kolay olabileceğinin farkındaydı. Hastalarının sırlarını ortaya çıkarmak, kendi korumacı davranışlarının üzerindeki perdeyi aralamaktan daha kolaydı. Rutin ve düzen takıntısının gerçekte neleri gizlediğini kendine bile itiraf etmek istemiyordu.

Carl Jung’un dediği gibi, “İnsanlar kendi ruhlarıyla yüzleşmekten kaçınmak için ne kadar saçma olursa olsun her şeyi yaparlar.”

Lily hastalarından ve kişisel deneyimlerinden, acıdan kurtulma arzusunun son derece güçlü olduğunu biliyordu ancak destek bulduğu bir şeyi kaybetme korkusunun da bir o kadar güçlü olabileceğinin farkındaydı.

“Anne, iyi misin?” diye yeniden sordu Phoebe.

Lily yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. “Elbette iyiyim. Sandviçine jambon mu salam mı istersin?”

Phoebe kaşlarını çattı. “Sana yüz kere *söyledim*, artık vegetaryenim. Senin derdin ne? Tanrım. Sanki duvarla konuşuyorum. Bütün gün hastalarınla konuşuyorsun ama *benim* ne söylemeye çalıştığımı hiç dinlemiyor gibisin.”

Lily’nin içini öfke kapladı. Kilerden organik fıstık ezmesi kavanozunu kaptığı gibi granit tezgâhın üzerine sertçe koydu. Kavanozun kapağını açmak için uğraştı. Fıstık ezmesi şeker-sizdi ve homojenleştirilmemişti; yağı ayrıışmış ve yapışkan halde üstte katmanlaşmıştı. Fıstık ezmeli sandviç yapmaktan bu yüzden nefret ediyordu. Önce yağı kavanozda karıştırması gerekiyordu; yağ her yere döküldü. Ekmeği hızla çekip aldı, otomatik pilota bağlanmış gibi sandviçleri yapmaya başladı.

Matthew kâsesindeki mısır gevreğini kaşıklayarak, ağzı dolu halde “Sence buralardan tanıdığımız biri mi?” diye sordu.

“Belki değildir,” diye yanıt verdi Lily, ekmeğe tereyağı sürerken.

“Ama Story Cove’dan biri *olabilir*,” dedi Phoebe. “Aslında, bu civardan biri olması, başka bir yerden koşarak gelen biri olmasından daha olası. Burada yaşayan pek çok insan sabahları koşmayı sever. Koşmayı seven kimleri tanıyoruz ”

Ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürerken Lily, “Artık kahvaltınızı yer misiniz?” diye çıkıştı. “Gitmemiz gerekiyor. Geç kalıyoruz.”

“Kim geç kalmak ya da babası polisi ormanda bir ceset bulmaya götürürken rutinlerinin içine etmek ister, değil mi anne? Tanrı korusun.”

Lily kızına kızgın bir bakış fırlattı. Phoebe de ona ters ters baktı. Gözleri siyah göz kalemiyle çevrelenmişti. Koyu mor far sürdüğü için gözleri kafasında delikler varmış gibi görünüyordu. Yüzü sürdüğü pudra yüzünden solgun gibiydi; Lily bundan nefret ediyordu. Kızının koyu pembe saçları yüzünün

iki yanına salınmıştı. Lily'nin zihninde eski bir anı canlandı. Başka bir kız. Siyah göz makyajı. Boyalı siyah saçlar. Gotik kıyafetler. Elleri dondu. Bir an düşünme becerisini yitirdi. Sesler uzaklaştı. İçindeki korku iyice büyümüştü.

“Babam neden kafa feneri yerine el feneriyle koşmaya gitti?” diye sordu Matthew.

Lily şaşkınlıkla, “Ne?” diye karşılık verdi.

“Onu bu sabah erkenden elinde fenerle evden çıkarken gördüm. Üzerinde ceket ve şapkası vardı ama eve döndüğünde ne ceket ne şapkası ne de el feneri vardı.”

“Emin misin?”

“Evet.” Matthew son kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına attı. Hem çiğneyip hem konuştuğundan süt çenesinden aşağı damlıyordu. “Babam kulübeye girdi ve sonra gömleğini giymeden çıktı.”

“Ne? Babam gömleksiz mi dışarıdaydı?” dedi Phoebe. “Yağmurda mı?” Matthew başını salladı, ağzını silip kâsesini itti.

“Bu çok saçma,” dedi Phoebe. “Neden böyle bir şey yaparsın ki?”

“Elbette saçma,” dedi Lily, sert bir ses tonuyla. Üst dilimi sandviç içi olarak koyduklarının üzerine dikkatlice yerleştirip, alt dilimle üstün tam tamına aynı hizada olmasını sağladı. Elindeki sandviçe odaklanmış bir şekilde onu ortadan ikiye keserken sesini alçaltarak oğluna, “Hiç fotoğraf çekmedin, değil mi?” diye sordu.

Matthew ne diyeceğini bilemedi. “Ben... şey... çekmedim.”

“Emin misin?”

Matthew yine duraksadı ama daha konuşmadan kapı zili evin içinde bir çan sesi gibi yankılandı. Üçü de başını kaldırıp öylece kalakaldılar.

“Yine polisler,” diye fısıldadı Matthew.

Lily bir bulaşık bezi kaptığı gibi ellerindeki fıstık yağını silerek kapıya koştu. Kapıyı açtı.

“Hannah! Şey... Ben de sanmıştım ki ”

“Tatlım, selam. Tom daha dönmedi mi? Bir şeyi yok değil mi?”

“O... iyi. Dinle, Hannah, biraz acelem var. Çocukları okul için hazırlamam lazım.”

“Ah, ben de onları okula bırakayım mı demeye geldim. Fiona ve Jacob’ı götürüyorum.”

Hannah, içinde iki çocuğunun görüldüğü evin önünde çalışır halde duran Mercedes’ini işaret etti. Lily polis araçlarından birinin yolun karşı tarafına park edilmiş olduğunu fark etti. İçinde oturan polis evlerini gözetliyordu.

“Çocukların otobüse kadar yürümesine izin vermektense arabayla bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm bu durumda... Bilirsin işte.” Öne doğru eğilerek zar zor duyulabilecek şekilde fısıldadı. “Etrafta bir seks katili dolaşıyor olabilir.”

“Bunu henüz bilmiyoruz, Hannah. Sadece korkunç bir kaza da olabilir. Teklifin için teşekkür ederim. Çok makbule geçecek.” Omzunun üzerinden “Phoebe! Matthew! Okula sizi Hannah götürüyor. Gidip dişlerinizi fırçalayın. Eşyalarınızı alın,” diye seslendi.

Lily’nin çocukları gürültüyle merdivenlerden çıkarken Hannah, “Tom kim olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

Lily’nin boğazı düğümlendi. Sözcükler ağzından çıkamadı, bu yüzden başını salladı. O sırada koridordaki masanın üzerinde, aynanın altında duran telefonu fark etti. Tom’un 911’i ararken tuttuğu ahizenin üzerinde kırmızı bir leke vardır. Midesi bulandı. Hannah’nın çocuklarla gitmesini zar zor bekleyebildi. Onlar gider gitmez kapıyı kapatıp kapıya yaslandı; kaygıyla dolu, derin bir nefes aldı. Kendini gevşemiş hissediyordu. Az da olsa.

Salondaki saat çaldı; guguk kuşu kapılardan dışarı fırladı.
(Guguk!

Lily'nin kalbi az kalsın duracaktı. Nabızı yeniden deli gibi atmaya başladı. Küfrederek, panjurların ardından dışarı göz attı. Hannah'nın arabası gitmişti. Polis hâlâ oradaydı. Lily onun park ettiği yerden evlerinin arka tarafını göremediğinden emindi.

Ayakkabılarını kapıp aceleyle arka bahçeye çıktı ve kulübeye doğru gitti. Kulübenin kapısının üzerindeki sensörlü lambanın ışığı yandı. Yine korkuyla sıçradı; bir an duraksayıp evlerine doğru baktı. Matthew'un odasının penceresi üst kat-
taydı. Kulübenin kapısını olduğu gibi görüyordu.

Kapı kilitli değildi. Kapıyı açtı, yavaşça içeri girdi ve düğmeye uzandı. Işığı açtı. Kapı yavaşça arkasından kapandı.

Burun deliklerine serin bir rutubet ve toprak kokusu doldu.

İçeriye dikkatlice göz gezdirdi. Temizdi. Düzenliydi. Hayatlarındaki diğer her şey gibi. Bahçe aletleri büyükten küçüğe doğru sıralanmış halde raflara asılmıştı. Saksı toprağı torbaları ve kil saksılar raflarda duruyordu. Pencerenin altında bir çalışma tezgâhı vardı. Arka duvar boyunca uzanan bir başka tezgâh altında da saklama kutuları sıralanmıştı. Lily, Tom'un ışıklı penceredeki silüetini ve kulübenin arka tarafına doğru nasıl gittiğini hatırladı. Kulübenin arkasına doğru ilerlerken midesinde bir yumru oluştu. Bir saklama kabı çıkardı.

İçinde bir hortum vardı.

Onun yanındaki kutuda ise domates fidanları için tel bobinler duruyordu.

Lily üçüncü bir kutuyu çekip çıkardığında nefesi kesildi.

İçinde kocasının koşarken giydiği beyaz tişörtü vardı. Geçen Noel'de ona Lily almıştı bu tişörtü. Arkasında büyük, yuvarlak bir Ocean Motion logosu vardı. Kıvrılıp ıslak bir top haline getirilmişti. Önü sırlıklam olmuştu... *kan* içindeydi.

TOM

AN İTİBARIYLA

Fotoğraf makinesinin flaşı yüzünde patladı. Tom gözlerini kırptırdı. Yorgunluktan bitmişti. Üşüyordu. Titriyordu.

“Lütfen arkanızı döner misiniz, efendim?” dedi üniformalı polis.

Tom yavaşça polise sırtını döndü. Sandalyede oturmuş onu izleyen dedektifle yüz yüze geldi. Dedektif Toshi Hara. Tom’un yanında duran üçüncü polis delillerin olduğu kâğıt torbayı tutuyordu.

Fotoğraf makinesini tutan polis, “Kollarınızı iki yana açın lütfen,” dedi.

Tom kollarını iki yana uzattı.

Tık. Flaş.

Kesik kesik ses ve ışık patlamaları beynine saldırıyor gibiydi. Bu polisler ona kendini bir suçlu gibi hissettiriyordu. Düzgün düşünemiyordu. Lily’nin sözleri zihnini delip geçiyordu.

Nasıl yalan söylersin bana? Nasıl ihanet edersin, nasıl beni böyle aldatırsın?

Tom, “Sadece koşmaya çıkmıştım,” dedi. Kendi sesini tanımakta zorlandı. Her şey gerçeküstü gibiydi, sanki güneş doğmadan yataktan kalkmış ve kapıdan çıkıp farklı boyuttaki

bir gerçeklikte bir fırtınanın göbeğine adım atmış gibiydi. Ya da belki de fırtına dört ay önce başlamıştı. Ya da on beş yıl önce, Lily’yi ilk gördüğünde. Aslında, etraflarında kopan bu fırtınanın çıkışı otuz üç yıl öncesine dayanıyordu.

Belki uyanıp kendine gelirdi ve her şey yeniden normale dönerdi.

Ama Tom hiçbir şeyin bir daha asla normal olmayacağını biliyordu. Belki de hiç olmamıştı. Normal, bir kurguydu. İnsanların kendilerine anlattıkları bir masal. Herkesin yaptığı şeydi; bir tür normal algısı uydurmak. İnsanların kendilerine anlattığı masallar, insanlığın bildiği tek gerçeklikti. Tom bunun tamamen farkındaydı. Terapist karısı da öyle.

“Yüzünüzü bana dönün lütfen, efendim,” dedi fotoğraf makinesini tutan polis.

Tom yüzünü fotoğraf çeken polise döndü.

“Ellerinizi bana doğru uzatabilir misiniz, avuç içleriniz yukarı bakacak şekilde?”

Tom söyleneni yaptı.

Tık. Flaş.

“Avuç içleri aşağı, lütfen.”

Tık. Flaş.

Tom ellerinin üstündeki kan lekelerine baktı. *Kadının kanıydı.*

“Ceketinizi ve gömleğinizi çıkarır mısınız, lütfen?” dedi fotoğraf makinesini tutan polis.

Tom ceketini çıkardı. Üçüncü polis büyük bir kâğıt kanıt torbası açtı. Tom ceketini torbanın içine bıraktı, sonra tişörtünü başından çekerek çıkardı. Bu, evde üst katta giydiği temiz olan tişörttü. Kendisine uzatılan başka bir kâğıt torbanın içine gömleğini attı. Bütün bedeni titriyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Soğuktan mı yoksa içinde bulunduğu şoktan mı bilmiyordu. Muhtemelen ikisi de.

Tık. Flaş.

“Arkanızı dönün.”

Yine Dedektif Toshi Hara karşısındaydı.

Tık. Flaş.

Hara sessizce oturuyordu, dikkatliydi. Adamın yüzünde boş bir ifade vardı. Bir polisin ifadesiz yüzü. Bedeninde zerre kadar yağ yoktu. Belli ki sıkı çalışmıştı. Kalın telli, parlak siyah saçları kusursuz kesilmişti. Soluk buğday teni, pürüzsüz ve lekesizdi. Üstünde tertemiz, ütülü beyaz bir gömlek vardı; koyu bordo kravat takmıştı. Pantolonu özel dikim, ayakkabıları taba rengi deriydi. Şık giyimliydi. Televizyon dizilerindeki pişkin, dağınık dedektiflerden değildi. Kaç yaşında olduğunu söylemek zordu. Yirmili yaşların sonunda olabilirdi. Tom, Dedektif Hara’nın yüksek teknoloji ürünü bir tasarımcının elinden çıkmış dairesinde bekâr hayatı yaşadığını hayal etti. Küçük ve polis maaşına göre fazla pahalı bir daire olmalıydı. Tom, Toshi Hara’nın geleceğe dönük hırslarının ve planlarının olduğunu düşündü. Muhtemelen çekici kadınlarla çıkıyordu.

Tık. Flaş.

“Boynunuzun arkasını düzgün görebilmemiz için çenenizi iyice aşağı indirebilir misiniz?”

Tom çenesini indirdi. Fotoğraf makinesi arkasına yaklaştı. *Tık. Flaş.* Polis, boynunun yan tarafındaki derin tırnak çiziklerinin fotoğrafını çekti. Boynunun diğer tarafındaki kan lekesinin de.

“Pantolon ve ayakkabılarınızı çıkarın lütfen.”

Tom gerildi. Dedektif Hara’ya baktı. Adam onaylar şekilde başını salladı.

Tom, “Bunu yapmak zorunda değilim,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Cesede dokundunuz,” dedi Hara. “Onu kucakladığınızı söylemiştiniz. Şu şekilde.” Tom’un daha önce polislere gösterdiği kucakta tutma hareketini yaptı.

“Evet, ama bu ”

“Bu yüzden kıyafetlerinize ihtiyacımız var, efendim. Mak-tulün başına neler geldiğini anlamamız gerek. Onunla ilgili kanıtlar sizin üzerinize geçmiş olabilir. Ona bunu kimin yap-tığını bulmamıza yardımcı olacak bir şey olabilir. Sizin de istediğiniz bu, öyle değil mi?”

“Siz... bunun bir kaza olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Tüm seçeneklere bakıyoruz.”

Tom kendini kapana kısılmış hissetti. Aniden klostrofobi hissine kapıldı. Bakışları kapıya çevrildi.

“Bu iş biter bitmez giymeniz için kuru bir şeyler verece-ğiz size.” dedi Hara. “Sonra da sıcak bir içecek buluruz. Ne dersiniz?”

“Bir telefon görüşmesi yapmam gerek.”

“Elbette, sorun değil. Telefon görüşmenizi yapın. Ama önce pantolonunuzu, iç çamaşırınızı, çoraplarınızı ve ayakkabılarınızı çıkarmanız gerekiyor, lütfen,” dedi Hara.

Tom ona baktı, aklından binlerce düşünce geçiyordu. “İç çamaşırım mı?”

“Lütfen.”

Tom yutkundu. Karşı çıkarsa suçlu olduğunu düşünecek-lerdi. Masum bir adam polise yardım etmek için elbette her şeyi yapmak isterdi.

Tom ayakkabılarını çıkardı. Kahverengi bir torbaya koy-du. Sırada çoraplar vardı. Sonra yansıtıcı şeritleri olan siyah, su geçirmez koşu pantolonunu kalçalarından ve bacakların-dan aşağı kaydırıp çıkardı. Elinde kâğıt torbalar olan polis eldivenli eliyle uzanıp pantolonu aldı.

Tom derin bir nefes alıp iç çamaşırını çıkardı. Polis başka bir kâğıt torba tuttu.

Tom elleriyle kasıklarını kapatarak ayakta duruyordu. Öz-gürlüğünü elinden alıp onu hapse atacak anayasal güce sahip,

ikisi silahlı, tamamen giyinik bu üç adamın önünde, parlak floresan ışığın altında çıplak ve titreyerek dururken kendini hiç bu kadar ifşa olmuş, bu kadar... aşağılanmış hissetmediğini düşündü.

Elinde kanıt torbaları olan polis bir masaya doğru gitti. Her torbanın kenarına Tom'un adını, saat ve tarihle birlikte içinde ne olduğunu yazdı.

Hara ayağa kalktı. Tom'dan çok daha kısaydı ama heybetli bir havası vardı.

"Sadece boynunuzdaki ve ellerinizdeki kandan örnek almam gerekiyor, tamam mı?" Hara bir çift mavi lateks eldiven taktı, raftaki kitlerden birine uzandı. Yırtarak paketi açtı.

Hara kandan örnek alırken Tom gözlerini kapattı. Dedektif kan örneklerini kaplara yerleştirip mühürledi ve her birini etiketleyen kanıt görevlisine verdi. Hara daha sonra Tom'a büzgülü polar bir pantolonla aynı renkte bir polar üst verdi. Tom bunun şüphelileri cezaevine götürmeden önce verdikleri giysiler olduğunu düşündü.

"Üzgünüm ama ayakkabımız yok. Bunlarla idare etmelisiniz." Hara Tom'a bir çift olay yeri galoşu verdi.

Tom onlara baktı

"Bir şey daha var," dedi Hara. "Bize DNA örneği verir misiniz?"

"Anlamadım?"

"DNA örneği. Yanağın içinden basit, hızlı bir sürüntü. Olay yerinde bırakmış olabileceğiniz DNA'ları elemekte bize yardımcı olacak."

Tom gözlerini Hara'ya çevirdi. Nabızı hızlanmıştı. İçini bir korku kapladı. Köşeye sıkıştırılıyordu. Yutkunmaya çalıştı ama boğazında bir şey düğümlendi. Reddederse, şüpheleri artıracaktı. Her şey onun için daha zor hâle gelebilirdi. Bu sabah neden koşmaya gittiğini düşündü. Dün olanlar ve Lily ile

olan kavgası aklına geldi. Cody'lerin evinin oradaki mangal partisinde olanları düşünüp boğazını temizledi.

“Elbette.”

Hara yeni bir çift lateks eldiven taktı, raftaki başka bir kiti aldı. Onu yırtarak açtı. “Oturun.”

Tom kendisine doğru itilen sandalyeye oturdu. “Ağzınızı açabilir misiniz, efendim?”

Tom ağzını açtı.

“Biraz daha geniş.”

Tom söyleneni yaptı. Hara çubuğu ağzının içine sokup yanağının iç yüzeyini kazıdı. Adamın eldivenli elini ve sürüntü aletini ağzının içinde hareket ettirmesi alenen fiziksel bir müdahaleydi.

Hara çubuğu çıkarıp bir kaba yerleştirdi, kabı mühürledi ve kanıtları toplayan polise verdi. O da Tom'la ilgili bilgileri ve saati üzerine yazdı. Kanıtları toplayan polis Tom'un DNA'sını, kan örneklerini, giysilerini ve ayakkabılarının içinde bulunduğu kahverengi torbaları alarak gitti. Fotoğrafçı polis de odadan çıktı.

Hara gülümseyerek açık olan kapıyı eliyle gösterdi. “Arzu ederseniz artık telefon edebilirsiniz.”

“Benim... telefonum yanımda değil,” dedi Tom.

“Size telefon sağlayabiliriz. Buradan lütfen, efendim.”

Tom, Dedektif Hara'yı takip ederek pencereleri olmayan beyaz bir odaya girdi. Odanın içinde küçük bir kanep, bir koltuk ve tekerlekleri olan bir sandalyenin önünde bir sehpa vardı. Tom tavana göz gezdirdi. Köşedeki kamera onu izliyordu.

“Burada bekleyin, lütfen.” Hara kapıyı kapattı.

Tom kusacağını sandı.

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue, Spirit Orman Parkı'ndaki patika boyunca yavaşça geri yürürken, sis, kozalaklarından su damlayan sık ağaçların arasından süzülüyordu. İlerlerken zemini dikkatle inceliyordu. Her yere su damlıyordu ve çamur botlarının altında eziliyordu. Bir polis çemberi oluşturulmuştu ve adli tıp uzmanları kadının cesedinin bulunduğu uçurum boyunca kare kare ayırdıkları alanlarda çalışıyorlardı.

Çevresini saran ağaçlar devasaydı. Dar patikanın üzerinde katedral kemerleri gibi yükseliyor, tepeden gelen ışığı kapatıyorlardı. Ağaçların altı böğürtlen çalıları, ilkçağdan kalma görünümlü eğrelti otları, minik, keskin dikenli şeytan sopa-sıyla kaplıydı.

Patikanın ilerisinde Rue'yu bekleyen bir uzman, "Bu tarafa," diye seslendi. Rue yanına gittiğinde, adam koşu parkurunun hemen dışındaki kırık ve ezilmiş bitki örtüsünden oluşan bir alanı işaret etti.

"Buradaki patikadan çıkan izler maktulün 38 numara Nike koşu ayakkabısına uyuyor," dedi; Rue'yu izlerin üzerine basmadan geçmesi için yönlendirdi. "İzler bu taraftan ormana doğru gidiyor." Elindeki izleme çubuğuyla yerdeki çukurları işaret ederken Rue onu takip etti. "Nike giyen kişi, uçurumun

kenarına doğru oldukça düzensiz bir şekilde hareket ediyor gibi görünüyor; sonra da şuradan geçmiş.” Uzman, sopasıyla ezilmiş ve kırılmış yaprakların olduğu bir alanı gösterdi. Kırık küçük dallarda, yeni çıkmış öz suyu topakları parlıyordu.

“Sadece bir kişinin izleri mi?” diye Rue sordu.

“Üç kişinin.”

Rue sertçe baktı. “Üç mü?”

“Gel, sana göstereyim. Tam arkamdan gelmeye dikkat et.”

“Hepsi işaretlenip fotoğrafları çekildi mi?”

“Evet. İzleri alçıya da çıkardık.”

Rue’yu sık çalılıkların içine doğru götürdü ve siyah çamurdaki başka izleri işaret etti. Rue eğretili otlarının arasına çömelip izleri inceledi. “Şu üçgen şekiller,” dedi yeri işaret ederek “kadının Nike koşu ayakkabısındaki dişlilerin yaptığı izler mi?”

“Doğru. Bahse girerim kadının ayakkabılarının altındaki çamur örnekleri de buradan ve uçurumun kenarından aldığımız toprak örnekleriyle eşleşecektir. Patikadan ayrılıp kadının peşinden bu çalılıklara girmiş olduğunu düşündüğüm başka birinin bıraktığı izler var. Şurayı görüyor musun?”

Rue gösterdiği yere doğru böğürtlen dallarını iki yana iterek ilerledi. İnceleme uzmanının işaret ettiği yeri inceledi.

“Bu gerçekten net bir iz,” dedi adam. “Tabanında ters v şeklinde deseni var. Kırk beş numara ayakkabı.”

Rue izi incelemeyi sürdürdü.

“Erkek mi?” diye sordu.

“Kesinlikle Nike giyenden daha iri ve ağır biri. Ayakları daha büyük.”

Rue’nun aklı Tom Bradley’e gitti. Neyse ki Toshi ayakkabılarını alacaktı.

“Bu Nike izlerinin üzerine daha büyük ters v izleri kime aitse, kadının peşindeymiş. İzlerdeki girinti çıkıntıların şekli

hızlı hareket ettiğini, yer yer koştuğunu, düştüğünü, zaman zaman elleri ve dizleri üzerinde süründüğünü gösteriyor. Arkasındaki kişi ise daha düzenli hareket ediyor.”

Av ve avcı, diye düşündü Rue, izleri inceleyerek. Biri kaçıyor, diğeri acele etmiyor, sakın.

“Ve her iki iz de uçurumun kenarına mı gidiyor?” diye sordu Rue.

“Sana göstereceğim.” diyerek Rue’yu ormanın içine doğru götürdü adam. “Dediğim gibi, ana patikadan ayrılmış ve düzensiz bir şekilde koşuyor gibi görünüyor, net bir yolu takip etmiyor. Burada düşmüş.” Yeri gösterdi. “Elleri ve dizleri üzerinde devam etmeye çabalamış, şuradaki yaprakların altındaki el izlerini görüyor musun? Şuradaki diz izlerini? Tekrar kaçmış. Tekrar düşmüş. Ve sonra şuradaki şeytan sopalının kümелendiğı alana sürünerek gitmiş.” Rue’ya yemek tabağı büyüklüğünde yaprakları olan, tarih öncesi görünümlü bitkilerden oluşan bir alanı gösteriyordu. Bitkiler neredeyse bir metre boyundaydı.

“*Oplopanax horridus*,” dedi. “Korkunç bir bitkidir. Böyle bir yere girmek istemezsin. Hem gövdeleri hem de yaprakları, deri içinde kolayca kırılan ince, narin dikenlerle kaplıdır. Zehirlidirler ve bazı kişilerde ciddi alerjik reaksiyonlara neden olabilirler. Eğer maktul burada saklanmışsa, bedeninde ve giysilerinde bu dikenlerin izlerini bulabilirsin.”

“Peki üçüncü ayak izleri nerede?” diye sordu Rue.

Olay yeri inceleme uzmanı onu uçurumun kenarına yaklaştırdı. “Üçüncü iz grubu kuzeybatı yönünden, kısa bir doğal patika gibi görünen yol boyunca geliyor. Diğer iki izi takip etmeye başlıyor, sonra da onlara paralel hale geliyor.” Sopa-sıyla işaret etti.

Rue tekrar kalçalarının üzerine çöküp yeni izleri inceleme-ye başladı. “Bunlar bot izleri gibi görünüyor.”

“Evet. Kırk beş numara. Bunları kim yaptıysa, ilk iki kişiden bir süre sonra gelmiş.” Rue’yu uçurumun kenarına doğru götürdü. “Boğuşma izleri. Buradaki toprakta izler var.” İzleri göstererek “Taşlar ve kayalar gevşemiş. Şuradaki ezilmiş eğrelti otu yapraklarında ve kır çiçeklerinde kan izleri var. Şu arka tarafta daha çok kan var,” diye devam etti. Bakışları Rue’nun bakışlarıyla buluştu. “Kimlik tespit uzmanları bir kafa feneri ve şapka buldu.”

“Nerede?”

Rue’yu, ufalanıp dökülen uçurum kenarına yakın bir taşlık alanda bulunan eşyaların yanına götürdü. Sarı olay yeri bayraklarıyla işaretlenmişlerdi. Çömelip siyah şapkayı inceledi. Siperliğin üzerinde altın renkli bir Kordel Üniversitesi logosu vardı. Aklına ölü kadının cebindeki kartvizit geldi.

Doç. Dr. TOM BRADLEY, PSİKOLOJİ BÖLÜMÜ.

Şapkanın yanındaki mavi beyaz kafa feneri Petzl markaydı. Kayışları da aynı renkteydi.

Uzman, “Şapkadan ve muhtemelen Petzl kayışından biraz DNA alabileceğiz,” dedi. “Bir de bu var.” Yerdeki başka bir olay yeri işaretini gösterdi.

Rue gösterdiği yere doğru ilerledi. Olay yeri uzmanı birkaç küçük plastik boncuğu işaret ediyordu. Kara toprağın üstünde parlak yeşil ve turuncu boncuklar. Aklına ölü kadının kırılmış parmaklarındaki kopuk boncuk dizisi gelince mide-sinin sıkıştığını hissetti.

Başını salladı, derin bir nefes aldı ve tekrar ayağa kalktı. Uçurumun kenarına gidip dikkatle bakındı. Mide bulantısı başladı. Cesedin bulunduğu yerin tam üzerindeydi. Rue’nun bakışları okyanusa kaydı. Denizin üzerinde hâlâ yoğun bir sis vardı. Açık bir günde bu noktadan, Amerika’daki karla kaplı Olimpiyat Sıradağları görülebiliyordu. Yavaşça dönüp arkasında ormanın bittiği yeri gözden geçirmeye başladı.

Eğer kadın ya da saldırgan bu kafa fenerini taktıysa, demek ki hava karanlık ve pusluymuş; fırtına devam ediyormuş.

Yerdeki ayak izlerine ve parmak izlerine bakılırsa, biri kadını patikadan uçuruma doğru kovalamıştı. Onu takip eden kişi uçurumun hemen kenarında onunla boğuşmuş, kan izlerine bakılırsa içlerinden biri muhtemelen boğuşma sırasında yaralanmış, sonra da kadın koşucu uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı. Kafa feneri ve şapkası boğuşurken düşmüş olabilirdi. Kopan ipin hâlâ parmaklarına dolanmış olduğu düşünülürse maktul de yeşil ve turuncu boncuklu bilekliği saldırgandan çekip koparmış olabilirdi.

Peki ya üçüncü kişi?

Cebinden telefonunu çıkarırken, “Bir drona ihtiyacımız var,” dedi Rue. “Uçurumun yüzünü taramalıyız, başka bir kanıt var mı, düşerken üzerinden dökülmüş olabilecek başka bir şey var mı diye bakmalıyız.”

Telefonla birilerini aradı.

Düzenleme
Ny.ozlem

LILY

AN İTİBARI İLE

Bir taraftan belki kocasının gömleğindeki leke kan *değildir* diye düşünürken diğer taraftan Lily'nin içindeki bir his bunun kan olduğunu söylüyordu. Nedense Tom polisi aramadan önce gömleğini buraya saklamıştı. Onlara telefonu hakkında da yalan söylemişti.

Lily ortaya çıkan korkunç gerçekliği kabul etmeye çalışırken bile beyni farklı açıklamalar daha makul açıklamalar bulmak için uğraşıp duruyordu.

İnsanoğlu kendi ruhuyla yüzleşmekten kaçınmak için ne kadar saçma olursa olsun her şeyi yapar.

Dışarısı rüzgârlıydı ve uçarak gelen çar çöp teneke çatıya çarpıyordu. Lily gerildi; arka kapılarının önüne park etmiş, Tarryn'i bekleyen Konsey Üyesi Virginia Wingate'i düşündü. Matthew'un üst kattan gördüklerini düşündü. Aracında oturmuş evlerini izleyen polisi düşündü.

Çöp tenekesine uzandı, sonra kendini durdurdu. Parmak izleri. Gömleğin üzerindeki kanda kendi parmak izleri olmamalıydı. Kulübenin içine göz gezdirdi. Bahçe eldivenlerini gördü; üzerinde minik pembe güller olan sarı eldivenler. Onları ellerine geçirip kutudan küçük bir bahçe çöpü poşeti

çıkardı. Çöp tenekesine uzanıp Tom'un gömleğini aldı ve yavaşça torbanın içine bıraktı.

Şimdi ne olacaktı? Ne yapmaya çalışıyordu ki? Uzaktan bir siren sesi daha duydu. Yüreği ağzına geldi. Aceleyle eldivenlerini çıkarıp kocasının kanlı gömleğiyle birlikte çöp poşetine attı; kulübenin kapısını açtı. Dışarıya göz gezdirdi, yan komşusunun evine baktı. Pencerelerden izleyen kimse yoktu. Mutfak kapısından aceleyle kendi evine girdi.

Bir an içeride elinde poşetle öylece durdu, beyni uyuşmuştu.

Yemek odasının penceresine birinin sertçe vurduğunu duydu. Lily'nin nefesi kesildi; kendi etrafında dönerken poşeti elinden düşürdü. Düşen poşetin ağzı açıldı, içindeki kanlı gömlek görünüyordu. Lily pencereye baktı. Dışarıda bir adam vardı. Yumruğunu tekrar cama vurdu, bir şeyler söylüyordu.

Lily'nin itfaiyeci, evli ve üç çocuk babası olan hastası Garth Quinlan'ın yüzünü tanıması fazla sürmedi. Garth saatini işaret ediyordu. *Kahretsin*. Lily kendi saatine baktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Onunla olan seansını tamamen unutmuştu.

İki saniye beklemesi için bir işaret yaptıktan sonra eğilip kanlı tişörtü poşete geri soktu. Anlık bir tereddütten sonra poşeti ayağıyla yemek masasının altına itti. Yüzünü ovaladı, saçlarını düzeltti, derin bir nefes alıp arka taraftaki sürgülü kapıyı açmaya gitti. Kalbi hızla çarpıyordu.

“Kliniğinizin zilini çaldım,” dedi Garth. “Kapıya da vurdum. Ama cevap veren olmadı. Aramaya çalıştım ama telesekretere düştü. Sonra yan yoldaki kamyonuma geri döndüğümde, çitin üzerinden kulübenin ışıklarının yandığını ve sizin arka kapıdan içeri girdiğinizi gördüm, ben de dönüp geldim.”

Lily'nin içindeki öfke taşıyordu. Başka bir başa çıkma mekanizması. Öfke korkuyu bastırırdı, bu yüzden Lily öfkeye

sarılp onu iki katına çıkardı. Bu, kontrolü elinde tutmasını sağlıyordu. O yine Dr. Bradley'di. Ve Dr. Bradley'nin kural-ları vardı. Hastalarının özel hayatına girmesine izin yoktu. Ailesine de. Evin bu kısmı da kesinlikle özeldi. Her yeni has-ta kabulünde bunu başlangıçta açıkça belirtiyordu. Ancak her zaman sınırları zorlamaya çalışan, çeşitli nedenlerle kişisel alanına girmeye çalışan, kendisi ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmeye uğraşan bir ya da iki hasta oluyordu. Garth onun özel alanına girmemeliydi ve bunu ona söyledi.

“Özür dilerim Garth.” dedi kararlı bir şekilde. “İptal ede-cek-tim. Ama çok önemli bir şey çıktı. Acil bir durum. Ve lüt-fen bir daha bu girişi kullanma.”

Adam ona dikkatle baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Alçak sesle “Ne tür bir acil durum?” dedi.

“Ailevi bir acil durum. Gerçekten özür dilerim. Lütfen beni affet. En kısa zamanda yeni bir randevu oluşturmak için arayacağım ”

“Bu kan mı?”

“Ne?”

“Kan.”

“N nerede?”

“Ellerinizde ve yüzünüzde.”

Lily ellerine baktı. Parmaklarındaki kırmızı lekelerle deh-şet içinde baktı. Tişörtü poşete geri koyarken üzerine bulaş-mış olmalıydı. Eldiven kullanmaya çalışması da bir işe yara-mamıştı.

“Yüzünüzde de var.”

Lily yüzünü ovuşturup saçlarını düzeltirken ellerindeki kanı yüzüne bulaştırmış olabileceğini fark etti.

“Biri mi yaralandı?” diye sordu Garth. “Acil durum bu mu?”

Koridordaki sabit hat çalmaya başladı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Garth.

Telefon durmadan çalıyordu. İki kez daha çalarsa sesli mesaj düşecekti.

“Benim... gitmem gerekiyor. Randevuyu yeniden ayarlayacağım.” Lily kapıyı Garth’ın yüzüne kapattı ve telefona koştı. Son zil sesinde ahizeyi kaptı. Bunu yaparken koridorda bulunan aynadaki aksine gözü takıldı; yanağındaki kan izini ve ahizeyi tutan parmaklarının arkasındaki kanı gördü. *Ölen kadının kanı*. Bir an için konuşamadı.

“Lily?” Tom’un sesiyle sarsıldı.

“Tanrım, Tom. Neredesin? Neler oluyor?”

“Lily, ben... karakoldayım. Senden bir şey ”

“*Karakol mu? Ne karakolu?*”

“Polis karakolu. Şehir merkezinde.”

Aynada solgun yüzüne baktı; masanın altında bir poşette duran kocasının tişörtünden geçen kan lekesi yüzündeydi.

“Lily?”

“Evet,” dedi alçak bir sesle.

“Senden bir şey yapmanı istiyorum. Beni dinliyor musun? Dianne’e ihtiyacım var. Dianne’i buraya getir.”

“Dianne mi?”

“Dianne Klister.”

Arkadaşı Dianne. Ücreti yüksek ve kötü şöhretli ceza hukukçusu. Az önce Dianne aklına gelmemiş miydi? Evet, Taryn Lily’ye babasının Dianne’le aynı hukuk bürosunun ortağı olduğunu hatırlattığında. Hammersmith, Wingate & Klister.

Zihni geçmişe, yakın zamanda Dianne’le Ocean Bay Otel’de bir şeyler içmek için buluştukları güne döndü. Lily’nin garip notu aldığı ve Dianne’e bir tür sapık tarafından takip edildiğini, izlendiğini itiraf etmek zorunda kaldığı ve Dianne’in Lily’ye aklını kaçırmış gibi davrandığı yere.

“Lily, orada mısın, beni duyuyor musun?”

Beyni sulanmış gibi hissediyordu. Bir türlü çalıştıramıyordu.

“Senin... bir *ceza* avukatına mı ihtiyacın var?” Sesi boğuk çıkıyordu.

“Tanrı aşkına, evet, Lily. Polis beni bu kadının ölümüyle ilgili olarak sorgulamaya çalışıyor. Beni bir görüşme odasına tıktılar ve tüm giysilerimi aldılar. Her şey garip bir hâl almaya başladı. Bir avukata ihtiyacım var. Bir de bana giyecek bir şeyler getirmeni istiyorum.”

Bakışları yemek masasına, altında Tom’un tişörtünün olduğu poşete gitti. “Giysilerini mi aldılar?”

“Evet.”

“İyi de neden? Yani... neden kaza olduğunu düşünmüyorlar?”

“Şimdi... şimdi konuşamam. Her yerde kamera var ve bu benim telefonum değil. Sadece Dainne’i buraya getir. Giyecek bir şeyler de.”

“O... o kimdi, Tom? Sahilde bulduğun *kimdi*?”

Hat düştü.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily, Dianne'in bürosunu aradı. Telefon çaldığında dikkati koridorun duvarında asılı çerçeve içindeki aile fotoğraflarına takıldı. En sevdiği, dördünün Aruba'da, turkuaz renkli denizi olan bembeyaz bir kumsalda güneşin altında gülerken çekilmiş o güzel fotoğraftı. Bir başka fotoğrafta ise evlilik yıldönümlerini kutlamak için gittikleri Clayoquot Sound'da her türlü lüks olanağa sahip bir kampta Lily ve Tom vardı. Gülümsüyorlardı, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Duyguları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir başka fotoğrafta dördü birlikte Botswana'da safarideydiler. Afrika'nın "büyük beşlisi"nden üçünü yavrusuyla birlikte bir gergedan, bir fil sürüsü ve ağaçta avıyla birlikte bir leopar gördükleri gün rehberleri tarafından çekilmişti.

"Dianne Klister'in bürosu, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Birden kendine gelip âna geri döndü. "Ben... şey Dianne orada mı?"

"Bayan Klister şu anda müsait değil, mesaj bırakmak "

Lily telefonu çarparak kapattı. Parmaklarını beceriksizce tuşlarda gezdirip bir başka numarayı, Dianne'in telefonunu aradı. Telefon çalarken bakışları fotoğraflara geri döndü. Afrika gezisinde çekilmiş başka bir fotoğrafa takıldı. Kendisi,

Tom, Matthew ve Phoebe KwaZulu Natal'da bir köpekbalığı turu için tekneye binmeyi beklerken, uzaktaki iskelenin arkasındaki sörf dalgalara çarpıyordu.

“Lily?” Ahizeden Dianne'in sesi geldi.

“Selam, ben... şey... ben...”

“Lily? İyi misin?”

“Hoparlörde konuşuyorsun gibi geldi de,” dedi Lily.
“Kimse... kimse var mı dinleyen?”

“Araba kullanıyorum. Yalnızım. Neler oluyor? Sesin garip geliyor.”

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Senin yardımına ihtiyacımız var. Tom... ahh Tanrım ” Sesi çatladı. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu ne, onu bile bilmiyorum.”

“Anladım, dinle, kenara çekiyorum. Duracağım.” Lily, Dianne'nin arabasını park edişini duydu. “Tamam, şimdi yavaş yavaş anlat. Tüm dikkatim sende. Aklına geldiği gibi söyle.”

Lily yutkundu, ağzını sildi; sonra ellerindeki kan aklına geldi. Bakışları hızla aynadaki aksine gitti. Korku içini sarmıştı. Şu anda ağzının üstünde ölü kadının kanı vardı. Gözleri ürkek ve donuktu. Saçları yağmurdan ıslandıktan sonra dağınık halde kuruyordu. Bu kadın kendisi değildi. O, kontrolü elinde tuttuğu, ne olursa olsun her zaman mükemmel şekilde hazır bulunduğu için arkadaşları tarafından gıpta edilen kadın anne, eş, terapist olmalıydı. Gizleyecek kirli çamaşırları olmayan kadın.

“Lily?”

“Tom karakolda. Sorgulanıyor... ölen biriyle ilgili. Bu sabah sahilde ölü bir koşucu buldu; cinayet masası dedektifleri de onu sorgulayacaklarmış. Giysilerini almışlar, Dianne. Avukata ihtiyacı var. Hemen. Bize yardımcı olabilir misin?”

Ciddi bir sessizlik oldu, ardından “Hangi karakol?” diye sordu Dianne.

“Şehir merkezindeki. Ana karakol. Dianne ” Lily, gerçekliğin ağır ve soğuk bir kaya gibi üzerine çökmesiyle bir an tereddüt yaşadı. “Şu polis, televizyondaki polis memuru. Cinayet masası dedektifi. Koşucu cinayetleri vakalarına bakan.”

“Çavuş Rulandi Duval mi?”

“Evet.”

“Beni iyi dinle, dinliyor musun Lily, odaklandın mı?” Dianne’in ses tonu değişmişti. Lily’nin arkadaşı artık net ve otoriter şekilde konuşuyordu; sanki tamamen farklı bir kadına dönüşmüştü.

“Evet, evet, dinliyorum.”

“Hiçbir şey söyleme. Tek bir şey bile. Hiç kimseye. Anladın mı? Hiç kimseye.”

Başını salladı. “Tamam.”

“Söyle, bana tekrar et.”

“Hiçbir şey söylememeliyim. Kimseye.”

“Bunu unutma. Tom’un iyiliği için. Senin iyiliğin için. Ve şunu kafana sok: Ne Tom ne de sen polisin sorularına cevap vermek zorunda değilsiniz. Bu sizin kanunen hakkınız.”

“O hiçbir şey yapmadı, Dianne.”

“Tom bir şey yapmış olsun ya da olmasın, eğer cinayet masası dedektifleri tarafından sorgulanıyorsa, eğer giysilerini almışlarsa, bu durum medyada onun için hiç de iyi olmayacaktır. Olası tepkileri en aza indirmek ve işinin tehlikeye girmesini önlemek için hızlı hareket etmeliyiz. Elbette senin işinin de. Matthew ve Phoebe’yi uzak tutmamız gerek.”

Lily midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Dianne, “Öncelikle,” diye söze başladı kararlı bir şekilde, “okul bittiğinde çocukları alacak birini ayarla; mümkünse onları kendi evine götürebilecek ve şu an için haberlerden uzak tutabilecek biri olsun. Ayrıca gün içindeki randevularını iptal

et. Şimdi doğruca karakola gidiyorum. Bu arada sen de Tom için giysilerini hazırla. Şık ve saygın bir şeyler olsun. Sen de bakımlı görünmelisin. Sonra karakola gel. Seninle orada buluşuruz.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ne olursa olsun Lily, Tom’un sana ihtiyacı var. Kendini toparlamalısın, hem onun hem de ailen için.”

“Ama Tom yanlış bir şey yapmadıysa ”

“Yüksek profilli bir cinayet masası dedektifi tarafından sorgulanıyor ve bu dedektif, koşu yapan kadınlara tecavüz ettikten sonra onları sopayla döverek öldüren bir seri katil vakasıyla ilgileniyor. Bunu kafana sok, Lily. Koşucu Katili şu anda dehşet saçıyor ve kadınlar tek başına koşmaya çıkmaya korkuyor. Rulandi Duval ise gözü kara bir pitbull. Geleneksel olarak erkeklerin yaşadığı bir ortamda güçlü bir konumda olan bir kadın ve kendini kanıtlamaya kararlı. Sen ve Tom da sıradan insanlar değilsiniz. Story Cove’da yaşıyorsunuz. Bir tekneniz var. Seçkin bir marinada demirli. Bir şehir kulübüne üyesiniz. Tom, genç kız öğrencilerle çalışan bir akademisyen. Sen, güven duymaya ihtiyacı olan ve terapi gördükleri gerçeğinin gizli kalmasını isteyen insanlarla çalışıyorsun. Duval, sırf yapabildiği için hayatınızı zorlaştıracaktır. Kamuoyu da size pek anlayışlı davranmayacaktır.”

Lily kusmak istedi. Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Midesi ağzına geliyordu.

“Tekrar söylüyorum Lily, bunu ne kadar söylesem azdır: Ne kadar dostça yaklaşırlarsa yaklaşsınlar, ben burada neler döndüğünü anlayana kadar kimseyle konuşma. Sonrasında stratejimizi belirleyeceğiz.”

Dianne telefonu kapattı.

Lily şaşkınlıkla telefonu yerine koydu. Yemek masasına gidip içinde kanlı tişörtün olduğu poşeti aldı. Bir an duraksadı. Onu bir yere koyması gerekiyordu. Ya da daha iyisi,

yıkamalıydı. Hızla koridorun sonundaki çamaşır odasına gitti. Torbayı üstten yüklemeli çamaşır makinesine boşalttı ve düğmeyi çevirdi. Su makinenin kazanına dolmaya başladı. Deterjanı ekleyip dönen suya baktı. Bahçe eldivenleri ve kocasının tişörtü köpüklerin içinde ileri geri döndükçe su pembeleşiyordu. Sonra bir anda aklına geldi: Ya polisler Tom'un daha önce giydiği tişörtün nerede olduğunu sorarsa?

Ben sadece evdekilerin çamaşırlarını yıkıyordum memur bey.

Aceleyle ikinci kata çıktı, banyodaki sepetten bir kucak dolusu kirli çamaşır topladı. Aceleyle çamaşır odasına geri dönüp diğer kirlileri de pembe ve köpüklü suya ekledi. Kapağı kapattı, sonra çamaşır odasında yere düşürdüğü çöp poşetine baktı.

Poşeti yerden aldı. İçinde kan izleri vardı. Nereye koymalıydı?

Ne yapıyorum ben? Ne diye bunları saklamaya uğraşıyorum ki?

Çünkü kocası saklamaya uğraşmıştı.

Tom'un 911'i aramadan önce tişörtü kulübeye koymasının iyi bir nedeni olmalıydı. Ancak sebebini öğrendiğinde tüm bunların bir anlamı olacaktı. Olmak *zorundaydı*. Tom'a güveniyordu, yoksa güvenmiyor muydu?

Kavgalarını tekrar düşündüğünde bedenine fiziksel bir darbe yemiş gibi hissetti.

Tom'a güvenmiyordu.

Ona yalan söylemişti.

Tüm evlilik hayatları boyunca ona yalan söylemişti.

Ama Lily de ona yalan söylüyordu. Ya da daha doğrusu sırlarını o kadar derine gömmüştü ki orada olduklarını neredeyse kendisi de unutmuştu. Sanki başkasının sırları gibiydiler. İki harika çocuğun annesi Lily Bradley olmayan birinin.

Ama sonra takipçi sapık ortaya çıkmıştı. Ardından notlar gelmeye başlamıştı. Sonra hastalarının sorunları kendi sorunlarının yansıması haline geldi. Lily yavaş yavaş, adım adım dağılmaya başlamıştı.

Elindeki poşetle mutfığa gitti ve buzdolabının önünde durdu. Bir keresinde televizyonda bir şey görmüştü; gerçek bir suç programında bir kadın, içinde insan kanı izleri bulunan bir torbayı dondurucunun içine saklamıştı. Ama kadın önce içine çiğ et koymuştu.

Lily soğuk donduruculu devasa buzdolabının kapağını çekip açtı. Üç paket organik dana kıyması çıkardı. Ambalajı yırttı, sonra donmuş et parçalarını çöp poşetinin içine attı. Poşeti sıkıca sarıp tekrar dondurucuya yerleştirdi. Kıyma ambalajını lavabonun altındaki çöp kutusuna attı. Üstünü değiştirmek için merdivenlerden çıkmak üzereyken pencerenin dışındaki bir hareket dikkatini çekti.

Ellerini yumruk yaparak dönüp pencereye baktı. Bir şey yoktu. Sadece rüzgârda sallanan dallar. Bir an uyuşmuş bir halde durup dalları izledi. Guguklu saatin *tik tak* sesleri beynini deliyordu. Tekrar kendini toparlayıp merdivenlerden yukarı koştu. Duşu açtı; ardından krem rengi kazağını, özenle dikilmiş ama bol gelen keten pantolonunu, kaşkorsesini, iç çamaşırını çıkarıp saçlarını topladı. Buhar çıkan sıcak suyun altına girdi; ölü kadının kanını ellerinden ve yüzünden temizledi.

Lily kurulanıp aceleyle kot pantolonunu, beyaz tişörtünü, pembe kapüşonlu yumuşak ceketini giydi. Saçını düzgünce arkadan bağlayıp dudaklarına parlaticı sürdü.

Kontrol elindeymiş gibi görünmelisin. Kontrol elinde zaten.

Ama aynadan ona bakan donuk bakışlı kadını neredeyse tanıyamayacaktı.

Tom için bir çanta dolusu giysi hazırlarken aniden başka bir şey hatırladı. Telefonunu.

Mutfakta şarja takmıştım.

Tom'un telefonunu yatağın kendi tarafındaki şarj aletinden çıkarıp mutfığa indi; kocasının telefonunu anlattıklarına uyacak şekilde tezgâhın üzerindeki şarj aletine taktı. Evin içini bir kez daha kolaçan ettikten sonra çantasına uzandı. Karakola gitme düşüncesi bile Lily için ürkütücüydü. Çocukluğundan beri polisleri karşı içine işlemiş bir tedirginliği vardı. Evet, polisin sivilleri koruduğunu biliyordu. Evet, onun yaşadığı yer gibi muhitleri güvende tutuyorlardı. Ancak emniyet güçleri aynı zamanda ailesinin başına gelenlerle ilgili korkunç anılarıyla ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumdaydı. Doğuştan gelen korkularını mantık çerçevesinde açıklayabilmesine, kapsamlı bir terapi sayesinde geçmişiyle yüzleşmiş olmasına rağmen bu korkuları varlığını sürdürüyordu. Şimdi de bu korkularla birleşerek, geçmişinin karanlığına geri dönmesine neden olabilecek gittikçe büyüyen yeni bir kaygı oluşuyordu.

Koridordaki portmantodan güzel yağmurluğunu çıkardı ve bir kez daha koridorda çalışan çamaşır makinesinin sesini güven içinde dinledi. Omuz silkerek yağmurluğunu giydi, arabasının anahtarlarını alıp kocası için hazırladığı giysi çantasına uzandı. Biri ön kapıya vurmaya başladı; ardından kapı zili çaldı. Lily durakladı. Kalbi hızla atmaya başladı.

“Bayan Bradley? Kapıyı açabilir misiniz? Polis. Lütfen kapıyı açın.” Duyduğu panik onu kıpırdayamaz hale getirdi.

BÖYLE BAŞLADI

ÖNCESİNDE

20 Nisan, Çarşamba

O ÖLMEDEN İKİ AY ÖNCE.

Takipçi, budaklanmış bir kiraz ağacının karanlık gölgesinde durmuş, eldivenli elleri bisikletinin gidonunda, sokağın karşısındaki evi izliyordu. Hava karanlıktı. Bahar olmasına rağmen soğuktu. Nemli bir sis, birkaç blok ötedeki okyanustan sokaklara süzülüyor ve sokak lambalarının etrafında ürkütücü haleler oluşturuyordu. Bisikletin yanlarındaki heybelerde ıslak bir mayo, bir havlu ve koşu ayakkabıları vardı. Takipçinin nefesi, bisiklet kaskının altına taktığı kar maskesindeki deliklerden dışarı sızıyordu. Nemden oluşan su damlacıkları röntgencinin su geçirmez kıyafetinden boncuklar gibi yuvarlanıyor, kırılan ışığı yakaladıkça parlıyordu.

Burası saygıdeğer, güvenli bir muhitti. Sokaklarda bölgenin karakteristik özelliklerine sahip evler diziliyordu; her birinin önünde küçük yeşil bir çim alan vardı. Bazıları çitlerle çevrelenmişti. Bazılarında çit yoktu. Kaldırımların üzerinde yaşlı ağaçlar manolya, kiraz, meşe sıra sıra diziliyordu. Story Cove. 1800'lerde kasabayı kuran Simon J. Story adında bir İngiliz'i hatırlatan romantik bir isimdi. İngiliz geleneği burada, ABD sınırının hemen kuzeyinde hâlâ yaşıyordu.

Eski tarz *pub* 'lar, *fish&chips* ve turta dükkânları, ikinci çağında çörek ve kaymak satan kafeler buram buram Britanya kokuyordu. Erkeklerin bazen rugby de oynadıkları, üyelik bedelinin küçük bir ülkeyi doyurabileceği Windsor Country Kulübü'nün çimlerinde kriket sopalarının vuruşları duyulabiliyordu.

Birkaç sokak ötede, güzel bir marinada yat direklerine çarpan halatların sesi çınliyordu. Story Cove, bahçe pergolaları ve sarmaşık gülleri olan, yakındaki golf sahasında geyiklerin otladığı, çocukların hâlâ sokaklarda gülüp oynadığı bir yerdi; gecenin tek gerçek haydutları zenginlerin özenle ayrılmış geri dönüşüm ve çöp kutularını karıştırarak karanlıkta sinsice ilerleyen maskeli rakunlardı.

Story Cove'un coğrafyası göz önüne alındığında, kasaba Salish Denizi'ne doğru uzanan bir yarımada üzerinde yer aldığından, burası kapalı bir topluluk bile sayılabilirdi. Ayak takımının buradan geçmesi için bir neden yoktu. Story Cove'a girenler burada yaşayanlardı. Ya da yardım için geliyorlardı. İşte bu yüzden takipçi dikkat çekmeden nasıl uyum sağlayacağını öğrenmeye özen göstermişti.

Gözetlediği ev Bradley'lere aitti. Evin duvarları gece siyah görünse de gün ışığında koyu patlıcan moru rengindeydi ve saçak boyunca canlı yeşil süslemeler vardı. Kapının üzerindeki pirinç levhada Meşe Ağacı Terapi Merkezi, Doç. Dr. L. Bradley yazıyordu.

Takipçi aylar boyunca Bradley'ler hakkında farklı yollar-
dan çok şey öğrenmişti. Yaşamlarının günlük rutinler üzerine kurulu olduğundan hareketlerini tahmin etmek çok güç değildi. Bu da işleri çok daha kolaylaştırıyordu.

Takipçi, Dr. Lily Bradley'nin hangi yoga ve pilates derslerine katıldığını, bu derslerin nerede yapıldığını biliyordu. Hangi günlerde hangi börek çörek çeşitlerini aldığını, saçını

nerede kestirdiğini ve boyattığını, kız arkadaşlarının kimler olduğunu, kaç kilo olduğunu, her gün kaç karbonhidratla kendini sınırlamaya çalıştığını, hangi arkadaşının çok fazla şarap içtiğini, çocuklarına karşı ne kadar korumacı olduğunu da biliyordu. Takipçi, küçük Matthew'un hangi organik meyve suyunu tercih ettiğini ve fotoğraf makinesini ne kadar sevdiğini de öğrenmişti. Phoebe'nin gotik moda hayranı olduğunun ve Profesör Tom Bradley'nin üniversitede çalıştığının, cuma öğleden sonraları bir grup akademisyenle düzenli olarak buluştuğu Red Lion Pub'da kafayı çekmeyi alışkanlık haline getirdiğinin de farkındaydı. Bazen Tom Bradley ve arkadaşları daha sonra yat kulübüne gider, teknelerinden birinde içmeye devam ederlerdi. Tom ve Lily'nin oldukça mükemmel bir evlilikleri var gibi görünüyordu. Bu ayrıcalıklı Story Cove bölgesinde masal gibi bir aile gibiydiler. Ama bu bir yanılsamaydı.

Hayatın tümü bir yanılsamaydı.

İnsanlar güzel muhitlerde, güzelce boyanmış tarihi evlerde oturmazlar. Modern yüksek katlı apartman dairelerinde, ormandaki basit kulübelere ya da beton köprülerin altındaki evsizler barınağında da yaşamazlar. İnsanlar kulaklarının arasındaki 15 santimlik alanda, yani insan beynini oluşturan üç kiloluk yağ ve proteinde yaşamlarını sürdürür. Kafalarının içinde yaşarlar. Gerçekliğin ikâmeti orasıdır.

Her bir birey kendine özgü yaşam öyküsünü burada oluşturur.

Kendilerine kim olduklarını, ne olabileceklerini ya da olmayacaklarını söyledikleri yerdir. Hiç kimsenin gerçekliği bir başkasınıninkiyle aynı olamaz. Dışarıda tek bir nesnel gerçek olduğu düşüncesi en büyük yanılsamadır.

Her zaman, anlatılan öykülerin gerisinde gizli sırlar vardır. Derin, karanlık ve ilkel. Herkes bu sırları taşır.

Ve birini ne kadar çok gözlemlerseniz, onu harekete geçiren karanlık sırları saklamak için ne kadar çok çalıştıklarını o kadar net görmeye başlarsınız.

Patlıcan moru renkli evin alt katında, panjurlar henüz indirilmemişti; içerideki ışıklar geceye parlak bir altın kare gönderiyordu. Sanki spot ışığı altındaki sahnede, kiraz ağacının altında gizlenen seyirci için bir skeç oynanıyordu.

Belli ki evin sakinleri kendilerini güvende hissediyordu. Ama bu durum uzun sürmeyecekti.

Birisi mutfaktan görüş alanına girdi. Takipçi gerildi. Bu kocasıydı. Uzun boylu. Esmer. Siyah kot pantolon ve siyah boğazlı kazak giymişti. Tam bir akademisyen görünümündeydi. Sarmaşık kaplı fildişi kulesinde sapkın zihinleri inceleyen bir psikoloji profesörüne ne kadar da yakışıyordu. Ayrıcalıklı bir adam, aileden gelen zenginliğin içinde doğmuştu. İnsanı, yapabileceği korkunç, sapkın şeylerin bedelini ödemekten koruyabilecek türden bir zenginlikti bu.

Profesör Tom Bradley, fırın eldivenleri giymiş, buharı tüten bir tencereyi yemek masasına taşıyordu. Karısı aniden ışıklı sahneye girdi. Dr. Lily Bradley. Açık sarı saçları kusursuz şekillendirilmişti. Güzel göğüsleri vardı. Spor salonunda özel antrenörüyle yaptığı pahalı egzersizler sayesinde kalçaları incelmmişti. Lily Bradley masaya bir şişe şarap koydu. Kocasını bir tirbuşon getirdi.

Şarabın mantarı açıldı ve kadehlere koyuldu. Kadın kadehi eline alıp bir şeyler söyledi. Adam güldü. Kadın da güldü; açık sarı saçlarını geriye atınca boynunun pürüzsüz güzelliği ortaya çıktı.

Takipçinin içinde bir arzu dalgası kabardı. Elleri gidonu iyice sıktı.

Kadın kendinden on beş yaş büyük bu adamla evlenmişti. Adamın ikinci karısıydı. Çok zengindi.

Takipçinin hissettiği arzu büyüyüp içini doldurmuş, sıcak ve tehlikeli bir özleme dönüşmeye başlamıştı. Bu ham, acı veren arzuyla birlikte daha karanlık bir dürtü ortaya çıkmıştı; o patlıcan moru renkli evde yaşayan ne varsa yok etme ihtiyacı.

Bradley ailesinin peşindeki takipçinin istediği tek şey, onların sahip olduğu her şeydi.

Kadın aniden duraksadı. Pencereye doğru baktı. Takipçi gerildi. Kadın kocasına bir şeyler söyledi, sonra elinde şarap kadehiyle pencereye doğru yürüdü. Boştaki elini pencere camına koydu ve gecenin içine, doğrudan kiraz ağacına baktı. Takipçi kıpırdamadan durdu; nefes bile almıyordu. Dr. Lily Bradley bir ipi çekerek panjurları indirdi.

Gösteri bitmişti.

Takipçi gülümsedi. İşe yaramıştı. Lily Bradley, hayatının sınırlarında sinsice dolaşan bir şeyin onu izlediğini hissetmişti. Farkındalığın körelmiş bir titreşimini hissetti.

Oyun başlamıştı. Bir sonraki sahneye geçme zamanıydı.

Ancak takipçi bisiklete binerken, sarı bir ışık huzmesinin karanlığı yardığını fark etti. Bakışları tavan arasındaki pencereye yöneldi. Üst kattaki küçük çatı penceresinin perdesi hafifçe aralanınca ışık huzmesi kendini göstermişti. *Çocuk*.

Bedenindeki tüm kaslar, sonunda perde çekilene ve sarı ışık sönene kadar hareketsiz kaldı.

Artık iyice sinirlenmişti. Her zaman bir çatlak vardır. Her şeyde bir çatlak. Işık bu yüzden sızar içeri. Ya da karanlık bu yüzden taşar dışarı.

Bir süre daha bekledi. Soğuk, kemiklerine işliyordu. Gidonu tutan elleri eldivenlerin içinde kaskatı kesilmişti.

Hafif bir rüzgâr esti. Budaklı dallardan damlacıklar düşmeye başladı; uzaktan bir ambulansın siren sesi geliyordu.

Sirenler Story Cove'u geçip bir trajediye doğru yol alırken ses yükselip azalıyordu.

Sokaktan aşağı doğru pedallara bastı. Başında kaskıyla gecenin karanlığına karışırken, kim olduğu bilinmeyen herhangi biriydi artık.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily sırtını dikleştirip ön kapıyı açtığında, caddenin karşısına park etmiş devriye arabasındaki üniformalı polis memurunu görmeyi bekliyordu.

Karşısındaki takım elbiseli bir adamdı. Asya kökenli, yakışıklı ve şık giyimli.

“Bayan Bradley, ben Dedektif Toshi Hara.” Adam Lily’ye kimliğini gösterdi. “Cinayet Masası’ndan geliyorum. Dedektif Rulandi Duval ile çalışıyorum. Sanırım bu sabah onunla tanıştınız?”

Lily sokağın karşısındaki polis arabasına baktı. Arkasında bir medya minibüsünün park etmiş olduğunu fark edince şokla sarsıldı. Minibüsün yan tarafındaki büyük kırmızı logoda CITV News yazıyordu. Evlerinin önünde düpedüz yanıp sönen bir tabela gibiydi. Terapi kliniğinin adının yan yola bakan tabelada ne kadar görünür olduğunu fark edince şakaklarındaki gerginlik daha da arttı. Medyanın evlerinin görüntüsünü aldığı her fotoğrafta tabela görünecekti. Kendi adı da.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Titremeye başlamıştı. Durumun aniden sahilde koşu yapan ölü bir kadından çok daha önemli hale geldiğini anlamıştı. O korkunç gün, polisler geldikten sonra olanları yeniden yaşamasına neden oluyor,

çocukluk travmaları tetikleniyordu. Kafasının içinde bir uğultu başladı.

Çamaşır makinesi kurutmaya geçince gürültülü bir ses çıkardı. Dedektif Hara, Lily'nin yanından koridora doğru baktı. Lily onun görüşünü engellemek için kapının ortasına doğru ilerleyip sessiz kalarak adamın yanıt vermesini bekledi.

“Makineniz mi?” diye sordu. “Bakmak ister misiniz?”

“Arızalı. Tamir ettirmeyi düşünüyordum. Sorun değil.”

Hara, Lily'yi dikkatle inceledi.

“Ne istiyorsunuz?”

“Size birkaç soru sormak istiyorum. Bu sabah hakkında.”

“Kocam karakolda,” diye karşılık verdi Lily.

“Konuşmak istediğim kocanız değil. Sizsiniz. Sadece birkaç soru. Prosedür gereği. İçeri girebilir miyim?”

Çamaşır makinesinin sesi daha da yükseldi.

“Ben de çıkmak üzereydim.” Çantasını omzuna astı, Tom'un giysi çantasını aldı ve ön kapıdan çıkarak Hara'yı geriye doğru adım atmaya zorladı. Kapıyı arkasından sıkıca kapatıp kilitledi. “Kocam Tom, siz giysilerini aldığınız için ona temiz giysi götürmemi istedi ve ben de gitmek üzereyim, o yüzden ”

“Dünden beri nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

Zaman kazanmaya çalışarak, “Ben mi?” diye sordu.

Adam koyu renkli gözlerini Lily'ye dikip bekledi. Lily medya aracına baktı. Kapılar açılıyordu. Etekli bir kadın ve kameralı bir adam dışarı çıkıyordu. İyice gerildi.

“Dün derken kadının öldüğü zamandan mı söz ediyordunuz? Dün herhangi bir zamandan mı?”

Adam bir şey söylemeden baktı.

Muhabir ve kameramanı caddenin karşısından onlara doğru geliyordu. Lily'nin beyni hızla çalışıyordu. Polis mutlaka Tom'a aynı soruları sormuştu ya da soracaktı. Tom'un

söyledikleriyle çelişecek bir şey söylememeliydi. Belki de bu yüzden Dedektif Duval ortağını göndermişti; Lily ve Tom dün neler olduğu ile ilgili ne söyleyeceklerine karar vermeden ve her ikisi de suç ânında başka yerde olduklarını birbirleri için doğrulayamadan Tom'u sorguya çekmek için.

Bunu ne kadar söylesem azdır: Ne kadar dostça yaklaşırlarsa yaklaşsınlar, ben burada neler döndüğünü anlayana kadar kimseyle konuşma.

“Özür dilerim.” Lily, muhabir çim alanın sonuna geldiğinde Dedektif Hara'yı iterek geçti. “Avukatımız Dianne Klistler. Onunla konuşabilirsiniz.” Aceleyle garaj yoluna park ettiği BMW'sine doğru yaklaşıırken anahtarına basıp kilitleri açtı.

Dedektif Hara arkasından bağırdı, “O kocanızın avukatı, Bayan Bradley. Sizin değil. Onun için çalışacak, sizin için değil.”

Lily arabasının kapısını hızla çekip açtı, çantalarını içeri attı. Sürücü koltuğuna otururken, kadın gazeteci elinde mikrofonla ona yaklaştı; kameraman çekime başladı.

“Dr. Bradley!” diye bağırdı muhabir. “Kocanız neden şehir içindeki karakola götürüldü? Neden cinayet masası polisi tarafından sorgulanıyor?”

Lily arabasının kapısını çarparak kapatıp motoru çalıştırdı. Pencerenin dışındaki muhabirin bağırışını duyabiliyordu. “Kocanız kurbanı tanıyor muydu, Bayan Bradley? Bunun diğer koşucu vakalarıyla bir ilgisi var mı?”

Lily çenesini sıktı, elleri direksiyonu sıkıca kavradı ve gaza basarak garaj yolundan hızlı bir şekilde çıktı. Sokağa dönerken direksiyonu çevirdi, lastikler keskin bir ses çıkarak asfaltla buluştu. Gaz pedalına yüklenerek sakin, çıkmaz sokakta hızla ilerledi. Dur işaretinde aniden durdu. Kalbi küt küt atıyordu. Koltukaltları terliyordu. Nefes alış veriş hızlanmıştı. Muhabirin sesi kafasının içinde yankılanıyordu.

Kocanız kurbanı tanıyor muydu, Bayan Bradley? Bunun diğerk koşucu vakalarıyla bir ilgisi var mı?

Ardından Dianne'in sesi kulaklarında yankılandı.

Tom bir şey yapmış olsun ya da olmasın, eğer cinayet masası dedektifleri tarafından sorgulanıyorsa... bu durum medyada onun için hiç de iyi olmayacaktır.

Karakola giderken, bir şeylerin ters gittiğinin ilk ne zaman farkına vardığını bulmaya çalışıyordu. İlkbaharın başlarında, izlendiğini hissetmeye başladığıındaydı.

Ve sonra notlar gelmeye başlamıştı.

LILY

ÖNCESİNDE

24 Nisan, Pazar

O ÖLMEDEN İKİ AYDAN DAHA AZ BİR SÜRE ÖNCE.

“Gitme zamanı çocuklar!” Lily merdivenlerden yukarı seslendi.

Pazar günüydü ve Lily çocukları denize yakın küçük taş kilisedeki ayine götürüyordu.

Her pazar sabahı Phoebe ve Matthew’u alarak *Barışın Leydisi** Katolik kilisesine gidiyordu. Tom da eskiden onlarla giderdi ancak Lily bu dini geleneğe haftayı tamamlamak ve her şeyin planladığı şekilde gitmesi için ihtiyaç duyarken, kocası ise kuralları bol bir inançtan uzaklaşmıştı. Pazar günleri uzun koşulara çıkmayı tercih ediyordu. Kendi ibadetinin spor yapmak ve açık hava olduğunu iddia ediyor, pazar günleri koştuğu mesafeye hep bir tür doğa parkuru eklemeye çalışıyordu; ya bir ormanda ya su kenarında ya da dağ yürüyüş rotalarından birinde koşuyordu.

“Phoebe, git ve üstünü değiştir.”

“Neden?”

“Ayinde bunu giyemezsin.”

* Barışın Leydisi (Our Lady of the Peace): Kutsal Bakire Meryem’in unvanlarından biridir. Sanatta elinde barışın sembolleri olan bir güvercin ve zeytin dalı tutarken temsil edilir. —ç.n.

“Siyah olduğu için mi? Abartılı olduğu için mi?”

“Uygun olmadığı için. Hadi, acele et ve değıştir. Geç kalıyoruz.”

Phoebe, sürmeli gözleriyle annesine sertçe bakarak yerinden kıpırdamadı bile. Midesinde hissettiğı gerginlik Lily’de çok ama çok daha derinlerde yatan bir şeyi uyandırdı. On iki yaşındayken, kendi annesinin görünüşünü ve erkek arkadaş seçimini onaylamadığı günleri hatırladı; annesi erkek arkadaşını görmesini yasaklamıştı. Kendi kendine daha yumuşak davranması gerektiğini söyledi. Mücadele edeceği alanları dikkatli seçmeliydi. İşlerin ne kadar ters gidebileceğini, görünüşte her şeye sahip olan, evde iyi uyum sağlamış görünen, ilgili anne babası ve arkadaşları olan, okulda başarılı bir kızın bile bu yaşlarda ne kadar savunmasız olabileceğini kendi de çok iyi biliyordu. Ama bir gün her şey değışebilirdi.

“Tamam,” dedi Lily. “Bunu daha sonra konuşabiliriz. Hadi gidelim.”

“Artık kiliseye gitmek istemiyorum,” dedi Phoebe.

“Gitmelisin,” diye takıldı Matthew. “Yoksa Tanrı seni vurur.”

“Çarpar, küçük aptal. Ayrıca babam gitmiyor. Neden gitmediğini sordum. Ona göre olmadığını söyledi. Kendi kararlarımı verebileceğimi söyledi. Açıkçası Budizm’in benim için daha uygun olduğunu düşünüyorum.”

Lily dilini ısırarak içinden beşten geriye doğru yavaşça saymaya başladı. “Eve döndüğümüzde her şeyi konuşuruz, tamam mı? Babanın da dahil olduğu bir aile tartışması yapabiliriz. Anlaştık mı?”

Phoebe içini çekti ve kapıya doğru yürüdü. “Peki,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Matthew ablasının peşinden koştu. Lily oğlunun küçük bacaklarını izlerken bir anda başka anı canlandı gözünde. Bir

an için hareket edemedi. Giderek daha sık hatırlıyordu bu anıları. Belki de çocuklarının yaşları yüzündendi. Ya da yılın o zamanıyla ilgiliydi.

Ya da daha uğursuz bir şeyler oluyordu.

Son birkaç haftadır, izlendiğini hissetmeye başlamıştı. Takip ediliyormuş gibi geliyordu. İlk başta bu sadece bir his, bir tür farkına varmaktı. Bir tedirginlik duyuyordu. Sonra geceleri pencereden dışarı baktığında gölgelerin hareket ettiğini görmeye başlamıştı. Birinin onu süpermarkete kadar takip ettiğinden ve spor salonundan çıktığında otoparkın karşısından izlendiğinden emindi. Bisikletli, kar maskeli bir adam.

Aynı kişiyi kuaförde saçını yaptırırken caddenin karşısında gördüğünden oldukça emindi. Hannah ile French Bakery Café’de kahve içmek için buluştuğu gün kaldırımdaki bir masada oturdukları sırada da aynı adamı görmüştü.

Kiliseye giderlerken Lily bu düşünceleri aklından kovmaya çalıştı. Gün muhteşemdi. Sokaklar kiraz çiçekleriyle süslenmişti. Dökülen pembe ve beyaz kiraz çiçeği yaprakları arabaların üstünü kaplamış, kaldırımların kenarlarında bahar karı gibi birikmişti. Bahçelerde çiçekler açmaya başlamıştı; Matthew parlak yeşil golf sahasında büyük bir geyik gördü.

Ayinden sonra kiliseden çıktıklarında ferahlatıcı bir deniz esintisiyle karşılaştılar; arabaya yaklaştıklarında Lily ön cam sileceğinin altında uçuşan pembe bir kâğıt parçası gördü.

Kumandaya basarak kilidi açıp çocukların arabaya binmesini sağladıktan sonra bilet ya da bir tür pazarlama broşürü olduğunu düşündüğü şeye uzandı. Ama aynı zamanda aniden çevresiyle ilgili içini bir huzursuzluk kapladı; fazlasıyla duyarlı hale gelmişti.

Kâğıt parçasını sileceğin altından çekerek çıkardı, sonra etrafına bakındı, kiliseye gidenleri izledi, birinin izlediğine dair bir işaret aradı. Bakışları ağaçların yanında sigara içen

bir adama takıldı. Sonra dikkati kendisine bakıyor gibi görünen bir kadına yöneldi ama Lily kadının koşarak gelen kişiyi beklediğini fark etti. Yutkunup katlı kâğıdı açtı. İçini bir ürperti kapladı.

Siyah harflerle basılmış kâğıtta **ŞEYTAN KAFANIN İÇİNDEYSE ONDAN SAKLANAMAZSIN** yazıyordu.

RUE

AN İTİBARI İLE

Rue elinde “malzeme kutusu” ile görüşme odasına girdiğinde Tom Bradley’i kanepede oturmuş onu beklerken buldu. Üzerinde polis eşofmanı ve ayaklarında olay yeri galoşları vardı. Solgun görünüyordu. Huzursuz şekilde parmaklarıyla oynuyordu.

“Merhaba, Dr. Bradley. Beklediğiniz için teşekkür ederim.”

Tom karşılık vermedi.

Kutuyu sehpanın üzerine koyup, küçük masada Tom’un karşısına gelecek şekilde tekerlekli ofis sandalyesine oturdu. Arkasındaki duvarda bir mantar pano asılıydı. Tavana monte edilmiş bir güvenlik kamerası, aldığı görüntüleri izleme odasına aktararak amirinin ve ekibinin diğer üyelerinin gözlem yapıp not alması içindi. Zaman zaman diğer dedektiflerden birinin kapıyı çalıp onu odadan dışarı çağıracağını ve sorgulamayı durdurmasını ya da kendilerine göre işe yarıyor gibi görünen bir başka konuda daha fazla baskı yapmasını isteyebileceğini tahmin edebiliyordu.

Görüşme odası geleni rahat ettirecek şekilde tasarlanmıştı. İhtiyaç duyacakları son şey mahkemede bir avukatın jüriye bir şüpheliye kötü davrandıklarını iddia etmesiydi. Bu tür suçlamalar iyi bir etki bırakmazdı. Rue’nun ekibinin şu anda

yaptığı her doğru şey ileride başarılı bir kovuşturma evresinin gerçekleşmesi içindi. Gerçi mahkemeye gitmektense şüphelinin itiraf etmesini ve suçu kabullenmesini elbette tercih ederlerdi.

“İyi misiniz?” diye sordu. “Isındınız mı?”

Tom bakışlarını kameraya doğru çevirdi. Dizini ovuşturdu. “Bir randevum var. İşe gitmem gerekiyor.”

“Uzun süreceğini sanmıyorum.” Dijital kayıt cihazının düğmesine basıp aralarındaki masanın üzerine koydu. “Bu görüşme kaydediliyor. Ben Çavuş Rulandi Duval. Görüşme 2112 Oak Çıkmazı, Story Cove’dan Tom Bradley ile yapılacak.” Saat ve tarihi belirtti.

“Tutuklu muyum?” diye sordu Bradley.

“Hayır. Gitmekte ve sessiz kalmakta özgürsünüz ancak iş birliğiniz yardımcı olacaktır; sonuçta bir kadın öldü ve onu siz buldunuz. Ona ne olduğunu anlamamıza en iyi siz yardımcı olabilirsiniz. Tom diyebilir miyim?”

Tom yutkundu ve başını sallayarak onayladı.

Rue, kutusundan bir dosya çıkarıp açtı; en üstteki sayfaya hızlı bir göz gezdirdikten sonra “Kordel Üniversitesi’nde mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Evet. Kordel’de öğretim üyesiyim. Psikoloji Bölümü. Sinişel ve anormal psikoloji alanlarında çalışıyorum.”

Rue dudaklarını büzdü. “Şimdi, Tom... durum şu.” Sandalyesinin arkasına yaslanarak, bol zamanı varmış gibi rahat bir tavır içine girdi. “Bu sabahki olaylarla ilgili anlattıklarınla pek uyuşmayan birkaç şey var ve bazı soruları açıklığa kavuşturmak için ayrıntıları bir kez daha gözden geçirmek istiyoruz.”

Sert bir şekilde çalınan kapı geriye açıldığında bir kadın belirdi.

Dianne Klister’ı tanıyan Rue’nun nabızı hızlandı. Şehrin pek de iyi şöhrete sahip olmayan tanınmış ceza avukatı ve bir

medya fenomeni. Klister kırklı yaşlarının ortalarındaydı; gür, kızıl kumral saçları çene hizasındaydı. Muhtemelen Rue'nun Subaru Outback marka arabasından daha pahalı olan topuklu ayakkabılarla ünlü markanın tasarımı bir takım elbise giymişti. Kalın altın takıları savaş zırhı gibi boynunu kaplamıştı ve muhtemelen bir timsahın ya da yılanın canına mâl olmuş deri bir evrak çantası taşıyordu.

Dr. Bradley sadece avukat tutmakla kalmamış, şehrin en iyi, en dişli kurt avukatlarından biriyle anlaşmıştı. Saklayacak bir şeyi yoksa kimse Klister gibi avukatları tutmazdı. Bu kadının ücreti sıradan insanları iflasa sürüklerdi ya da en azından ikinci bir krediye başvurmak zorunda bırakırdı. Klister'in şu anda burada duruyor olması Rue'nun merakını daha da artırmış, Tom Bradley'i önemli bir şüpheli olarak görmeye başlamıştı. Ekibindeki kimsenin Grotto Sahili koşucusunun bir cinayete kurban gittiğine dair şüphesi yoktu.

“Bayan Klister,” dedi Rue.

“Çavuş Duval,” diye karşılık verdi Klister, kapının girişinde durmaya devam ederek. “Müvekkilimle özel olarak görüşmek için bir dakika istiyorum.”

Rue kaşlarını çattı ve Bradley'e baktı. “Tom'un bu sabahki ifadesini resmi olarak gözden geçiriyorduk ”

Klister “Başka bir deyişle, olta atıyordunuz,” diye sözünü kesti.

Rue “Dr. Bradley'nin bu sabahki olaylarla ilgili anlattıkları hakkında hâlâ aydınlanmamış bazı noktalar var,” dedi.

“Elinizde ne var?”

“Olay yerinde bulunan bir Kordel Üniversite koşu şapkası. Ayrıca bir kafa feneri. Kovalamaca ve boğuşma izleri; cesedin bulunduğu yerin üzerindeki kayalıklarda kan izleri mevcut.” Rue'nun dron operatörü ayrıca uçurumun yüzündeki bir kayaya takılmış ikinci bir kafa feneri ve uçurumun yarı yolunda

kuru bir dala takılmış koyu pembe bir koşu şapkası bulmuştu. “Uçurumun kenarında ayak izleri de vardı. Müvekkilinizin giydiği koşu ayakkabılarıyla aynı marka ve numara.” Bu durum onaylanmıştı zaten. Rue bir süre durup söylediklerinin sindirilmesi için bekledikten sonra, “Ayrıca maktulün ceketinin cebinde müvekkilinizin adının yazılı olduğu bir kartvizit bulundu. Ellерinde ve boynunda ölen kadının kanı vardı. Üstelik müvekkilinizin kanlı ceketі olay yerinde bırakılmıştı. Ayrıca bir tanık, müvekkilinizin bu sabah bahçesine kanlı bir tişörtle girerken gördüğünü bildirdi; oysa 911’i aradıktan sonra evine vardığımızda müvekkilinizin üzerinde kanlı bir tişört yoktu.”

Klister gözünü bile kırpmadı. Ama Tom Bradley oturduğu kanepede kaskatı kesildi, gözleri büyüdü.

Rue, Bradley’nin DNA örneğini aldığı için Toshi’ye içinden teşekkür etti çünkü Klister buna asla izin vermezdi. Rue ayrıca Toshi’yi, çiftin olanlarla ilgili ne söyleyeceklerine birlikte karar vermelerine ve birbirlerini doğrulamalarına fırsat vermeden önce karısını sorgulaması için göndermişti.

“Müvekkilimi mi suçluyorsunuz?” diye sordu Klister.

“Hayır. Biz ”

“Gel Tom, gidiyoruz,” dedi Klister, eli kapının koluna koyarak.

“Müvekkilinize dün nerede olduğunu sormam gerekiyor. Dün sabahtan cesedi bulduğu saate kadar olan hareketlerini açıklayabilirse ”

“Söyleyecek başka bir şeyi kalmadı. Tom, gidelim hadi.”

Bradley ayağa kalktı.

“Maktulü tanıyor muydunuz, Dr. Bradley?” diye sordu Rue. “Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Tom Bradley odayı geçip avukatına doğru ilerledi. Rue, profesörün konuşmak istediğini, kendini açıklamak istediğini

görebiliyordu; içinden Klister'a küfretti. Onunla birkaç dakika daha yalnız kalabilseydi, bir şeyler öğrenebilirdi. Bundan emindi.

“Kadının yüzünü neden kapattınız, Dr. Bradley?” diye sordu Rue.

“Burada işimiz bitti,” dedi Klister.

Ancak Bradley ve Klister tam odadan çıkarken, bir kadın memur yollarına çıktı ve Rue'ya işaret etti. “Konuşabilir miyiz, Dedektif?”

“Bekleyebilir mi?” Rue'nun sözleri netti.

“Ön tarafta bir genç var. Joe Harper. Annesinin kayıp olduğunu söylüyor. Annesiyle birlikte Story Cove'da yaşıyormuş. Oak Çıkmazı'nda, orman yolunun hemen yanında. Annesinin koşu ayakkabılarının, şapkasının, yağmurluğunun, telefonunun ve kafa fenerinin evlerinde olmadığını söylüyor. Annesini en son dün çıkmaz sokağın karşısındaki mangal partisinde görmüş ve sahildeki cesetten söz edildiğini duymuş. Cesedi bulan adamı tanıdığını söylüyor. Tom Bradley onların komşusu ve Bradley ile karısı da dün mangal partisindeymiş.”

Rue'nun bakışları yüzü bembeyaz kesilen Bradley'e kaydı. Bradley ve avukatının birbirlerine bakışındaki gerginlik seziliyordu.

Rue konuşmadan Klister elini Bradley'nin koluna koydu ve Rue'ya, “Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Dedektif,” dedi. Avukat sahte bir gülümseme takınıp döndü ve müvekkilini pahalı ayakkabılarının topuklarını tıkırdatarak koridorun sonuna götürdü.

Rue dişli kurdun ve profesörün gidişini izlerken, üniformalı polise sessizce “Gencin annesinin adı ne?” diye sordu.

“Arwen Harper. Red Lion'da çalışıyormuş.”

ARWEN

ÖNCESİNDE

6 Mayıs, Cuma

O ÖLMEDEN ALTI HAFTA ÖNCE.

Arwen Harper bakır bar tezgâhının üzerine üçüncü tarot kartını koydu. Red Lion Pub'ın işletmecisi Dez Parry için hızlı bir üç kartlı tarot okuma yapıyordu. Dez, Arwen'i altı gün önce işe almıştı.

Ölüm kartı.

“Harika,” dedi bira bardağını parlatmakta olan Dez. Öğle yemeği ile *happy hour* arasında kısa bir durgunluk yaşıyorlardı ve Arwen'in çantasından çıkan tarot destesini görünce Dez yeni servis elemanından kendisi için kartlara bakmasını istemişti. “Bu öleceğim anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki öleceksin.” Arwen başını kaldırdı ve Dez'in bakışlarıyla karşılaştı. Yavaşça gülümsedi. “Hepimiz öleceğiz. Sadece bazıları diğerlerinden daha çabuk.”

“Tamam o halde,” Dez bardağı rafa yerleştirip bulaşık tepsisinden başka bir tane daha alırken “Bundan ne anlam çıkar-mam gerekiyor?” diye sordu.

“Kartların birbirleriyle, kendinle ve aklındaki sorunun bağlamıyla olan ilişkisine göre yorumlaman gerekiyor,” dedi Arwen. “Bir açmazda olduğunu söyledin; tüm birikimini bir

apartman dairesinin peşinatına yatırıp yatırmama arasında kalmışsın çünkü bu sana güvenli bir gelecek sunarken, aynı zamanda seni bir cendereye sokabilir. Ya da parayı dünyayı gezmek için kullanabilirsin ama o zaman da sırtını yaslayacak hiçbir şeyin olmaz. Yani ” Arwen üç kartı birbirinden ayırırken, yüzükleri barın ışıklarını yansıtıyordu. İlk karta dokundu. “Bu kart sorunu, şu anki durumunu temsil ediyor. Bu ikinci kart, bu konudaki duygularını temsil ediyor ve bu üçüncü kart da sonucu.”

Dez ellerini hareket ettirmeden tezgâhın üzerinde tuttu. “Benim sonucum Ölüm kartı mı?”

Arwen gülümsedi. “Kötü bir kart değil. Bir şeyin sonunu, büyük bir dönüşümü, bir döngüden diğerine geçişi simgeler. *Gerekli* bir dönüşümü. Belki de artık işine yaramayan şeylerden kurtulman gerektiğinin bir işareti. Ya da bir evlilik, bir iş fırsatı, yolda bir bebek, büyük bir taşınma gibi yeni bir şey olabilir. Eski alışkanlıklardan, eski halinden kurtulup yeni bir kişi olmayı gerektirecek bir şey. Ancak kart burada olduğu gibi baş aşağı duruyorsa, bu bir gecikme, gerekli değişikliği kabullenmekte veya ona uyum sağlamakta önemli zorluklar olabileceği anlamına gelebilir.”

“Peki ya ikinci kart Joker benim açmazım hakkında hissettiklerimi mi gösteriyor?”

“Joker, hayat yolunda kayıtsızca ilerleyen, yükünü bir sopanın ucundaki bohça gibi taşıyan ama düşünmek için durmayan, kendini sadece akışa bırakan parçandır. Ancak bu ilk kart olan Güneş ile bağlantılı olarak Joker, bana şu anda bu varoluş biçimini sorguladığını söylüyor. Yaşam yolculuğunda daha fazla anlam istiyorsun. Güneş burada hayatındaki zorluklara karşı kazandığın zaferi temsil ediyor. Daha fazla kontrol.”

Dez homurdanarak ıslak bir bardak daha aldı. “Ucuz numaralar, Arwen. Ucuz numaralar. Hokus pokus. Aslında bunların hepsini sana kendim söyledim.”

Arwen güldü. “Bunu bir terapi gibi düşün, yanıtlar her zaman hastanın elinde zaten. Kartlar bir terapistin bilinçaltındaki gerçeği ortaya çıkarma yöntemi gibidir. Bazen tarot terapide bile kullanılır.”

“Terapi beni bulabileceğin son yer.”

Dez konuşurken barın kapısı açıldı. Arwen de Dez de başlarını kaldırıp baktı.

Dört adam içeri girdi. Biri diğerlerinden daha uzun boy-luydu; koyu renk saçları şakaklarında grileşiyordu. Geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Şık yün paltosu, atkısı ve omzuna astığı deri çantasıyla dengelenen atletik bir havası vardı.

Arwen’in kafasında çanlar çalmaya başladı. *Jackpot. Tombala*. Adamlar atkılarını çözüp paltolarını verirken Arwen’in teninde heyecandan bir karıncalanma oldu. Şöminenin yanındaki pencere-li bölme içindeki büyük yuvarlak masaya yöneldiler.

İnsanlar alışkanlıkları olan yaratıklardır ve bir psikoloji doktoru da bu konuda bir istisna değildi. Adamların hemen ardından, kahkahalar atıp tiz seslerle konuşan altı kadından oluşan bir grup içeri girdi. Hemen hepsi sarışındı. Modaya uygun, pahalı giysileri vardı. Orta yaşlıydılar. Çocukları ve kocaları eve gelmeden ve hafta sonu başlamadan önce cuma günü şarap saati için gelmişlerdi.

“Hadi bakalım, başlıyoruz,” dedi Dez, üst üste duran mö-nülere uzanırken. Aynı anda mutfakta geç kalmış öğle yemeğini yemekte olan barmene seslendi.

Arwen tarot kartlarını toplarken “Beylerle ilgilenmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu, hareket ettikçe bilezikleri çınılıyordu.

“Kordel hocalarını mı?”

“Üniversite hocası mı onlar?”

“Cuma günleri *happy hour* müdavimleri. Saat gibilerdir. Uzun boylu, esmer olan Tom Bradley. Psikoloji bölümünde. Kumral, biraz daha kısa olan adam Simon Cody, Felsefe. Güney Asyalı görünümlü adam Sandeep Gunjal. Ekonomi öğretiyor. Ve sıksa, solgun, kel ve geniş alnı olan adam da Milton Timmons, İngiliz Edebiyatı.” Dez, Arwen’e bakarak, “Emin misin onları istediğine? Bahşiş konusunda pek iyi değiller. Ama bu kadınlar, eğer doğru hamleler yaparsan çok iyi bahşiş verirler,” dedi.

“Ben onlar gibi kadınlara asla doğru hamle yapmam.”

Dez gülümsedi; Arwen’in boynundaki dövme, çılgın buklelerine, kolunu dolduran bileziklerine, uzun eteğine, açıkça örtülmüş cinselliğine şöyle bir baktı. “Sen kaybedersin.”

Yanlış. Kazanırım, diye düşündü Arwen, üst üste dizili mönülerden dört tanesini alıp adamlara doğru yürüdü.

“İyi akşamlar, beyler. Ben Arwen. Mönüye göz atarken içecek bir şeyler ister misiniz?” Mönüleri dağıtırken her biriyle gülümseyerek göz teması kuruyordu. Yakından baktığı her bir erkeği dikkatle değerlendiriyordu; olasılıkları hesaplıyor, alyansları var mı yok mu bakıyordu. Hepsinde de yüzük vardı. Arwen, Simon Cody’nin ağırlık çalıştığını, biraz kibirli ve çapkın biri olduğunu düşündü. Elleri güçlü görünüyordu. Gözleri yeşil ve etkileyiciydi. Milton Timmons’ın gözleri ise kederliydi. İngiliz profesörün uzun, narin parmakları vardı ve geniş alnı ona kafası çalışan biri görünümü veriyordu. Sandeep Gunjal’ın sıcak bir havası, hoş, gülümseyen gözleri vardı. En modaya uygun giyinmiş olan da oydu. Tom Bradley arkadaşlarıyla sohbeta dalmış mönüü alırken onun yüzüne bile bakmamıştı. Arwen mönüü bırakmayıp onu almak için hafifçe çekiştirmek zorunda bırakınca, Tom kadının gözlerinin içine baktı.

Kadın gülümsedi. Adam içgüdüsel bir merakla bakışlarını ondan ayırmadı; Arwen yakından bakınca adamın gözlerinin koyu mavi olduğunu fark etti. Düzgün kesilmiş saçları rüzgârda dağılmıştı. Başındaki birkaç uçuşup konmuş kiraz çiçeğini fark edince güldü. “Saçlarınızda çiçek yaprakları var,” diye takıldı. “Bir düğünden yeni çıkmışsınız gibi.”

Tom da güldü, saçlarını eliyle silkeledi. “Rüzgâr bugün çiçekleri koparıp savuruyor, deli bir kar fırtınası varmış gibi ortalık.”

Arwen onu uzun yün paltosunun içinde, rüzgârın savurduğu çiçeklerin arasında yürürken hayal edebiliyordu. Ya da fırtınalı sarp kayalıkların kenarında. Kırlardaki bir Heathcliff* gibiydi, Gotik bir malikânedeki rol için biçilmiş kaftandı. Tom Bradley’nin “anormal” zihinleri inceliyor olması onu daha çok etkilemişti. Tom Bradley, Arwen için kesinlikle grubun en çekici ismiydi.

Tom mönüyü alırken bakışları kadının göğsündeki isim etiketine kaydı.

“Arwen. Teşekkür ederim.” Sesi derin ve sıcaktı. Gözlerinde yaramaz bir pırıltı belirdiğinde, sadık koca imajı *puf* diye uçup gitmişti.

Üzgünüm Lily Bradley ama senin Dr. Tom Bradley egosu okşanabilir tipik bir erkek ve az önce bana kapıyı araladı.

Kendi tuzacağına açılan kapıyı.

Elbette seninkine de.

Arwen, Tom’un sıcak ve davetkâr gülümsemesine karşılık verirken olacaklara dair heyecan ve kaygıyla karışık duygular içini kapladı. *Oyun başladı.*

“Aileniz *Yüzüklerin Efendisi* hayranı mı?” diye sordu Tom.

“Anlamadım?”

* Heathcliff, Emily Bronte’nin *Uğultulu Tepeler* kitabının ana karakteri. —ç.n.

Sıska adam teatral bir sesle araya girdi, “‘Çünkü ben Arwen’im, Elrond’un kızı, yarı elf.’”

Yüzünü buruşturdu. “Beni kötü yakaladınız. Adım annemin soyundan geliyor.

Köküm Galler’e dayanır. Hadi bakalım, size ne ikram edebilirim? Siz ne yiyeceğinize karar verirken içecek bir şey ister misiniz?”

Farklı fiçı bira siparişlerini aldıktan sonra Arwen barmen Hank’e bunları iletmek üzere bara giderken onları ateşin sıcaklığında sohbet ederken bıraktı.

Hank biraları doldururken, “Her zaman birayla başlarlar ama eğer iyi giderlerse, daha sonra en iyi *single malt* viskiyi de getiririz,” dedi. Bira bardaklarını tepsinin üzerine koydu. “Cuma geceleri saat gibi işliyor şu profesörler. Bazen başkalarını da getiriyorlar ama genelde hep o çekirdek dörtlü oluyor.”

“Ben de öyle duydum.”

Red Lion’daki işe tam da bu yüzden başvurmuştu. Profesör Tom Bradley’nin *happy hour* alışkanlığı, Dr. Lily Bradley’nin ise cuma gecesi kitap kulübü alışkanlığı, diğer adıyla kızlarla şarap gecesi vardı. Bradley’ler hafta sonlarında bu içkinin içine düşme alışkanlıklarını düzenli koşarak ve pazar günleri kiliseye giderek dengeliyorlardı. Kafalarını boşaltıyor ve günahlarından arınıyorlardı.

Cuma geceleri de genç Phoebe Bradley, küçük kardeşi Matthew’a göz kulak olması için evde bırakılırdı. Phoebe iPad’iyle oyalanır, Matthew da anne babası özgürlüklerini ilan ederken tavan arasına kapanırdı.

Arwen içki tepsisini adamların masasına götürdü. Cuma geceleri Arwen’e olabilecek en büyük fırsatı sunuyordu.

RUE

AN İTİBARIYLA

Danışmada Rue'yu bekleyen genç, uzun boylu ve Asya kökenliydi.

“Benim adım Joe Harper,” dedi titreyen bir sesle. “Annem kayıp.”

Rue onu bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu bir görüşme odasına götürüp kapıyı kapattı.

“Otur Joe. Acele etme. Sana bir şey getireyim mi, su, çay, kahve?”

Çocuk, başını hayır anlamında salladı ve oturdu. Elleri titriyordu. Rue'nun içi acıdı. Oğlunun yaşlarındaydı.

Rue oturunca Joe iPhone'unu masanın üzerinden ona doğru itti. Ekranda bir kadının fotoğrafı belirdi.

“Bu... bu annemin yeni çekilmiş bir fotoğrafı,” dedi.

Rue telefonu aldı, nefesi kesildi. Ateş basmıştı.

Bu o *olabilirdi*. Rue'nun Red Lion'a kadar takip ettiği kadındı. Yüzünü hiç net görememişti ama Joe Harper'ın annesinde rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Yavaşça, derin bir nefes alıp verdi, odaklanmaya çalıştı; kafasını kaldırdığında çocuğun bakışlarıyla karşılaştı.

Fotoğraftaki kadına hiç benzemiyordu. Annesi çok açık tenliydi ve koyu kumral saçlarında yer yer daha açık ışıltılar

vardı. Gözleri sıcak bir yaz günündeki gökyüzü gibi açık maviydi. Fotoğrafta kadın başını geriye atmış gülüyordu. Uzun boynu, Rue'ya zarif bir kuğuyu hatırlatmıştı. Boynunun sol tarafında, Rue'nun ölü kadının bedeninde fark ettiği, aslan başlı ve yılan kuyruklu mitolojik bir yaratık olan dövme apaçık ortadaydı. Fotoğrafta, soluk griye dönüşmüş, devasa, devrilmiş bir ağaca yaslanmış haliyle ne kadar canlı görünüyordu. Gevşek bukleleri rüzgârda savruluyordu. Havaya kaldırdığı kolu bileziklerle doluydu. Rue parmaklarıyla yüzünü yakınlaştırdı. Burnunda bir hızmanın parladığını gördü.

Joe Harper'ın da kendisi gibi evlatlık olup olmadığını merak etti. Rue kendi ailesine hiç benzemezdi. Biyolojik annesinin melez ve Malezya kökenli olduğunu ve Güney Afrika'nın Cape Town kentinde büyüdüğünü öğrenmek için yıllarca araştırma yapması, ipuçlarını takip etmesi ve Güney Afrika'ya iki kez gitmesi gerekmişti. Şimdi vefat etmiş olan biyolojik annesi, görünüşe göre öncelikle Afrikaanca konuşuyordu. Rue'nun biyolojik babası hakkında bildiği tek şey, siyahi olduğu ve bir zamanlar Portekiz kolonisi olan Mozambik'te Maputo yakınlarında yaşadığı, hem Portekizce hem de Makhuwa dilini konuştuğuydu.

“Peki annenin adı Arwen mi?” diye sordu alçak sesle.

Joe başını salladı, ağzını silerek, “Arwen Harper.” dedi

“Annenin kaybolduğunu ilk ne zaman fark ettin, Joe?”

“Onu dünden beri görmedim, Cody’lerin evinin karşısındaki sokakta, tüm mahallenin katıldığı mangal partisine gittik. Cody’ler tam karşımızda oturuyor.”

“Siz de Oak Çıkmazı’nın sonunda mı oturuyorsunuz?”

“Spirit Orman Parkı’na giden patikanın hemen yanında, evet. Partiden annemden önce ayrıldım. Ben... Ben partiye pek de meraklı değildim.”

“Yani annenin partiden ne zaman ayrıldığını bilmiyorsun?”

“Ben... İnanın bilmiyorum. Eve sağ salim dönmesini sağlamalıydım, belki de dönmüştür ama ben direkt yatağa gittim.” Yaşlarla dolan gözlerini sildi. “Genellikle bütün gece stüdyosunda çalışır, bu yüzden gece onu görmeyi beklemiyordum. Stüdyosunda uyur bazen. Orayı yatak odası gibi de kullanıyor. Ama her zaman birlikte kahvaltı ederiz, özellikle de okul günlerinde. Bu onun olayı, tek kuralı, bana verdiği söz; o saatte birlikte olmamız...” Sustu. Uzun bir süre masaya baktı, kendini toparlamaya çalışıyordu. “Genellikle akşam yemeğini birlikte yemeyiz ya da günün geri kalanında birbirimizi görmeyiz ama kahvaltı için *her zaman* çaba gösterir. Bu onun beni kontrol ettiği zaman, düzgün beslendiğimden emin olmak istiyor. Ben... ben özür dilerim,” dedi gözyaşlarını tekrar silerken.

“Sorun değil. Ne zaman hazır hissedersen.”

“Bu sabah kahvaltıya gelmeyince onu stüdyosunda kontrol etmeye gittim ama orada değildi. O zaman koşu takımlarının de yerinde olmadığını gördüm, bu yüzden koşuya çıktığını düşündüm; gerçi pazartesi sabahı o saatte bu alışılmadık bir durum olurdu. Telefonunu aradım ama telesekretere yönlendirdi. Sonra siren seslerini duydum, sokaktaki insanları, yolun yukarısındaki polis arabalarını gördüm ve sahilde bir ceset bir kadın cesedi bulunduğunu duydum.”

“Annen koşmaya giderken genellikle telefonunu yanına alır mı?”

Başını evet anlamında salladı. “Özellikle de yalnız koşuyorsa.” Rue’nun gözlerinin içine baktı. Gözlerinde yalvarırcasına bir bakış vardı. “O mu? Sahildeki kadın benim annem mi?”

Rue cesedin üzerinde telefon bulunmadığını düşünüyordu. “Kadının kim olduğundan henüz emin değiliz, Joe,” dedi usulca. “Onu tanımlayan herhangi bir işaret falan ”

“Dövme.” Kadının boynunu işaret etti. “Boynunda şu dövme var. Bu bir kimera. Kalçasında da dövmesi var. Yunan tanrıçası Apate’nin bir imgesi.”

Rue nazikçe, “Evinizde koşu takımının kayıp olduğunu söylemiştin. Annen koşuya çıkarken genellikle ne giyer?”

Joe gözlerini sertçe ovuşturdu. “Koyu pembe bir ceket, fuşya rengi diyor. Sanatçı ya... renkler için hep süslü isimler kullanır. Çoğunlukla yağlı boya ile resim yapar. Ve... ayakka-bıları Nike. Koşu ayakkabısı. Siyah taytı da var.”

“Peki ya şapkası? Kafa feneri? Herhangi bir el feneri?”

“Ceketine uygun pembe bir şapka. Dağ Malzemeleri’nden aldığı bir Petzl marka kafa feneri. Hava karanlıksa el fenerini alır.”

“Yani karanlıkta koşuyor?”

“Bazen alacakaranlıkta koşuyor, o eve varmadan hava kararabiliyor.”

“Kafa feneri ne renk?”

Dehşete kapılmış gibiydi, gözleri korku doluydu. “Turuncu ve beyaz. Annem mi o?”

Dronla uçurumun ön tarafında bulunan kafa fenerinin tanımına uyuyordu.

“Ulaşabileceğimiz bir baban var mı, Joe? Ya da çevrende bir akraban falan?”

“Sadece ben ve annem varız. Benim bir babam yok. Yani, biyolojik babamla hiç tanışmadım. Adını ya da kim olduğunu bile bilmiyorum. Bir süre üvey babam vardı. Peter Harper. Annemle evlendiğinde beni evlat edinmişti. Ama birkaç yıl önce ayrıldılar ve sonra Peter öldü. O zamandan beri sadece ben ve annem varız.”

Rue sahilde gördüğü ağzı burnu dağılmış cesedi düşündü. Bekâr bir anne. Sadece bu çocuk.

“Annenin hiç sevgilisi, eşi yok mu?”

Joe bakışlarını indirdi, sanki bir şeyden utanmış ya da utandırılmış gibi bir an duraksadı, sonra başını salladı. Çok alçak bir sesle “Bir sürü erkek arkadaşı var ve bazen geceleri kalıyorlar ama ” dedi. Boğazını temizleyip yeniden Rue’nun gözlerinin içine bakarak “Özel biri yok,” diye devam etti.

Rue, gözleriyle onu takip ederek yavaşça başını salladı. “Kaç yaşındasın Joe?” “On altı.”

Karnında bir kasılma hissetti. Kendi oğlundan iki yaş küçüktü. Red Lion’a kadar takip ettiği kadını düşündü ve bu davada olası bir çıkar çatışmasını açıklamasının gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu. Zaten böyle bir şey olsun da istemiyordu. Bu işin nereye gittiğini bilmeye ihtiyacı vardı; kontrol elinde olmalıydı. Hem kocasının görüştüğü kadının bu olduğundan da henüz emin değildi.

Rue cebinden telefonunu çıkarıp bir fotoğraf buldu. Joe’ya göstererek, “Bu anahtarlar sana tanıdık geliyor mu, Joe?”

“Evet. Evet, bunlar onun. Bir VW minibüsümüz var. Bura-ya taşınmak için Kanada’ya boydan boya geçtik. Yol boyunca içinde yaşadık ve bir keresinde Amerika’dan Meksika’ya kadar sürdük ve...” Gözyaşlarına boğuldu, sesi kısıldı. Sessizce ağlamaya başladı.

Rue bir kutu mendil ve bir şişe su bulmaya gitti. Geri döndüğünde onları Joe’ya verdi. Joe burnunu silip sudan büyük bir yudum aldı. Biraz daha sakinleştğinde, Rue ona başka bir fotoğraf gösterdi. “Peki bu anahtarlık, tanıdın mı?”

Joe başını salladı. “Çalıştığı *pub*’a ait. Ressamlığı düzenli bir gelir sağlamıyor. Yani, resimlerini falan satıyor ama hiçbir zaman ana gelir kaynağı olmadı; bir de özel projesi üzerinde çalışırken para kazanmaya ihtiyacı var.”

“Ne tür bir proje?”

Uyuşmuş bir şekilde annesinin fotoğrafına bakıyordu.

“Joe?”

Başını kaldırdı.

“Ne tür bir proje, Joe?”

“Ben... Bilmiyorum. Bir kitap. Kurgudışı. Ne hakkında olduğunu bana söylemezdi. Sadece bunun özel bir proje olduğunu ve bittiğinde elimize büyük bir fırsat geçeceğinden söz etmişti. Bu yüzden batıya geldik ve buraya taşındık. Araştırma için olduğunu ve ihtiyacı olan tüm detayları elde etmenin biraz zaman alacağını söylemişti.”

“Story Cove’a ne zaman geldiniz?”

“Oak Çıkmazı’na Mayıs ayının son günü taşındık. Ondan önce şehre daha yakın bir apartman dairesindeydik. Adaya Mart başında geldik.”

“Adaya taşınmadan önce neredeydiniz?”

“Toronto’nun dışında, Oakville adında bir kasabada. Annem bir televizyon stüdyosunda çalışıyordu. Araştırmacı gazetecilik yapıyor, çeşitli programlar için yazılar yazıyordu.”

“Araştırmacı mı?”

“Kimlik değiştirerek yapılan işlerden; çoğunlukla tüketici programları için. CBC için çalıştığı bir dizi vardı, orada bir grup dışçıye farklı kimlikte gidip bazılarının ona dolgu ve bir sürü pahalı işlem gerektiğini söylerken diğerlerinin dişlerinin iyi olduğunu söylediği gerçeğini ortaya çıkardı. Bir keresinde bir mali dolandırıcının ortaya çıkarılmasına yardım etmişti. Bir flört sitesi dolandırıcısını, bir de yaşlıları dolandıran birini. Gerçek suçlarla ilgili programlarda da çalışmış ama sanat, resim, tarot kartları, olayları bu şekilde çözümlediğini söyler. Sanatı onun için terapi gibi ve bir tür çıkış noktası. Buna ihtiyacı var.” Başını öne eğdi ve uzun bir süre sessizce oturdu. Rue daha fazlası olduğunu hissediyordu. Sorunlu bir annenin varlığını seziyordu. Kaybolmuş bir genç.

Joe ona bakmadan “Sahildeki o, değil mi?” diye sordu, alçak bir sesle. “Uçurumun altında yatan ceset o. Annem. O benim annem.”

“Joe,” dedi Rue, “hâlâ resmi bir kimlik tespiti yapmamız gerekiyor ama annen gibi görünüyor.”

Tüm benliğiyle hareketsiz kaldı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. “Onu... Onu görebilir miyim? Emin olmak için.”

“Otopsi yapılacak. Eğer ani bir ölüm olursa bu kanunen yapılması gereken bir şey. Otopsi, adli tabibe ve bize ona ne olduğunu anlamamızda yardımcı olacak. Sonrasında elbette onu görmene izin verebiliriz. Adli tıp, DNA ya da diş kayıtlarından bilimsel bir kimlik tespiti isteyecektir. Bu yüzden annenin doktorunun ya da dişçisinin adını verebilirsen işimize yarayacaktır. Ayrıca evinize gelip etrafa bir göz atmak ve annenin DNA’sının olduğu saç fırçası ya da diş fırçası gibi bir şey almak istiyoruz.”

“Annemin burada herhangi bir doktora ya da dişçiye gittiğini sanmıyorum ama Oakville’den gelen bazı sağlık faturalarının nerede olduğunu biliyorum.”

“Bu işimize yarar. Yanında kalabileceğin biri var mı?”

“Ben... bilmiyorum. Belki caddenin karşısındaki Cody’lerde kalabilirim.”

“Tamam, bak ne diyeceğim, ortağım ve ben seni evinize geri götürelim, sen de sözünü ettiğin sağlıkla ilgili detayları bize gösterirsin. Belki sıra dışı bir şey buluruz. Cody’lerle de görüşürüz. Ayrıca seni mağdur hizmetlerinden biriyle de tanıştıtırırım; onlar da seni sosyal hizmetler görevlileriyle ya da ihtiyaç duyabileceğin başka herhangi biriyle temasa geçmeni sağlar. Bu senin için uygun mu?”

Başını onaylar şekilde salladı.

“Annenin bu fotoğrafını telefonuma göndererek benimle paylaşabilir misin?”

Joe fotoğrafı Rue'nun telefonuna AirDrop ile gönderdi.

“Teşekkür ederim. Ben bu fotoğrafın bir çıktısını alırken bir memurdan seninle beklemesini isteyeceğim. Hemen dönerim, tamam mı?”

Başını salladı.

Rue ayağa kalktı, odadan çıkmak üzereydi ki Joe “Onu bulanın Dr. Bradley olduğunu duydum,” dedi.

Rue elini kapıya dayadı ve durdu. “Dr. Bradley’i tanıyor musun?”

“Evet. Şey... Bradley’lerin kızı Phoebe ile çıkıyor sayılırim.”

PHOEBE

ÖNCESİNDE

1 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN ON SEKİZ GÜN ÖNCE.

Phoebe Bradley, onu ilk kez yaz başında, okul yılı neredeyse bitmek üzereyken görmüştü.

Ağaçlar yeni çıkmış yeşil yapraklarla bezenmişti, bahçelerde çiçekler açıyordu. Okul otobüsünün durağına doğru ilerlerken ılık bir deniz esintisi hissediliyordu; güzel şeylerin olacağını müjdeleyen pırıl pırıl bir gündü. Köşeyi döndüğünde yeni gelen çocuk hemen dikkatini çekti. Aksi nasıl olabilirdi ki?

Bu huzur veren sabahta sırt çantaları ve kitaplarıyla kümelenen çocukların çoğundan daha uzundu. Saçları kömür gibi siyah ve parlak, elmacık kemikleri yüksek ve belirgindi. Atletik görünümlü ama kesinlikle sporcu değildi; düşünceli ve kendi halinde bir havası vardı. Saçlarının yanları kısa tıraş edilmiş ama üst kısımları daha uzun bırakılmıştı; alnını kaplayan perçemleri neredeyse gözlerini örtüyordu. Favorileri ince ve düzgündü. Bir kulağında küpesi vardı. Phoebe tam bir manga hayranıydı. Manga ve animelere ve bunların etrafındaki kültüre o kadar âşıktı ki kendi kendine Japonca öğrenmeye başlamıştı; hatta bir sonraki yıl Japonca'yı bir ders

olarak almayı planlıyordu. Fırsat buldukça iPad'ine, kâğıt parçalarına, defterlere manga tarzında karalamalar yapıyordu ve yeni gelen oğlan da mükemmel, için için yanan bir manga kahramanı gibiydi. Ona âşık olmuştu. Bir anda. Gizli gizli ona bakmaktan kendini alamıyordu.

“Kim o?” diye fısıldadı, kendi sınıfındaki Fiona Cody'ye. Cody'ler yolun aşağısında oturuyorlardı; Fi'nin annesi ile Phoebe'nin annesi iyi arkadaşlardı. Fi'nin babası da üniversitede ders veriyordu Simon Cody, felsefe hocası ve Phoebe'nin babasıyla araları iyiydi. Oturdıkları muhitte üniversitede çalışan pek çok insan vardı. Zengin akademisyenler ya da babasının deyimiyle “mirasyedi zenginler”. Bunu söylerken de gülerdi çünkü herkes profesörlerin yaptıkları işten çok para kazanmadığını bilirdi. Diğer öğretim üyeleri ve üniversite çalışanlarının çoğu, kuzeydeki daha sanatsal ve biraz daha köhne bir muhitte ya da üniversite yerleşkesine daha yakın bir yerde yaşıyordu. Annesi o bölgeyi “eklektik” diye adlandırmıştı.

Cody ve Bradley aileleri yazın sık sık mangal yapmak için bir araya gelirdi. O uzun, sıcak akşamlarda Simon Cody ve Phoebe'nin babası bahçe şöminesinin yanında oturup içki içerken saatlerce konuşmaktan çok zevk alırlardı. Sonrasında da biri ya da diğeri kimin evinde olduklarına bağlı olarak—Phoebe'nin tüm komşuların uyanacağından emin olduğu kadar yüksek tonda bağıra bağıra vedalaşır, güler ve konuşmaya devam ederek yalpalaya yalpaya evine giderdi.

Fi'nin bir de küçük kardeşi vardı. Jacob. Matthew'dan çok daha az sinir bozucuydu. Jacob ve Matthew pek anlaşıyorlardı; gerçi Matthew kendi yaşındaki çoğu çocukla anlaşamazdı. Matthew ve Jacob okula farklı bir otobüsle gidiyorlardı.

“Çıkmaz sokakta bizim karşımıza yeni taşındı,” diye fısıldadı Fi.

“*Bizim* sokağımıza mı? Oak Çıkmazı’na mı?”

“Evet.” Fi’nin bakışları yeni delikanlıya yöneldi. “Küçük tek katlı kır evi ve arka bahçesinde stüdyosu olan köşk.”

“Amerikalıların evi mi?” Ev sahipleri Amerika’dan geldikleri ve nadiren burada bulundukları için hepsi oraya “Amerikalıların evi” diyordu. Köşk yılın büyük bölümünde boş kalırdı ama bahçedeki küçük tek katlı evi ve bitişiğindeki stüdyoyu yıl boyunca kiraya veriyorlardı. Tek katlı ev, orada yaşayan yaşlı adam felç geçirip huzurevine gitmek zorunda kaldığından beri boştu. “Ne zaman?” diye sordu Phoebe. “Neden bana söylemedin?”

“Bir anda geldiler. O ve annesi.”

“Babası yok mu?”

“Sadece ikisi. Babam eşyaları içeri taşımalarına yardım etti, annem de mahallemize hoş geldin demek için gidip kabbak ekmeği götürdü. Annesi ressam ya da yazar gibi bir şey.”

Ressam.

Bu Phoebe’ye cazip gelmişti.

Yeni gelen seksi gence bakmaktan kendini alamıyordu. İçin için yanan manga karakteri gibiydi. Hayalinde onu çizmeye başlamış, kendini de âşık olduğu kız olarak eklemişti bile. Gotik kıyafetler içinde ne yapacağı belli olmayan, “karanlık gizemli kız”, “tatlı gizemli kız”ın tam tersiydi. Kötü bir karakter değildi; sadece anlaşılmaya ve birinin onu sevmesine ihtiyacı vardı. Kendisi gibi. Kendini simsiyah saçlı, gözlerine sarkan gür perçemlerle hayal etti. Yok, yok... Vazgeçmişti ondan. Gümüşü lavanta rengi saçları yandan ayrılmıştı; üzerinde dantelli, siyah, kısa, göbeği açıkta bırakan bir tişört vardı. Ya da koyu pembe saçlar da olabilirdi. Evet. Bu görüntü daha iyi uymuştu. Dantelli büstiyerin üzerine beline oturan uzun bir palto giymişti; baldırlarının üzerinde hafifçe açılıp yayılıyordu. Ayaklarında dizlerine kadar gelen uzun

bağcıklı, asker botları vardı. Yürürken ya da koşarken rüzgârda paltosunun kuyrukları arkasına doğru savruluyordu. Elllerinde parmaksız eldivenler vardı.

Delikanlı ona baktı. Phoebe donakaldı. Hayalindeki görüntüler parçalanmış mozaikler gibi paramparça olmuştu. Nefes alamadı. Göz göze geldiklerinde Phoebe'nin yanakları yanmaya başladı. Çocuk sonunda bakışlarını başka tarafa çevirdiğinde Phoebe'nin içi hâlâ kıpır kıpırdı. Heyecanlanmış, ağzı kurumuştı.

İki gün sonra Fi'nin erken saatte bir dişçi randevusu yüzünden otobüse gelmediği gün Phoebe'nin yanındaki koltuk boş kalmıştı; hayalinde manga kahramanı yaptığı genç otobüse bindi.

Koridorda arkaya doğru ilerledi ve Phoebe'nin koltuğuna yaklaşırken “Selam. Buraya oturabilir miyim? Yoksa dolu mu?” dedi.

“Evet, yani hayır. Dolu değil.” Yüzü kızardı ve hafifçe yana kaydı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Pencereden dışarı bakmaya çalışsa da onu, sıcaklığını yanında *hissediyordu*. Oradaydı. Ona ne söyleyeceğini düşünemiyordu bile. Belki bir şey söylemesi de gerekmiyordu.

Otobüs caddeye çıktı. Biri diğerine elma fırlattığında çocukların gürültüsü çılgın bir kakofoniye dönüşmüştü. Otobüs şoförü herkesin sakinleşmesi ve oturması için bağırarak uyarıda bulundu.

“Demek evin benimkinden biraz daha yukarda,” dedi.

Phoebe şaşırılmıştı. *Biliyormuş*.

“Evet.” Phoebe bakışlarını kaldırıp delikanlıya baktı. O da ona bakıyordu. O kadar mükemmel görünüyordu ki gerçek olduğuna ve yanında oturup kendisiyle konuştuğuna inanamıyordu. Buğday tenliydi. Gözleri derin ve gizemliydi.

Onu ilk kez fark ettiğinde, okuldan sonra eve gitmiş, onun doğruluğun gücü uğruna savaşıyor bir yüzbaşı, kendisinin ise sihir kullanan ve sürekli şeytanlık düşünen esrarlı ve zalim yardımcısı olduğu bir öykü çizmeye başlamıştı. Phoebe bir an için onun zihninin içine girip gizli çizimlerini, arzularını ve hayallerini görebiliyor gibi hissetti; hatta bu hafta sonu almayı planladığı koyu pembe saç boyası kutusunu da görmüş olabilirdi. Gelecek cuma, annesi ve babası Matthew'a bakması için onu bıraktığında boyayacaktı saçını. Belki Fi gelip yardımcı olurdu.

“Adım Joe,” dedi.

“Phoebe,” diye karşılık verdi. Otobüs sallana sallana ilerliyordu; çocukların sesleri ılgıya dönüşmüştü.

“Belki benim aldığım derslerden birini sen de seçmişsin diye düşünmüştüm ama sanırım seçmemişsin.”

Phoebe'nin yüzü daha da kızardı. O da birçok kişi gibi Phoebe'yi olduğundan daha büyük sanmıştı. Adının Joe Harper olduğunu zaten biliyordu. Onuncu sınıfta olduğunu da. Demek ki on beş ya da on altı yaşlarındaydı. Kendisi ise daha on iki yaşındaydı. Yedinci sınıftaydı ve sınıfındaki en küçük çocuklardan biriydi. Doğum tarihi ucu ucuna gelmişti. Ama çoğu kişi Phoebe'yi kolaylıkla on beş ya da on altı yaşında sanabilirdi, özellikle de makyajla. Joe'nun aslında mart ayında okullarına başladığını da biliyordu. Fakat onu sokaklarına taşınıp otobüse binmeye başladıktan sonra fark etmişti.

Konuyu yaş ve sınıflardan uzaklaştırmaya çalışarak “Peki sen nereden geliyorsun?” diye sordu.

Joe güldü; gülüşünde biraz hüznü vardı sanki, bu hali Phoebe'nin ilgisini çekti. Gözlerinin içine bakarak karşılık vermesini bekledi.

“En son mu demek istedin? Çünkü en az iki yılda bir taşıyoruz.”

“Bu çok havalı.”

“Hayır, hiç değil. Bu... Bilmiyorum. Bıktım artık. Son yaşadığımız yerden taşınmak istemedim. Toronto’dan çok uzak olmayan bir kasabaydı. Okulu seviyordum. Arkadaşlarım vardı. Ama annem yaptığı bir iş için batıya gelmemiz gerektiğini söyledi. Story Cove’a daha yeni taşındık. Aslında önce şehir merkezine daha yakın oturuyorduk; okula da otobüsle oradan gidiyordum. Ancak kira kontratımız kısa süreliydi ve daha küçük bir daireye taşınmamız gerekecekti ki annem iş yerinde Oak Çıkmazı’nın sonundaki tek katlı evi düzenlemeye yardım eden bir adamla tanıştı.” Güldü ve yeniden, “Oak Çıkmazı’nın sonu. Gerçekten sonmuş gibi geliyor,” dedi. Sustu, sonra devam etti. “Umarım öyledir. Sonunda bir yere yerleşip orada kalmak güzel olurdu.”

Phoebe de güldü; bu çok iyi gelmişti. Sanki özel bir şeyler paylaşıyorlarmış gibiydi.

“Evin stüdyosu da var. Bu, annem için harika oldu.”

“Annen ressam mı?” Phoebe öyle olduğunu biliyordu zaten.

“Aslında işi o değil ama yine de yaptıklarını satıyor.”

“Peki, gerçekten nerede çalışıyor?”

“Main’deki *pub*’da. Masalara servis yapıyor.”

Phoebe Joe’ya gözlerini dikti. Annesinin arkadaşlarının çoğu terapist, avukat ya da doktor gibi mesleklere sahipti ya da yün dükkânı, kafe gibi işletmeleri vardı veya çocuklarının başından ayrılmayan, yogaya giden, derin doku masajları ve manikür pedikür için spa müdavimi olmuş evde oturan anelerdi. Hiçbiri *asla* garsonluk yapmazdı.

Joe kızın yüzünden bir şeyleri anladı ve gülümsedi. “Ben ona Rönesans Anne, namı diğer Süper Anne diyorum.”

Utanmıyordu. Aptalca yüksekten atmaları yoktu. Bu inanılmaz duygusal gelmişti ona. Açlıktan ölen sanatçılar

hakkında bir şeyler okumuştı; ünlü insanlar büyük bir çıkış yakalayana kadar garsonluk yapmak zorunda kalıyorlardı. Yüreği coşkuyla dolmuştu. Annesinden bahsetme şekli her şeyi netleştirmişti. Phoebe Bradley artık Joe Harper’la ilgili tamamen ikna olmuş durumdaydı.

“Ben de bir sanatçı olmak isterdim,” diye itiraf etti Phoebe. “Şey... Sanatla uğraşıyorum ama resim yapmıyorum. Çoğunlukla iPad’imde dijital resimler yapıyorum.”

Joe onun kucağına baktı, tableti okuduğu bilimkurgu romanın üzerinde duruyordu.

“Şu anda görebileceğim bir şey var mı?”

Phoebe’nin yüzü yine kızardı. Joe onun manga çizimlerini görürse, kendisini çizdiğini hemen anlayabilirdi. Otobüs okul yoluna girdiğinde öğrencilerin toplu halde yerlerinden fırlaması Pheobe’yi kurtarmıştı.

Phoebe ve Joe, koridorda itişip kakışan ve sarı otobüsten jelibon taneleri gibi yuvarlanan çocukların, paltoların, sırt çantalarının oluşturduğu kalabalığın içine girdiler.

Okulun girişine doğru ilerlerken Joe tereddütle Pheobe’nin arkasından seslendi. “Hey”. Kız durdu, geriye dönerek baktı. Bir esinti saçlarını geriye savurdu; okul girişine doğru ilerlemeye devam ederken öğrenciler Phoebe ve Joe’nun etrafında denizin ikiye yarılması gibi dağılıyorlardı. Joe biraz daha yaklaşarak tereddütle, “Okuldan sonra Main’deki pizzacıya gitmek ister misin?” diye sordu.

Phoebe bir an için ne diyeceğini şaşırdı. Evde yapması gereken işleri vardı. Daha sonra bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu. Ayrıca annesine de sorması gerekecekti, sonra Joe nedenini öğrenmek isteyecek ve daha on iki yaşında olduğu ortaya çıkacaktı.

“Vardiya öğleden sonra bende,” diye devam etti. “Hem bugün cuma.” Gülümsedi. “Üstüne indirim de alıyorum.”

Tanıdığı çocukların hiçbirinin yarı zamanlı işi yoktu ya da yemek indirimleri için endişelenmezlerdi. Birdenbire umutsuzca bir pizza yeme arzusu içini kapladı.

“Vejetaryen pizzaları var mı?”

“Elbette.” Joe’nun gülümsemesi daha büyüdü. “Ben de vejetaryenim. Annem de öyle.”

Phoebe eridi. Yolun aşağısındaki stüdyolu bahçeli tek katlı evde yaşayan Joe Harper ve bekar annesi, tam da hayatında istediği her şeydi.

“Tamam o zaman,” dedi Pheobe.

“Güzel,” dedi Joe.

“Şey... Gitmeliyim.” dedi Pheobe, başıyla okulun kapısını işaret ederek.

“Evet, ben de. İlk dersim atölyede. Otomotiv mekaniği. Ben de o tarafa gidiyorum.”

Pheobe gülümseyerek dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı. En üst basamağa geldiğinde omzunun üzerinden arkaya baktı.

Joe onu izliyordu; hızla, kendinden emin şekilde elini salladı. Bu hali Phoebe’ye hem maço hem de çok sevimli görünmüştü.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily karakolun danışma bölümündeki plastik sandalyede, kucagında temiz giysilerin olduğu çantayla bekliyordu.

Kapı her açıldığında, gelenin Tom olduğunu düşünerek geriliyordu.

Sonunda kapı tekrar açılıp Dianne ve Tom'u gördüğünde Lily şaşkınlıkla sarsıldı. Kocasının giysilerinin alındığını biliyordu ama bu şekilde göreceğini hiç düşünmemişti; bir mahkûm gibi, lacivert bir eşofmanın altında geçici ayakkabı olarak olay yeri galoşları giymiş halde. Tom için ayakkabı almayı unuttuğunu çok geç fark etti. Dedektif Toshi Hara'nın gelişi dikkatini dağıtmıştı, ayakkabı getirmeyi akıl edememişti.

Giysilerin olduğu çantayı iki eliyle sıkıca karnına tutarak sandalyeden kalktı.

"Tom?"

Tom bembeyazdı. Kirli sakalları çenesini gölgeliyor, saçları garip bir şekilde kuruduğu yerden dikilmiş halde duruyordu. Savunmasız, güçsüz görünüyordu. Çökmüştü. En kötüsü de utanç içindeydi. Korkmuştu da. Bu hali Lily'yi de korkuttu.

Göz göze geldiklerinde Lily onun gözlerinde daha derin ve çok daha karmaşık bir şey gördü. Birden Dianne'e döndü.

Arkadaşının ise tam tersi, üstü başı düzenli, omuzları dik, sırtı dümdüz, çenesi yukarıda ve gözleri... öfkeli miydi?

Lily, Dianne'i spor salonunda tanıştıkları ve aynı antrenörle çalıştıklarını öğrendikleri günden bu yana on dört yıldır tanıyordu. O zamanlar Lily ve Tom yeni evli çift olarak Story Cove'daki evlerine yeni taşınmışlardı ve Lily terapi kliniğini hayata geçirmeye hazırlanıyordu.

Lily, genellikle deniz manzaralı Ocean Bay Otel'de birliktayken içkiyi biraz fazla kaçırdığı Dianne'e her zaman güvenirdi. Ancak şu anda Dianne Klister bir yabancı gibi görünüyordu ve Lily arkadaşını ilk kez resmi halde gördüğünü fark etti. Dianne, basında çıktığı kadar çetin ceviz görünüyordu. Dedektif Toshi Hara'nın sözlerini hatırladı.

O kocanızın avukatı, Bayan Bradley. Sizin değil. Onun için çalışacak, sizin için değil.

Lily, Ocean Bay Otel'de son kez içtiklerinde Dianne'e itiraf ettiği sırları hatırlayınca kanı dondu. "Her... her şey yolunda mı?" diye sordu. Ama değildi. Belli ki hiçbir şey yolunda değildi.

Dianne sertçe "Sonra konuşuruz. Bunlar Tom'un giysileri mi?" Çenesiyle Lily'nin tuttuğu çantaya doğru işaret etti.

Lily, çantayı Tom'a uzatırken, "Karakolun dışında medya araçları ve muhabirler var," dedi. "Evimizin önünde de."

Dianne Tom'a "Tuvalette üstünü değiştir," dedi. "Koridorun sonunda bir erkekler tuvaleti var. Biriyle konuşup sizi karakolun arkasındaki bodrum katı servis girişinden çıkarmayı deneyeceğim. Orası dar bir sokağa çıkar. Bizi oradan alması için bir araç çağıracağım." Tom çantasını alıp erkekler tuvaletine giderken Dianne de telefonunu çıkarmak için elini çantasına daldırdı.

Yürüyüşünü az da olsa etkileyen ayağındaki galoşlar dışında, Tom döndüğünde biraz daha normal görünüyordu.

Üniformalı bir polis üçünü danışmadan geçirip merdiven boşluğuna götürdü. Merdivenlerden hızla indiler. Dianne onları bir yeraltı otoparkına ve büyük çöp tenekeleriyle kaplı bir sokağa yönlendirdi. Lily, Tom'un eline uzandı. Teni kuru ve soğuktu. Çiseleyen yağmurun altında durup Dianne'in şoförünü beklerken kaçak gibiydiler.

Koyu renkli, camları karartılmış bir sedan yanaştı. Dianne, Lily ve Tom'u arka koltuğa oturmaları için itip ön yolcu koltuğuna da kendisi oturdu.

Sürücü gözlüklüydü; yüzünde hiçbir ifade yoktu. Rampayı çıkıp karakolun arkasındaki bir arka sokağa dönüp ilerledi. Çiseleyen yağmurla birlikte ön cam silecekleri gıcırdarak çalışmaya başladı. Daha geniş bir caddeye döndüklerinde Lily burada hiçbir medya minibüsü ya da muhabir olmadığını görerek rahatladı. Kendi küçük kasabalarında gizli gizli Oak Çıkmazı'na doğru ilerlediler. Lily sanki paralel evrene girmişler gibi hissediyordu.

Tom ona alçak sesle, "Cesedin kimliğini tespit ettiler," dedi.

Lily'nin bakışları hızla Tom'a döndü. Tom'un gözlerindeki ifade sanki midesine inen bir yumruk gibiydi.

"Arwen Harper," dedi Tom.

Lily'nin ağzı açık kalmıştı.

Dianne koltuğunda hızla dönerek onlara baktı ve sertçe "Sonra konuşuruz," dedi

Bir sessizlik çöktü. Lily'nin kalbi hızla atıyordu. Tanıdık sokaklardan geçiyorlardı ama her şey farklı görünüyordu. Öyküleri hayatlarının asıl gerçekliği tamamen değişmişti. Gözlerinde bir anı canlandı. Kafasının içinde Arwen'in sesini duyuyordu.

Onu tanıdığını mı sanıyorsun? Sence eşini gerçekten tanıyabilen biri var mıdır? Bunca zamandır farkındaydı o, senin neyin...

Lily elini Tom'unkinden çekti ve bedenini aksi tarafa döndürdü. Gözleri yanıyordu.

Araç Oak Çıkmazı'na döndü. İki medya minibüsü ve yanında radyo istasyonu logosu olan beyaz bir SUV gördü. Hepsi de evlerinin önüne park etmişti. Sokağın ilerisinde koyu mavi bir sedan kiraz ağacının altına park etmişti. Aracın önünde büyük koruma demirleri vardı ve *ben polis arabasıyım* diye bağıırıyordu. Lily bu olay çözülene kadar polislerin onları gözetlemeyi sürdüreceğinden şüphelendi, ta ki ikisinden biri ya o ya da Tom bir hata yapana kadar.

Dianne koltuğunda arkaya dönerek, "Pekâlâ," dedi. "Arabadan indiğimizde sadece önünüze bakın ve doğrudan eve girin. El ele tutuşun. Hiçbir şey söylemeyin." Göz göze geldiler. "Hiçbir şey. Hiç kimseye. Çocuklarınıza da. Komşularınıza da. Şu anda kimse arkadaşınız değil, anladınız mı? Benim önümde de birbirinize bir şey söylemenizi istemiyorum yoksa bu iş mahkemeye giderse sahip olabileceğiniz tüm karı koca arası gizlilik imtiyazınızı kaybedersiniz."

Lily'nin çenesi kenetlendi.

Sedan evlerinin önüne yanaştı. O âna kadar yağmurdan uzak duran muhabirler araçlardan inip mikrofonlarıyla koşarak geldiler. Kameralar yanıp sönmeye başladı. Lily, Tom ve Dianne arabadan inip ön kapıya yöneldiler. Lily ve Tom birbirinin elini sıkıca tutuyordu.

"Bayan Klister? Bayan Klister, Profesör Bradley'i mi savunuyorsunuz? Kendisine herhangi bir suçlama yapıldı mı? Profesör Bradley, kurbanı tanıyor muydunuz? Dr. Bradley, kurban sizin hastanız olmuş muydu?"

Dianne hızla arkasına dönerek kalabalıkla yüz yüze geldi. "Burası özel mülk. İzinsiz girerseniz başınıza gelecek hukuki işlemlerden işverenlerinizin pek memnun kalmayacağını bilmelisiniz."

Bir flaş daha patladı. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz Lily kocasına döndü.

“*Arwen*? Aman Tanrım, Tom. Bu nasıl oldu?”

“Bunu *sen* söyleyeceksin *bana*!” diye bağırdı Tom, Lily’ye. “Ne olduğunu *benim* bildiğimi mi sanıyorsun? Ne halt ”

“Lily,” diye araya girdi Dianne, manikürlü elini Lily’nin koluna koyarken. “Beni ve Tom’u biraz yalnız bırakabilir misin? Onunla özel olarak konuşmam gerekiyor.”

“Neden yalnız?” diye sordu Lily.

“Bazı şeyleri gözden geçirmemiz gerekiyor,” dedi Dianne. “Özel olarak.”

Lily’nin Dianne’in isteğine anlam veremedi. “Anlamıyorum. Neden ben de katılamıyorum?”

“Tom’la benim yanımda konuşmamanız en iyisi.”

“Tanrı aşkına, o benim karım, Dianne,” diye tersledi Tom. “Sen ve Lily *arkadaşsınız*. Sen *bizim* avukatımızsın.”

“Ben *senin* avukatınım, Tom.”

Lily gözlerini Dianne’e dikti. Korkunç, soğuk bir batma hissi midesine doğru yayıldı.

“‘Bu iş mahkemeye giderse’ derken ne demek istiyordun, Dianne? Tom’un herhangi bir şey için suçlanma ihtimali yok... değil mi?”

“Tom’la konuşmama izin ver. Bakalım dedektif neden bu kadar emin görünüyor, onu anlamaya çalışalım, olur mu? O zaman soruna yanıt verebiliriz. Kim ne yapmış olursa olsun, Tom’un masumiyetini kanıtlamak bizim işimiz değil. Suçluluğunu kanıtlamak polise düşer. Onun bir şey yaptığına dair her türlü makul şüphenin ötesinde çürütülemez kanıtlar sunmaları gerekecek. Tom’a henüz bir suçlama yapılmadığına göre, demek ki şu anda ellerinde kanıt yok.”

Lily'nin ağız şaşkınlık içinde açık kalmıştı. “Bunları... bunları yaşadığımıza inanamıyorum,” diye fısıldadı. Tom’a baktı. Onun kanlı gömleğini düşündü. Dedektif Duval’a telefonu ilgili söylediği yalanı. Mangal partisini, havuz evindeki korkunç kavgayı ve eve döndüklerinde Tom’la yaptıkları yeri göğü inleyen tartışmayı düşündü. Bayılacak gibi oldu.

“Neden ikimizin de avukatı olamıyorsun?” diye sordu Lily alçak sesle.

“Eğer bu iş mahkemeye giderse, Lily, savcı seni kocana karşı tanıklık etmen için mahkemeye çağırabilir. Şu anda Tom’un sana özel olarak söylemiş olabileceği her şey evlilikte gizlilik imtiyazıyla korunabilir fakat diğerleri serbest. Bu biraz eskilerden kalma bir kural ama yararlı. Ancak, Tom benim önümde sana bir şey itiraf ederse, bu imtiyaz ortadan kalkar.”

Tom, “Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi.

Lily, “*Benim* bir avukata ihtiyacım var mı?” diye sordu.

Dianne ona baktı. Lily, arkadaşının martini eşliğinde paylaştıkları sırları hatırladığının farkındaydı, özellikle de Tom’la ilgili şüphelerinin. Lily’nin artan paranoyası ya da belki de psikozu olarak yorumladığı durum yüzünden Dianne’in kaygılarının arttığını da biliyordu. Lily, Dianne’in bu paylaştıklarının herhangi birini Tom’u savunurken kendisine karşı kullanıp kullanamayacağını merak etmeye başlamıştı. Bunu sadece jüriye Tom’dan başka birinin, bir şekilde duygusal ya da zihinsel olarak dengesiz birinin, Arwen Harper’ı öldürmek için nedene, fırsata ya da olanağa sahip olduğunu göstermek için kullanabilir miydi? Daha da beteri olabilirdi. Daha kötüsünü keşfedebilirdi. Dianne’in şirketi son derece yetenekli dedektiflerle çalışıyordu.

“Her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız,” dedi Dianne. “İstersen sana birini önerebilirim. Ya da istersen Tom için başka

birini bulup senin avukatlığını üstlenirim. Ama cinayetten dolayı polisin gözünün üstünde olduğu kişi Tom, Lily. Sen değilsin!”

Lily arkadaşına baktı, sırlarını paylaştığı samimi içki arkadaşına. Dianne kazanmak için onu ateşe atar mıydı? Lily yanıtı zaten biliyordu. Dianne, olay yaratabilecek davaların peşinde koşan bir kurttu. Medyada ve kamuoyunda yankı uyandıracak davaları *isterdi*; ne kadar tartışmalı olursa o kadar iyiydi. Kaybetmemek için *her şeyi* yapardı. Dianne itibarı için *vardı*. Başka türlüünü bilmiyordu. Lily, bir gün arkadaşının bu hırsının kurbanı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Tom, Dianne’i çalışma odasına götürürken Lily onu tutup bir kenara çekti. Kulağına “Ne yaparsan yap Tom, ne söylersen söyle, çocukları unutma. Bunu çocuklar için yap. Bunu hak etmiyorlar,” diye fısıldadı. Bakışları Tom’unkilere kilitlendi; ikisinin de tartışmalarını hatırladıkları gün gibi ortadaydı.

Tom, Lily’nin yüzünü avuçlarının içine aldı. Gözlerini Lily’ninkilere dikip, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni hep sevdim. Her şey yoluna girecek. Güven bana, lütfen.”

Ama Lily’nin tek düşünebildiği Tom’un onun güvenini nasıl kırdığıydı.

LILY

ÖNCESİNDE

20 Mayıs, Cuma

O ÖLMEDEN DÖRT HAFTA ÖNCE.

Lily, Dianne’i terasta, havuza ve ötesinde uzanan okyanusa bakan “her zamanki” masalarında buldu. Günlerden cumaydı ama Hannah’nın bir randevusu nedeniyle diğerleri de kitap kulübünü başka bir güne ertelemeye karar vermişlerdi. Lily cuma akşamlarını “kendime ayırdığım zaman” olarak gördüğünden Dianne’i arayıp bir kokteyl üç de olabilirdi içmeyi teklif etmişti.

“Ben başladım.” Lily çantasını bir sandalyenin arkasına asıp otururken Dianne gülümseyerek yarısı boş martini bardağını kaldırdı.

Erkek garson hemen elinde yeni bir içki ve kabuklu bir tabak istiridye ile geldi.

Garson Lily’nin önüne bir martini koyarken, Dianne, beyaz keten bir peçeteyi açarak “Senin için de sipariş verme cüretini gösterdim,” dedi.

Lily hevesle içkisine uzandı. “Bu akşam kendinle pek mutlu görünüyorsun. Ne oldu?” İçkisinden büyük bir yudum alıp alkolün göğsünü yakmasının tadını çıkardı.

“Büyük bir dava kazandım.”

“Tebrikler. Sağlığına.” Lily kadehini kaldırdı. “Haberlerde bir şey görmedim.”

“Yarın görürsün.” Dianne bir dilim limon almak için uzandı.

“Televizyon yöneticisini mi kastediyorsun? Altı kadına tecavüzden suçlanan?”

Dianne gülümseyerek başını sallarken çiğ bir istiridyenin üzerine limon sıkıyordu. “Karar çıktı. Suçlu değil.” İstiridye-yi ağzına götürüp kabuğundan suyunu emdi.

Lily içkisini masaya bırakıp arkadaşına baktı. “O lanet olası dibine kadar suçlu.”

“Savcılık çuvalladı. Ben çuvallamadım. Bana öyle bakma, büyük paraları bunun için alıyorum, yasaları doğru uygulamak için.” Dianne içkisine uzandı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ben ahlak yargıci değilim. Sadece kanunlar çerçevesinde çalışırım.”

“Kazanmak için yapmayacağın bir şey var mı, Dianne?”

“Yok.”

“Kendini hiç... ne bileyim, kirli hissetmiyor musun?”

“Şimdi beni analiz etmeye kalkma, arkadaşım. Bunu kliniğinde yaparsın. Ayrıca, hepimizin karanlık tarafları vardır. Senin bile.” Elindeki martiniyi Lily’ye doğru uzattı.

Kendi gülüşü bile Lily’ye garip gelmişti. Hava kararmaya başlamıştı. Esinti ürperti-yordu. Kazağına uzanıp aldı. Omuz-larını kazağıyla örterken Lily bir an verandadaki masalarda oturan diğer müşterilere göz attı. İzlendiği hissi onu geriyor ve aşırı dikkatli yapı-yordu. Bakışları çardağın altındaki bir adama takıldı. Adam bir sütunun arkasına kısmen gizlenmiş-ti. Tek başınaydı. Koyu renk saçlıydı. Siyah gözlükleri vardı. Koyu renk bir ceket giymişti.

Dikkatini tekrar Dianne’e çevirdi ama gözetlendiği hissi gerginliğini artırıyor-du. Aklına kilisenin dışında arabasının ön camına bırakılan not geldi.

Şeytan kafanın içindeyse ondan saklanamazsın.

O not gerçektir. Hayal gücünün bir ürünü değildi. Parano-yakça davranmıyordu. Belki de Tom'a söylemeliydi. Tom'a söylemekten de korkuyordu çünkü o zaman Tom nottaki söz-cüklerin onu neden bu kadar üzdüğünü, neden bu kadar etki-lediğini soracaktı.

Dianne sanki Lily'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi "Tom nasıl?" diye sordu.

Lily ağzından çıkanlara engel olamadı.

"Şey... galiba bir ilişkisi var." Belki de Dianne'in dikka-tini dağıtmak için böyle söylemişti ama artık dile getirildiği için somut bir şey gibi havada asılıydı ve Lily bu düşüncenin içini ne kadar kemirdiğini fark etmişti.

Dianne içkisini masaya koydu. "Ne?"

Lily'nin yanakları kızardı. "Bunu neden söylediğimi bil-miyorum. Unut gitsin." Bardağına uzandı ve martininin geri kalanını iki büyük yudumda içti. Elini kaldırıp içkisini tazele-mesi için garsona işaret etti.

Dianne gözlerini Lily'den ayırmadan "Sana bunu düşün-düren nedir, Lily?" diye sordu.

"Sadece... küçük işaretler, bilirsin işte."

"Yani paranoyakça davranıyorsun?"

"Davranmıyorum. Yani Tom'un hafta sonu koşuları uza-dıkça uzuyor. Her seferinde daha da uzağa gidiyor, Elk Gölü koşu parkuru gibi. Cuma geceleri de daha geç gelmeye baş-ladı, *pub* sonrası yata gidiyor. Gömleğinde parfüm kokusu vardı. Sanki... benden uzak duruyor. Hannah da geçen pazar kayalıkların yanından geçerken Tom'u siyah saçlı bir kadınla koşarken görmüş. Ona koşusunun nasıl geçtiğini sorduğum-da, her zamanki gibi olduğunu, farklı bir şey olmadığını söy-ledi." Yeni içkiler gelir gelmez Lily bir yudum aldı. "Görünü-şüne de daha fazla özen gösteriyor. Yeni gömlekler. Ağırlık

çalışmak için daha fazla zaman ayırıyor. Tıraş losyonu sürüyor. Bu tür şeyler.”

“Bunların hiçbirisi orta yaş krizinden başka bir şey olduğu anlamına gelmez. Tom şimdi kaç yaşında? Gelecek yıl altmış yaşında olmayacak mı? Bu akıl karıştırabilecek bir dönem.”

Lily omuz silkti ve sonra geniş, zorlama bir gülümsemeyle “Muhtemelen sadece kafamın içinde uyduruyorum,” diye karşılık verdi.

“Neden ona sormuyorsun, Lily?”

“Belki de evet demesinden korkuyorum.”

Dianne bir istiridye daha aldı. “Varsay ki evet dedi, ee, o zaman? Ne yaparsın?”

Lily yutkunup denize doğru baktı.

“Muhtemelen kadını öldürürüm.”

Dianne gülümsemedi; sözcüklerin Lily’nin ağzından dökülüşünde, sesinin tonunda, bunu içten söylediğine dair bir şey vardı.

Dianne arkasına yaslanarak yavaşça “Ben olsam,” dedi “yanına bırakmaz öcümü alırdım. Ben de ilişkiye girerdim.”

“Ben sen değilim,” dedi Lily. İçkisini eline alıp ikinci martinisini de bitirdi. İçkiler sertti; başı dönüyordu ve rüyada gibiydi. “Evliliğime ve çocuklarıma bunu yapamayacak kadar çok emek harcadım.” Duyguların yoğunluğuyla boğazı düğümleniyordu. “Doğrusu, eğer sadakatsizlik ediyor olsaydı, bu beni mahvederdi. Hayatımı olduğu gibi seviyorum, Dianne. Ya da öyle olduğunu *düşündüğüm* şekliyle. Sanırım son birkaç yıldır kendimi çok beğenmiş hissediyordum. Evliliğimizin, ailemizin neredeyse kusursuz olduğu inancına kendimi fazla kaptırdım.” Duraksadı. “Bunun böyle olması için ne kadar çok uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok.” Sesi daha az çıkıyordu. “Hiçbir fikrin.”

Garson iki martini daha getirdi.

Bardakları masalarına yerleştirmeye başlayan garsona “Başka sipariş vermemiştik,” dedi Lily.

“Bunlar çardağın altındaki beyefendiden,” dedi garson. İçeceklerin yanına beyaz bir zarf koydu. “Bir not gönderdi.”

Lily oturduğu yerden dönüp baktığında daha önce gördüğü adam gitmişti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Hangi adam?” diye seslendi garsonun ardından. “Nerede kendisi?”

Ancak garson restoranın cam kapılarının arasından kayboldu. Dianne zarfa uzandı, açıp içinden tek bir satırın yazılı olduğu beyaz bir kart çıkardı.

Lily’nin ağzı kurumuştı. Kilisenin önünde arabasının ön camına bırakılan notu düşündü.

“Ne yazıyor?” diye sordu.

Dianne kaşlarını çatarak Lily’ye notu gösterdi.

İÇKİLERİN TADINI ÇIKARIN. BİLEN BİRİNDEN.

Lily kartı Dianne’in elinden çekip aldı. Not elle yazılmıştı. Kartın sağ alt köşesi kabartmalıydı. Lily başparmağını kabartmanın üzerinde gezdirdi. Bir keçi kafası şeklindeydi, büyük boynuzları olan bir keçi. Keçinin alnının ortasında bir pentagram beş köşeli yıldız vardı. Kafasının içinden sesler gelmeye başladı. Nefes alamıyordu.

Şeytan kafanın içindeyse ondan saklanamazsın.

“Lily?”

Dianne’in sesi sanki çok uzaklardan, uzun bir tünelden geliyordu.

“Lily!”

Silkelenip kendine geldi, odaklanmaya çalıştı. Anılar kırık bir aynanın parçaları gibi beynini kesip geçerken boğazındaki safra tadı keskinleşmişti. Onları uzaklaştırmaya çalıştı ama

kafasının içindeki her şey bir korku evindeki kopuk görüntülerden oluşan keskin bir kaleydoskop gibiydi.

“İyi misin, Lily? Kendini kötü mü hissediyorsun?” Diane’in eli Lily’nin kolundaydı. “Lily, bana bak. Odaklan. Neler oluyor? Seni üzen ne?”

“Bu... bu Baphomet* sembolü,” dedi Lily, kısık bir sesle.

“Neyin sembolü?”

“Kabartmaya bak. Baphomet şeklinde, Sabbat keçisi. Satanizmle ilişkilendirilen bir pagan idolü.”

Lily hızla ayağa kalktı. Kartı sıkıca tutarak yüksek topuklarının üzerinde sendeleyerek verandadan içeri girdi. Cam sürgülü kapıdan restorana girer girmez sağa, sonra sola dönerek notu getiren garsonu aradı. Onu göremedi. Hızla bir kadın garsona yöneldi.

“Bize servis yapan garson, havuza en yakın masaya ” Titreyen eliyle camdan işaret ederek. “Nerede o?” diye sordu.

Garson, Lily’nin sesindeki sertlik karşısında şaşkınlıkla irkildi. “Mesaisi bittiği için ayrıldı, belki size ben yardımcı olabilirim?”

Ama Lily çoktan bara doğru yürümeye başlamıştı.

“Bunu kim yaptı?” diye bağırdı, kartı sertçe tezgâha vurarak.

Barmen yaklaşıp karta göz attı. Kaşlarını çattı. “Kim ne yaptı?” diye sordu.

Lily, parmağıyla kartın üzerine bastırdı. “Az önce iki *dirty martini* sipariş eden ve bu kartı garson aracılığıyla şu masaya gönderen kimdi?” Eliyle dışarıyı işaret etti.

“Ha, tamam.” Barmen mekâna göz gezdirerek birini arıyormuş gibi baktı. “Onu göremiyorum. Sanırım gitmiş.”

“Nasıl biriydi?”

* Baphomet, 14. yüzyıl başlarında Katolik Kilisesi tarafından aforoz edilen Tapınak Şövalyeleri’nin taptığı iddia edilen şeytani figür. —ç.n.

“Yoğundum, pek dikkat etmedim... Ortalama boylarda. Koyu renk saçlı. İnce yüzlü. Üzerinde siyah ceket, siyah kot pantolon vardı.” Omzunun üzerinden bara yönelen bir müşteriyi fark edip “Affedersiniz ” diyerek uzaklaştı.

Lily arkasından baktı.

Dianne hızla yanına gelip Lily’nin çantasını uzattı. Sonra kolunu Lily’nin omzuna doladı. Yumuşak bir hareketle onu restorandan çıkarıp otelin ön kapısına doğru yönlendirdi. Etrafta kimse olmadığında alçak bir sesle “Baksana bana, burada ne halt dönüyor?” diye sordu.

Lily’nin bakışları hâlâ elinde sıkıca tuttuğu karta kaydı.

Bu nasıl mide bulandırıcı bir oyun? Bunu... bunu biri biliyorsa her şey mahvoldu demektir; ailem, evliliğim, hayatım. Her şey.

Gözleri doldu. Derin bir nefes aldı, Dianne’in ötesinde bir yerlere bakıyordu.

“Lily, konuş benimle. Seni bu kadar korkutan ne?”

“Birisi, bir karta bir şeyler yazdırmış, buraya kadar gelmiş ve bize içki ısmarlamış. Önceden düşünülüp planlanmış tüm bunlar.”

“Bak, sakinleşmen lazım. Haftalardır doğru dürüst sevişmemiş gibi kendisine bakan iki kadına içki ısmarlayan bir adamın bıraktığı bir not bu.”

“Peki aylardır sevişmediğimi nereden biliyor?”

“Ah, tatlım, yani... Tom’un başka biriyle görüştüğünü düşünmenin nedeni bu mu? Sana olan ilgisini kaybettiğini düşünüyorsun.”

Lily’nin gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını sildi. “Benim yüzümden. Şu anda hiç libidom yok ve neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım onu seksi başka yerde aramaya itiyorum.”

“Gel buraya.” Dianne, Lily’yi kollarının arasına alıp ona sarıldı. Pahalı parfüm ve votka kokuyordu; istiridyelerden

dolayı hafif balık kokusu da karışmıştı. Lily'nin yüzüne düşen bir tutam saç nazikçe geriye iterek düzeltti; arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Pek iyi durumda değilsin, güzelim. Biraz da sarhoşsun. Sen de ben de. Ne dersin, önümüzdeki birkaç hafta içinde ailelerimizden uzaklaşıp biraz spa keyfi yapalım mı? Bu arada da bir şeyler konuşabiliriz. Düzgünce. Bana Tom’la aranızda neler olduğunu anlatırsın. Ya da bir profesyonelle konuşmayı düşündün mü?”

“Terapi mi diyorsun?”

“Terapistlerin bile terapist ihtiyacı vardır, değil mi? Bana bunu her zaman sen söylersin. Aslında yaptığın işin duygusal yükü nedeniyle mesleki ruhsatının devamlılığı için bu zorunlu değil miydi? Bence sen de tükenmişlik yaşıyorsun. İnsanlar bütün dertlerini sana yüklüyor, sen de hepsini üstleniyorsun. Kesinlikle bir molaya ihtiyacın var. Herkesin travması seni etkiliyor. Bir noktadan sonra insanın kaldırabileceği şeylerin de bir sınırı var.”

Lily, Dianne’in bakışlarından kaçıp derin bir nefes aldı. Belki de gerçekten aklını kaçıırıyordu. Ama kilisedeki not gerçektir. Elindeki satanik sembollü bu not da gerçektir. Üstelik *Bilen birinden* yazılmış olması... “Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben... sen haklısın. Sadece stres. Hastalarımın sorunları beni biraz fazla etkiliyor. Birisiyle konuşacağım.”

Dianne kaşlarını çattı.

“Sorun yok. Ben iyiyim. Gerçekten.” Lily telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı. “Bir taksi çağırmam gerek. Sana da çağırmamı ister misin?”

“Şoförüm sokağın başında bekliyor.” Dianne telefonunu çıkarıp şoförüne bir mesaj gönderdi.

Dianne’in arabası önce geldi. Binmekte tereddüt etti. “İyi olduğuna emin misin?”

Lily zoraki bir gülümsemeyle “Elbette.” dedi. Parmağını başının yanında döndürerek ekledi. “Birkaç sert martini ve birkaç çılgın hasta... hepsi bu. Sadece biraz molaya ihtiyacım var.”

Dianne pek ikna olmuş görünmüyordu.

“Git hadi,” dedi Lily. “Gidip birilerini öldürecek değilim ya. Merak etme. Ben iyiyim.”

Dianne’in arabası uzaklaşırken Lily içinden bir küfür savurdu.

“Birini öldürmek” mi? Lanet olsun, bana bunu söyleten neydi?

Taksi geldi, Lily arka koltuğa otururken “Beni 2112 Oak Çıkmazı’na götürebilir misiniz, lütfen?” dedi.

Taksi otelin döner yolundan çıkarken telefonundan mesaj sesi geldi. Tom’dan gelmişti. Mesajı okudu.

Bu gece geç geleceğim. Bekleme.

Lily hemen yanıtladı. Dianne’le bir şeyler içtik. Şimdi eve gidiyorum. Bir an duraksadı, sonra yazmaya devam etti. Yat kulübü *happy hour*’a mı gidiyorsun?

GÖNDER tuşuna bastı.

Bekledi.

Birkaç saniye sonra, telefonuna bir mesaj daha geldi.

Muhtemelen. Beni bekleme.

Lily başını arkaya yasladı, duyguları içinde acı veren bir balon gibi şişiyordu. Tom’un birisiyle görüştüğüne artık ikna olmuştu. Giderek büyüyen, içini kemiren, kötü bir histi. Tıpkı izleniyormuş gibi bir his. Lily, sezgilerin hafife alınmaması gerektiğini düşündü. İçindeki terapist, sezgilerin gerçek ve

güçlü bir olgu olduğunu biliyordu. İnsanların bazen farkında bile olmadan, bilinç düzeyinde fark edemedikleri minik ipuçlarını, küçük işaretleri algıladıklarını biliyordu.

Hemen Tom'a bir mesaj daha yazdı.

Kiminle?

Yanıt anında geldi.

Her zamanki ekip.

Yazmaya devam etti:

Sadece bizim çocuklar mı?

Bu kez yanıt gelmedi. Taksi Bradley'lerin evinin önüne yanaşırken, Lily'nin kocasına attığı mesaj hâlâ okunmamış görünüyordu.

RUE

AN İTİBARI İLE

Rue dikiz aynasından, sivil aracının arka koltuğunda oturan Joe Harper'a göz attı. Toshi de ön koltukta oturuyordu. Joe'yu Oak Çıkmazı'ndaki evine geri götürüyorlardı.

Joe hareketsiz halde camdan dışarı bakıyordu.

"Phoebe Bradley ile 'bir nevi' çıktığınızdan söz etmiş-tin?" dedi Rue. GPS'teki konuma göre bir ara sokağa saptı.

Joe boğazını temizleyerek "Şey, biz iyi arkadaşız. Yakın arkadaşız. Ama aynı zamanda yeni arkadaş olduk. Onunla Oak Çıkmazı'na taşındığımızda tanıştım."

"Ne zamandı bu?" diye sordu Rue.

"Mayısın son günü."

"Yani neredeyse üç hafta önce mi?" dedi Toshi.

"Sanırım."

"Ailesinin diğer üyelerini tanıyor musun?" diye sordu Rue.

"Evlerine bir kez gitmiştim, Bayan Bradley ile ilk kez orada tanıştım." Bir an duraksadı, sonra "Beni kapı dışarı etmiş-ti," diye devam etti.

"Neden?" diye sordu Toshi.

Joe bir an sessiz kaldı. "Phoebe için yaşça fazla büyük olduğumu düşünüyor. Bayan Bradley gerçekten çok öfkelenmişti. Phoebe bana sonradan anlattı."

“Peki ya annen, o Bradley’leri iyi tanıyor mu?” diye sordu Rue.

Arka koltukta bir sessizlik oldu. Rue dikiz aynasına göz ucuyla baktı. “Joe?”

Joe, gözlerindeki yaşları siliyordu. “Phoebe sadece on iki yaşında olabilir ama sınıfımdaki diğer kızlardan pek çok açıdan çok daha olgun. Ben...” Joe’nun sesi yoğun duyguları içinde boğuldu. “O beni anlıyor. Ama ne benim annem ne de Phoebe’nin annesi bizi anladı. Bayan Bradley, Phoebe’nin benimle görüşmesini yasaklamaya çalıştı, bu da Phoebe’yi daha da asileştirdi. Annem ve Bayan Bradley bu yüzden ciddi bir tartışma yaşadı.”

Rue “Ne zaman?” diye sordu.

“Dün Cody’lerin mangal partisinde. Şey... Sanırım dün gece Cody’lerin havuz evinde büyük bir kavga ettikleri zaten ortaya çıkacaktır. Birkaç kişi kavganın sesini duydu. Bay Bradley ile Bay Cody onları durdurmak için içeri girip müdahale etmek zorunda kaldı. Hepimiz bağırışları duyduk. Herkes bunun hakkında konuşuyordu.”

Rue ve Toshi bakiştılar.

Rue “Kavganın sen ve Phoebe hakkında olduğundan eminsin, öyle mi?” diye sordu.

Joe bir an için duraksadı. “Phoebe eve döndüğünde bana mesaj attı. Kavgayı başlatanın bu olduğunu düşündüğünü söyledi. Anne babası evde hâlâ kavga ediyormuş.”

“Phoebe başka ne hakkında tartıştıklarını söyledi mi?” diye sordu Rue.

Joe başını iki yana salladı.

“Partiden erken ayrıldığını söylemiştin, Joe. Bu tartışma yaşandıktan sonra mıydı?” diye sordu Toshi.

“Hemen sonra. Bay Bradley, Bayan Bradley’i eve götürdü. Phoebe bana babasının biraz sonra onu ve Matthew’u almak

için geri geldiğini söyledi. Kavga sırasında küçük çocukların hepsi evin alt katındaki oyun odasıındaydı; bilardo oynuyor ve yüksek sesle müzik dinliyorlardı. Anneme bizim de gitmemiz gerektiğini söyledim ama annem ‘o terapist kadının’ akşamını mahvetmesine izin vermeyeceğini söyledi. Annem... o gece bayağı içmişti ve daha da içmek istiyordu. O saatte partide olan yetişkinlerin çoğu zaten sarhoş olmuştu.”

“O halde anneni orada bırakarak gittin,” dedi Rue.

“Evet. Ona kızmıştım. Şey... yaptıklarından utanmıştım. Kendini rezil ediyordu.”

Toshi, “Onu bir daha görmedin, öyle mi?” diye sordu.

Joe’nun gözleri yaşlarla doldu, başını iki yana salladı. “İsrar etmeliydim. Onu benimle eve gelmeye *zorlamalıyım*.”

“Annene bakmak senin sorumluluğun değil, Joe,” dedi Rue, arabayı Oak Çıkmazı’na döndürürken.

“Bir bakıma benim sorumluluğum,” dedi Joe. “Bu hep böyleydi. Annem bazen birinin ona göz kulak olmasına ihtiyaç duyar. O sarhoş olur, kafayı bulur, aptalca şeyler yapar.”

Rue, Oak Çıkmazı sonundaki yuvarlağa girerek GPS’e programladığı adresin önüne yanaştı. “Evin burası mı?”

“Evet,” dedi Joe.

Rue arabayı park etti, hepsi araçtan indi. Yağmur durmuştu. Gökyüzü açılıyor, ılık bir esinti hissediliyordu. Rue denizin kokusunu alıyordu. Tom Bradley’nin bu sabah onu ormana götürdüğü parkurun hemen yanına park etmişlerdi. Parkurun başladığı yere baktı, ölümü şu anda sahip oldukları muhtemel kimlik bilgileri ışığında yeniden düşündü. Arwen Harper. Ölü kadının burada yaşadığını ve cesedini bulan adamın karısıyla tartıştığını biliyordu. Oğlu da adamın kızıyla çıkıyordu.

“Bu Cody’lerin evi mi?” diye sordu Toshi, çıkmaz sokağın karşısındaki iki katlı büyük evi işaret ederek.

“Evet,” dedi Joe.

Rue bakışlarını eve kaydırıldı. Tavan arası penceresinde bir siluet hareket etti. Sonra hızla kayboldu. Rue pencereye dikkatlice bakarken içini garip bir his kapladı. İçgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti.

Joe’nun peşinden evin yan tarafındaki kapıdan içeri gir-diler. Rue, bir araba parkının sundurması altına park edilmiş, kocaman beyaz kar taneleriyle boyanmış eski mavi bir VW minibüs gördü. Ontario plakalıydı.

“Annenle birlikte batıya giderken kullandığınız minibüs mü bu, Joe?” diye sordu Rue.

“Evet. Bizim evin girişi ana evin yan tarafında, bu tarafta.” Joe, onları gül ağaçlarıyla kaplı küçük bir patıkaya götürdü.

Rue omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Karşı taraftaki evin tavan arası penceresindeki siluet geri dönmüştü ama bu kez pencerenin hemen yanında, onları izliyordu; san-ki görölmek istemiyormuş gibiydi.

LILY

AN İTİBARIYLA

Lily, “Dianne’e ne söyledin?” diye sordu Tom’a.

Mutfakta karşı karşıya oturuyorlardı. Çocukları hâlâ okuldaydı; Dianne de az önce evden çıkmıştı. Medya minibüsleri hâlâ dışarıda park halindeydi, bir polis arabası sokağın biraz ilerisinde bekliyordu.

Kocasının bakışları gözlerinin derinliklerine nüfuz ediyordu. Aralarındaki gerilim sanki elle tutulabilecek kadar yoğundu.

Tom yavaşça, alçak sesle, temkinli bir şekilde “Ona Arwen’i tanıdığımı söyledim. Yolun aşağısında oturduğunu, Red Lion’da çalıştığını, *happy hour*’da bizim düzenli garsonumuz olduğunu ve Phoebe’nin onun oğluyla çok samimi olduğunu söyledim.” Duraksadı. “Ona dün gece Cody’lerin havuz evinde bir tartışma yaşandığını söyledim.”

Lily donuk gözlerle ona baktı.

“Polisler bunu öğrenecek, Lily. Dianne’in sürprizlere ihtiyacı yok. Ayrıca ona dün bütün gün seninle olduğumu söyledim; sen çocuklarla kiliseye gittikten sonra koşuya çıktığımı, sonra da hep birlikte mangala gittiğimizi anlattım; eve birlikte geldiğimizi, biraz daha içtiğimizi, sonra senin bir uyku hapi alıp yattığını ve benim de çocukları almak için Cody’lerin

evine döndüğümü sonra da yattığımı... Her şeyi söyledim işte.” Gözlerini kaçırdı.

“Peki başka? *Başka* ne sordu?”

“Uyku hapi aldığından emin olup olmadığını sordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani ilaçların seni tamamen uyutup uyutmadığından emin miyim diye sordu?”

“Ona uyuduğumu söyledin, değil mi?”

Yutkundu, başını salladı. “Evet. Sanırım tamamen kendinden geçmiştin.”

Lily bir değişiklik hissetti. “Tom... bunu... bunu dedektiflere de söyledin mi?”

“Onlara hiçbir şey söylemedim. Dianne sadece seni benim görgü tanığım olarak kullanıp kullanamayacağımıza bakıyor.”

Biz yerine sen demesi. Bu ayrım midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Lily yavaşça “Eğer gerçekten sızıp kaldıysam,” dedi “o zaman senin kalkıp evden çıkıp çıkmadığını fark edemeyeceğim de iddia edilebilir.”

Tom hemen karşılık verdi. “Ben tüm gece uyudum. Çok fazla içmiştim. *Sen* kalkıp evden gitseydin farkına bile varmazdım.”

Lily Tom’a gözlerini dikti. “Bunu yaşadığımıza inanamıyorum.”

Tom, boynundaki kırmızı ve iltihaplı çizik izlerine dokundu.

“Bunları sordular mı?”

“Dianne’e tutkulu bir gece geçirdiğimizi söyledim. Sen ve ben.”

Lily’nin midesi bulandı. Kendini bar taburesine bıraktı, Dianne’e uzun süredir Tom’la sevişmediklerini söylediğini hatırladı. Arkasını dönüp gözlerini kapattı. “Bunu neden söyledin?”

“Ağzımdan öyle çıktı. Panikledim. Söyledim işte. Şimdi geri alırsam, ona başka şeyler hakkında da yalan söylüyormuşum gibi görünürüm.”

“Gömleğini neden kulübeye sakladın Tom? Neden kan içinde? Onu buldum ve yıkadım, biliyor musun?”

Tom yutkundu. “Onu sahilde yatarken gördüm, her tarafı kırılmıştı; dizlerimin üzerine çöktüm ve onu biraz kaldırıp kendine getirmeye çalıştım ama ölmüştü. Ben de eve koştum ve buraya geldiğimde... Ben... üzerimde onun kanı varken evimize giremezdim. Doğru düzgün düşünemiyordum. Şoktaydım.”

“Yani onu gördüğünde kim olduğunu *biliyordun*?”

“Önce... önce bu olasılığı aklımdan bir şekilde silmeye çalıştım.”

“Kırmızı ceketin nerede?”

“Yüzünü örtmek için çıkardım.”

Lily alçak sesle küfredip yüzünü sertçe ovuşturdu. “Ya el fenerin? Matthew seni gördü, biliyor musun? El feneri ve ceketinle çıkıp onlar olmadan döndüğünü.”

“Eve doğru koşarken düşürdüm. Çalıların arasında bir yere düştü; hava yeterince aydınlanmıştı, ben de aramayıp koşmaya devam ettim.”

“Yani ceketini bıraktın, el fenerini kaybettin, kanlı bir gömlekle eve koştun. Bahçeye girerken kapının önünde arabasında oturan Virginia Wingate’in yanından geçtin. Sonra kulübenin kilidini açıp içeri girdin, kanlı gömleğini bir çöp poşetine sakladın. Kirli ayakkabılarla üstsüz bir şekilde yukarı koştun ve polislerle konuşmadan önce yeni bir gömlek ve ceket giydin,” dedi Lily, bakışlarını ondan ayırmadan.

Sessizlik.

“Neden onlara telefonunun mutfakta şarj olduğu yalanını söyledin?”

Tom yüzünü ellerinin arasına alıp kirli sakalını ovuşturdu. “Akşamdan kalmaydım. Kafam hâlâ bulanıktı. Onu öyle görünce... Kafam iyice karışmıştı. Şoktaydım. Korkmuştum, tamam mı? Hem... hem havuz evinde olanları düşününce. Polis neden 911’i evden aradığımı sorunca bir anda ağızımdan öyle çıkıverdi.”

“Tanrım, Tom. Bunun nasıl görüldüğünün farkında mısın?”

“İyi de *sen* neden gidip gömleğimi yıkadın, Lily?”

Kadın ona ters ters baktı.

“Neden?” diye üsteledi Tom.

“Çünkü *sen* onu saklamaya çalışıyordun, işte bu yüzden. Ben de korktum. Ne yapacağımı bilemedim. Dışarıda bir polis vardı ve içeri girip onu bulur diye endişelendim. Seni kulübeye girerken gördüm ve... Korktum, Tom. Ben... ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Onu benim öldürmüş olabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Sessizlik.

Tom öfkeli bir şekilde küfredip ellerini saçlarının arasına soktu. Sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi öylece kaldı. Alçak sesle “Söyle bana, çocuklarımızın üzerine yemin et, Lily. Ben uyuduktan sonra evden çıktın mı?” dedi.

Lily’nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözlerini kocasına dikti.

“Çıktın mı?”

Bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Lily?”

Derin bir nefes aldı, sonra yeniden Tom’un gözlerinin içine baktı. “Biz birbirimizin görgü tanığıyız, unutma. Bütün gece burada birlikteydik.”

Tom’un yüzü değişti. Yavaşça başını salladı, dudaklarını sıkıca kapattı.

Lily kocasının aklından geçenleri görebiliyordu, midesi bulandı.

“Gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi, Tom? Lütfen bana düşünmediğini söyle.”

Tom’un gözleri doldu. “Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum, Lily.”

Güvensizlik ve şüphe aralarında yoğun, somut, değişen ve büyüyen bir şey gibi filizleniyordu. Lily hayatlarının bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Arwen Harper’ın, üzerine dev beyaz kar taneleri boyanmış mavi VW minibüste, ön koltukta oturan on altı yaşındaki oğluyla birlikte kasabaya geldiği gün, her şeyin değişmeye başladığı gündü. Bu sonun başlangıcıydı.

Lily çok sakın bir şekilde “Tom, ikimizden birinin ne düşündüğünün ya da geçmişte ne yaptığının ” derken Tom “Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi.

“Her ne olursa olsun. Artık çocukları korumamız gerekiyor,” diye devam etti Lily. Tom’un gözlerinin içine baktı. “Beni anlıyor musun? En azından bu konuda hemfikir olabilir miyiz? Phoebe ve Matthew’u korumak için *ne gerekiyorsa* yapacağımıza söz verebilir misin? Ailemizi bir arada tutmaya çalışacağımıza?”

“Bu artık mümkün olmayabilir, Lily,” dedi Tom. Sesi o kadar az çıktı ki Lily onu zar zor duyabildi.

“Olmak zorunda, Tom.”

Düzenleme

Ny.ozlem

TOM

ÖNCESİNDE

20 Mayıs, Cuma

O ÖLMEDEN DÖRT HAFTA ÖNCE.

Bazen sınırın aşıldığı o belirleyici an vardır; genellikle neredeyse fark edilemeyecek kadar küçüktür. İster göz temasını gereğinden fazla uzun tutmak, ister çapkınca gönderilen bir mesaja karşılık vermek ya da zaten biraz fazla içmişken başka bir yere gitmek için bardan ayrılmak gibi. O ince, neredeyse görünmez çizgi bir kez geçildiğinde, artık geri dönüş yoktur; tıpkı havalanmak üzere olan bir uçak gibi; ya havalanırsın ya da çakılırsın. Arwen, Milton'ın Simon'ın marinadaki teknesine gidip geceye orada devam etme önerisine evet dediğinde, Tom geri dönüşü olmayan o âna yaklaştığını hissediyordu.

Red Lion'da *happy hour*'un sarhoşluk sınırları çoktan aşılmış, geceye sarkmıştı. Herkes ceketlerini üzerine geçirirken Simon “Ya sen Tom?” diye sordu.

Tom bir an duraksadı.

“Hadi ama Tom,” dedi Arwen, paltosunun kemerini bağlarken. Bu gece, mesaisi erken bitmişti. Simon'ın davetine hayır dememişti. Gülümsemesi ıslıl ıslıldı, gözleri eğlence ve vaatle parlıyordu.

Simon'a baktı ve Ocean Bay Otel'de Dianne'le kokteyl içmeye gitmiş olan Lily'yi düşündü. Lily muhtemelen eve geç dönecekti. Red Lion'ın kapısından çıkarken Simon iri elini Arwen'in sırtına koyduğunda Tom şiddetli bir kıskançlık ve rekabet duygusu hissetti.

Telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdı: Bu gece geç geleceğim. Bekleme.

Lily anında yanıt verdi.

Dianne'le bir şeyler içtik. Şimdi eve gidiyorum. Yat kulübü *happy hour*'a mı gidiyorsun?

Tom, telefonundan başını kaldırıp Arwen'in Simon'la çıktığı kapıya baktı. Sonra yazmaya devam etti: Muhtemelen. Beni bekleme.

Telefonundan bir bildirim sesi daha geldi.

Kiminle?

Tekrar yazdı: Her zamanki ekip.

Telefonunu cebine koydu; eteği ve saçları rüzgârda savrulan Arwen'le marinaya doğru ilerleyen arkadaşlarının peşinden aceleyle yürüdü.

Hava serin ve ferahtı. Bulutlar yıldızların üzerinden hızla geçiyor, dolunay suyun üzerinde yükseliyordu. Çiçekler sokak lambalarının altında parıldıyor, kaldırımları ve arabaların tavanlarını örtüyordu.

Gruba yetişmek için hızlandıkça zihni berraklaşmaya başladı. Geçen pazar koşuya çıktığında kayalıkların yakınında Arwen'le karşılaştığı günü hatırladı. O da koşuya çıkmıştı.

Arwen'in sadece bir haftadır çalıştığı Red Lion'da bir gece önce nasıl tanıştıkları hakkında konuşup gülüşmüşlerdi. Bir süre birlikte koşmuşlardı, mükemmel bir uyum içinde, derin nefes alarak. Bu ona kendini iyi hissettirmişti.

Fazla iyi.

Çünkü geçen pazar, onunla tekrar karşılaşma umuduyla tam olarak aynı saatte koşuya çıkmaya özen göstermişti. Ve karşılaşmıştı da. Arwen, Garry Kayalıkları'nın seyir noktasında duruyordu; yanakları pembeleşmiş, diz arkası kaslarını esnetiyordu. Manfred Tepesi'ne giden yol boyunca birlikte koşmuşlardı; kıvrımlı patikadan zirveye kadar tempolarını bozmadan gitmişlerdi. Zirveye ulaştıklarında soluk soluğa kalmış, gülüşerek hayranlıkla manzarayı seyretmişlerdi.

Birden zihninde Lily'nin görüntüsü belirdi.

Tom duraksadı. Çocuklarını düşündü. Ailesini. Lily'nin onun hayatında ne anlama geldiğini. Aralarındaki derin bağı. Derin bir nefes alıp koşarak grubun yanına gitti. "Hey, millet, ben bu seferlik pas geçiyorum. Belki başka zaman."

Onu ikna etmeye çalıştılar ama Tom el sallayarak iyi geceler dileyip yola koyuldu. Evi uzakta değildi ve yürümekten keyif alıyordu. Az önce geri çevirdiği şey konusunda kendini çok iyi hissediyordu.

Bir saniye sonra arkasında ayak sesleri duydu.

"Tom! Bekle."

Döndü. "Arwen?"

"Doğru olanı yaptığını düşündüm. Benimle yürür müsün?"

Tom bir an tereddüt etti. "Ben... ben bu tarafta oturduğumu bilmiyordum. Pazarları koşmak için kayalıklara arabayla gittiğini söylemiştin diye hatırlıyorum. Sanki şehre daha yakın bir yerde yaşadığını söylemiştin."

"Öyle zaten. Otobüs durağım bu tarafta. İki blok ötede."

"İşe arabayla gitmiyor musun?"

“Minibüs serviste. Şanzımanla ilgili bir sorun var.” Gü-lümsedi.

Lamba ışığı boynuna vurdu. Kaymak gibi, bembeyaz. Dövmesindeki yaratık canlıymış gibi kıpırdıyordu. Rüzgâr buklelerini dalgalandırdı. Tom, içinde aniden yükselen bir sı-caklık hissetti.

“Sana bir taksi çağırabilirim,” diye teklif etti.

“Tanrım, Tom, sanki bu gece benimle yürümek için ba-hane bulmaya hazırmışsın gibi konuşuyorsun.”

Aralarındaki sessizlik havayı ağırlaştırdı. Birkaç çiçek yaprağı düştü. “Tabii ki hayır.” Tom’un sesi boğuk çıkmıştı.

“Hem otobüse binmeyi seviyorum. Özellikle geceleri, farklı türden insanlar görüyorsun. Geç saatlerde insan doğası daha çekici bir çıplaklıkla çıkıyor ortaya. Bunu ilham verici buluyorum. Sanatım için.”

Tom bir an onu inceledi. Gözleri yansıyan ışıktaki parlıyor-du. Rahatsız edici ama aynı zamanda baş döndürücü bir arzu dalgası içini kapladı. Boğazını temizleyip yürümeye başladı. Arwen de ona ayak uydurup yürüdü. Tom, Spirit Orman Par-kı’nın diğer tarafındaki Garry Kayalıkları’ndaki son koşula-rında ona Oak Çıkmazı ’nda yaşadığını söylemişti.

“Cuma geceleri Red Lion’da sergilenen ‘insan doğası’ se-nin için yeterince çıplak değil o zaman?” diye sordu Tom.

Arwen güldü. Göğsünden çağlayarak evet, düşündüğü kelime buydu, *çağlayarak* çıkan coşkulu bir kahkaha yük-seldi. Tom sarhoş olduğunu düşündü. Arwen’in yanında yürü-mek çok rahattı. Adımları büyük ve sakindi. Onunla koşmak da böyleydi. Uzun ve bol eteği, ara sıra bileziklerinin çıkar-dığı ses. Bu fal bakan, özgür ruhlu ressam garson. Tom’un hayatında artık olmayan her şeydi. Üzerinden enerji ve coşku akıyordu. Kendi hayatı ise tekdüzeydi. Tam anlamıyla her şey rutine bağlanmıştı.

Düşünceleri yine sekse kaydı. İçindeki arzuyu bastırmaya çalıştı.

Ama Arwen Harper'da Tom'un bastıramadığı bir şeyler vardı. Derinlerde bir yerde onu etkilemişti. Bileklerinin iç tarafındaki yara izlerini gördü. Bu kadar çok bilezik takmasının nedeninin bu olduğundan şüphelendi. Yara izlerini gizlemek ya da dikkati dağıtmak için. Ya da belki de dikkati onlara çekmek için. Bu durum, Tom'un içindeki psikoloğun, insan zihninin karanlıklarını anlamaya çalışan öğrencinin, ruh sağlığı savunucusunun ilgisini çekmişti. Özünde var olan merhameti uyandırıyordu.

Güzel ve çekici bir kadın olan Arwen, aynı zamanda Tom'un içindeki daha ilkel bir tarafı bir türlü anlayamadığı nedenlerden dolayı karısının sevişmek istemediği yaşlanan erkeği pohpohlamıştı.

"Çocukken her yere yürüyerek giderdim," dedi Arwen. "Küçük bir kır kasabasında yaşadım." Bir an duraksadı. "Güvenli bir kasaba. Ya da bir zamanlar güvenliydi."

"Nerede büyüdün?"

"Hayatımın ilk yıllarında, Medicine Hat'ın bir banliyösünde."

Tom'un göğsü daraldı. "Nerede dedin?" Rahat bir ses tonuyla konuşmaya çabaladı ama sesindeki notaların yanlış çıktığını fark etti.

Arwen, Tom'a bakarak "O bölgeyi biliyor musun?" diye sordu.

Tom'un içinden bir ses *dikkatli ol* diye uyarıyordu. "Pek sayılmaz."

"Glenn Dennig adında küçük bir yerdi."

Tom donakaldı. Bir anı zihnine süzüldü.

"Orayı biliyor musun?" diye sordu Arwen.

"Duymuştum."

Yürürlerken Arwen sessizleşti, sanki Tom'un Glenn Den-
nig adını nereden duyduğunu açıklamasını bekler gibiydi.

Onun yerine "Uzak mı, yani evinize giden otobüs güzergahı?" diye sordu.

"Şehre giden bir ana yol üzerinde, yani uzun sürmez. Yaşadığımız yer bir ev değil. Gürültülü bir grup üniversite öğrencisinin komşu olduğu küçük bir apartman dairesi."

"Biz derken?"

"Benim bir oğlum var."

Şaşkınlık bıçak gibi saplandı Tom'a. "Bilmiyordum."

"Nereden bileceksin? Sana hiç ondan söz etmedim. Joe. On altı yaşında."

"Babası buralarda mı? Yani, sen..."

"Ben bekârim." Bir süre sessizlik oldu. "Ben dulum, Tom."

Tom durdu. "Arwen, özür dilerim. Ne zaman "

"İki yıldan biraz fazla oldu. Kanserdı. Aslında o hastalanmadan önce ayrılmıştık. İşte..." Sesi iyice kısıldı. Boğazını temizleyerek "Sanırım sonuçta batıya taşınmamıza vesile oldu. Joe ve benim için yeni bir başlangıç," diye devam etti. Arwen yeniden yürümeye başladı. Adımlarını daha büyük atmaya başlamış, hızlanmıştı. Sanki aniden hissettikleri onu ateşlemişti. Tom ona yetişip adımlarına ayak uydurabilmek için hızlandı.

"Belki de aptalca bir fikirdi," dedi sert bir ses tonuyla. "En azından Joe için. Tam da geride bıraktığı arkadaşlarına en çok ihtiyaç duyduğu yaşta; kendini bir yere ait hissetmeye, yuva hissinin oluşmaya başladığı zorlu geçiş dönemine denk geldi. Bazen bana hep kırgın olduğunu düşünüyorum. Şimdi bir de evden çıkarılıyoruz."

"Evden mi çıkarılıyorsunuz? Ciddi misin?"

"Bu şaka yapılacak bir konu değil."

Arwen'in bu yönünü ilk kez görüyordu. Gerçek yüzünü fark etmişti. Gerisi göstermelikti. Anlaşılan, gülümseyen özgür bir ruh olmak gerçekte zor bir işti. İstikrarlı bir ev ortamında çocuk yetiştirmeye ters düşüyordu.

“Yeni bir yer arıyorum. Dün kabul edebileceğim bir yer gördüm. Berbat bir yer ama şu anda bulabildiğim tek yer burası. Hapishane hücreleri gibi yüksek pencereleri olan bir oda, bir salon, bodrum katı. Rutubet kokuyor. Oturduğumuz daireden bile daha küçük.” Zoraki bir kahkaha attı. “Joe muhtemelen bana daha çok kızacak. Ama kiralama durumu biraz sıkıntılı. Geldiğimizde, Story Cove’un ana caddesinde, *pub*’ın hemen ilerisinde bir daire için sıradaydım, bu yüzden oradaki işi kabul ettim. Joe’yu da bu yüzden Story Cove’daki okula yazdırdım ama kiralama işi suya düştü.”

Yollarının ayrıldığı sokağın köşesine geldiler. Ay ağaçların arasından süzülüyordu.

“Ben bu taraftan gidiyorum,” dedi Arwen. “Otobüs durağı yarım blok ötede. Haftaya görüşür müyüz?”

“Kaçırır mıyım hiç?”

Arwen bir an tereddüt ettikten sonra “İyi geceler Tom,” dedi.

Tom iyi geceler dedi ama Arwen yürümeye başlamıştı bile.

“Arwen?” diye seslendi arkasından.

Kadın durdu.

“Sokağımızın sonunda kiralık bir yer var. Bu ”

“Ah, Tom, olmaz. O evi benim bütçemle tutmam mümkün değil. Oak Çıkmazı? Sağol, almayayım ”

“Stüdyosu olan bahçeli tek katlı bir ev.”

Arwen başını eğdi. Ay ışığı yanağına vuruyordu.

“Daha yeni boşaldı,” dedi Tom. “Yani, orada yaşayan yaşlı adam geçen hafta felç geçirdi ve bir bakım evine taşındı. Mülk sahiplerini iyi tanıyorum, şehir dışında yaşıyorlar ve aslında

yer neredeyse bedava. Mülke göz kulak olacak, bahçe servisinin gelip gelmediğini ve ana evin güvenlik sisteminin çalışmaya devam edip etmediğini kontrol edecek biri için minimum maliyet. Eğer... Yani, yardımı olacaksa senin için temel ihtiyaçlarını karşılamaktan mutluluk duyarım. Oğlunla beraber.”

Arwen’in ağzı açıldı, sonra kapandı. Başka tarafa baktı. Gözleri dolmuştu.

Ona bakmadan usulca “Burası Simon’ın evinin karşısındaki yer mi?” diye sordu.

Tom’un midesi şokla kasıldı. Kafa karışıklığıyla darmadağın olduğunu hissetti. “Evet, öyle. Sen... biliyor muydun?”

“Simon bana yakında boşalabileceğini söylemişti. Ama sahiplerini tanıdığını sanmıyorum.”

Tom Arwen’e baktı. Allak bullak olmuştu. Hatırladığı son sahneler zihninde yanıp sönüyordu: Simon’ın Arwen’in koluna dokunması. Simon’ın *pub*’da geçirdiği bir gecenin ardından vedalaşırken Arwen’e çok yakın eğilip kulağına bir şeyler söylemesi. Adamın söylediği bir şeye gülerken Arwen’in elinin Simon’ın omzunda olması.

Az önce oyuna mı gelmişti?

Çıkmaz sokakta Simon’a metresini tam karşısına yerleştirmesi için olanak mı sunmuştu? Dostunun, garsonlarını neredeyse karısının ve çocuklarının burnunun dibinde becermesi için uygun bir yer mi sağlıyordu?

Tanrım, yeter artık, Tom.

Arwen yaklaştı, Tom’un koluna dokundu. Tom göğsünde bir duygu selinin akışını hissetti.

“Senin paranı hiç bir şekilde almam mümkün değil ama cömertliğin için teşekkür ederim, Tom. Ve eğer evin sahiplerini ikna edebilirsen... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Joe için de. Özellikle Joe için. O okula yakın olacak, ben de *pub*’a yürüme mesafesinde olacağım.”

Ve tabii Simon için de.

Cuma *happy hour* cazibesi daha karanlık bir hâl alıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte olmanın getirdiği zevkin parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissediyordu. Tom, Simon ve diğerleriyle olan arkadaşlığının temelini oluşturan yapıda bir fay hattının belirlediği duygusuna kapıldı. Dinamikler değişmişti. Aralarına bir kadın girmişti.

Bir de onu kendi sokağına yerleştiriyordu.

“Yarın onları ararım,” dedi.

Arwen parmak uçlarında yükselip Tom’un yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Tom, kadının dudaklarının yumuşak dokunuşunu teninde hissetti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı kulağına, çok yakından fısıldamıştı. Tom’un omurgasını titretecek ve ereksiyona neden olacak kadar yakından. Tom aniden kendinden nefret etti.

Kadın geri adım atarak “Belki bu pazar seni kayalıklarda görürüm? Simon da koştuğunu söyledi,” dedi.

“Tabii. Elbette.”

“İyi geceler Tom.” Elini kaldırıp ay ışığının aydınlattığı karanlığa doğru kayboldu.

Tom bir süre kıpırdamadan orada durdu. Bir esinti tüm mahalleyi hışırdatarak geçti. Bir rakun yolun karşısına geçip ona baktı, sonra çalılıarın arasına kaçtı. Tom ne yaptığını çözmeye çalıştı. Ya da ne yapmak üzere olduğunu. Şimdiden hangi çizgiyi aşmıştı ve daha ne kadar ileri gidecekti?

Simon ne kadar ileri gitmişti?

Daha kötücül bir düşünce, bir tırnağın camı tıklaması gibi, sinsi bir şekilde zihnini yoklamayı sürdürüyordu.

Glenn Dennig adında küçük bir yer.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

22 Nisan 1989, cumartesi günü, Medicine Hat'ın eteklerinde, bozkır bir alan içinde sakin bir kasaba olan Glenn Dennig'in üzerine ılık bir pus çökmüştü. Burada yaşayanlar için akşam havası ilkbaharın ilk günleri için alışılmadık derecede sıcaktı ama buna pek aldırış eden de yoktu. Sıcaklık, kavurucu ve kurak bir yazın habercisiydi. Yakında yarı kurak çayırlıktaki kaktüs bitkileri çiçeklerle canlanacak, havaya sıcak adaçayı kokusu yayılacaktı. Uzun ve kasvetli bir kışın batı ovalarındaki etkisi sona ererken, insanlar kat kat giysilerini çıkarıp bahçe aletleri, torbalar dolusu saksı toprağı, mangal ve veranda mobilyaları ile çim biçme makinelerindeki indirimler ve dinozor kemikleriyle yılan çukurlarına ev sahipliğı yapan derin vadilerdeki kamp maceralarının cazibesi hakkında hayallere daldıkça heyecan duygusu giderek artıyordu. Kasabanın içinden geçen otoyolda devriye gezen Çavuş Mark Wozniak'ın aklındaki en önemli şey ise yeni bir sera inşa etmektir. Çağırüyı akşam 8:58'de aldı.

“Bunun büyük bir şey olacağını biliyordum, daha önce karşılaşmadığımız bir şey. Hayra alamet değildi.”

Wozniak daha sonra bir gazeteciye olanları anlatmıştı.

Polis telsiz operatörü, memur Wozniak’a Glenn Dennig’de bir adamın komşusunun ışıkları açık bodrumunun penceresinden içeri baktığını ve “kanlar içinde bir ceset” gördüğünü bildirdi.

Wozniak hemen olaya müdahale edeceğini bildirdi. Sirenlerini çalıştırdı ve memurun verdiği adrese doğru hızla yola çıktı.

Olay yerine ilk giden oydu.

İlk gördüğü, evlerinin önündeki çim alanda toplanmış kimi hâlâ sabahlıklar içindeki komşulardı; elleriyle işaret ederek onu yönlendiriyorlardı.

Wozniak aracını, Glenn Dennig’e özgü, havalı gören, tek katlı bir evin önünde gıcırdatarak durdurdu. İçeride ışıklar yanıyordu. Neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu; olası bir aile içi anlaşmazlık, bir cinayet, ölümle sonuçlanmış bir intihar.

Aracından indi, evin yanından dolaştı ve bodrum penceresinden içeri baktı.

Meslek hayatı boyunca yaşadığı hiçbir şey Wozniak’ı o pencereden gördüğü şeye hazırlamamıştı.

Aydınlık evin içinde onu bekleyen sahne, Kanada suç tarihine sonsuza dek kara ve utanılacak bir damga vuracak, Wozniak'ın ruhunun derinliklerinde büyük bir yara açacaktı.

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue ve Toshi, Joe'yu sarmaşıklarla kaplı tek katlı evine kadar takip ederken, sarmaşık yaseminlerin sardığı bir çardığın altından geçti. Evin arkasında, Spirit Orman Parkı'nda kule gibi yükselen kozalaklı ağaçlar kasvetli ve sessizdi. Her yerden su damlıyordu. Rue, Toshi'ye baktı. Onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordu; sanki orman bir varlık-mış gibi izliyor, bekliyor, görünmez bir esintiyle usulca hışırdıyordu.

Joe ön kapının kilidini açıp onlara evin içini gösterdi.

“Sadece bir yatak odası var, onu da ben kullanıyorum,” diye açıkladı. “Annem bütün zamanını şuradaki stüdyoda geçiriyor.”

Stüdyo evin karşısındaki çim alanda, ormana daha yakındı. Düz, dikdörtgen bir binaydı; betondan yapılmıştı. Daha çok garaja benziyordu.

“Dediğim gibi, annem stüdyoda uyuyor. Ayrıca küçük bir de mutfak var.”

Joe annesinden hâlâ şimdiki zaman kipinde söz ediyordu. Rue, bunun anlaşılabilir olduğunu düşündü. Annesinin parçalanmış cesedini görmemiş, sahilde ölü bulunan kişinin aslında annesi olduğunu henüz kabullenmemişti.

Evin içi derli topluydu. Girişte bir ayakkabılık ve askılıklar vardı. Oval bir masa, iki tabureli bir tezgâhı olan açık bir mutfağın hemen yanındaydı Oturma odası küçücüktü. Odunla yanan bir şömine yakın zamanda kullanılmış izlenimi veriyordu. Havada hâlâ duman kokusu vardı. Yaz için tuhaf, diye düşündü, Rue. Ama sonra, ormanın gölgesindeki evin muhtemelen çok az güneş gördüğünü ve içerisinin soğuk olabileceğini düşündü.

“Yatak odam mutfağın arkasındaki kapının ardında,” dedi Joe. “Orada küçük bir banyo da var.” Bir kapıyı işaret etti.

“Annenin koşu ayakkabılarının kaybolduğundan bahsetmiştin, onları bu kapının yanında mı bırakmıştı?” diye sordu Rue.

“Evet. Ceket de genellikle şu askıda olur, kafa feneri ve şapkasıyla beraber.”

Rue içeriyi yavaşça incelerken Toshi “genellikle de telefonuyla koştuğunu söylemiştin, değil mi?” diye sordu.

Duvarlarda Arwen Harper’ın fotoğraf çalışmaları asılıydı. Bohem tarzda güzel bir kadındı. Rue’nun midesine bir yumru oturdu. Kıskançlık gibi bir histi. Dahası da vardı, şu an üzerinde düşünemeyeceği bir şeyle ilgili içini kemiren, büyüyen, hasta edici türden bir suçluluk duygusu. Bu kadında kesinlikle tanıdık bir hava vardı. Eğer gerçekten Rue’nun takip ettiği kadın olduğu ortaya çıkarsa, o zaman zaten çizgiyi çoktan aşmış demektir ve her geçen saniye daha da derine batıyordu. Kendi kendine onun olmasının mümkün olamayacağını tekrarladı.

“Evet, dediğim gibi, telefonundan ona ulaşmaya çalıştım ama yanıt vermedi.”

Cesedin yanında telefon bulunamamıştı. Rue girişin yanındaki bankın üzerinde bir bez çanta fark etti. Kısmen açıktı ve bir yüzme havlusu ile bir yüzücü gözlüğü görünüyordu.

Havlunun köşesinde bir spor salonu logosu vardı. *Windsor Park Spor Merkezi*.

Havluya bakınca göğsü sıkıştı. “Annenin mi?” diye sordu.

“Yüzmeyi sever,” dedi Joe. “Suyun bilinçaltının bir sembolü olduğunu söyler; yaratmak için kendini tamamen suya bırakması gerektiğini düşünür. Annemin bunun gibi bir sürü tuhaf fikri vardır; tarot kartlarını okumak da bunların içinde.” Ağırlığını diğer ayağının üzerine kaydırırken aniden gözlerini ovuşturdu. Gözleri daha da kızarmış ve şişmişti. Çocuk bitkin görünüyordu. Sanki her an yere yığılacakmış gibiydi.

Rue, yumuşak bir ses tonuyla “Annen Windsor Park’taki merkeze üye mi, Joe?” diye sordu.

Joe başını salladı. “Oradaki spor salonuna da gidiyor. Koşmayı da sever. Ben...” Sanki birden soluğu kesildi ve gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını silerek “Özür dilerim,” dedi.

“Biraz dinlenmen gerek, Joe. Annenin sağlık kayıtlarını bulabilirsek ve stüdyosuna hızlıca bir göz atabilirsek, resmi bir kimlik tespiti yaptıktan sonra tekrar geliriz. O zaman hep birlikte daha fazla konuşabiliriz. Ayrıca, gerekirse etrafı detaylı bir şekilde incelemek için buraya bir ekip getirebiliriz, eğer senin için de uygunsa?”

Joe başıyla onaylayarak şifonyere doğru gitti. En üstteki çekmeceyi açıp karıştırdı, birkaç parça kâğıt çıkardı.

“İşte.” Kağıtları uzattı. “Bunlar henüz ödemediği sağlık faturaları. Muhtemelen ödemeye de niyeti yoktu. Sürekli gecikmiş ödemeler için bildirimler alıyoruz. Faturalardan biri Oakville, Ontario’da yaşadığımız yerdeki doktoruna ait. Bir tane dişçisinden, bir tane de terapistinden. Hepsinin iletişim bilgileri burada.”

Rue terapistin faturasına baktı. “Annen psikolojik danışmanlık mı alıyordu?”

Joe yutkundu ve yere baktı. “Ah, evet, o... mücadele ettiği bazı şeyler vardı. Ben doğmadan önce kendini öldürmeye çalışmış.”

Rue ve Toshi sessizleşti.

Joe başını kaldırdı. “Ben doğduktan sonra hiç öyle bir şey yapmadı. Yapmazdı. Biliyorum çünkü bileklerinin iç kısmında yara izleri var; ona bunların ne olduğunu ben sormuştum.”

Toshi, Rue’ya baktı. Rue, sahildeyken kadının bileklerinin içini görmemişti; ceketinin manşetlerini hiç oynatmamıştı. Yara izleri de kimliği doğrulamaya yardımcı olacaktı.

“Annen burada da bir terapistte gidiyor muydu, Joe?”

Başını hayır anlamında salladı. “İyi olduğunu söylüyordu.”

Rue tıbbi belgeleri Toshi’ye uzattı. “Annenin kullandığı bir saç ve diş fırçasını nerede bulabiliriz? Stüdyosunda olabilir mi?”

“Evet. Sizi götürürüm oraya şimdi.”

Joe mutfığa gitti, pencere kenarındaki küçük toprak kabı açıp bir anahtar çıkardı.

Birlikte dışarı çıktılar ve çim alanı geçerek atölyeye gittiler. Joe onları içeri aldı, ışıkları yaktı ve geride durdu.

Tek katlı evin aksine, burası sanki bir kasırga vurmuş gibi görünüyordu. Rue içeri girerken, kapının yanındaki duvara yaslanmış bir bisiklete çarptı. Bisiklet takırdayarak fayans döşeli zemine düştü. Ödü kopmuştu. Uzanıp bisikleti aldı ve dikkatlice tekrar duvara yasladı. Arka tekerleğin her iki yanında birer bisiklet heybesi ve kadronun üzerinde *Nike* logosu şeklinde yansıtıcı bir çıkartma vardı.

“Bazen spor salonuna bisikletle gidiyor,” dedi Joe.

Farklı aşamalarda tamamlanmış büyük tablolar duvarları kaplıyordu. Arka pencerenin yanındaki şövalenin üzerinde boş bir tuval duruyordu. Şövalenin yanındaki eski ahşap masanın üzeri boyalar, şişeler, kavanozlar ve fırçalarla doluydu.

Rue ve Toshi karanlık resimlere kilitlenmiş halde bakakalmıştı; kalın, kırmızı yağlı boya darbeleri, sarı lekelerin olduğu siyah girdaplar üzerine sıçramış kan gibi duruyordu. Diğerleri, boynundaki dövmeye benzer yarı canavar, yarı insan yaratıkları tasvir ediyordu. Bir tanesinde ise yüzü olmayan, kapüşonlu bir pelerin giymiş bir figür, elinde tırpan tutan ve insan kafataslarından oluşan bir zeminin üzerinde duruyordu.

“Vay be,” dedi Toshi.

“Annemin ölüm takıntısı var,” dedi Joe, alçak sesle. “Bunları Ontario’da yaptı. Hepsini minibüsle taşıdık.”

Rue tablonun yanına gitti. Altındaki duvara, üzerinde el yazısıyla yazılmış bir kâğıt parçası iliştilmişti:

Tarotta “Ölüm” kartının getirdiği değişime karşı durmamak en iyisi. Karşı koymak değişimi zorlaştıracaktır. Acı verecektir. Onun yerine, bırakmalı, olması gereken değişime kucak açmalı ve onu yeni bir başlangıç olarak görmeli. Ölüm kartı, ileriye gidebilmek için geçmişe sızı çekmeniz gerektiğine dair bir işaret. Der ki: artık işine yaramıyorsa bırak gitsin.

“Bunlar... rahatsız edici,” dedi Toshi.

“Annem her zaman sanat rahatsız olanlardan gelmeli ve rahat olanları rahatsız etmeli der.”

Rue, psikoterapist faturasını düşünerek başka bir tabloya doğru yürüdü. Bir kadın yüzü iki ayrı parçaya bölünmüş olarak resmedilmişti.

“Annem buna *Apate* adını verdi,” dedi Joe. “Bir Yunan tanrıçasının adı. Kalçasında da bu tanrıçanın dövmesi var.”

“Yunanlılar için *Apate* kim?” diye sordu Toshi.

“Hilekârlığın, aldatmanın ve kurnazlığın vücut bulmuş hali,” dedi Joe. “Yalanların tanrıçası. *Apate*, *Pandora*’nın

kutusundan çıkan kötü ruhlardan biriydi ve özgür kaldıktan sonra bin yıl boyunca yeryüzünde dolaştı, gittiği her yere zarar verdi, yeteneklerini insanları kandırmak için kullandı. Annem insanların çoğunlukla kendilerini kandırdıklarını söyler; resmindeki yüzün böyle bölünmüş olması da bu yüzden.”

Rue kaşlarını çatı. Bir masanın önündeki duvara monte edilmiş tuhaf görünümlü bir dolaba doğru ilerledi. Bakıldığında açık kapıların ardında dev bir mantar pano gibiydi. Panonun üzeri raptiye doluydu; daha önce orada duran raptiyelerin olduğu yerlerde delikler vardı. Bazılarının altında küçük kâğıt parçaları kalmıştı, sanki oraya ilıştırılmış her ne ise aceleyle koparılmış gibiydi.

“Bu ne için?” diye sordu Rue.

“Üzerinde çalıştığı bir proje için.”

“Ne tür bir proje?”

“O pek çok konuda ketumdu, bu da onlardan biriydi. Öyle aptalca, öyle büyük bir sırdı ki, üzerinde çalışmadığı zamanlarda kapıların arkasına kilitlerdi. O kadar büyüktü ki, üzerinde çalışabilmesi için ülkenin öbür ucuna taşınmak zorunda kaldık. Bunun bizim büyük çıkışımız olacağını iddia ediyordu.”

“Ve bunu senden saklıyordu?”

Joe, derin bir nefes aldı. “Neden sakladığını bilmiyorum.” Panoya baktı. “Bazen düşünüyorum da... bazı şeyleri kendinden bile saklıyordu, ta ki onlarla yüzleşmesi kaçınılmaz hale gelene kadar.”

“Buraya raptiyelenmiş bir şeyler vardı öyleyse?” diye sordu Toshi.

“Bilmiyorum. Sadece kapılar kapalı ve kilitliyken gördüm. Tahtanın önündeki masada bir dizüstü bilgisayar vardı ama gitmiş. Her yere baktım. Ne onu ne de telefonunu bula-

bildim.”

Rue ve Toshi bir kez daha bakıştılar. Telefon yoktu. Bilgisayar da yoktu. Tüm elektronik eşyaları gitmişti.

Stüdyonun kapısı çalındı. Hepsi şaşkınlıkla sıçradı. Stüdyonun kapısı gıcırdayarak açıldı.

“Joe?” Kapıda bir kadın belirdi. Polisleri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Joe? Her şey yolunda mı?”

Ama Joe aniden bembeyaz kesildi. Sessizdi. Kapıya bakıyordu. Sanki annesinin içeri girdiğini görmeyi bekliyordu.

“Ben Hannah,” dedi kadın, biraz mahcup şekilde. “Hannah Cody, sokağın karşısında oturuyorum.”

ARWEN

ÖNCESİNDE

7 Haziran, Salı

O ÖLMEDEN ON İKİ GÜN ÖNCE.

Arwen'in izin günüydü ve tamamen stüdyosundaki işine odaklanmıştı.

Kendi yaptığı mantar pano “dolabı”nın karşısına gelecek şekilde yerleştirilmiş bir masada oturuyordu. Panoyla meşgul olmadığı zamanlarda onu meraklı gözlerden saklamak için kapaklarını kapatıp kilitleyebiliyordu. Kapaklar açıktı ve panosu, televizyon dizilerinde cinayet masası dedektiflerinin hâlâ kullandığı türden bir suç araştırma panosuna benziyordu. En üstte dört cinayet kurbanının fotoğrafları ilâştirilmişti.

Arwen'in dizüstü bilgisayarını önündeki masada duruyordu; ekranındaki imleç yanıp sönüyordu. Stüdyosunun kapısını kilitlemiş, panjurları da indirmişti. İçerideki ışıklar kısılmış ve tuz taşı lambası odaya sıcak turuncu bir parlaklık yayıyordu. Yanındaki fincan tabağında kendi sardığı ot yanıyordu. Yanında eriyen buzlu bir bardak *pinot grigio** duruyordu. Buzdolabına soğuması için bir şişe şarap daha koymuştu. Bluetooth hoparlörlerinden yumuşak bir caz melodisi yükseliyordu.

* Pinot grigio, İtalya'ya özgü bir üzüm çeşidinden yapılan beyaz şarap. —ç.n.

Arwen kendi dünyasına dalmıştı; böyle bir zihinsel kozanın içine gömüldüğünde, dış dünya onun için silikleşirdi. Zaman gerçekliğini yitirirdi.

Sardığı ota uzanıp derin bir nefes çekti. Dumanı birkaç dakika ciğerlerinde tutarak cinayet panosuna iliştirilmiş eski gazete kupürlerini ve fotoğrafları incelemeye devam etti. Bakışlarıyla kurbanları çeşitli yerlere, aile üyelerine, polis memurlarına ve zaman çizelgelerine bağlayan ipuçlarını takip ediyordu. Yavaşça dumanı dışarı üfledi ve gözlerini kapattı. Otuz üç yıl öncesinden bir sahne gözlerinin önüne geldi. Kır-salda sıcak bir gündü. 22 Nisan 1989.

Çayır düzlüklerini, derin, dolambaçlı su yollarını, sarı çiçekli dikenli armut kaktüslerini, rüzgârın sürekli yontarak unutulmaz şekiller verdiği kumtaşı çıkıntılarını hayalinde canlandırıyordu.

Aklına Medicine Hat yakınlarındaki Glenn Dennig geldi.

Arwen gözlerini açtı, içtiği otu tabağın kenarına koydu ve bilgisayarın tuşlarına basarak yazmaya başladı.

Wozniak'ın gördüğü ilk şey, bir kanepenin önünde sırtüstü uzanmış, mavi geceliği beline kadar sıyrılmış bir kadın bedeniydi. Kalçalarından aşağısı çıplaktı, bacakları garip açılardaydı. Üzerine kan gibi görünen bir şey bulaşmıştı. Omuz hizasındaki kahverengi saçları yüzünü kapatıyordu.

Resmi polis kayıtlarına göre, Wozniak hızla aracına geri döndü ve telsizle destek istedi. Hâlâ birinin evin içinde olup olmadığını, varsa silahlı ya da tehlikede olup olmadıklarını bilmiyordu. Devriye aracının bagajından kurşun geçirmez kalkanını çıkardı, tabancasını çekti ve destek gelmesini bekledi.

Birkaç dakika içinde siren seslerini duydu. Biriminden üç polis memuru daha gelmiş ve hızla aracının yanında durmuştu.

Wozniak, telsizden çağrıyı aldıktan on bir dakika sonra, dört memurdan oluşan ekip, küme düzenini kullanarak mütevazı Glenn Dennig evinin ön kapısından girdi.

Memurlar, ülkenin en sarsıcı cinayetlerinden birine ilk müdahale edenler olarak suç tarihine geçmek üzere olduklarını bilmiyorlardı.

Arwen sardığı ottan derin bir nefes daha çekti. Çavuş Mark Wozniak'ın panosundaki fotoğrafına baktı. Fotoğraf otuz yıldan daha uzun bir süre önce bir gazete fotoğrafçısı tarafından çekilmişti. Wozniak o zamanlar sadece bir devriye çavuşuydu. Ciddi görünümlüydü. Kahverengi saçları gürdü, yüzünde çizgi yoktu. Üzerinde bir dirilik vardı. Wozniak hâlâ Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nde görevliydi. Saçları artık seyrelemiş ve grileşmişti. Unvanı artık müfettişti ve Medicine Hat'teki RCMP* operasyonlarından sorumluydu. Yüzü hâlâ güçlüydü. Güven veren bir yüzdü. Gözleri hâlâ içten bakıyordu ama artık kenarları aşağı doğru düşmüştü; bu da onu yorgun gösteriyordu. O içten bakan gözler o gün korkunç şeylere tanık olmuştu. Dumanı üfleyip otu söndürdü. Şarabından bir yudum aldı ve yazmaya başladı.

Wozniak, kendisini ve memur arkadaşlarını evin içinde vuran tüyler ürpertici sahneyi asla unutmayacaktı.

* RCMP: Kanada Kraliyet Atlı Polisi kısaltması. —ç.n.

Wozniak "Yıllar boyunca pek çok kötü olay ve ceset gördüm," demişti, cinayetlerin onuncu yıldönümünde *Medicine Hat Standard* muhabirine. "Ancak çok azı çocuklarla ilgiliydi; çocukların o halde bırakıldığı ise yok denecek kadar azdır. Ben... böyle bir vahşeti, şiddeti anlamıyorum. Bunca yıl sonra, şimdi bile buna anlam veremiyorum."

Huzurlu Glenn Dennig'e özgü mütevazı evinde, çağrıya yanıt vermesinden yirmi yıl sonra Wozniak CBC televizyonunda şunları söyledi: "Korkunçtu, vahşiydi, bir daha asla görmek istemediğim bir şeydi. Daha kötüsünü görmedim." Duraksadı. Gözlerinde garip bir ifade belirdi. Doğrudan kameraya baktı. "Eğer şeytani diye bir şey varsa, o gün oradaydı. O evin içinde."

Arwen şarabından bir yudum daha aldı ve Wozniak'ın o nisan akşamı yaşadıklarını gözünde canlandırdı. Yazmaya başladı:

Gördüğü ilk şey kandı; merdiven boşluğundaki, oturma odasının duvarlarındaki, mutfaktaki, yerdeki ve arka kapıya bulaşan kan. Wozniak bodrumda onu neyin beklediğini zaten biliyordu. Pencereden görmüştü. Sonra polisler bir inilti duydu.

Arwen birden tedirgin oldu. Yazdıklarında başka bir bölüme geçti. Başa dönüp daha zengin bir bağlam oluşturmak, ortamın canlı bir tasvirini yapmak istedi. Bir an duraksadı, düşündü ve yazmaya devam etti:

Medicine Hat, "Gaz Şehri" olarak tanınıyordu. Turizm sitelerine göre, şehir yılda Kanada'daki diğer tüm şehirlerden daha fazla güneş ışığı alıyordu: ortalama 330 gün. Kışları bu bozkır şehri buzla kaplanırken yazları sıcak ve kuraktı. 1904'te şehrin altında yaklaşık 500 km karelik bir alanı kaplayan devasa bir doğal gaz yatağı keşfedilmişti. Bu gaz büyüyen şehre o kadar ucuza elektrik sağlıyordu ki, sokak lambaları hem gece hem de gündüz yanıyordu çünkü gaz lambalarını yakıp söndürmek için birini işe almaktan daha hesaplıydı.

Gaz aynı zamanda tarihi kil bölgesindeki dev fırınları da besliyordu. Fırınlar su geçirmeyen kırmızı tuğlalar pişirecek kadar yüksek sıcaklıklara ulaşıyor ve bu tuğlalar Batı'daki sayısız evin inşasında kullanılıyordu. Arı kovanı biçimindeki fırınlar aynı zamanda dünyanın dört bir yanına gönderilen ünlü Medalta çömleklerini de ürettiyordu. Ancak gaz kuyularından ve çevredeki tuğla fabrikalarından çıkan ve insanların yazın bunalıcı sıcaklarında çalıştıkları neredeyse hiç sönmeyen alevler, gece gökyüzünü sürekli turuncu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Rudyard Kipling 1907'de şehri ziyaret ettiğinde onu karşılayan bu Dantevari manzaraydı ve internetteki turizm siteleri bundan bahsetmeye bayılıyordu.

Yazarın "Ülkenin bu bölgesi sanki cehennemin dibiymiş gibi görünür ve sanki tek çıkış kapısı Medicine Hat gibidir," sözleri herkes tarafından bilinir.

Ve gerçekten de o gün karşılarına çıkan manzara tam da bir cehennemi —

Arwen'in arkasındaki kapı tıkırdadı. Hızla arkasına dönerken elindeki şarap kadehi havaya fırladı, fayans zemine düşüp paramparça oldu. Aynı anda tepedeki floresan ışıkları da yandı. Arwen'in kalbi yerinden çıkacaktı. Ansızın beliren parlak ışığa gözlerini kırpıştırarak bakakaldı. Cinayetlerle dolu uzak dünyasından fiziksel olarak koparılmış hissetti; kafası karmakarışık.

“Anne?”

“Tanrım! Joe!” Sandalyesinden fırlayarak kalktı, aceleyle panosuna doğru giderken sandalyesini devirdi ve ahşap kapakları kapattı. Oğluna yüzünü dönerken adrenalin tüm bednine yayılıyordu.

“Ne *halt* ettiğini sanıyorsun, Joe. Çık dışarı!” Kapıyı işaret etti. “Böyle pat diye içeri dalmaya nasıl *cüret* edersin? Lanet olsun... kapıyı çalmak aklına gelmedi mi?”

Oğlu şok olmuş bir şekilde kıpırdamadan duruyordu. Arwen duvardaki aynada bir an için kendi görüntüsüyle karşılaştı. Dağınık, taranmamış saçlarını gördü; üzerinde hâlâ geceliği vardı; mavi beyaz, tıpkı hikâyesindeki ölü kadın gibi. İçini öfke kapladı. Oğlunun onu bu halde görmesinden nefret ediyordu.

“Sana buraya asla gelmemeni söylemiştim. Asla. Anladın mı? Hangi kısmını duymadın? Burası benim çalışma alanım. Burası benim kafamı boşalttığım yer. Özel alanım. Evi paylaşıyoruz, burayı değil, Joe. Çık dışarı.”

Ama Joe kararlı bir şekilde kıpırdamadı; ağzı hafifçe açık, az önce annesinin kapattığı dolap kapaklarına gözlerini dikmişti.

Arwen sesini biraz alçalttı, oğlunun görmüş olabileceklere-
rinden dolayı endişeleniyordu.

“Özür dilerim,” dedi daha alçak bir ses tonuyla. “Tan-
rım, Joe. Beni gerçekten korkuttun. Ben... ben tamamen
dalmıştım.”

Oğlunun bakışları önce dizüstü bilgisayarına, sonra da
buraya gelmeden önce yaptığı röportajların karalanmış not-
larıyla dolu not defterlerine kaydı. Eski gazete kupürlerinin
bulunduğu dosyaya, ardından eski teybe ve kasetlere baktı.

Joe alçak sesle “Akşam yemeği ister misin diye sormaya
gelmişim,” dedi. “Dünden kalan makarnayı ısıtıyorum. Bir
tabak ister misin diye bakmaya geldim. Ben ”

“Anlaşmamız kahvaltı, Joe. Kahvaltı için her zaman ora-
da olacağım. Ama geç saatlere kadar çalışmaya karar verdiy-
sem, akşam yemeğini atlayabilirim. Buradaki buzdolabında
bir şeyler var. Mikrodalga fırınım da var.”

Oğlu, onun bazen bütün gece, kulaklıklarıyla dış dünyanın
gürültüsünü susturarak, kendi zihninin, ruhunun ve kalbinin
derinliklerinde resim yaptığını çok iyi biliyordu.

Bakışları tezgâhın üzerindeki boş içki şişelerine, sonra şa-
rap kadehine, sonra da fincan tabağında hâlâ için için yanan
ota kaydı; Arwen marihuana ve tütsü kokusuyla birlikte duş
almamış bedenin kokusunu yoğun bir şekilde hissetti.

“Eee, anne. Görüyorum ki sen... şey içiyorsun.”

Arwen’in dudakları iyice büzüldü. Oğlu onu yargılıyor-
du. Oğlunun gözünde yine yetersiz kalıyordu. Bir taraftan
yüreği sızlarken diğer taraftan kendini savunmaya geçti.
Bazen kendisinin on altı yaşında olduğu zamanlar daha dün
gibi geliyordu. Hem tam bir yetişkin hem de bir çocuk gibi
hissettiğini hatırlıyordu. Hatta bazen hâlâ on altı yaşında ol-
duğunu hissediyordu; sadece daha yaşlı, daha çaresiz, kafası
darmadağın bir kadının içine gömülmüş bir ergen... Zamanın

çamaşır makinesinde döne döne yıpranmış, sarkmış bir bedende sıkışıp kalmış bir genç. Anne olmaya hakkı yoktu.

Kendi sorumluluk kurallarına bile uyararak yaşayamıyordu.

Bunu yapabileceğini yani bir erkek çocuğu yetiştirebileceğini, onun beklentilerine uygun yaşayabileceğini ne düşündürmüştü ona? Böyle sağlam bir evladı hak etmek için ne yapmıştı? Joe onun gibi bir anneyle hapislerde sürünen asi bir pislik olmalıydı. Bazen kötü ebeveynlerden iyi çocuklar çıkıyordu.

Bazen de iyi ebeveynlerden çok kötü çocuklar.

“Bu senin projen mi?” diye sordu, başıyla kapatılmış cinayet panosunu göstererek. “Batı’ya bunun için mi geldik?”

Arwen derin bir nefes aldı. “Evet, öyle. Ne ne kadarını gördün? Tavan ışıklarını yakmadan önce ne kadar süre arkamda durdun?”

“Proje nedir anne?”

“Sana söyleyemem, Joey. Henüz söyleyemem. Bunu... önce bunu tamamlamam gerek. Tüm bilgileri toplamam gerekiyor. Emin olmam lazım.”

“Yani, kanıt bulman gerektiğini mi söylüyorsun? Televizyon kanalı için üzerinde çalıştığın diğer şeyler gibi mi?”

“Sayılır. Evet. Ama bu daha büyük. Çok daha büyük. Bizi bir yerlere götürecektir.”

Bakışları annesinin dizüstü bilgisayarına gitti. “Senin araştırma makalelerinden daha mı büyük?”

“Bu bir kitap, Joey. Bana avans sözü verildi. Gerçekten iyi bir avans.”

“Para olarak mı?”

Başını evet anlamında salladı.

“*Pub*’da gizli görevde falan mı çalışıyorsun?”

Arwen’in nabızı hızlandı. “Bu ” *Bu aptalca* diyecekti ama oğluna asla aptal demek istemiyordu. O tanıdığı en

zeki insanlardan biriydi. Kendisinden daha zeki olduğu da kesindi. “Bunu yapmaya devam edebilmek için garsonluk yapıyorum.”

“Peki bu avans ne kadar büyük?”

“Joey, lütfen, şimdi değil.”

“Neden şimdi değil, anlamıyorum, neden bir sır olmak zorunda? Neden benden saklıyorsun? Sır tutabilirim, anne. Bana gerçeğı borçlusun. Beni köklerimden koparıp aldın, külüstür minibüsümüzle ülkenin öbür ucuna sürükledin, yeni bir okula gönderdin. Arkadaşlarımdan ayırdın ve bana bunun *nedenini* bile açık açık söylemiyorsun!”

Arwen derin bir nefes aldı ve oğlunun gözlerinin içine baktı. Tıpkı babasının gözleriydi. Ondan bunu da esirgemişti; baba tarafıyla, onun Japon mirasıyla bir bağ kurmasına asla izin vermemişti. Oğlunun içindeki ait olma ihtiyacını, sağlam bir yere kök salma arzusuyla verdiği mücadeleyi biliyordu. Ama o fırsat artık çoktan elinden kaçıp gitmişti. Joe’nun babasına çocuğuna hamile olduğunu hiçbir zaman söylememişti. Arwen adamın hayatından öylece çekip gitmişti. Onu korkutan pek çok şeyden uzaklaşırken yaptığı gibi. Gerçekten birine bağlanmak, Joe’nun babasını sevmeye başladığı gerçeğı ile yüzleşmek fazla gelmişti; o da kaçmayı seçmişti. Neden olduğunu biliyordu. Bunu anlaması ve bu kadar yol kat edebilmesi hayatının büyük kısmını almıştı.

“Bu bir suçla ilgili, Joey,” dedi alçak sesle. “Gerçek bir suç. Korkunç bir suç. Uzun zaman önce işlendi.”

Joe kıpırdamadan durdu. Bekledi. Gözleri umut doluydu. Bu Arwen’in canını yakıyordu. Gerçeğe her zamankinden daha çok yaklaşmıştı.

“İçeriden bazı bilgiler aldım,” dedi. “Yaklaşık on sekiz ay önce. Başka kimsede olmayan bir şey.”

“Bir ipucu gibi mi?”

Arwen başını salladı. “Onu takip ettim ve bu bana daha fazlasını getirdi sonra turnayı gözünden vurdum. O suçla ilgili bir yazı yazıyorum.”

“Cinayet mi?”

“Birden fazla cinayet.”

Joe’nun bakışları yavaşça dizüstü bilgisayara kaydı. Yutkundu. “Yani cinayetler... onlar burada mı oldu? Story Cove’da mı? Hâlâ burada yaşayan insanlar mı işin içinde?”

“Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. Kontratım özel bir haber yapmamı gerektiriyor ve bitirene kadar her şey son derece gizli kalacak. Eğer herhangi bir şeyin sızmasına izin verirsem, avantajımı, avansımı, tüm anlaşmayı kaybedebilirim.”

“Yalan söylüyorsun. Kontratın yok.”

“Olacak, Joey. Yakında. Yeterince yazdığımda ve onay aldığımda.”

“Peki bu ne kadar sürecek? Bu sefer ne kadar sürecek?”

Bir an ne diyeceğini bilemedi çünkü oğluna bir yalan daha söylemek istemiyordu.

Joe bir küfür savurdu ve kapıya yöneldi.

“Joe ”

Annesinin sesine döndü. Hâlâ gerçeği duymayı umuyordu.

Onun yerine Arwen “Stüdyomun kapısı kilitliydi. Ve sen kapıyı bile çalmadın. Anahtarla açıp girdin. Neden?”

Joe ona ters ters baktı. Arwen bir kez daha onun mantar panosunda neler gördüğünü merak etti.

Elini uzatarak “Anahtarı bana ver, Joe. Stüdyomun bütün anahtarlarını istiyorum,” dedi.

Joe, anahtarı masanın üzerine fırlattı. Anahtar, masanın üzerinden sekerek fayans zeminde cam kırıkları ile dökülen şarabın ortasına düştü. Stüdyodan çıkıp gitti.

Arwen küfretti. Aceleyle kapıya doğru koştu; şarap ve esrar yüzünden biraz dengesiz yürüyordu ama önce hislerini

köreltmesi gerekiyordu yoksa bu öyküyü yazamazdı. Bir elini kapı pervazına dayayarak dengesini sağladı. Çim alanı geçerek eve yönelen oğlunun arkasından seslendi.

“Joe!”

Oğlu arkasını dönüp bağırarak karşılık verdi: “Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin diye sormaya geldim çünkü okuldan bir kız arkadaşımı getirdim, anne. Onunla tanışmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Kız mı?”

Joe evin kapısına doğru yürümeye devam etti.

Arwen çıplak ayaklarıyla nemli çimin üzerinde koşarak “Joey!” diye seslendi.

Joe durmadan yürümeye devam etti.

“Joe! *Kim* bu kız?”

Joe evin kapısında durdu. “Adı Phoebe. Phoebe Bradley. Sokağın aşağısında oturuyor ve o da sanatçı olmak istiyor, ben de annemle tanışmasının onun için mükemmel olacağını düşünmüştüm. Ama biliyor musun? Çok aptalca bir fikirdi. Çünkü senden utanıyorum.”

“Joe!”

Joe içeri girdi ve kapıyı sertçe kapadı.

“Hayır,” diye fısıldadı Arwen. “Ah, Joey, hayır. Bradley’ler olmaz.”

RUE

AN İTİBARI İLE

“Joe’yu ve annesini ne kadar iyi tanıyorsunuz Bayan Cody?” diye sordu, Rue, devriye arabasının yanındaki eşikte duran kadına. Bu arada Toshi, bir saç fırçası ve diş fırçasını çantasına koyarken, birkaç gerekli eşyasını toplayan Joe’dan da gözünü ayırmıyordu.

“Onlarla üç hafta kadar önce buraya taşındıklarında tanıştım. Kocam Simon, Arwen’i çalıştığı *pub*’dan tanıyordu. Bu sabah Joe’yu karakola bırakıp annesinin kayıp olduğunu bildiren de Simon’dı. O muymuş? Yani, sahilde bulunan?”

“Henüz elimizde resmi bir kimlik yok ama Joe’nun annesi olduğuna inanıyoruz.”

Hannah başını sallayarak “Anlıyorum. Joe’yla ilgileniriz biz bu arada... neye ihtiyacı olursa. Anladığım kadarıyla başka kimsesi yok. Phoebe Bradley ile iyi arkadaş ama...” Sustu ve bakışlarını ormana döndürdü.

“Ama ne?”

Rüzgâr esiyordu, Hannah Cody sarı saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. “Lily, Phoebe’nin kendinden büyük bir çocukla görüşmesinden hiç hoşnut değildi. Ama Joe iyi bir çocuk. Çocuklarımızla iyi arkadaşlık ediyor. Matthew Bradley yaşında bir oğlumuz var ve kızımız Fiona da Phoebe ile

çok iyi arkadaş. Lily'nin endişesini anlıyorum ama... bilemedim. Aşırı tepki gösterdiğini düşünmüştüm. Yaş farkına biraz takıntısı var gibi görünüyor; kaç defa sordum ama nedenini hiçbir zaman açıklamadı. Bunun kendi geçmişiyle ilgili bir şey olduğu hissine kapıldım. Arwen'i bulanın Tom olduğuna inanamıyorum.”

“Arwen Harper'ı en son ne zaman gördünüz, Bayan Cody?”

“Dün mahallemizdeki mangal partisinde. Tam olarak ne zaman ayrıldığını görmedim. Fırtına çıkınca çoğu insan erkenden evlerine döndü. O kalanlardan biriydi.”

“Tüm misafirlerinizin bir listesine ihtiyacımız olacak.”

“Bu şart mı? İstemiyorum onların ”

“Evet, şart. Ayrıca havuz evinde bir tür tartışma yaşandığını biliyoruz, Arwen Harper ve Lily Bradley arasında.”

Hannah gözlerini kırıştırdı. Yolun yukarısına doğru baktı. “Ben orada değildim. Kavgayı ne gördüm ne de duydum. Simon gördü. Tom'un oraya girdiğini gördükten sonra havuz evine gitmiş. Çocuklar hakkında tartıştıklarını söyledi. Başka ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Lily ve Tom'un hemen sonra ayrıldıkları. Lily öfkeden deliye dönmüştü. Arwen bir süre daha kaldı ve biraz daha içti. Bana biraz umursamaz geldi.”

Rue kadına baktı. Bu çıkmaz sokakta görünenin dışında çok daha fazla şeyler döndüğünü hissediyordu.

“Peki, kocanız Simon, bu sabah Joe'yu karakolun önünde bırakıp gitti. Joe'ya ifade verirken destek olmak için içeri girmedi mi?”

Hannah yutkundu. “Ben çocuklarımızı okula götürdüm ve Simon'ın da vermesi gereken bir dersi vardı. Joe annesini bulamadığını söyleyerek sokağa çıktığında Simon onu üniversiteye giderken karakola bırakmayı teklif etti. Joe'ya

yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu, Joe da kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi. Polisin onunla ilgileneceğini biliyorduk.”

“Havuz evindeki tartışmaya tanık olan başka misafir var mıydı peki?” diye sordu Rue.

“Sanmıyorum. Birkaç misafir bağırış çağırış duymuştur. Küfürleri. Camın kırılmasını.”

“Peki bu sırada Joe, Phoebe ve diğer çocuklar neredeydi?

“Şey, yağmur bastırıp şimşekler çakmaya başlayınca, gök gürültüleriyle hepimiz içeri girdik ya da bir yere sığındık. Çocukların çoğu bizim evin alt katındaki büyük oyun odasına gitti. Bir kısmı da aileleriyle birlikte evlerine döndü. Lily’nin öfkesine yenik düşmesi pek alışıldık bir şey değildir, bilirsiniz. O hep ne yapacağını bilir. Kontrolü elinden bırakmaz. Sonuçta o bir terapist. Kliniğinde her gün, her saat hastalarının kendilerini kaybetmelerine alışkın. Bununla nasıl başa çıkacağını biliyor ama sanırım bu kez kişisel bir şeydi.”

“Peki ya Tom Bradley? Sizce Arwen Harper’ı ne kadar iyi tanıyordu?”

Hannah gözlerini hafifçe kıstı. Sanki ne kadarını söyleyeceğini tartıyormuş gibi bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. “Tom... Bilmiyorum. Simon gibi o da Arwen’i *pub*’dan tanıyordu. Simon, Tom ve Kordel’den bazı arkadaşları her cuma öğleden sonra Red Lion’da toplanır, genellikle de sözde bir *happy hour* için gece geç saatlere kadar kalırlardı. Arwen onların sürekli garsonuydu.” Bakışları tek katlı eve doğru kaydı. “Tom ona bu yeri ayarlamıştı.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Arwen, stüdyosu olan kiralık bir yer arıyordu. Burası boşalınca, Tom ev sahiplerini tanıdığı için onları aradı ve Arwen için kefil oldu.”

Rue yavaşça başını salladı, ellerini paltosunun ceplerine soktu; rüzgâr yeniden şiddetlenip bulutlar çoğalmaya başlamıştı. Yaz olmasına rağmen sonbahar gibi hissediliyordu. Yağmur ormanı ikliminin tipik bir özelliği bu.

“Peki kocanız şu anda nerede?” diye sordu Rue.

“İşte. Dediğim gibi, dersleri var. Bu yıl bir yaz programında ders veriyor.”

Toshi ve Joe evden çıktı. Joe bir giysi çantası ve bir sırt çantası taşıyordu. Rue “Dün mangal partinize katılan herkesin isim listesini ve iletişim bilgilerini almam gerekecek. Ayrıca, resmi olarak ifade vermeniz için daha sonra karakola gelmenizi isteyebiliriz.”

Hannah Cody’nin yüzü asıldı. “Bunun bir kaza olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Şu an için ölümü şüpheli olarak değerlendiriyoruz.”

Joe ve Toshi yanlarına doğru geliyordu. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Cody. Joe ile ilgilenmeyi teklif ettiğiniz için de minnettarız. Evi ve stüdyoyu güvenlik altına alacağız ve bugün ilerleyen saatlerde partiye katılanların listesini almak için geri döneceğiz. O zamana kadar o listeyi hazırlarsanız seviniriz.”

Joe yaklaşırken Hannah sesini alçaltarak fısıldar gibi konuştu. “Annesinin ölümünün koşucu cinayetleriyle bir ilgisi var mı?”

“Neden böyle düşündünüz?”

Hannah’nın gözleri parladı. “Sadece... çünkü... Joe annesinin koşuya çıktığını söyledi. Tek başına. Sabahın erken saatlerinde ve ormanlık bir alanda. Ve o artık yaşamıyor. Siz de diğer Koşucu Katili vakalarında baş dedektifsiniz.”

Rue “Dediğim gibi, soruşturma devam ediyor,” diye yanıtladı. Bakışları tekrar Cody’lerin evine, sonra da üst kattaki tavan arası penceresine yöneldi. Sorgulama listesinde sırada Simon Cody vardı.

RUE

AN İTİBARI İLE

Rue “Yılın bu zamanında kampüste bu kadar çok öğrenci görmeyi beklemiyordum,” dedi.

Masanın arkasından “Yaz kursları veriyoruz,” derken Profesör Simon Cody’nin gözlerinde bir tedirginlik vardı. Kor-del’deki odasındaydılar. Penceresinin dışında dört mevsim yeşil bir çit uzanıyordu; Rue kestane ağaçlarının altında yürüyen öğrencileri görebiliyordu.

Cody’nin çocuksu yüzü, yer yer kırılmış kumral saçlarıyla çevriliydi. Boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve uzun mesafe koşucularına özgü bir vücut yapısına sahipti. Rue onun ellili yaşlarının sonlarında, hatta arkadaşı Profesör Tom Bradley gibi altmışına merdiven dayamış olabileceğini düşündü. Cody kontrollü bir enerji yayıyordu; Rue, akademik kulelerinde oturup dünya ve toplum sistemleri hakkında ahkâm kesen ama gerçek dünyadan kopuk yaşayan orta yaş üzeri adamlarda sıkça gördüğü o kendinden emin kibri onda da hissediyordu.

Arkasındaki kitap rafları Sartre, Platon, Descartes, Russell, Hume, Kant, Nietzsche, Marx, Locke, Foucault ve Machiavelli’nin eserleriyle doluydu. Bir rafta ise Hipokrat olduğu belli, bronz renkli bir büst göze çarpıyordu. Duvarda da

kayasını dağa doğru iten Sisyphus'un olduğu klasik bir tablo asılıydı.

Bir başka duvarda ise ördeklerden kuğulara, kartallardan bir zebra leşini çekiştiren akbabalara kadar kuşların çarpıcı fotoğrafları vardı.

Rue başıyla fotoğrafları işaret ederek "Bunları siz mi çektiniz?" diye sordu.

"Ben çektim. Hevesli bir kuş gözlemcisiyimdir."

"Görüyorum ki siz ve Tom maraton koşucusunuz." Rue gülümseyerek Simon Cody ile Tom Bradley'nin koşu kıyafetleri içindeki bir başka fotoğrafına yöneldi. İkisi de madalyalarını tutuyordu. "Boston Maratonu'ndan gibi görünüyor."

"Birkaç dakika içinde dersim var, dedektif. Sizin için ne yapabilirim?"

Rue defterini ve kalemini çıkarıp not defterini açtı. Simon'ın gözleri deftere kaydı. Yüz hatları gerginleşti.

"Bu sabah Joe Harper'ı karakola getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabildim. Hannah arayıp Grotto Sahili'nde bulunan kişinin büyük olasılıkla annesi olduğunu söyledi."

Rue gözlerini Simon'dan ayırmadı. Adam gözünü kırpmadı bile.

"Joe'nun annesini iyi tanır mıydınız?"

"Demek ceset gerçekten *ona* ait?"

"O olduğu varsayımıyla hareket ediyoruz."

Simon dudaklarını ıslatıp başını salladı. "Sokağın karşısında oturuyordu ve Red Lion'daki daimi garsonumuzdu. Çok üzücü bir haber. Joe için gerçekten çok üzgünüm."

Rue bekledi ama Simon başka bir şey söylemedi. Sessizliği fazlasıyla anlamlıydı. Ama Rue ne anlama geldiğini henüz kestiremiyordu.

“Bu yüzden annesinin kaybolduğunu bildirmek için karakola gelen Joe’ya eşlik etmemeye mi karar verdiniz?”

Adamın gözleri kısıldı. “Sizinle emin ellerde olacağını biliyordum. Bakın, beni bekleyen öğrencilerim var. Ben ”

“Bazı soruların yanıtlanması gerekiyor, efendim. Dilerse-
niz bunu karakolda kayıt altında resmi olarak yapabiliriz.”

Simon ağır ve derin nefes aldı. “Biraz daha acele edebilirseniz.”

“Arwen Harper’ı en son ne zaman gördünüz?”

“Dün gece, bizim evde.”

“Ne zaman ayrıldı?”

“Bilmiyorum. Akşam sekiz gibi eve gitmiş olabilir.”

“Onu ayrılırken gördünüz mü?”

“Evet, onu giderken gördüm. En son ayrılanlardan biriydi ve epey içmişti. Aslında hepimiz çok içmiştik.”

“Sanırım havuz evinde bir tartışmaya tanık oldunuz?”

“Bunu size kim söyledi?”

Rue yanıt vermedi.

Simon çenesini ovuşturdu. “Mutfaktaydım. Fırtına hepimizi korkutmuştu, apar topar içeri kaçtık. Tom, mutfak penceresinden dışarı bakarak şimşekleri izliyordu. O sırada karısı Lily’nin Arwen’le havuz evine girdiğini gördü. Tartışıyor gibi göründüklerini söyledi. Endişelendi ve ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Hemen dönmeyince ben de neler olduğunu görmek için peşinden gittim. Üçünün de birbirlerine bağır-dıklarını duydum.”

“Ne hakkında?”

“Ayrıntıları duymadım. Sadece bağırışmalar ve kırılan camın sesi. İçeri girdim. Herkes oldukça gerilmişti. Tom Lily’yi kolundan tuttu ve ona eve gideceklerini söyledi. İkisi de titriyordu. Bana ne olduğunu anlatmadı. Lily’yi hemen eve götürmek istiyordu, çocukları almak için geri geleceğini

söyledi. Çocukların hepsi alt kattaki oyun odasıındaydı. Ben de Arwen'e havuz evinde bir içki daha koydum. Sakinleşmek için buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama sanki daha çok... enerjik görünüyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Heyecanlı görünüyordu. Bir şeylerin etkisinde olduğunu düşündüm."

"Bir şeylerin etkisinde mi?"

"Uyuşturucu. Hap almıştı. Ona kavganın nedenini sordum sadece güldü. Hepsi bu işte."

"Sizce kavganın nedeni ne olabilir?"

Simon Rue'ya baktı. Ona ne söyleyeceğini düşünürken kafasında dönen çarkları Rue neredeyse görebiliyordu.

Alçak bir sesle "Aslında beni ilgilendirmez ama Hannah, Lily'nin Tom'un bir ilişkisi olabileceğinden şüphelendiğini söylemişti," dedi.

"Arwen Harper'la mı?"

"Hannah'nın söylediğine göre, Lily böyle düşünüyormuş."

Rue başını yana eğdi. "Tom Bradley sizin iyi arkadaşınız. Öyle değil mi?"

"Evet."

Rue dudaklarını büzdü. "Peki siz ne düşünüyorsunuz? Arkadaşınızın Red Lion'daki garson kadın Arwen Harper'la bir ilişkisi var mıydı?"

"Bunu ona sormanız gerekir."

Rue yavaşça başını salladı. "Arwen Harper'a sizin evin tam karşısındaki yeri ayarlayan Tom Bradley'di, değil mi?"

"Bakın, eğer bana soracağınız özel bir şey yoksa," sandalyesini geriye itip ayağa kalktı "dersime gitmem gerekiyor." Kâğıtlarını topladı ve çantasına yerleştirmeye başladı.

"Ondan hoşlanıyor muydunuz?"

"Ne?"

"Arwen Harper'dan hoşlanıyor muydunuz?"

Kıpırdamadı. “O... evet, hepimiz ondan hoşlanırdık. Eğlenceliydi. Onunla zaman geçirmek kolaydı. Biz yaşlı adamlara âdeta yeni bir yaşam sunmuştu. Bu haber beni gerçekten çok üzdü.” Çantasını aldı. Sonra, sanki daha fazla duygu göstermesi gerektiğini fark etmiş gibi, “Bu sabah haberleri duyduğumda tam anlamıyla şok oldum. Ben... Ne olduğuyla ilgili bir şey biliyor musunuz? Hannah bunun bir kaza olmayabileceğini söylüyor.”

“Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz.”

“Peki, bana başka sorunuz yoksa” Cody masasının arkasından çıkıp odasının kapısını açtı “öğrencilerimin yanına gitmeliyim.” Elini kapı koluna dayayarak bekledi.

Rue defterini ve kalemmini çapraz saplı çantasına yerleştirdi, ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Patikada yürüyen genç kız öğrencilere baktı; rüzgâr kızların saçları ve etekleriyle oynasıyordu. Cody, hepsini mutlu eden komşusu ve samimi garsonun ölümünden dolayı çok sarsılmış görünmüyordu. Rue odadan çıkınca Cody kapıyı ikisinin arkasından kapatıp kilitledi.

“İyi günler, dedektif,” dedi.

Rue hafifçe başını salladı ve koridordan aşağıya, bina çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Simon arkasından “O orman evsizlerle dolu,” diye seslendi.

Rue durdu, döndü.

Simon ona doğru geldi. İki kız öğrenci yanlarından geçerken sesini alçaltarak “Ama muhtemelen bunu siz de biliyorsunuzdur,” dedi. “Yerel haberlerde çok yer aldı. Belediye başkanlığına adaylığını koymayı planlayan belediye meclis üyelerimizden biri, ormanı evsiz serserilerden temizlemeyi kampanyasının bir parçası haline getirdi. Virginia Wingate. Onunla konuşmalısınız. Ya da o serserilerle. Belki içlerinden

biri bir şey görmüş ya da yapmıştır. Kızım bana geçen gün Phoebe Bradley ile bir adam gördüklerini söyledi. Kendini teşhir ediyormuş.”

Rue gözlerini Simon’dan ayırmadan “Bunun için şikâyetle bulundunuz mu?” diye sordu.

“Polise gitmedim. Ama Virginia’yla konuştum.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Geçen çarşamba.”

“Peki neden kızınıza kendini teşhir eden bir adamla ilgili resmi bir şikâyetle bulunmadınız?

Simon bir an duraksadı, sonra yüzü hızla sertleşti. “*Whac a Mole*” oynama meraklısı değilim, dedektif. Bu daha büyük, sistemselsel bir sorunun parçası. Bu ormanın temizlenmesi gerekiyor.”

* *Whac—a mole*, deliklerden çıkan nesneleri bir çekiç yardımıyla vurarak puan kazanmaya dayalı oyun. —ç.n.

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue ve Toshi Oak Çıkmazı'na geri döndü ve Cody'lerin evinin önüne park etti. Hannah Cody'nin çocuklarını okuldan alıp dönmesini bekliyorlardı. Joe Harper evdeydi. Kapıyı çaldıklarında Hannah'nın nerede olduğunu onlara Joe söylemişti.

Gümüş rengine bir Mercedes Cody'lerin evinin önüne yanaştı. İçinde dört çocuk vardı.

“Bingo,” dedi Toshi kapının koluna uzandı. “Bradley’lerin çocuklarını da okuldan almış.”

“Muhtemelen evlerinin önünde kamp kuran medyadan kaçmak için.” Rue kapıyı açarken. “Ebeveynler işleri berbat ettiğinde arada kalanlar hep zavallı çocuklar oluyor.”

Hannah sürücü koltuğundan inerken Rue ve Toshi Mercedes’e doğru yaklaştı.

“Sinirli görünüyor,” diye mırıldandı Toshi.

Onun yanına geldiklerinde Hannah “Ne oldu, dedektifler?” diye sordu.

Ağır bir sırt çantası taşıyan küçük bir çocuk arabanın arka kapısından indi. Arkasından koyu pembe saçlı bir kız çıktı.

Rue bu sabah erken saatlerde evlerinde gördüğü Bradley’lerin kızı Phoebe’yi tanımıştı.

İri gözlü küçük oğlan Rue'ya bakıp "Sen o cinayet dedektifisin!" dedi.

"Kimse bunun cinayet olduğunu söylemedi, Matthew," diye tersledi Phoebe. Ağlamıştı; gözleri şişmiş, pudralı yüzünden maskara akıyordu. Simsiyah giyinmiş, tırnakları siyaha boyanmıştı. Tişörtünde bir insan kafatası vardı. Boynundaki zincirde gümüş bir ankh* asılıydı.

Rue'nun aklına gelen ilk kelime *gotik* oldu.

"Öyle," diye ısrar etti, Matthew. "O, televizyonda Koşucu Katili hakkında konuşan polis memuru. Okuldaki çocukların söylediği de buydu; o *kesinlikle* cinayet dedektifi."

Mercedes'ten başka bir kız ve oğlan daha çıktı. Cody'lerin çocukları.

"Seni küçük aptal," diye tersledi Phoebe. "Joe'yu hiç düşünmüyor musun? Hakkında konuştuğun kişi onun annesi, pislik." Gözleri yaşlarla doldu. Sırt çantasını omzuna atıp Cody'lerin evinin ön kapısına doğru yürüdü. Joe pencerede durmuş, onları izliyor ve Phoebe'yi bekliyordu.

Rue, Matthew'a nazıkçe gülümsedi. "Tam bir abla gibi konuşuyor."

Matthew yüzünü buruşturdu ama bakışları Toshi ve Rue arasında gidip gelirken gözleri parlıyordu.

"Cesedi babam buldu. Sizi bu sabah üst kattaki odamdan gördüm. Benim odam Bay Cody'nin odası gibi." Matthew, Rue'nun daha önce ayakta duran bir siluetin gölgesini gördüğü, Cody'lerin evinin en üst katındaki çatı penceresini işaret etti. "Bay Cody tüm çatı katını ofisi olarak kullanıyor ve burası 360 derece görüş açısına sahip bir kontrol kulesi gibi. O da benim gibi olup biten her şeyi her yönden görebiliyor. Bana gözlemlediğim şeylerin iyi fotoğraflarını nasıl çekeceğimi öğretiyor."

* Ankh, "T" harfi üzerine oturtulmuş küçük bir dereden ibaret yaygın bir Antik Mısır sembolü. —ç.n.

Hannah “Matthew, Fiona, Jacob, siz içeri girin. Ben dektiflerle dışarıda konuşacağım,” diye seslendi çocuklara.

“Peki bu sabah erken saatlerde ‘kontrol kulenden’ bir şey gördün mü Matthew?” Rue biraz risk alarak sormuştu bu soruyu.

“Kesinlikle gördüm! Fotoğraflarını bile çektim! Bir gün şu polis fotoğrafçılarından biri ya da yabancı bir foto muhabiri olacağım. Babamı erkenden koşuya çıkarken gördüm. Fırtına vardı. Hava hâlâ karanlıktı ve elinde bir el feneri vardı. Ceketini ve feneri olmadan geri döndüğünde doğruca kulübeye gitti ve orada ”

“Matthew!” Hannah çocuğun kolundan tutup onu Rue’dan uzaklaştırdı. “Annen kimseyle konuşmaman gerektiğini söyledi. Avukatın olmadan olmaz, Matthew. İçeri gir.”

“Neden?”

“Çünkü,” dedi Hannah. “Sadece içeri gir, Lütfen.” Çaresiz görünüyordu. “Fiona, Matthew ve Jacob’ı içeri götür.”

“Kızınıza bir soru sormak istiyoruz,” dedi Rue. “Sizin için de uygunsa, Bayan Cody?”

Hannah’nın gözlerindeki endişe daha da belirginleşti. “Ne tür bir soru?”

“Kocanız Phoebe ve Fiona’nın ormanda bir yabancıyla karşılaştığından bahsetti,” dedi Rue.

Hannah paniklemiş görünüyordu.

“Fiona?” dedi Toshi. “Bize ne olduğunu anlatabilir misin?”

Fiona annesine baktı.

“Jacob, Matthew, içeri. Hadi.” diye seslendi Hannah.

İki çocuk yavaş adımlarla isteksizce uzaklaştı, Fiona onların gitmesini bekledi.

“Önemli bir şey değildi,” dedi kız alçak sesle. “Geçen çarşamba Phoebe ve ben ormana gittik; açıklıkta dolanıp duran bir adam vardı, hepsi bu.” Yere baktı, yüzü kızarıyordu. “O... çalıların arasından bizi izliyordu.”

Hannah'nın nefesi kesildi. "Ne? Fi, bunu bana söylemedin hiç!"

Fiona'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Çünkü şimdi olduğu gibi aşırı tepki vereceğini biliyordum. Ayrıca Phoebe de söylememi istedi."

"Bu önemli, Fi. Bu adam tehlikeli olabilir." Hannah çaresizce önce Rue'ya sonra Toshi'ye baktı. "Yemin ederim, bunu bilseydim gelip şikâyetle bulunurduk."

"Kocanız bu olaydan haberdardı," dedi Rue, kadını dikkatle izlerken.

"Ben... babama söyledim," dedi Fi.

Hannah afallamış görünüyordu. Bir an için nutku tutuldu. "Bu... bu adamın... sabahki olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Toshi not defterini çıkardı. "Bu kişiyi tarif edebilir misin, Fiona?"

Fiona omzuna astığı sırt çantasının askısıyla oynuyordu. "Onu pek net görmedik. Üzerinde koyu renk bir kapüşon ve siyah pantolon vardı. Biz bağırınca çalılıklara doğru kaçtı."

"Sen ve Phoebe ormandaki açık alanda ne yapıyordunuz, Fiona?" diye sordu Toshi.

Kız yutkundu. "Hiçbir şey. Sadece oradaydık."

"Fiona," dedi Rue yumuşak bir sesle. "Anne babanın hoşuna gitmeyecek bir şey yaptıysanız sorun değil. Çünkü bu çok daha önemli ve eminim kızmayacaklardır, değil mi, Bayan Cody?"

"Elbette. Elbette sorun değil," dedi Hannah aceleyle. "Anlat onlara, Fiona. Her ne yaptıysanız."

"Phoebe'nin bir paket sigarası vardı. Biraz da çilek aromalı votka. Biz de... bilirsiniz işte, çocukların sigara içmek ve öpüşmek falan için gittikleri açık alanda takılacaktık."

“Tanrım, Fi,” diye fısıldadı Hannah. “Neden bunu bana söylemedin?”

“Votka ve sigara yüzünden.”

“Ama babana söyledin.”

Fiona yutkundu. “O halledeceğini söyledi. Meclis üyesi Wingate’le konuşacaktı; o da ormanı temizletecekmiş. Bir daha oraya gitmememi söyledi. Ormanın artık kötü bir yer haline geldiğini söylüyor.”

Rue ve Toshi bakıştı.

Rue, “Sence bu adam kaç yaşlarındaydı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Yaşlı gibi değildi. Hızlı hareket ediyordu. Zayıftı.”

“Saç ve ten rengi?” diye sordu Toshi.

“Sanırım beyaz bir adamdı. Saçını görmedim.”

“Başka çocuklar da onu gördüğünü söyledi mi?”

Fiona başını iki yana salladı.

Rue ve Toshi, Fiona’ya teşekkür etti ve Hannah onlara mangal partisine katılan konukların listesini verdi. Rue ve Toshi araçlarına geri döndüklerinde Hannah, Fiona ile içeri girmişti bile. Phoebe ve Joe’nun oturma odasının penceresinden araçlarını izlediklerini gördüler.

Toshi sessizce, “Buradaki herkeste bir tuhaflık var,” dedi.

“Hem de nasıl. Matthew’un fotoğraflarını görmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Arama emri olmadan bu mümkün değil,” dedi Toshi.

Rue kontağa uzanırken telefonu çaldı. Arayanın Fareed olduğunu gördü ve aramayı hoparlöre bağladı.

“Selam, doktor,” dedi. “Bize zaman ayırabilecek misin?”

“Yarın sabah sekiz,” dedi Fareed. “Bazı şeyleri değiştirirsem senin koşucuyu erkenden listeme alabilirim.”

“Teşekkürler. Sana borcum olsun.”

“Tutulmayan sözler...”

Rue telefonu kapatıp motoru çalıştırdı. Toshi arabanın ön camından çıkmaz sokağın sonundaki, uzun ve sık ağaçların arasına doğru uzanan patikaya baktı.

Rue, “Ormandaki açık alanın nerede olduğunu, çocukların nereye gittiğini biliyorum,” dedi. “Yarın gün ağarmadan önce oraya bir ekip gönderelim; patikanın kuzeyini tarayıp orada uyuyan herkesi sorgulayalım.”



KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Çavuş Wozniak'ın destek çağrısına yanıt veren üç memur daha vardı: Polis Memurları Harry Woollcott, Leon Conti ve Dal Manik. Conti, SWAT eğitiminin RCMP'deki karşılığı olan özel ERT, yani acil müdahale eğitimi almıştı; küçük grubu savaş düzenine göre yerleştirdi. Uyum içinde birlikte merdivenlerden çıktılar ve kilitli ön kapıyı bir koçbaşıyla kırdılar.

Memurlar, silahlarını çekmişlerdi; kalpleri hızla çarparak içeri girdiler.

Duvarlarda kan izleri vardı ve alt kattan bir inleme sesi geldi.

Conti sessizce Woollcott ve Manik'e giriş katında kalmalarını işaret etti. O ve Wozniak dikkatle merdivenlerden bodrum katına indi.

Bir oyun odasına girdiler.

Sırtı merdivenlere dönük bir kanepede vardı. Arkasında, merdivenlerin dibine yakın bir yerde, yaklaşık 1.80 boyunda bir erkek yatıyordu. Cesedin yakınında halının üzerinde kanla kaplı bir tornavida duruyordu. Koyu renk saçlı, soluk tenliydi. Açık alınlıydı. Kalın bıyığı vardı. Üzerinde sadece bir boxer olan yapılı bir adamdı. Gövdesi yaprak şeklinde yaralarla delik deşikti. Sağ göz çukuru kan gölüne dönmüş koca bir boşluktu. Kolları yukarı kalkık, yumrukları sıkılıydı, sanki dövüşmeye hazırlanıyordu. Ama bedeni ölüm katılığıyla sertleşmişti

Yine bir inleme sesi duyuldu. Her iki polis memuru da dönüp baktı. Küçük bir terrier, Wozniak'ın olay yerine ilk geldiğinde pencereden gördüğü yerde yatan kadının cesedinin yanında inliyordu. Köpek bir kez havladı, sonra yeniden inledi.

Wozniak yutkunmaya çalıştı. Gözleri yanmaya başlamıştı.

Belden aşağısı çıplak olan kadının bedeni de aynı şekilde delik deşik edilmişti.

Wozniak o anda botlarının altındaki halının kana bulanmış olduğunu fark etti. Hareket ettikçe halı vıcık vıcık ses çıkarıyordu. Bodrum pencerelerinden biri açıktı.

Duvarda büyük, çerçeve içinde bir aile fotoğrafı asılıydı. Ölü adam ve kadın fotoğraftaydı. İki de çocuk vardı; yaklaşık on iki yaşında bir kız ve sekiz ya da dokuz

yaşlarında bir erkek çocuk. Wozniak'ın çocuklarıyla aynı yaşlarda. Wozniak'ın gözleri merdiven boşluğunun duvarlarına sıçrayan kan izlerine kaydı.

"Çocuklar," diye fısıldadı. "O iki çocuk hangi cehennemde?"

RUE

AN İTİBARI İLE

Rue dizüstü bilgisayarında bir tuşa bastı ve Joe Harper'dan aldıkları Arwen Harper'ın görüntüsü konferans odasında arkasındaki ekranda belirdi.

Masanın etrafında toplanan grup sessizliğe gömüldü.

Bu davanın baş müfettişi olan Rue, hepsi de eğitimli dedektiflerden oluşan altı kişilik çekirdek bir ekibe liderlik ediyordu: Üç onbaşı ve üç polis memuru. İçlerinden biri, Memur Henry Hague, dava dosyalarını, istihbarat belgelerini, arama izinlerini ve diğer resmi talepleri derlemekle görevliydi. Toshi ona “Evrak Ceberutu” diyordu çünkü Hague evrakları sürekli olarak memurlara geri gönderip daha tutarlı bir hale getirmeleri için yeniden yazdırıyordu.

Rue'nun amiri Çavuş Luke Holder da bu bilgilendirme toplantısına katılmıştı. RCMP'nin adli kimlik tespit birimi ve RCMP suç laboratuvarları Rue'nun emrindeydi; olay yerine ilk müdahaleyi yapanlar SCPD polisleri olduğundan ve ceset onların yetki alanında bulunduğu için onlardan da gerektiği yerde yararlanabiliyordu.

“Elimizde muhtemel bir kimlik var.” Rue ekrandaki fotoğrafı işaret ederek devam etti. “Arwen Harper, kadın, kırk bir yaşında. Bekâr bir anne. Story Cove'daki Oak Çıkmazı'nda

ikâmet ediyor. Harper bir sanatçı ve evindeki atölyesinde çalışıyordu. Ayrıca Red Lion Pub'da garsonluk yapıyordu. On altı yaşındaki oğlu Joe Harper kayıp ihbarında bulundu. Sistemde sabıka kaydı görünmüyor. Daha önce CBC için sözleşmeli olarak çalışıyormuş; araştırmacı gazetecilik yapıyormuş.”

Rue ekibine Dr. Tom Bradley'den gelen 911 çağrısından bu yana yaşananların üzerinden geçti. Ardından, Bradley'nin anlattıklarıyla ilgili endişelerini özetledi.

Holder kollarını kavuşturup sandalyesinde geriye yaslandı. “Bu dava bizde mi kalıyor? Goose Parkuru ve Elk Gölü saldırılarıyla bağlantılı olduğuna dair elimizde bir şey var mı? Yoksa başka bir cinayet birimine mi devrediyoruz?”

Rue gerildi. Koşucu Katili bağlantısı olsun ya da olmasın, bu davayı istiyordu. Nedenini kendisine bile açıklayamıyordu ama bu soruşturmanın takibini kendisi yapmalıydı.

“İçgüdülerim bu işin peşini bırakmamamızı söylüyor,” dedi. “Arwen Harper'ın ölümü ile Koşucu Katilinin son saldırısı arasındaki zaman aralığı, kimliği belirsiz zanlımızın yaşadığı soğuma süreci ile takip eden yeniden saldırma ve öldürme arzusuyla tutarlılık gösteriyor olabilir. Hava koşulları da örtüşüyor; yoğun yağmur, alçak bulutlar. Olay yeri de tutarlı; sık ağaçlık bir alan, her yerden uzak. Kurban profili de uyuyor; beyaz kadın koşucu, yalnız, fiziksel görünüm ve yaş bakımından benzer. Kafasına aldığı künt cisim darbesi de örtüşüyor.”

Toshi, “Düşme sonucu olmuş olabilir,” dedi.

“Otopsi bize net bilgi verecektir ama evet, olabilir.”

“Cinsel saldırıya dair açık bir işaret yok, öyle mi?” diye sordu Luke.

Rue, “Saldırganı bir şey durdurmuş olabilir,” diye karşılık verdi. “Koşucu sık çalılıkların arasına saklanarak onu atlatmış

olabilir. Görünüşe göre uçurumun kenarında mücadele etmiş. Saldırgan her zamanki yöntemini uygulayamadan uçurumdan düşmüş olabilir. Ve bir de bu...” Dizüstü bilgisayarında başka bir tuşa tıkladı.

Başının üzerinde kırmızı bir ceketle yatan maktulün görüntüsü ekranı doldurdu. Görüntüyü işaret ederek devam etti. “Başına aldığı darbelerin vahşetinin yüzün örtülerek gizlenmesi; bu ayrıntı KK saldırılarıyla örtüşüyor ve çok önemli çünkü yüzlerin örtülmesi diğer üç cinayete dair elimizde tuttuğumuz gizli delil. Bu ayrıntı bu oda dışında kimseye açıklanmadı.”

Bir an duraksadı. “KK’nin kurbanından bir hatıra aldığı bilgisi de öyle. Bir tutam saç, ayrıca her birinden bir takı.”

Luke, “Bradley de bunu kendisinin yaptığını söylüyor, yani yüzünü örtmeyi, öyle mi?” diye sordu.

“Doğru,” dedi Rue. “Ayrıca anlaşılan Bradley bir maraton koşucusu. Arkadaşı Simon Cody’nin işyerindeki odasında ikisinin Boston Maratonu’nda madalya alırken çekilmiş bir fotoğrafları var. Goose ve Elk Gölü parkurlarını biliyor olabilir. Uzun mesafe koşucuları için oldukça rağbet gören parkurlardır.”

Toshi, “Şunu netleştirmemiz gerekecek: Bradley bu patikaları sık sık kullanıyor muydu?” dedi.

“Bradley’nin DNA’sını daha hızlı sonuç alabileceğimiz özel bir laboratuvara gönderdim,” dedi Rue. “Ayrıca onlara KK davasından sperm örneği de yolladım ve eğer Bradley’nin DNA’sıyla eşleşirse, Koşucu Katili’ni bulmuş olacağız. Elbette özel laboratuvarın federal veri tabanına erişimi yok çünkü polisin erişim yetkisi onlarda yok. Ama alacağımız hızlı ve erken sonuçlar onu ya tamamen elememizi ya da şüpheliler listemize dahil etmemizi sağlayacak; biz de buradan yola çıkarak bir dava oluşturabiliriz.”

Odada hissedilir bir heyecan yükseldi. Bazen tek gereken budur; yıllar sonra bile olsa şansın yüzüne gülmesi. Katil bir hata yapar, aptalca bir şey yapar, örneğin eve çok yakın bir yerden saldırır. Ya da bir kurban karşı koyar ve işler ters gider. Tom Bradley bir hata yapmış olabilirdi.

“Peki ya şu Simon Cody denen adam?” diye sordu Luke.

Rue, “O hâlâ radarımızda,” diye karşılık verdi. “Arwen Harper her iki adamla da samimiydi. Red Lion ’daki diğer erkeklerle de. En son Simon Cody’nin evindeki mangal partisinde görülmüş. Orada, havuz evinde Tom ve Lily Bradley ile tartıştığı söyleniyor. Anlaşılan kavganın tamamına ya da bir kısmına tanık olan tek kişi Simon Cody. Joe Harper annesini en son Cody’lerin mangal partisinde gördüğünü söyledi. Ancak Bradley avukat tuttu ve artık bizimle iş birliği yapmıyor. Karısı da öyle. Mangala gelenlerin bir listesini aldık ve daha fazla tanık bulmak için kapı kapı dolaşmaya başladık. Belki birileri, köpek gezdiren ya da koşan, Arwen Harper’ın o gece koşuya çıktığını görmüştür. Ya da Bradley’i dışarı çıkarken görmüşlerdir. Story Cove meclis üyesi Virginia Wingate’in tanık ifadesi var. Lily Bradley ile terapide olan kızını bekliyormuş. Park yolunun kapısının dışında arabasındaymış. Wingate, Bradley’nin arka kapıdan girerken üzerinde koyu renkli, muhtemelen kan lekesi olan beyaz bir tişört giydiğini görmüş. Tişörtün arkasında siyah büyük yuvarlak bir logo olduğunu iddia ediyor. Bunun bir Ocean Motion logosu olabileceğini düşünüyor. Bradley’nin elinde bir fener gördüğünü hatırlamıyor. Başında bir şey yokmuş. Saçları ıslakmış. Ama Bradley 911’i aradıktan sonra evinin önünde benimle buluştuğunda üzerinde mavi bir tişört ve turuncu bir ceket vardı; ikisini de delil olarak aldık.”

“O halde üzerindekiyi değiştirdi,” dedi, bol bol not alan Memur Georgia Backmann. Ekipteki yeni dedektiflerden biriydi.

Rue başını salladı. “Doğru. Eğer arama emri çıkartmak için makul bir gerekçe bulabilirsek, Ocean Motion tişörtünü istiyorum.” Su şişesini uzanıp aldı, büyük bir yudum aldı. Kapağı kapatırken Rue, “Ve Matthew Bradley’nin babasının koşudan dönerken çektiğini söylediği fotoğrafları istiyorum,” diye ekledi.

Toshi söze girdi. “Ormanda serseriler olduğuna dair ihbarları değerlendirmek için parkurun kuzeyinde bir tarama başlatıyoruz. Belki birileri bir şey görmüştür. Ayrıca Bradley’nin kayıp el fenerini de arıyoruz.”

“Uçurumda bulunan üçüncü bot izlerini bir serseri ya da her şeye burnunu sokmaya bayılan biri bırakmış olabilir,” dedi Luke.

Rue, “Bu arada Tom Bradley bizim için kilit kişi olmaya devam ediyor ama dediğim gibi, avukat tuttu ve hiçbir soruya cevap vermiyor,” dedi. Duraksadı. “Avukatı Dianne Klister.”

“O gıcık Klister mı?” dedi dedektiflerden biri, hafifçe ıslık çalarak. “Dalga geçiyorsunuz.”

Backmann, “Eğer o kurdu tuttuysa,” dedi, “bahse girerim suçlu o. Masum insanlar onun gibi bir avukat tutmaz.”

İçlerinden biri güldü.

Rue, “Tamam, otopsi yarın sabah tam sekizde,” dedi. “Toshi ve ben gözlem yapıyoruz. Maktulün kimliği resmi olarak doğrulandıktan sonra, Toshi bir ekiple Harper’ın evinde arama yapacak, öncelikli hedefimiz elektronik cihazları bulmak olacak. Cesedin üzerinde telefon yoktu ve oğlu her zaman telefonuyla koştuğunu söylüyor. Ben de çalıştığı yere, Main’deki Red Lion’a gideceğim.”

Rue ekibin geri kalanına Tom Bradley ve Simon Cody’nin geçmişlerini araştırmak ve Cody’lerin mangal davetlilerinin hepsiyle temasa geçip onlarla görüşmek gibi görevler verdi.

Rue, “Arwen Harper’ın başına gelen rasgele fırsattan istifade bir saldırı mıydı yoksa Arwen özellikle mi hedef alınmıştı? Bunu anlamak için kurbanın kim olduğunu bilmek önemli,” dedi. “O halde Arwen Harper’ın kim olduğunu bulalım. Kasabaya neden geldiğini, kimlerle yakın olduğunu öğrenelim. Ve ölmeden önceki dakikalarda, saatlerde, günlerde ve haftalarda ne yaptığını.”

Duraksadı ve bakışlarını sırayla herkesin üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ, şimdi gidip biraz uyuyalım ve yarın güne dinç başlayalım.”

DALGA ETKİSİ

AN İTİBARIYLA

Arwen'in ölümü, Story Cove'un durgun sularına atılmış bir kaya gibiydi. Dalgalar devasa, iç içe geçmiş halkalar halinde çoğalarak mahalledeki her eve, her hayata ulaşıyor, dokunulmamış hiçbir şey bırakmıyordu.

Oturma odalarındaki koltukta Tom'un yanında oturup haberleri izleyen Lily'nin aklından bunlar geçiyordu. Televizyon ekranındaki muhabir, şehir merkezindeki karakolun önünde elinde bir mikrofonla duruyordu.

Dianne, Lily ve Tom'un Dianne'in arabasıyla Bradley'lerin evine gelişlerinin görüntüsü ekranda belirdi. Lily, gözlerini dikmiş patlıcan moru rengindeki güzel evine ve saçakları için seçtiği yeşil süslemelere artan bir dehşetle bakıyordu. Kamera kısa bir süreliğine terapi tabelasına odaklandı.

MEŞE AĞACI TERAPİ MERKEZİ, DOÇ. DR. L. BRADLEY

Midesi bulandı. Tom'a dönüp baktı. Kocasının yüzünde gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Tom bakışlarını Lily'den kaçırıp kanalı değiştirdi.

“Cinayet soruşturmasını yürüten dedektifler, bugün koşucu bir kadının cesedi hakkında pek bir şey söylemiyor ”

Tom yine kanalı değiştirdi.

Dianne'in arabasının garaj yoluna girişi ekranda görüldü. Bir muhabirin sesi kargaşanın arasından yükseldi.

“Bayan Klister? Bayan Klister, Profesör Bradley’i mi savunuyorsunuz? Kendisine yönelik bir suçlama ”

Tom’un telefonu çaldı. Lily yerinden sıçradı.

Tom televizyonun sesini kısıtı, cebinden telefonu çıkardı, arayan numaraya baktı. Alçak sesle küfredip telefonu açtı.

Tom dinledi, Lily kocasının yüzündeki ifade değişince gerildi.

Tom telefona “Ama ben hiçbir şey yapmadım. Sadece onu buldum ” Tekrar dinledi, başını salladı. Telefonu kapattı. Boş boş önüne baktı.

“Tom?”

Tom boğazını temizledi. “Arayan dekandı. Yönetim kurulu acil bir toplantı yapmış. Bu iş çözülene kadar hemen izne ayrılmamın en iyisi olacağına karar vermişler. Belki sonbaharda her şeyin normale dönebileceğini söyledi.”

“*Belki mi?*”

Tom bir şey söylemedi.

“Bunu yapamazlar. Yapabilirler mi? Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur sözüne ne oldu?”

“Geçici olarak ayrılmanın benim tercihim olduğunu açıkça belirtmemin işleri kolaylaştıracığını söyledi. Maaş almaya devam edeceğim. Okulun itibarı için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorlar.” Tom bir an sustu, gözleri yaşardı. “Birisi yarın kişisel eşyalarımı toplayıp teslim edecek.”

Lily kocasına baktı. Dalgalanmalar daha yeni başlıyordu. Kendi hastalarının aramaya başlaması ne kadar sürecekti acaba?

Tam o sırada ofisindeki telefonun çalmaya başladığını duydu.

“Tom,” dedi alçak sesle. “Sanırım çocukların gidip sizin kilerde kalmasına izin vermeliyiz. Sadece bu durum geçene kadar.”

Tom'un bakışları Lily'ninkilere kilitlendi.

İkisi de "bunun" hiçbir şekilde geçip gitmeyeceğini biliyordu. Henüz değil.



Matthew üst kattaki sahanlıkta karanlıkta sessizce oturuyor, alt kattan gelen televizyon sesini ve anne babasının konuşmalarını dinliyordu. Dışarıda kamp kuran gazeteciler yüzünden evin ışıklarının çoğu kapalıydı. Anne babası basının tüm ailenin çoktan uyuduğunu falan düşünmesini istiyordu. Matthew başta biraz heyecanlı hissetmişti. Ama şimdi sadece yorgun hissediyordu. Korkuyordu da. Doğru düzgün bir akşam yemeği bile yememişti. Sadece ısıtılmış pizza dilimleri. Annesi ve babası onun ve Phoebe'nin önünde konuşmuyordu; Phoebe de onunla konuşmuyordu.

Az önce Phoebe'nin odasına göz atmıştı. Cody'lerin evinden döndüklerinden beri neredeyse bütün günü ağlayarak geçirmişti. Şimdi de iPhone'uyla meşguldü. Kapısını çaldığında, ona defolup gitmesini söylemişti.

Matthew göz yaşlarının gözlerini yaktığını hissetmeye başladı.

Polisin bu sabah babasını neden karakola götürdüğünü bilmiyordu. Televizyondaki insanların neden babasının Joe'nun annesine zarar vermiş gibi davrandığını da anlamıyordu.

Babasının koşudan döndüğünde neden üzerinde kan lekesi olduğunu, o kanlı tişörtü neden kulübeye bıraktığını bilmiyordu. Ya da televizyondaki insanların neden diğer koşucu cinayetlerinden söz ettiğini.

Az önce kulübede babasının tişörtünü aramaya gittiğinde orada hiçbir şey bulamamıştı.

Şimdi ise anne ve babasının, cinayet dedektifine fotoğraf çektiğini söylediğini öğrenmesinden korkuyordu.

Matthew ağlamaya başladı.



Sokağın aşağısında, Cody'lerin evinde Joe, Simon'la aynı haberleri izliyordu. Hannah mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Cody'lerin çocukları ise üst kattaki odalarında ev ödevlerini yapıyordu.

Haber sunucusu muhabire “Peki polis yetkilileri, Koşucu Katili vakaları ile olası bir bağlantı hakkında ne diyor?” diye sordu.

Sahadaki muhabir “Şu an için neredeyse hiçbir şey,” diye yanıtladı. “Ancak kadının ölümü kesinlikle şüpheli olarak değerlendiriliyor ve bu davadaki cinayet masası dedektifi, KK davalarındaki baş dedektifin ta kendisi.”

Simon sessizce izlemeye devam etti. Üzerinden dalga dalga gerginlik veren bir enerji yayılıyordu. Hannah nazik davranmaya çalışıyordu ve çok tatlıydı ama Joe kendini boşlukta hissediyordu. Uyuşmuştu. Sanki bacakları, kolları, el ve ayak parmakları ona ait değil gibiydi. Düşünemiyordu bile.

Joe'yu biraz olsun rahatlatan tek şey Phoebe'yle mesajlaşabilmektir. Ancak bu dijital söylem bile artık gerginleşmeye başlamıştı. Phoebe babası hakkında giderek daha fazla endişeleniyor ve onu savunmaya geçiyordu. Joe da duvarlarının yükseldiğini hissediyordu. Sözüünü ettikleri kişi annesiydi.

Phoebe'den bir mesaj daha geldi; ekran aydınlanırken Joe'nun telefonu titredi. Mesajı okudu.

Babamın beni delirttiğini ve bazen onu öldürmek istediğimi söylediğimi biliyorum ama o asla kimseye zarar vermez. Hayatım üzerine yemin ederim. Televizyonda ve Twitter’da böyle şeyleri nasıl söyleyebiliyorlar anlamıyorum.

Joe artık yapamıyordu, ona daha fazla yanıt vermeyecekti. Fırlayarak ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi.

“Joe ” Hannah peşinden koştu. Elini Joe’nun koluna koydu. “Çok özür dilerim. Haberleri açmamalıydık. Gel biraz tatlı ye. Ben ”

“Aç değilim. Teşekkürler.”

Üst kata, Hannah’nın kendisi için hazırladığı misafir odasına gitti. Yatağa kendini bıraktı ve pencereye baktı. Dışarısı karanlıktı. Yıldızlar, evlerinin arkasında beliren ağaçların tepelerinde gökyüzüne serpilmiş gibiydi. Gözleri doldu, nefes alamıyordu.

Bundan sonra ona ne olacağını merak ediyordu. O kadın dedektif daha önce arayıp otopsinin yarın sabah sekizde yapılacağını söylemişti.

Arkasına yaslandı ve annesinin dizüstü bilgisayarında okudukları aklına geldi.

Çavuş Wozniak ve Memur Conti önce aile fotoğrafına, sonra da birbirlerine baktılar. İkisi de en kötüsünden korkuyordu. İnleyen köpekle daha sonra ilgilenebilirlerdi ama iki çocuk üst katta olabilirdi. Belki ölmüşlerdi. Ya da hayatta ama tehlikedeydiler.

Hızla giriş katına geri döndüler. Polis memurları Woolcott ve Manik hâlâ yüzleri bembeyaz halde, ellerinde

silahlarıyla bekliyorlardı. Conti sessizce Woollcott ve Manik'e yerlerinde kalmalarını işaret etti. Wozniak ve Conti silahlarını hazırda tutarak merdivenlerden çıktılar.

Üst katın sahanlığındaki halı da kana bulanmıştı. Kanlı ayak izleri beyaz fayanslı bir banyoya doğru gidiyordu.

Memurlar banyoya göz attılar. Fayansların üzerinde, kanlı bir su birikintisi içinde bir mutfak bıçağı duruyordu.

Banyonun karşısında bir kızın yatak odası vardı. Oda açık pembe tonlarla dekore edilmişti; yatakta oyuncak ayılar ve fırfırlı bir yastık vardı. Belirgin bir şiddet belirtisi yok gibiydi. Yine de Wozniak, odada bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. Bir şeyler sezmişti. Ama Conti ona kendisiyle yan odaya geçmesini işaret etti.

Memurlar ihtiyatlı bir şekilde ilerleyerek Star Wars posterleriyle kaplı bir çocuk odasına girdiler. Wozniak'ın çocuğun yatağında gördüğü manzara zihninden asla silinmeyecekti. Odada korkunç bir katliam yaşanmıştı. Küçük bir çocuk, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla sırt üstü yatıyordu. Görmeyen gözleri, yıldızlardan oluşan galaksi desenli fosforlu çıkartmalarla süslenmiş tavana bakıyordu. Boğazı kesilmiş ve bıçaklanmıştı. Yatağının yanında oyuncak bir ışın kılıcı duruyordu.

Wozniak'ın aklından geçen ilk düşünce, *Tanrım, bu kötülüğe küçücük kılıcıyla savaşmaya çalışmış oldu*. İkinci düşüncesi ise *Lütfen yaşıyor olsun oldu*. Ama gerçek gözlerinin önündeydi. Çocuk ölmüştü ve saldırı çok vahşice yapılmıştı. Duvarlara, tavana, yatağa, halıya, pencereye, her yere kan sıçramıştı. Bu küçük çocuk, kendi odasında, kendi evinde, kendi yatağında öldürülmüştü. Annesi ve babası evdeyken ve onu korumaları gerekirken. Ülkenin güvenli sayılan, orta sınıfa ait, iyi ve huzurlu bir muhitinde yaşanmıştı tüm bunlar. Bir ses Wozniak'ı hızla döndürdü. Yüzünü odanın köşesine çevirdi, kalbi hızla çarpıyordu. Bir hamster kafesin içinde kıpırdanıyor ve ona bakıyordu.

İki adam yatak odasından çıktı. Conti, Wozniak'ın önüne geçti.

Ana yatak odasına girdiler. Wozniak nefes alamıyordu. İki kişilik yatakta kıpırdamadan yatan küçük bir çocuk daha vardı. Pijama altı giyiyordu. Yüzü bir yastıkla kapatılmıştı.

Wozniak tabancasını kılıfına soktu ve yastığı kaldırdı.

Bu çocuk da yedi ya da sekiz yaşlarındaydı. Ama bu çocuğun saçları daha açık kumraldı. Çilleri vardı. Ağzı açıktı ve eksik ön dişleri görünüyordu. Boğazı kesilmiş, küçük gövdesinden en az dört kez bıçaklanmıştı.

Orta boy iki kişilik yatağın üzerindeki duvarda ailenin çerçeve içinde bir fotoğrafı daha asılıydı. Fotoğrafta

ölen anne baba ve çocuk odasındaki oğlan vardı. Bir de açık kumral saçlı güzel bir genç kız. Kendi kızına çok benziyordu.

"Peki bu çocuk kim?" Wozniak fotoğrafa bakarak fısıldadı. Mutfaktaki arka kapıya doğru giden sürüklenme izlerini düşündü. "Ya kız nerede?"

Conti, "Kaçırılmış," dedi.



Story Cove'un kuzeybatısındaki daha kozmopolit ve daha gerçeği yansıtan bir muhitten Rue, kendisine bir votka tonik doldurup, mikrodalgada ısıttığı dünden kalan bir tabak yemeği bir tepside kanepeye taşıdı.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Hem yorgundu hem de yerinde duramıyordu. Bir cinayetin ilk saatleri kritiktir. Yemeğini yiyecek, birkaç saat uyuyacak ve erkenden işinin başına dönecekti.

Eve vardığında kocası Seth çoktan uyumuştur bile. Oğlu Ebrahim odasında bilgisayarıyla meşguldü. Eb'in üniversite-deki ilk yılıydı; hep çok meşgul görünüyordu. Votkasını yudumladı, kumandayı alıp televizyonu açtı. Hiç sektirmeden kaydettiği haber bültenini buldu ve *OYNAT* tuşuna bastı. Yanındaki duvarda onu evlat edinen beyaz anne babasıyla Eb'in birlikte çekilmiş bir fotoğrafı asılıydı. Bu fotoğraf geçen yıl, Rue'nun Eb'i de yanına alarak biyolojik akrabalarını aramak üzere Güney Afrika'ya ikinci gidişinden hemen önce çekilmişti. Eb ile Mozambik'in başkenti Maputo'ya gitmiş, burada

biyolojik babasının bir kuzenini bulmuşlardı. Ancak Rue'nun babasına ne olduğu hakkında bir şey öğrenememişlerdi. Rue, Cape Town'da ölen biyolojik annesinin birkaç akrabasıyla daha görüştüktan sonra, annesinin Khayelitsha adlı büyük bir gecekondu mahallesinde bıçaklanarak öldüğünü öğrenmişti. Annesinin anısına herhangi bir mezar yapılmamıştı, bu nedenle Rue ve Eb hazırlattıkları bir plaketi deniz kenarındaki bir anıt bahçesine yerleştirmişlerdi. Daha sonra Rue, Eb'i Botsvana'daki Okavango Deltası'na safariye götürerek ikisi için de özel bir deneyim yaşatmıştı. Bu ikisinin de çok ihtiyaç duyduğu bir soluklanmaydı ve Eb ile arasındaki bağı güçlendirmişti.

Yolculuk, Eb'e Rue'nun biyolojik tarafında kendi kökleriyle ilgili bir fikir vermişti. Rue için biyolojik ailesini aramak, büyürken hep içinde bir yerlerde var olan ama pek de somutlaşmamış bir hedefti; bir yere tam olarak ait hissetmediği zamanlarda ortaya çıkan bir arzuydu. Ancak Ebrahim doğduktan sonra bu istek yeniden alevlenip şiddetlenmişti. Yeni doğan bebeğini kucağına aldığında, hayatında ilk kez kendisine benzeyen bir aileye bakıyor olması onu çok etkilemişti. Bu da ona, kendi kanından başka insanların da bir yerlerde yaşadığını düşündürmüştü. Merakı giderek artmıştı.

Eb o zamandan beri babasının kökenleri hakkında daha fazla soru soruyordu, bu yüzden şimdi Seth'in annesinin doğduğu Danimarka'yı ziyaret etme hayalleri kuruyorlardı.

Rue'nun düşünceleri, selle ilgili bir haberi ileri sararken Joe Harper'a kaydı. Annesine hiç benzemeyen Joe. Babasının kim olduğunu bilmeyen Joe. Rue'nun içi sızladı. Onun acısını hissediyordu.

Karakolun görüntüsü ekranda belirdiğinde OYNAT tuşuna bastı.

“Kadın koşucu bu sabah Kordel Üniversitesi psikoloji fakóltesi üyelerinden Dr. Tom Bradley tarafından Grotto Sahili’nde bulundu. Dr. Bradley’in uzmanlık alanı anormal davranışlar psikoloji ”

Eb oturma odasına girdi.

“Selam, geldiğini duydum sandım, doğruymuş,” dedi, mutfağa gidip buzdolabını açarken. Rue’nun oğlu tam bir pisboğazdı. Bir sürahi süt, bir elma ve dünden kalan kekten bir parça aldı.

“Sanırım büyük bir olaya denk geldin, ha?” Aldıklarını oturma odasına getirip annesinin yanındaki sandalyeye çöktü. Kekten bir ısırık aldı. Ağzı doluyken “Sence Koşucu Katili’nin işi mi?” diye sordu.

Rue’nun bakışları oğlunun bileğine kaydı. Göğsü sıkıştı. “Ön yargılı olmamaya çalışıyoruz,” dedi. “Okul nasıldı?”

Eb omuz silkip kekten bir ısırık daha aldı. “Yarın teslim etmem gereken bir ödevim var.”

Rue bir an duraksadı. “Baban bugün eve kaçta geldi?”

Eb çiğnemeyi bıraktı. “Neden soruyorsun?”

“Sadece... merak ettim.”

Eb’in gözleri hafıfe kısıldı. “Bilmiyorum anne. Odamdaydım.” Annesine garip bir ifadeyle baktı. “Anne, eğer bu ”

“Değil.”

Ama öyleydi. Hem de tamamen. Rue’nun içini kemiriyor, için için yanan katran gibi bağırsaklarını yakıyordu. Zehirli duman yavaş yavaş bedenini sarıyordu. Yakında zihnini de ele geçirecek ve kaynayan öfkesini artık kontrol edemeyecekti.

Eb gözlerini kaçırđı. Önündeki yiyeceklere bakarak “Bazen insanlar iyidir, sadece birbirleri için iyi değildirler, öyle değil mi?” dedi.

“Sorun değil, Eb.”

“Sorun. Sorun olduğunu biliyorum. Ben... onu terk etmende sıkıntı yok.”

Rue oğlunun gözlerinin içine baktı. Haber bültenindeki sesler bulanıklaştı. Kafasının içinde bir uğultu yükseldi. Ve tüm bunlarla birlikte kalbi sımsıcak oldu. Onu o kadar çok seviyordu ki. Oğlu onun dünyasıydı.

“Benim için iyi bir baba ama senin için iyi bir eş değil.”

Duyguları Rue’yu ele vermek üzereydi. Onu ağlatabilecek tek bir kişi varsa, o da oğluydu. Rue ve Seth sadece Eb için birlikteliklerini sürdürmüşlerdi. Ancak Eb babasını ne kadar severse sevsin, Rue artık bu evliliği yürütebileceğine inanmıyordu. Seth, her şeyin bittiğine ve bir daha asla olmayacağına dair söz vermişti ama onu yine aldatmıştı. Üstelik bu kez gerçeği öğrenip Rue’ya söyleyen Eb olmuştu.

“Şu anda bu konu hakkında konuşmayalım, tamam mı?” dedi Rue. “Uzun bir gündü.”

Eb önündeki yiyecekleri ve bir bardak sütünü aldı, ayağa kalktı, sonra bir an duraksadı. “Anne...”

“Efendim?”

“Senin için her şeyi yaparım anne, bunu biliyorsun, değil mi?” Durdu. “Senin mutlu olmanı istiyorum.”

Bunu söylerken gözlerini Rue’nun gözlerine dikti. Rue, oğlunun bileğinde olmayan küçük turuncu ve yeşil boncuklarla ilgili bir şey soramamıştı.

Henüz soramazdı. O anda olmazdı. Nasıl olsa her şey yoluna girecekti, o zaman zaten sormasına gerek bile kalmayacaktı.

RUE

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Otopsi odası soğuktu. Tavan boyunca açıkta borular uzanıyor ve içlerinde ölülerin yattığı buzdolapları, bakteri üremesini ve çürümeyi durduracak kadar düşük sıcaklıkları korurken uğulduyordu. Rue, bugüne kadar yeterince otopsiye katılmıştı. Her morgun havasında asılı duran oraya özgü o kokuya aşinaydı; doku koruyucu, kanama durdurucu temizleyici ve ölümün karışımı olan kokuya. Ama bu aşinalık Rue'nun rahat hissetmesini sağlamıyordu. Tarçınlı sakızını çiğneyerek patoloji uzmanı Fareed Gamal ve morg görevlisini izledi. İkisi de kıyafetlerinin üzerine koruyucu giysiler giymişti. Fareed gözlemlerini baş üstü mikrofona aktarıyordu.

Ölü kadın paslanmaz çelik masanın üzerinde çıplak halde yatıyordu. Baş, boynunu ortaya çıkaracak şekilde bir bloğun üzerine koyulmuştu. Vücut sıvılarının akması için masanın yüzeyi hafif eğimliydi. Masanın ayak ucunda organların tartılacağı bir bakkal terazisi asılıydı.

Fareed'in yanında daha küçük bir masa vardı. Üzerinde bir kesme bloğu ve budama makası, titreşimli bir kemik testeresi, büyük bıçaklar gibi elinin altında olması gereken mesleki aletleri duruyordu. Bunlar hayat kurtaran ameliyatlara için tasarlanmış hassas cerrahi aletler değildi. Bedenleri parçalara

ayırmak, göğüs kafeslerini kırarak açmak, kemikleri kesmek içindi.

Fareed ve yardımcısı ölü kadını çoktan tartmış ve ölçmüşlerdi. Dış muayenesi yapılmış, cımbızla lifler, döküntüler, saç telleri ve bitki parçaları titizlikle toplanmıştı. Daha sonra takılarını çıkarıp kadını dikkatlice soymuşlar ve her şeyi kaydetmişlerdi. O âna kadar cesetten alınan her parça ister küçük bir lif, ister bir giysi parçası olsun etiketlenmiş ve kanıt olarak muhafaza altına alınmıştı.

Rue, maktulün kavisli boynundaki dövmeye baktı. Kalçasında da Arwen Harper'ın stüdyosundaki tanrıça Apate'nin tablosuna benzeyen bir dövme daha vardı. Mürekkep, soluk, yarı saydam teninde keskin bir zıtlık oluşturunuyordu.

Rue kendini maktule tarafsız olarak bakmaya zorluyordu. Duygularını bastırmazsa ipuçlarına odaklanamayacaktı. Durumu zihninde bölümlere ayırıp mantık çerçevesinde değerlendirmeliydi yoksa altından kalkamazdı. Yeni bir sakız tableti açıp ağzına attı. Toshi ona göz ucuyla baktı. Bu onun sadece ikinci otopsisiydi ama sanki sürekli yapıyor gibi rahatı. Rue içinse durum tam tersiydi.

Toshi “Ölmeden önce çok içmiş gibi kokuyor,” dedi.

Rue sakızını çiğnerken “Cody’lerin mangal partisinde aşırı derecede sarhoş olduğuna dair ifadelerle örtüşüyor,” dedi.

Fareed cetvele uzanırken “Nasıl yaşarsan öyle ölürsün,” dedi. “Ruhsal ve fiziksel travmalarımız, geçmişimiz, günlük alışkanlıklarımız, tutkularımız, arzularımız, saplantılarımız, bağımlılıklarımız; hepsi bedenimize kazınır.” Testereyi çıkardığında birazdan kan ve kemik parçacıklarıyla kaplanacak olan plastik yüz siperinin arkasından onlara baktı. “Biz kendimiz yapmasak bile bedenlerimiz her şeyin kaydını tutar. Masama yattığında artık saklayacak bir şeyin kalmaz. Alkol söz

konusu olduğunda da ölüm herkes için eşit bir zemin oluşturur. İster ucuz votka ister Dom Pérignon olsun, hepsi etanol. Hepsi zehirlidir ve insan bedeni ister zengin ister fakir olsun, aynı baygın tatlı kokuyu yayacak şekilde bunları metabolize eder.”

Boynundaki dövme yi ölçmek ve incelemek için öne doğru eğildi. Kayıt için tanımlamaya başladı.

“Kimeraya benziyor,” dedi mikrofonuna.

“Tam olarak ne bu?” diye sordu Toshi.

Fareed başını kısa bir süre kaldırdı. “Yunan mitolojisinin,” dedi. “Ateş püskürten bir dişi canavar. Görüyor musun? Bedeninin ön kısmı aslan, ortası keçi, arkası ejderhadır. Genellikle kuyruğu da bir yılan başıyla tasvir edilir, tıpkı bunun gibi. Günümüzde kimera bazen hayali bir fikir ya da düş ürünü anlamında kullanılıyor.”

“Oğlu kalçasındaki dövmenin bir Yunan tanrıçası olduğunu söylemişti,” dedi Toshi. “Apate,” dedi Rue. “ ‘Hile’ nin tanrıçası.”

Fareed maktulün sol bileğini ters çevirerek iç kısmını ortaya çıkardı.

“Her iki bileğin iç kısımlarında derin kesikler var,” dedi. “Kesikler uzunlamasına yapılmış.”

“Kendine zarar verme mi?” diye sordu Rue.

“Eski bir intihar girişimiyle uyumlu,” diye yanıtladı Fareed. Dikkatini kırık tırnaklara çevirmişti. Tırnakların altından kazıntılar almaya başladı.

“Ontario’da bir psikoterapiste gidiyormuş,” dedi Toshi.

Kazıntılar, sağ ve sol olarak işaretlenmiş kanıt torbalarına koyuldu. Fareed penseye uzandı. Kadının parmakları arasına sıkışmış, kopuk turuncu ve yeşil boncuk dizisini çıkarmaya başladı.

Rue yutkundu. Bakışları boncuk dizisine sabitlendi.

Fareed boncukları teker teker yanındaki küçük metal kaba bıraktı. Boncukların metalin içinde düşerken çıkarıldığı tıkırtı Rue'nun kafasında bir gürültüye dönüşüyordu. "Turuncu ve yeşil boncuklar. Plastik gibi görünüyorlar. Yuvarlak şekilli. İki milimetre çapında." Parmaklarının arasından daha büyük bir boncuğu penseyle dikkatle çekip çıkardı. "Kahverengi metal. Altıgen şeklinde. 10'a 5 milimetre. Düz yüzeyli." Yüz siperinin arkasından hafifçe kaşlarını çatıp boncuğa daha yakından baktı. "Üzerinde bir sembol var." Durakladı. "Stilize edilmiş bir gergedan kafasına benziyor."

Rue'nun beynindeki uğultu giderek artıyordu. Her tarafını ateş basmıştı.

Toshi daha iyi görebilmek için yaklaştı. "Bu bir gergedan kafası, evet. En azından ben öyle görüyorum. Kayalıkların üzerinde birkaç boncuk daha bulunmuştu. Saldırganıyla boğuşurken kopardığını sanıyorum. Düşmeden önce."

Kapalı alan korkusu Rue'nun boğazını sıkıyordu. Eb'i düşündü. Nefes alamıyordu. Bayılacak gibi hissetti.

Fareed metal boncuğu yanındaki paslanmaz çelik kâseye bıraktı. Sert bir çınlamayla boncuk kâsenin içine düştü.

Büyük bir el feneri büyüklüğündeki Wood lambasını* aldı; yardımcısı tavan ışıklarını kapattı.

Fareed lambayı cesedin üzerinde gezdirerek ultraviyole ışınları altında floresan özelliği olan meni izlerini aradı. Kan ve tükürüğün bu tür bir özelliği yoktu. Bazı çeşit havlarda da vardı. Koşucu Katili'nin kurbanlarında olduğu gibi açık bir cinsel saldırı belirtisi olmamasına rağmen Fareed titiz çalışıyordu.

* Wood lambası, Nikel oksitli bir filtreden süzülerek geçip ultraviyole ışını veren, çıplak gözle görülemeyen bazı maddelerin floresans verme özelliklerinden faydalanarak onları görünür hale getiren, elle taşınabilir cihaz. —ç.n.

Kadının sol üst uyluğunun iç kısmında ultraviyole ışığı altında garip bir morumsu leke belirdi.

Toshi, Rue'ya bir bakış atarak "Buradan DNA çıkar," dedi.

Ama Fareed vajinal örnek alma işine başlayamadan, Rue midesinin kalktığını hissetti.

"Ben... affedersiniz. Benim... biraz hava almam lazım." Aceleyle çıkışa yöneldi.

"İyi misin?" Toshi peşinden gelmişti.

Rue elini kaldırdı. "Sadece kendimi kötü hissediyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Sürgülü metal kapıdan aceleyle çıktı; artan bir bulantı hissiyle birlikte utanç göğsünün içinde giderek büyüyordu. Göz kamaştıran floresan ışıklarının altındaki parlak zeminli koridorda koşarak sondaki yangın çıkışı kapılarına yöneldi. Yangın kapılarını iterek açtı ve beton merdivenleri hızla tırmandı. Dışardaki nemli, serin havayı derin bir nefesle içine çekti.

Lanet olsun.

Ellerini saçlarının üzerinde gezdirirken titrediğini fark etti. Bir kez daha küfretti; o anda üzerinde doktor önlüğü olan bir adamın yakınlarda sigara içtiğini gördü.

Rue aylardır sigara içmemişti. Adam da sanki Rue'nun içini görebiliyormuş gibi ona bakıyordu.

"Güne kötü mü başladın?" diye sordu.

"Sanırım. Bir... bir sigara alabilir miyim?"

Adam ona paketini uzattı ve o da içinden bir sigara aldı. Titreyen eliyle sigarayı dudaklarına götürünce adam çakmağını çıkardı. Rue öne doğru eğilerek sigarasını yaktı ve derin bir nefes aldı.

Hafifçe öksürerek teşekkür etti.

Adam gitti ve Rue beton bir çıkıntının altında sigarasını içmeye devam etti. Adamdan gerçekten sigara istediğine inanmıyordu. Zihnini geçmişte yaşanan bir olay doldurmuştu.

Hava sıcak ve kuruydu. O kadar sıcaktı ki, hararet Afrika manzarasını bulanıklaştırıyordu.

Botsvana'da kaldıkları yerin küçük hediyelik eşya dükânının dışında, dikenli bir ağacın seyrek gölgesinde sigara içerken Eb içeride Kanada'ya götürmek için ufak hediyelik eşyalar alıyordu.

Oğlu iki küçük plastik poşetle çıktı. Her birinde Gergedanı Koruma Vakfı'nın gergedan logosuyla damgalanmış bronz renkli tek bir boncuk bulunan bir Afrika boncuk bileziği vardı.

Eb utangaç bir şekilde gülümsemişti. "Biri benim için, biri de babam için," demişti Rue'ya bileklikleri göstererek. Rue Eb'in bunları, Motswana'lı rehberleri daha büyük boncuklarla bağlanmış deri kayışlı birkaç tanesini bileğine taktığı için aldığını biliyordu. Eb'in, onlara aslanları bulan ve Afrika yaban köpeklerinin izlerini nasıl takip edeceklerini gösteren genç, yakışıklı ve kaslı iz sürücüye duyduğu hayranlığın sınırı yoktu.

Anısı zihnini iyice ele geçirirken sigarasından derin bir nefes daha çekti.

"Sence baban bunu takar mı?"

"Takmasa da fark etmez." Kocaman gülümsemesiyle beyaz dişleri parlamıştı. "İkisini de ben takarım. Hem bu iyi bir amaç için. Satılan her bileklikten vakfa bağış gidiyor. Kaçak avcılığı önlemek için kullanıyorlar."

Rue içine daha fazla duman çekti ve öksürdü. Gözleri yaşardı.

Rue kendine bir polis olarak birincil görevinin halkı korumak olduğunu hatırlattı. Şu anda da Eb'in boncuklu bilekliği konusunda sessiz kalmasının kimseyi tehlikeye atmadığını söyledi kendine. Ya da ölen kadının, kocasının ilişki yaşadığı biri olabileceği gerçeği konusunda da. Ayrıca kendisine Güney Afrika'ya safariye giden hemen herkesin benzer

boncuklarla döndüğünü de biliyordu. Gergedanları korumak da revaçta bir konuydu. Bu bileklikler internetten, dünyanın herhangi bir yerinden herkes tarafından internetten satın alınabilirdi.

Ama sigarasını söndürürken Rue sadece zihninde olayları ve duyguları bölmekle kalmadığını aynı zamanda tehlikeli bir inkâr yoluna saptığını da biliyordu. Kendi kendine, eğer bu bir sorun haline gelirse, üstlerine bildireceğini ve amirinin soruşturmadan alınıp alınmayacağına karar verebileceğini söyledi. Ayrıca, ölen koşucunun başına gelenlerin çok daha büyük olasılıkla yanlış zamanda yanlış yerde olmaktan kaynaklandığını ve fırsatçı bir avcının, hatta belki de KK'nın kurbanı olduğunu düşündü. Ya da ölümü Tom Bradley veya Simon Cody ile bağlantılıydı.

Ya da her ikisiyle de.

Genellikle en meydanda olan yanıt, doğru yanıttır.

Cinayet Soruşturma Ekibi'ndeki konumuna gelebilmek için çok uğraşmıştı. İşe sadece teşkilatın çeşitlilik kotasını doldurması için alındığına dair söylentilerin ve imâların farkındaydı ve kendini kanıtlamaya kararlıydı. Acınası evliliğinin ve özel hayatının bu işe karışmasına asla izin vermeyecekti. Özel hayatını, zaaflarını ve oğlunu bir dişi aslan gibi koruyordu. Seth'in ve onun bulduğu her kadınla kullandığı aletin, kariyerini de oğlunun hayatını da mahvetmesine göz yummayacaktı.

Ama Rue hastaneye yeniden girip merdivenlerden bodrumdaki morga doğru giderken, aklına kocasını takip ettiği gün geldi.

RUE

ÖNCESİNDE

8 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN ON BİR GÜN ÖNCE.

Rue, Windsor Park Spor Merkezi'nin dışına park etmişti. Bir saatten fazla bir süredir özel aracında oturmuş girişi izliyordu. Beyaz Subaru'sunu bir ağaç kümesinin kısmen gizlediği park alanının uzak kenarına, gölgede kalabileceği bir yere park etmişti. Bir yandan spor merkezinin girişini gözetlerken, bir yandan da *Pimsleur Portekizce konuşmayı* öğren birinci seviye kaydını dinliyordu. Biyolojik babasının konuştuğu (belki de hâlâ konuşuyor olduğu) dili biraz da olsa öğrenmeye çalışarak hiç olmazsa zamanını iyi değerlendirebilirdi. Eb ile birlikte Mozambik'e yeniden gittiklerinde işe yarayabilirdi.

Eğitmenin ardından tekrarladı “*Eu não sou daqui.*”

Ben buralı değilim.

Rue gözetleme ve takip konusunda deneyimliydi. Fark ettirmeden insanları nasıl takip edeceğini iyi bilirdi. Ancak izin gününde kendi kocasını izlemek için bu becerilerini kullanacağını hiç düşünmemişti.

Saatine baktı.

Eğitmen devam etti. “*Onde é o aeroporto?*” *Havaalanı nerede?*

“*Onde é o aeroporto?*” diye tekrarladı Rue, aksanı doğru vermeye çalışarak.

Spor merkezinin cam kapılarından ne zaman biri çıksa geriliyordu. Kapılar yeniden açıldı; marka taytlar giymiş iki kadın, yoga matları ve içerideki kahve barından kahveler taşıyarak dışarı çıktı. Sonra yanında iki hareketli çocukla bir kadın geldi. Çocukların saçları ıslaktı ve biri diğerinin kafasına havuz makarnasıyla vuruyordu.

Rue saatine bir kez daha baktı. Kocasını bugün ağırdan alıyordu. Bir anda orada belirdi. Kapıdan çıkıyordu. Kocasını. Midesine bir tekme yemiş gibi hissetti. Her anlamda güçlü bir adamdı, Seth. Geniş yapılıydı. Kum sarısı saçlarıyla Nordik genleri bedeninde kendini gösteriyordu.

Yalnızdı. Arkasından kapı tekrar açıldı ve bir kadın dışarı çıktı.

Rue’nun elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Ellerini direksiyondan çekmeden koltuğunda hafifçe geriye yaslandı. Seth aracını tanıyordu ama otopark beyaz heçbek modelle doluydu. Üstelik Rue duracağı yeri de dikkatle seçmişti. Seth önünde yürüyen kadından başka bir şey görmüyordu.

Âşık olanların çevresindeki dünya daralmaya hazırdır. Ya da şehvete kapılanların.

Bir an için Rue kocasından iliklerine kadar nefret etti.

Seth ve kadın birlikte yüzme havuzunun pencerelerinin önünden geçtiler. Rüzgâr kadının eteğini hafifçe savurup yumuşak buklelerini yüzüne düşürdü. Rue küçük bir kızken, böyle yumuşak, dalgalı bukleler için neler vermezdi. Kocasını ve kadın binanın köşesine doğru yürüdüler. Rue’nun görüş alanından kaybolmadan hemen önce, köşeyi dönerken Seth kadının yüzüne dokundu. Ona doğru eğildi, kendine doğru çekti ve onu öptü.

Rue, kadının kolunun kocasının sırtından aşağı kayışını izledi. Kadın Seth'in kalçasını sıkıca kavrayıp, kendine daha yaklaştırdı. Seth daha arzu dolu öpmeye başlamıştı.

Rue içinde patlayan öfkeye hâkim olamıyordu. Kıskançlık, kaygı, incinmişlik ve acıyla birlikte onu ele geçirmişti. İnsan bu durumda ne hissetmeliydi? Rue'nun şimdiye kadar bunu öğrenmiş olması gerekirdi. Bu, Seth'in onu ilk aldatışı değildi sonuçta. Buna bir son vereceğine söz vermişti. Ama bu sefer daha da ağır gelmişti çünkü Eb de biliyordu. Şimdi oğlunun gözünde Rue sadece bir paspastan ibaretti.

Utanmıştı. Çünkü belli ki onu ne kadar küçük düşürdüğü Seth'in zerre kadar umurunda değildi.

Bunu çaktırmadan yapmaya bile uğraşmıyordu. Çevrede kim varsa onları görebiliyordu.

Gözleri yandı.

Kadının adının ne olduğunu, nerede yaşadığını, bir önceki gibi evli olup olmadığını merak ediyordu. Keşke onun yüzünü görebilseydi.

İkisi birlikte Seth'in kamyonetine bindi.

Seth'in yüzme takımındaki gençlerden biri kamyonetin yanından geçiyordu. Rue, onun Tarryn Wingate olduğunu fark etti. Seth camı indirip yüzücüsüne el salladı. Tarryn de el sallayarak karşılık verdi. Rue, kocasını o anda oracıkta öldürmek istedi. Seth sadece aldatmakla kalmıyordu; ilişkisini Rue'yu tanıyan insanların gözü önünde utanmazca sergiliyordu. Bu insanlar sokakta onunla karşılaştıklarında, kocasıyla ilgili gizli gerçeği biliyor olacaktı. Akıllarından geçen: *Dedektif ne kadar aptal. Ne kadar zavallı. Beyaz kocası onu aldatıyor ama o terk edip gidemiyor*, olacaktı. Rue, içinde kabaran o çirkin duyguyu inkâr edemedi; onu dış görünüşü, ten rengi yüzünden küçümsediğini hissediyordu. Dışlanan yine oydu. Buraya ait olmayan kız. Dünyayı biraz daha iyi bir yer haline

getirmeye çalışan, liberal beyaz anne baba tarafından evlat edinilen kız. Ama o anne baba, koyu tenli çocuklarının neden kalabalıkla uyum sağlayamadığını asla anlayamamışlardı.

Eu não sou daqui.

Ben buralı değilim.

Seth'in kamyoneti otoparktan çıkıyordu. Dişlerini sıkarak, Rue da harekete geçip onları takip etti.

Tek bir şeye odaklanmıştı: Kadının kim olduğunu öğrenmek.

Eb babasını bir kadınla gördüğünü söylemeseydi, Rue Seth'e inanırdı. Bu sefer gerçekten söylediklerinin arkasında olduğuna kanmış, sözünü tuttuğunu düşünmüştü. Çünkü buna inanmayı çok istemişti.

Eb babasını başka bir kadınla öpüşürken gördüğünü söylediğinde, annesi adına utanmıştı. Bu konuyu açmaktan korktuğunu çünkü annesini incitmek istemediğini söylemişti. Ama babasına olan öfkesi o kadar büyüktü ki bu durumu ağzından kaçırmayı engelleyememişti; babasının annesine bu şekilde davranmasına da katlanamıyordu.

Kamyonet, elit Story Cove bölgesine giden ana caddeye saptı. Öfkesi alnının ortasında sıcak ve keskin beyaz bir noktaya dönüşerek düğümlenmişti; direksiyonu elleriyle sıkıca kavradı.

Tanrım, Seth. Buradan mı buldun kadını? Story Cove'dan? Muhtemelen parası bol yaşlı bir kocayla evli, imtiyazlı bir eş.

Kamyoneti, üzerinde The Red Lion Pub yazan, sallantılı bir tabelası olan Tudor tarzı bir binanın dışındaki bir yükleme alanına girdi. Story Cove Marina'dan yaklaşık bir blok yukarıydı.

Rue, birkaç araba gerideki bir teslimat kamyonunun arkasına park etti. Kadın Seth'in kamyonetinden indi. Rue artık onu net bir şekilde görebilirdi ancak kadının sırtı Rue'ya

dönüktü. Rue yutkundu, bakışları sabitlendi. Kadının üzerinde bohem bir etek, beyaz işlemeli bir üst vardı; kolları bileziklerle doluydu. Rue'nun tam tersi biriydi; genellikle katı, fazla mesafeli, fazla kontrollü olduğundan biraz gevşemesi ve gülmesi gerektiği söylenirdi Rue'ya. Rue ise bunun polis olmaktan kaynaklanan bir disiplin olduğunu düşünerek kendini avutuyordu. Bu kadar yüzeysel bir şey olmadığının da farkındaydı. Kendini akışa bırakma korkusu. Eğer kontrolü elden bırakırsa hayatı boyunca kazandıklarını kaybedeceğinden korkuyordu. Ailesinin dağılmasından korkuyordu çünkü aile onun için hep uğruna savaştığı ve inandığı bir şey olmuştu.

Görünüşe göre bu savaşı zaten kaybetmişti.

Kadın Seth'e hızlı bir öpücük yolladı; Seth kamyonetini harekete geçirip oradan ayrıldı.

Rue olduğu yerde kaldı, kadının Tudor cepmeli ve dışarıda kırmızı şemsiyeleri olan *pub*'a girişini izledi.

Kapı kadının ardından kapandı. Zaman ilerliyordu., Red Lion girişinin önündeki tabela dikkatini çekti. Öğle yemeği menülerini ve paket servis fırsatlarını duyuruyordu.

Bir süre öylece oturdu. Hiçbir şey hissetmeden. Zaman akıp gitti. Birden çaresizce paket servise ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Arabanın arka koltuğuna uzanıp bir şapka ve bol bir ceket buldu. Üzerine geçirdi. Ardından güneş gözlüklerini taktı. Şapkasının siperliğini alınının üzerine doğru çekip aracından indi.

Kararlı adımlarla Red Lion Pub'ın girişine yöneldi ve kapıları iterek içeri girdi.

RUE

ÖNCESİNDE

8 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN ON BİR GÜN ÖNCE.

Rue, Red Lion’a girerken güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlerinin içerideki loş ışığa alışması biraz zaman aldı. İçerde koyu renk ahşap paneller, sıcak tonda aydınlatmalar, yeşil deri benzeri döşemeye kaplı bankların olduğu bölmeler vardı. Eski İngiliz *pub*’larını andırıyordu ancak modern dokunuşlar da yapılmıştı. Bar tezgâhı uzak köşeye kadar uzanıyordu. Tek başına bir barmen bira bardağını kuruluyordu.

Karşılama standı boştu. Rue biraz bekledikten sonra standı geçip konukların oturmak için beklemesi gerektiğini belirten tabelanın yanından içeri doğru ilerledi. Restoran bölümüne girip dikkatlice etraftaki masalarda ve bölmelerde oturan müşterileri süzdü.

“İyi günler. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Rue yine arkasına döndü.

Bir kadın elinde bir mönüyle ayakta duruyordu. “Tek kişilik masa mı?”

“Ah, ben... şey, sadece paket servis için gelmiştim.”

“İsterseniz siparişinizi ben alabilirim. Ya da barda Rahoul’a verebilirsiniz.”

“Dışarıdaki panoda kızarmış kalamar spesiyaliniz olduğunu gördüm.”

“Şefimizin spesiyallerinden biridir,” dedi kadın gülümseyerek.

Rue onun ellili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Göğsündeki isim etiketinde DEZ yazıyordu.

“Ben kızarmış kalamar alacağım, paket olsun.”

“Yanında patates kızartması mı pilav mı?”

“Patates kızartması.” Rue restoranın köşesinin diğer tarafında kalan bölümünü görmeye çalıştı çünkü kocasının sevgilisini hâlâ bulamamıştı. “Yanında içecek bir şey alır mısınız?”

“Perrier, lütfen.”

“İsminiz?”

“Sue.”

“Tamam, Sue. Yaklaşık on beş dakika sürer. İsterseniz bar da oturabilirsiniz, Rahoul’a içkinizi hazırlamasını söyleyeceğim. Ya da girişte bekleyebilirsiniz.”

Rue bara doğru ilerledi ve bir tabureye oturdu. Rahoul onun önüne bardak altlığı üzerinde bir bardak ve yanında bir dilim limon bulunan küçük bir şişe Perrier koydu.

“Buz?” diye sordu.

“Hayır. Teşekkürler.” Rue, limon dilimini bardağa atıp suyunu doldurdu, ardından suyunu yudumlarken taburesinde dönüp restorana bir kez daha göz gezdirdi. O kadının buraya girdiğinden emindi.

Perrier’si bitmek üzereyken, nihayet aradığını gördü. Rue, kadının bir tepsi dolusu içkiyi bir masaya taşıyıp dağıtmaya başlamasını şaşkınlıkla izledi. Kadının yüzünü göremiyordu ama kıyafetleri ve saçları kocasının yanında gördüğü kadına aitti.

Seth bir *garsonla* mı yatıyordu?

Spor salonundaki yüksek sosyetedenden değildi yani.

Rue sırtını mutfığa dönerken gözlerini garsondan alamıyordu. Kadını profilden görebildi.

“Sue?” diye seslendi Rue’nun arkasından bir ses.

Garson mutfığa girip gözden kayboldu. Arkasından kanatlı kapılar öne arkaya salınarak kapandı.

“Sue?” Kadın bu kez daha yüksek sesle seslenmişti. “Siparişiniz hazır, Sue.”

Rue döndüğünde Dez’in elinde yiyecek torbasını gördü.

“Ah, özür dilerim. Dalıp gitmişim.” Paketi Dez’den aldı. Sonra bir an duraksadı. “Az önce mutfığa girerken gördüğüm Rebecca mıydı? Rebecca’ydı, değil mi? Geçen gün bize servis yapan oydu ve harikaydı. Umarım kocam yeterince büyük bir bahşış bırakmıştır.”

Dez’in gülümsemesi kayboldu, kaşları çatıldı. Rue garsonun adını öğrenmeye çalışıyordu ama biraz fazla ileri gittiğini anladı. Kadın şüphelenmeye başlamıştı. Artık toparlanıp gitme zamanı gelmişti. Paketi kaldırarak “Teşekkürler. Güzel kokuyor,” dedi.

Rue, kalbi küt küt atarak *pub*’dan çıktı. Gözlüğünü tekrar taktı. Sarsılmıştı. Ne halt ettiğini sanıyordu ki?

Kocasını, Story Cove’daki lüks bir *pub*’da yemek servisi yapan bohem bir hatunla mı yatıyordu? Rue, kadın garson da olsa, büyük olasılıkla Seth yüzme takımını çalıştırdıktan sonra salonda spor yaparken onunla tanıştı diye düşündü.

Arabasına binip sıcak kalamar ve patates kızartması dolu paketi yolcu koltuğuna koydu. Motoru çalıştırdı ve park yerinden çıkıp trafiğin içine girdi. Eb pakettekileri kısa sürede bitirirdi.

Belki de Seth’in nasıl tepki vereceğini görmek için Red Lion logolu çantayı mutfak tezgâhının üzerine bırakırdı.

Ama ne olursa olsun artık buna daha fazla dayanamayacaktı. Seth’le bu konuyu konuşacaktı.

RUE

AN İTİBARI İLE

21 Haziran, Salı

Rue, taşınabilir röntgen cihazı dışarı çıkarılırken otopsi odasına yeniden girdi. Makineyi iten teknisyen, yanından geçerken ona gülümsedi. Fareed ve Toshi başlarını kaldırıp Rue'ya soran gözlerle baktılar.

“Üzgünüm,” dedi Rue. “Bir işim çıktı.”

“Yemeğin mi geldi?” Toshi gözlerinde parıldayan bir neşeyle sormuştu.

Rue boğazını temizledi ve başıyla Fareed'in arkasındaki monitörde görünen röntgenleri işaret ederek “Röntgenler ne söylüyor?” diye sordu.

Fareed onu bir süre süzdükten sonra ekranı göstererek “Röntgenler bu sabah erken saatlerde ofisime e-postayla gönderilen diş kayıtlarıyla eşleşiyor,” diye karşılık verdi. “Bu kaynamış lateral aşık kemiği çıkıntısı da uyumlu. Yaygın bir kırık türü; ayak bileğinin dış tarafındaki yumrunun kırılması. Tıbbi kayıtlara göre iki yıl önce bu kırık için tedavi görmüş.” Bir an duraksadı. “Bu o. Arwen Harper,” diye devam etti.

Toshi “Laboratuvar sonuçları geldiğinde saç ve diş fırçasından alınan DNA örnekleri de büyük olasılıkla bunu doğrulayacaktır,” dedi.

“Tıbbi kayıtlarında başka bir şey var mı?” diye sordu Rue. Kocasının koyu kumral saçlı kadını öptüğü bir görüntü geldi aklına. Bu görüntüyü kafasından atmaya çabaladı; o kadının Seth’in yattığı kişi, Joe’nun annesi Arwen Harper olmadığını söylemeye çalıştı kendine. Beyninin bir tarafı ise inkâr ettikçe onun etobur sürahi bitkisine hapsolmuş bir böceğe benzediğini biliyordu; öyle ya da böyle yutulup gidecekti.

“Harper’in kayıtlarına göre, altı yıl önce psikiyatrik bir vaka olarak kabul edilen bir şeyler olmuş ve ardından Harper aile hekimi tarafından bir psikiyatri kurumuna sevk edilmiş. Kurumda şizoafektif bozukluk teşhisi konmuş ve tedavi edilmiş.”

“O da neymiş?” Rue kendini iyi hissetmiyordu.

“Ben psikiyatrist değilim,” dedi Fareed, “ama bildiğim kadarıyla bu, şizofrenik semptomların bir karışımı olarak tanımlanan bir durum; işitsel ya da görsel halüsinasyonlar bazen her ikisi birden. Temelde hasta, genel olarak gerçeklik olarak kabul edilen şeyle temasını kaybeder. Manik davranışlarla kendini gösteren panik tipi olarak ortaya çıkabilir. Ya da depresif semptomlar içeren depresif tipi. Bir de hem manik hem de depresif belirtiler gösteren karma tip vardır.”

“Yani, bipolar bozukluğa benzer ruh hali dalgalanmaları mı?” diye sordu Rue.

“Evet, anladığım kadarıyla öyle. Duygusal bir *roller coaster* yaratıyor.”

Rue yatan ölü bedene ve dövmelerine baktı. Seth’in yanındaki kadının görüntüsü yine tüm canlılığıyla gözünün önüne geldi. Kadının kolunun kocasının sırtından aşağı kayışı, elinin Seth’in kalçalarını kavrayışı aklından gitmiyordu. Artık görmemiş gibi davranamazdı. Birden umutsuzca Tom Bradley’nin bu kadını öldürdüğünü itiraf etmesini istedi, böylece Seth’e Arwen adında bir kadın hakkında soru sormak zorunda kalmayacaktı.

Eb'e de.

“İyi olduğuna emin misin, amirim?” diye fısıldadı Toshi.

“Evet. Evet, iyiyim,” dedi Rue hızla, silkelenerek. “Kesin bir şeyler kaptım. Ölüm nedeni hakkında bir fikir oluştu mu?”

Fareed kaşlarını çatı. O da Rue'da bir tuhafılık seziyordu. “Daha içini açmamız gerekiyor. Ama...” Bakışları önünde yatan cesede döndü. “Sanırım onu öldürenin tek bir darbe olup olmadığını tespit edemeyebiliriz. Kararımı sert cisim travmasından öldüğü yönünde belirtebilirim. Bu da yüksekten atlama ya da düşme sonucu oluşan travma, patlama yaralanmaları ya da kişinin taş, yumruk, levye, sopa, top, başka bir araç gibi herhangi bir sert cisme çarpması ya da bu tarz bir cisimle ona vurulması sonucu meydana gelen ölümlerle tutarlı olacaktır.”

Rue “Öyleyse, bunun bir cinayet olduğunu kanıtlayacak elimizde bir şey yok mu?” diye sordu.

“Dediğim gibi, burada hâlâ yapmam gereken işler var ama evet, sonuçta çıkan bu olabilir.”

“Ama uçurumda bir boğuşma olduğuna dair kanıtlar *var*,” diye hatırlattı Toshi. “Uçurumun tepesinde kan izleri var. Ve kadını takip eden ayak izleri.”

“*Eğer* uçurumdaki onun kanıysa.”

Toshi'nin kaşları çatıldı. “Doğru, neyse, sperm DNA'sı dahil tüm DNA sonuçlarını da yakında alırız nasılsa.”

“Ölüm anında olup olmadığı da belli değil, yani koşmaya başlamadan önce biriyle birlikte olmuş olabilir.”

“Bırakın da işimi yapayım,” dedi Fareed.

Rue sertçe başını salladı. “Toshi, sen burada kalabilir misin? Joe Harper'ı ziyaret edip artık resmi olarak kimliği belirlediğimizi haber vereceğim. Ayrıca her ihtimale karşı Arwen Harper'ın telefon kayıtları ve evi için arama emri çıkarttıracağım. Eğer birisi onun telefonunu aldıysa, bu telefon kayıtları

onu bulmamıza yardımcı olabilir. Elimizde kesin bir kimlik olduğuna göre bir basın açıklaması da yapacağım. Sonra da Red Lion'a gidip işvereniyle konuşacağım."

"Bunu benim yapmamı ister misin?" diye sordu Toshi.
"Sen kalıp—"

"Ben iyiyim. Biraz... hava almaya ihtiyacım var."

Red Lion görüşmesini benim halletmem gerek. Tek başıma.

"Teşekkürler, çocuklar. Görüşürüz."

Morgdan çıktığında heyecandan kulakları uğulduyordu.

Fareed ve Toshi'nin bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Sorularını da tahmin edebiliyordu. Kendini toparlamalıydı. Bir an önce kontrolü eline almalıydı.

MATTHEW

ÖNCESİNDE

25 Mayıs, Çarşamba

O ÖLMEDEN ÜÇ BUÇUK HAFTA ÖNCE.

O gün okul günüydü ama Matthew üşütmüştü ve çok hasta olmamasına rağmen annesi evde kalabileceğini söylemişti. Zaten okul ödevlerini her zaman eksiksiz yaptığından annesi de arada bir okula gitmemesini pek sorun etmiyordu. Ön bahçe kapısının kapandığını duyduğunda keyifli bir şekilde iPad’inde oyun oynuyordu. Bu onun için bir işaretti; aşağı katta bir hasta daha gidiyordu.

Kamerasını kaptığı gibi gözetleme kulesinin ön penceresine yöneldi. Matthew, bir kadını kliniğe gelirken izledi. Kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu ve gidonunda kask asılı bisikletini itiyordu. Cama biraz daha yaklaştı, bisikletin üst çubuğunda yansıtıcı bir Nike logosu çıkartması vardı. Gölge Adam’ın bisikletindeki gibiydi sanki. İçinde bir enerji dalgalandı. Kadının ön kapıdan girişini dikkatle izledi; bisikletini içeri sokarken biraz gürültü çıkarmıştı. Annesinin terapi kliniğinin ayrı bir kapısı vardı ve bu kapıya ulaşmak için ön sokaktan çıkıp bir çardak altından geçerek ofisin önündeki kapıya çıkan yol kullanılırdı. Kapı, hastaları için ayrılan küçük bir bekleme alanına açılıyordu. Hastalar içeri girer, annesine

orada olduklarını bildiren bir düğmeye basar ve o onları çağırana kadar oturup beklerlerdi.

Ama giderken yan kapıyı kullanırlardı. Bu kapı yürüme yoluna açılıyordu; oradan da bahçe kapısından sokağa çıkılıyordu. Annesi, hastalarının birbirleriyle karşılaşmak zorunda kalmamaları için bu şekilde tasarladığını söylüyordu. Bazı insanlar terapiye gittiklerinin bilinmesini istemediklerini düşünürdü. Eğer ağlamışlarsa, şişmiş yüzlerini kimse görmeden arka taraftan çıkabilirlerdi. İçeri girenler çıkarken hep ağlıyor gibiydiler. Matthew, insanlar bu kadar üzüldüğüne göre terapiye ihtiyaç duymak çok korkunç bir şey olmalı diye düşündü.

Bu bisikletli hastayı daha önce hiç görmemişti. Ama genellikle hafta içi bu saatlerde okulda olduğundan kaçırmış olabilirdi. Penceresi ardına kadar açıktı; böylece öne doğru eğilip sadece başını ve kamerasını dışarı uzatabildi. Gizli bir gözlemci gibi birkaç kare çekti.

Birkaç dakika sonra Matthew aşağıda yan kapının kapandığını duydu. Hemen sokağa bakan pencereye gitti. İri yapılı bir adamın sokağa açılan kapıdan çıktığını gördü. Adamın güçlü kasları vardı ve kumral saçları asker tıraşı gibi çok kısa kesilmişti.

Adam parlak ızgaralı büyük bir Dodge kamyonete doğru giderken Matthew deklanşöre bastı. Bir itfaiyeciydi. Eskiden randevuları öğleden sonra olurdu, bu yüzden Matthew daha önce adam içeride terapideyken kamyonetini inceleme fırsatı bulmuştu. Aracın normal plakasının üzerinde küçük bir plaka daha vardı. Üzerinde STORY COVE İTFAİYE KURTARMA yazıyordu.

Bir itfaiyecinin alt katta mendilleri sıırıslıklam edene kadar ağlamasını Matthew'un aklı almıyordu. Adam koskoca bir kamyona sahipti ve çok güçlü görünüyordu. Böyle bir

itfaiyecinin terapiye ihtiyaç duymasının nedenini hayal bile edemiyordu.

Ama annesi insanları bu şekilde yargılayamayacağını söylüyordu. Önemli olan kişinin dışarıdan nasıl görüldüğü değil; içinde nasıl hissettiği idi. Çünkü herkesin duyguları vardı. Sevgi, incinme, ihanet ya da öfke, hiddet, depresyon. Ve bazen insanların içlerinde ne kadar kırılmış ya da mutsuz olduklarını dışarıdan görmek mümkün olmuyordu. Annesi, bu gezegendeki her insanın kendine ait özel acıları ve özlemleri olduğunu söylerdi. Ayrıca herkesin sırları vardı. Bazen bu sırlar insanları hasta ediyordu çünkü onları saklamak zordu; sonrasında da geldikleri yer alt kat oluyordu işte.

Matthew bu fikri seviyordu.

Yani insanlar annesinin çalıştığı alt kattaki odaya giriyor, annesi de onlara yavaş yavaş sırlarını anlattırıyordu. Sırları açığa çıkınca rahatlıyorlar, kendilerini farklı hissediyorlar ve tüm dünya onlara farklı görünüyordu. İtfaiyeci tam kamyonetine binerken deklanşöre basıp fotoğrafını çekti.

Matthew itfaiyecinin gitmesini bekledi. Ama adam gitmedi. Kızıl saçlı kadın bisikletiyle dışarı çıkana kadar kamyonetinde oturdu.

Kadın kaskını taktı, bisikletini iterek kapıdan çıkardı ve sokağın aşağısına doğru gitti.

İtfaiyeci ancak o zaman kamyonetini çalıştırdı ve aynı sokaktan aşağı doğru ilerlemeye başladı. Kızıl saçlı kadının çok da gerisinde değildi.

LILY

ÖNCESİNDE

25 Mayıs, Çarşamba

O ÖLMEDEN ÜÇ BUÇUK HAFTA ÖNCE.

SEANS NOTLARI: GARTH

Hasta, ellili yaşlarının sonlarında bir itfaiyeci, kendisinden çok daha genç biriyle evli ve 3 küçük çocuk babası, ölümcül kanser teşhisi konusunda yardım talep ediyor. Kendisine 8 ay ömür biçildiğini söylüyor.

“Rose’a mektubu yazdın mı?” diye sordu Lily. Hastası bugün her zamankinden daha sinirliydi ve koyu krem rengi kanepeye yerleşmesi daha uzun sürmüştü.

Garth gömleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp havaya kaldırdı. “Yazdım.”

Neredeyse iki aydır Lily’nin hastasıydı ama öldüğünde karısına okuması için bırakabileceği ya da bırakamayacağı mektubu yazması dört haftasını almıştı.

“Yüksek sesle okumamı ister misiniz?” diye sordu.

“Sen ister misin?”

Sanki fiziksel olmaktan çok psikolojik bir kaşıntıdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. “Tamam,” dedi. “Okurum.”

Kâğıt parçasını açtı, boğazını temizledi.

“Sevgili Rose ” Anında duygusallaşmıştı. Gözleri yaşla dolarken bir küfür savurdu.

Lily mendil kutusunu ona yaklaştırdı. Garth’ın sıkıntısını hissediyordu. Hastalarının duygu durumlarından her zamankinden daha fazla etkilenir olmuştu. Muhtemelen nedeni kendi artan paranoyası, izlendiği, takip edildiği hissi, şifreli notlar, şeytani bir keçi sembolü olduğuna inandığı kabartmalı resimdi. Ve o sözler: *Bilen birinden.*

Hepsinin ötesinde, Lily’nin bu sabah kediye ararken Phoebe’nin yatağının altında bulduğu boş çilek aromalı votka şişesi. Lily votka şişesini çıkarırken yatak örtülerine çarptığında, Phoebe’nin yataktaki tableti titreyerek canlanmış, ekranda manga çizimi belirmişti. Lily’nin gördüğü şey onu derinden sarsmıştı. Bu şiddet içeren bir cinayet sahnesiydi ve Lily o an gördüklerini aklından çıkaramıyordu. Görüntü, beyninin içinde vızıldayan kara sinekler gibi dönüp duruyordu; şişkin bir cesedin üzerinde uçuşan o çirkin, yapışkan, kara sinekler gibi.

Garth bir peçeteye uzanıp burnunu sildikten sonra Lily’nin her zaman kanepenin önündeki sehpaye bıraktığı sürahidene kendine bir bardak buzlu su doldurup yarısını içti, elinin tersiyle ağzını sildi.

“Bu mektubu yazarken neyi fark ettim biliyor musun doktor? En büyük korkum, en derin endişem, Rose’un ben öldükten sonra başka bir adam bulacak olmasıydı. Bu yeni adam evime, yatağıma taşınacak. Güzel karımla sevişecek, oğullarımın ve kızımın ‘babası’ olacak. Ve ben sanki bu dünyada hiç var olmamışım gibi hayatlarından silinip gideceğim. Ben. Garth. Sadece insanlara yardım etmek ve ailesine bakmak isteyen iyi bir adamım, bir itfaiyeciyim.”

Lily bir şey söylemeden oturdu.

Hafifçe burnunu çekti. “Sığ bir düşünce, değil mi?” Başka bir duygu ile mücadele ediyordu. “Ama sonra fark ettim ki Rose’u ve çocuklarımı gerçekten seviyorsam, onları özgür bırakmalıyım. Karıma yeni biriyle tanıştığında kendini suçlu hissetmemesi için izin vermeliyim. Benim... benim ona bırakabileceğim en büyük şey bu. Huzur. Özgürlük. Yani...” Boğazını temizledi. “Mektuba da bunu yazdım. Ben öldükten sonra yaşaması, gerçekten yaşaması için ona izin verdiğimi söylüyorum.” Mektubu tekrar katlayıp cebine koydu.

“Okumayacak mısın?”

“Hayır. Burada yüksek sesle okumayacağım. Ben öldükten sonra okuması için ona bırakacağım. Bu onunla benim aramda. Ama bunu yazarken, sanırım bu hastalığı yenmemin hiçbir yolu olmadığını anladım, kabul ettim. Ve ailemi mezarın ötesinden kontrol etmeye kalkışmaya hakkım yok. Bu onlara suçluluk ve acı verecektir. Yapabileceğim tek şey onları serbest bırakmak. Ama bir şeyin daha farkına vardım: Beni en çok korkutan şey Rose’un beni unutması değil... onunla tanışmadan önce kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenmesi.”

Lily’nin göğsü sıkıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sizce insanlar değişebilir mi, doktor? Yani tamamen değişebilirler mi?”

“Evet,” dedi Lily fazlasıyla hızlı bir şekilde; sesi zorla çıkmıştı. Akli bir anda kliniğindeki kasada küçük bir kutuda kilitli tuttuğu gazete kupürüne gitti. Lily derin ve kontrollü nefes almaya çalışıyordu. “İnsanların değişebileceğine inanıyorum, evet. Eğer başkaları onlara izin verirse, daha iyi hatta daha farklı kişiler olabilirler.”

Garth bakışlarını Lily’nin gözlerine sabitledi. Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Oda birdenbire soğudu. Sanki duvarlar üzerine kapanıyordu.

“Ama değişmek gerçekten bizim elimizde mi, doktor? Toplum, eğer korkunç bir şey yaptıysanız, değişmenize asla gerçekten izin vermez, değil mi? Her zaman geçmişinizi yüzünüze vuranlar, affedemeyenler, unutmanıza izin vermeyenler olur. Sizi geri çekecek, alnınızın tam ortasına o silinmez kırmızı damgayı vuracak birileri mutlaka çıkar. Böylece herkes, kim olduğunuzu ve sonsuza dek yargılanıp cezalandırılmanız gerektiğini bilecek.”

Lily, sandalyesinden fırlayıp bu odadan çıkmak, Garth’ın söylediklerinden uzaklaşmak için güçlü bir dürtüyle mücadele ediyor. Kıpırdamadan durmaya çabalıyordu. Garth’ı dikkatle izliyor, bekliyor ve onun gerçekten ne yaptığını ve bunun ne kadar korkunç olabileceğini merak ediyordu.

“Demek istediğim, insanlar adalet ve uzlaşma kavramlarını laf olsun diye kullanıyorlar. Bir de olayların üstünü örtmeyi, tüm bu dokunaklı saçmalıkları. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, birinin yaptıklarını biliyorlarsa, doğru tetikleyiciler olduğunda bunun tekrar olabileceğini düşüneceklerdir, değil mi? Bunun sizin içinizde, kanınızda ya da DNA’nızda olduğuna inanırlar.” Duraksadı. “Öyle değil mi?”

“Bana ne yaptığını söylemek ister misin, Garth?”

Garth gözlerini Lily’ye dikti. Sessizlik uzadı. Yutkundu. “Hayır,” dedi sonunda. “Hayır, istemiyorum. Rose ve çocukların da öğrenmesini istemiyorum. Asla. Çünkü siz bile, doktor, her ne kadar mesleki tarafsızlığınızla övünseniz de bana farklı gözle bakacaksınız.”

Lily konuşmak üzere ağzını açtı fakat Garth kocaman elini kaldırarak onu durdurdu. “Ne söyleyeceğinizi biliyorum. İçimi dökersem daha hafif hissedeceğimi ya da belki de bu konuda konuşursam daha rahat öleceğimi. Hepsi saçmalık. Birine anlattığım anda, benimle ilgili tüm bakış açıları, iyi bir insan olduğuma dair inançları, insanları yangından

kurtaran ve otoyolda parçalanmış araba enkazlarından yaralıları çıkaran adam, barınaklardaki hayvanları veterinere götürmek için gönüllü olan adam... bunların hepsi bir anda yok olur. Tek gördükleri şiddet yanlısı bir adam. Tehlikeli bir adam. İğrenç bir canavar. Ama ne yaptığımı bilmezlerse, o zaman o parçamın var olduğunu *kendim* unutabilirim. Geçmişteki hasta herif aslında tamamen başka biriymiş gibi davranabilirim. Onu, içindeki dehşeti zihninde farklı bölgelere ayırabilen yüksek işlevli bir seri katil gibi bilinçaltıma gömebilirim. İnsanlar ancak *bu* şekilde değişebilir. Kimse onları etiketlemediğinde. Toplum onları geçmişleriyle sürekli yargılamadığında.”

Lily sandalyesinde oturuşunu değiştirdi. “Seri katil önünde sonunda gerçek yüzünü gösterir, aslında. Bir şeyleri bu şekilde içinde tutmak çok yorucu olabilir, Garth. Hem bedende hem de zihinde stres yaratır. Bu da ”

“Bu da insanların düzgün yaşamasını mı engeller? Onları paranoyak mı yapar? Madde bağımlılığını güçlendirir ya da başka tuhaf şekillerde davranmalarına mı neden olur?” Umursamaz bir alaycılıkla güldü. “Sekiz ay içinde öleceğim ya da öyle diyorlar.” Kollarını iki yana açtı. “Bakın bana, şu anda buna inanmak zor, değil mi?”

Lily adama baktı. Hâlâ zinde ve güçlü görünüyordu. Ama kanepede otururken bile onu sessizce yiyip bitiren hastalıkla birlikte bunun ne kadar çabuk değişebileceğini de biliyordu.

“Rose ve çocuklarımın beni böyle hatırlamasını istiyorum. Güçlü. İyi. Nazik. Kahraman.”

“Peki ya bir gün sakladığın bu şeyi öğrenirlerse?”

“Öğrenmemeleri için bir şans var Lily. Bir şans var. Rose’a şimdi söylersem, hiç yok.” Duraksadı, Lily’nin gözlerinin içine inanılmaz bir sıcaklıkla bakıyordu. “Eğer ona şimdi söylersem, o ve çocuklar benim hakkımdaki fikirlerini

yeniden şekillendirecekler. Ben iğrenç bir şey yapmış biri olacağım. Tarifsiz ve korkunç acılara neden olan bir adam.” Tekrar sessizleşti. “Siz ne yapardınız, doktor? İtiraf eder miydiniz? Kocanıza? Çocuklarınıza söyler miydiniz? Yoksa belki masumiyet içinde yaşarlar diye bir kumar oynayarak ölür müydünüz?”

Lily, Garth’ın ona kendi geçmişini sorduğunu ve onun içini görebildiğini düşünerek dehşete kapıldı. Belki de Garth sadece kendisine tutulan bir aynaydı ya da belki de *bilen birisi* oydu. Çünkü Lily, Garth’la aynı kumarı yüzlerce kez oynayabileceğini biliyordu. Boğazını temizledi.

“Bak, ne yaptığını bilmiyorum, Garth. O yüzden bir şey diyemem. Burada benimle ilgili konuşmuyoruz. Seninle ilgili konuşuyoruz. Belki Rose’a anlatırsan ve o da seni affederse, kendini özgür hissedersin. O da öyle. Bilirsin, eşler bizi şaşırtabilir.”

Garth güldü. “Gerçekten affetmek diye bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani, gerçekten mi?”

Lily’nin üzerine bir gölge düştü. Kliniğin köşelerinden sızan bir rutubetin yavaş yavaş yaklaştığını hissediyordu; soğuk parmakları boğazına uzanıyordu sanki. Güneş kavağın arkasına geçmiş olmalıydı.

“Affetmek, gerçekten affetmek, daha çok seni esir alan suçluluk ve utanç duygularından *kendini* kurtarmanla ilgilidir, Garth.”

Garth, başını salladı ve saatine baktı. Zamanı dolmak üzereydi. “Hayır. O suçluluk, o utanç beni *ben yapan* şey o. Özverili bir itfaiyeci olmamı, çok iyi baba olmamı sağlayan şey. Bu suçluluk, bu utanç, Lily, beni iyi bir adam yapan şey. Zamanımın dolduğunu görüyorum.”

“Gelecek hafta aynı saatte mi?” diye sordu.

Ceketini askıdan aldı. “Sanırım burada işimiz bitti, doktor.” Ceketini giydi. “Ölmeye hiç olmadığım kadar hazırım. Bu konuda daha fazla konuşmanın pek anlamı yok.”

Lily o kadar emin değildi. “Gelecek hafta bir ara versek, sonra bir kez daha gelsen nasıl olur? Şimdi planlarınız ama gerçekten iyi hissediyorsan iptal etmek için ararsın. Anlaştık mı?”

Bir an duraksadı, sonra gülümsedi. “Anlaştık. Teşekkürler, doktor.” Kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Lily arkasından bakakaldı. Onu sarsmıştı. Masasındaki kırmızı ışığın parladığını gördü. Yeni hastası bekliyordu.

Derin bir nefes aldı, dosya dolabına gidip dolabı açtı. Kasanın kilidini çevirdi. Elini arka tarafa uzattığında parmakları pürüzsüz ahşap bir kutuya dokundu. Lily küçük kutuyu çıkardı. Dikkatlice açtı ve eski bir gazete kupürü çıkardı.

Kupürün üzerindeki fotoğrafta bir kız vardı. Lily, ona bakarken teni buz kesti. Kızın boğazının çukurunda küçük bir kolye duruyordu. Baphomet. Sabbat geçisi. Gotik bir sembol. Gazetedeki soluk siyah beyaz fotoğrafın altında italik harflerle yazılmış bir açıklama vardı: “*Sophie McNeill, 12 yaşında, kayıp.*” Fotoğraf New York’ta yayımlanan bir gazeteden alınmıştı. Lily ikinci kupürü çıkardı ve manşeti okudu:

Kaçırılan Çocuk İçin Ülke Çapında Büyük Arama

Lily’nin masasındaki ışık tekrar kırmızı yanıp sönmeye başladı. Bir anda irkilip kupürü hızla kutuya geri koydu. Kutuyu tekrar kasanın arka kısmına yerleştirip kasayı kilitledi. Küçük banyosuna geçti, yüzünü yıkadı ve rujunu tazeledi. Bir yudum su içti, pantolonunu düzeltti ve bekleme odasının kapısına yöneldi.

Derin bir nefes daha alıp vererek önceki hastasının enerjisinden ve kendi olumsuz düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı

Kapıyı açtı ve son derece pahalı bisiklet kıyafetleri içinde çok çekici ve şık görünümlü bir kadına gülümsedi. Kızıl saçlı kadın elindeki dergiyi bırakıp ayağa kalktı.

Lily elini uzattı. “Merhaba, siz Paisley olmalısınız?”

Kadın Lily’nin elini tutarken “Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Bradley,” dedi.

“Lily diyebilirsiniz. İçeri buyurun.”

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Wozniak evden çıktı ve 911'i arayan yan kapı komşusunu karısıyla birlikte ön bahçelerindeki çim alanda dururken buldu. Yaşlıydılar ve karısı kucağında küçük beyaz bir köpek tutuyordu.

Adam Wozniak'a "McNeill ailesi," dedi. "Karım yan taraftan çığlıklar duyduğunu sandı. Bakmak için dışarı çıktım ve McNeill'lerin evinde bir bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Bodrum katında ışıkların açık olduğunu gördüm ve içeri baktım. Ve... onu gördüm. Della'yı gördüm." Sesi titredi.

Karısı, "Olanlara inanamıyorum. Gerçekten harika bir aile. Kiliseye giderler, çok cana yakındırlar," diye devam etti.

"Çocukları var mı, isimleri ne?"

"Var," dedi kadın. "Küçük bir oğulları var, Danny. Sekiz yaşında. Ve bir kızları, Sophie. On iki yaşında. Onlar... onlar iyi mi?"

“Evin dışında şüpheli bir şey gördünüz mü? Çıglıklardan başka bir şey duydunuz mu?”

“Bir anlamı var mı bilmiyorum ama birkaç gündür siyah kapüşonlu garip bir genç adam etrafta dolaşıyordu. Dün onu sokağın aşağısına park etmiş, kahverengi külüstür bir kamyonetin içinde gördüm. Yanında bir erkek arkadaşı vardı. Sanırım evi gözetliyorlardı.”

Wozniak aceleyle aracına döndü ve fotoğraflara dayanarak kızın adını ve eşkâlini bildirdi. Bu sözde Amber Alarmı denen şeyden çok önceki bir dönemdi ama bir BOLO* mesajı gönderdi; Sophie McNeill adında on iki yaşında bir kız çocuğunun aranması için ülke çapındaki tüm birimlere iletilen acil bir mesaj. Uzun, siyah saçlı. Beyaz tenli. Güzel. Kamyonetten de söz etti.

Wozniak diğer memurlarla birlikte adli tabibi, cinayet masası dedektiflerini, adli tıp teknisyenlerini ve K9 ekiplerini beklemek üzere eve tekrar girdi. Ama içeri adımını atar atmaz Conti'nin üst katta bağırdığını duydu. “Onu bulduk! Kız burada! Odasındaki yatağın altında. Kız yaşıyor. Hemen bir ambulans çağırın!”

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Wozniak, acil yardım ekibini çağırırken kalbi küt küt atıyordu.

* BOLO (Be On the Lookout): Dikkatli olun anlamına gelen bir kısaltma. —ç.n.

RUE

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Joe Harper'a annesinin kimliğinin olumlu çıktığı haberini verdikten sonra Rue onu düşünerek Red Lion'a gitti. Çocuk yıkılmıştı. İçinde kalan küçük umudu da onun elinden almış gibi hissediyordu. İlgilenmeleri için Joe'yu Hannah Cody'e ve mağdur hizmetlerinde çalışan bir memur arkadaşına teslim etmişti.

Story Cove'a giden ana yola saptığında, Rue'nun çenesi gerildi. Saate baktı ve özel telefonunu kullanarak Seth'i arayıp hoparlöre verdi.

Seth üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Selam," dedi Rue, sert bir sesle. "Hâlâ evde misin?"

"Evet, ne oldu?"

Kırmızı ışıktaki durdu. "Sana sormam gerek. Dün gece neredeydin? Düünden önceki gece?"

Yaşlı bir kadın el arabasını yaya geçidine doğru itip yavaşça yolun karşısına geçmeye başladı. El arabasının içinde küçük, yaşlı bir köpek vardı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Seth.

Rue'nun içindeki öfke büyüyordu. Işık yeşile dönmüştü ama yaşlı kadın yaya geçidinden bir türlü geçememişti. "Söyle bana, Seth. Pazar günü öğle saatlerinden eve dönüp yatağa girdiğin âna kadar tam olarak neredeydin?"

Bir süre sessizlik oldu. “Bak, Rue, eğer bu ”

“Sadece soruma yanıt ver.” Elleri direksiyonu iyice kavradı.

“Bunu daha sonra yapabilir miyiz, işten sonra, ne zaman ”

Yaşlı kadın kaldırıma ulaşabildi. Rue gaza bastı.

“Seth, beni dinle ve iyi dinle ” Bir bisikletli otobüsün önünden aniden çıkınca sertçe frene bastı. Bir küfür savurduktan sonra “Haberlerdeki ölen koşucu, Grotto Sahili’nde bulunan ” diye devam etti. Derin bir nefes aldı, kendini toparladı. Başka bir sokaktan Story Cove’un ana yoluna döndü. “Adı Arwen. Arwen Harper.”

Telefonun diğer ucunda ölüm sessizliği oldu. Rue’nun midesi bulanıyordu. İleride Red Lion tabelasını gördü.

“Becerdiğin kişi bu muydu? Seni Red Lion’a giderken gördüğüm kişi bu muydu?”

“Beni *takip* mi ediyordun? Tanrı aşkına, Rue. Ne cüretle ”

“Demek oydu. O öldü, Seth, öldü. Öldürüldü. Duydun mu beni?”

Seth’in nefes alış verişleri hızlandı. Tekrar konuştuğunda, sesi kalınlaşmıştı. “Emin... emin misiniz? O olduğundan *emin* misiniz?”

“Eminiz.”

Küfretti. Sonra sustu.

“Seth, şu anda o, morgda çırılçıplak halde yatıyor ve muhtemelen göğüs kafesi açılıyor, kafa derisi soyuluyor ve organları çıkarılıp tartılıyor. Birileri gelip sormadan önce bana pazar günü nerede olduğunu söylemelisin. Ve inan bana, gelip soracaklar. Bu hiç de iyi olmayacak.”

“Ona ne oldu Rue?” Sesi kaba bir fısıltıya dönüştü. “Sen... benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun herhalde ”

“Bana çapkınlık günlerinin bittiğini söylemiştin. Bir daha asla, başka ilişki yok demiştin. Yemin ettin. Ama yalandı tabii. Gizleme gereği bile duymadın. İnsanlar seni bu kadınla gördü Seth, o yüzden pazar gecesi ben geç saatlere kadar çalışırken nerede olduğunla ilgili sağlam bir mazeretin olduğunu söyleyen iyi olur. Pazar günü öğlen nerede olduğunla başla.”

“Yüzme takımıyla birlikteydim, feribottaydım, anakaradaki yarıştan dönüyordum.”

“Doğrulayabilirler mi?”

“Evet, elbette. Takım üyeleri ve refakatçilerle birlikteydim. Ben de bir çocuğa refakat ediyordum. Sally Ann. Doğrulayacaktır. Hepsi doğrulayacaktır.”

“Feribot ne zaman yanaştı?”

“Tam olarak hatırlamıyorum. Kontrol etmem gerek. Öğleden sonra üç civarı.”

Rue, Red Lion’ın önünde durdu. “Sonra ne oldu?”

“Kasabaya geri döndük. Aralarında Sally Ann’in de olduğu bazı çocukları bıraktım. Sonra... Yemek yemeye gittim, birkaç arkadaşla buluştum ve bir şeyler içmek için takıldım.”

“Bu doğrulanabilir mi?”

Bir an duraksadı. “Evet.”

“Peki sonra?”

“Birkaç içki daha içtik, eve geç geldim ve sen evdeydin ama yatmıştın.”

Rue gözlerini kapattı, nefes alıp dörtten geriye doğru saydı, yavaşça nefes verdi. “Yani Eb’in pazar günü ben gelmeden önce nerede olduğunu bilmiyorsun?”

Bir sessizlik daha oldu. “Eb’in bununla ne ilgisi var?”

“Sadece... merak ediyorum.”

Çünkü oğlumun lanet olası bir mazereti olduğunu bilmek istiyorum ve bu soruyu ona sormaya bile cesaret edemiyorum.

Eb'in elinde bir bardak süt ve bir tabakta yarısı yenmiş keki tutan görüntüsü Rue'nun tüm zihnini kapladı.

Senin için her şeyi yaparım anne, bunu biliyorsun, değil mi? Senin mutlu olmanı istiyorum.

“Eb'in nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Seth. “Ama pazar günüyle ilgili söylediğim her şey doğru.”

“Arwen Harper'ı en son ne zaman gördün? Red Lion'a en son ne zaman gittin?” Onu sınıyordu.

Seth boğazını temizledi. “Ben, şey, muhtemelen iki hafta önce. Onu spor salonundan çıktıktan sonra iş yerine bırakmıştım. O zaman zaten her şey çoktan bitmişti, Rue. Bak, gerçekten onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Spor salonunda bana asıldı, sadece iki ya da üç günlük bir kaçamaktı, hepsi bu.”

Rue gözlerini kapattı. Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordu.

“Rue?”

“Bitti,” dedi.

“Ne?”

“Bitti dedim. Sen ve ben. Bitirmek istiyorum. Evliliğimizi. Boşanmak istiyorum. Hemen taşınman gerekiyor. Hemen. Eve döndüğümde seni görmek istemiyorum.”

“Rue ”

Telefonu kapattı. Kulakları uğulduyordu. Bütün bedeni titriyordu. Red Lion'ın önünde arabasında beklediği geceye geri döndü.

RUE

ÖNCESİNDE

16 Haziran, Perşembe

O ÖLMEDEN ÜÇ GÜN ÖNCE.

Rue aracına geri dönmüş, arka planda hafifçe çalan Portekizce konuşma dersini dinliyordu. Hava kararmıştı. Yağmur yağıyordu. Red Lion'nın karşısındaki yola park etmişti. Seth'in kamyoneti ise yolun yukarısında park edilmişti.

Seth daha önce onu arayıp eve geç geleceğini söylemişti. Rue'nun içinde garson kızla tekrar görüşeceğine dair kuvvetli bir his vardı. Geç saatteki vardiya bitimi sonrası eve dönerken, içinden gelen bir dürtüyle Story Cove'a sapmıştı. Arabasıyla yavaşça Red Lion'ın önünden geçerken, kocasının kamyonetinin yağmur altında *pub*'in önüne park edilmiş olduğunu görmüştü. Boştu.

Bloğun etrafından dolaşıp yolun ters yönünden geri dönmüştü; *pub*'in karşısındaki yolun diğer tarafında durmuş, girişi gözlüyordu. Pencerelerden Seth'i göremese de içeride olduğundan emindi. Rue'nun fotoğraf makinesi yolcu koltuğunda duruyordu. Belki durumla baş edişi mükemmel değildi ama görsel bir kanıt istiyordu. Boşanma davası açtığında, işlerin kendi istediği şekilde gitmesini planlıyordu.

Arabanın içi iyice soğumuştü. Yağmur daha da şiddetli

yağlıyordu. Haziran ayı olmasına rağmen, denizden esen rüzgârın serinletici bir etkisi vardı ama Rue içeriyi ısıtmak için motoru çalıştırma konusunda isteksizdi. Dikkatleri aracının üzerine çekmek istemiyordu.

Zaman ilerliyordu. Yağmur biraz daha kuvvetlenmişti.

Pub 'ın kapıları açıldı, yaşlı bir çift dışarı çıktı. Adam kadının şemsiyesini açmasına yardım etti, sonra da kolunu omuzuna doladı; birlikte ıslak gecenin içine doğru yürüdüler. Rue içinde yalnızlığın getirdiği acıyı hissetti. Pişmanlık. Kendisine saygı duymayan bir adam için harcanan yıllar. Neden Seth'e âşık olmuştu ki? Rue'nun kendine saygı duymayan, birinin onu tamamen sevebileceğine güvenmeyen bir yönü mü vardı? Yoksa içerlerde bir yerde gömülmüş bir parçası biyolojik ailesi tarafından reddedilmiş mi hissediyordu?

Kapılar birkaç kez daha açıldı; insanlar gülerek ve mutlu bir şekilde içeri girip çıkarken karanlığa sıcak bir ışık yayılıyordu.

Ses kaydı sona erdi ve sessizliğe gömüldü. Rue, Afrikaanca da öğrenmeli mi diye düşündü. Öz annesi bu dili konuşuyordu. Afrikaanca ve biraz da Xhosa. Paltosuna daha da sarındı.

Pub 'ın kapısı açıldı.

Oydu.

Rue doğruldu. Nabızı hızlandı.

Koyu renk saçlı kadının yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirerek kapıdan çıkışını izledi. Garson kadın, girişten hemen uzakta, bir tentenin altında durup sokağa baktı. Rue bir küfür savurdu. Yüzünü iyice görebilmeyi o kadar çok istiyordu ki. Bir an için Seth'le ilgili yanılmış olabileceğini düşündü, belki de içeride değildi. *Pub* 'ın kapıları aniden açıldı ve Rue kocasının yüzünü tanıdı. Tentenin altındaki kapüşonlu

kadının yanına gidip kolunu beline doladı. Kulağının dibinde ona bir şeyler söyledi.

Rue yutkundu ve fotoğraf makinesine uzandı. İkiliyi kadraja alıp, yakınlaştırdı; kocası kadını öpmek için eğildiğinde deklanşöre bastı. Çift kol kola yağmurun altında Seth'in kamyonetine doğru ilerlerken bir kare daha çekti, Seth'in kamyonetine binerlerken bir kez daha.

Kamyonetin farları yandı. Sokağa girdi. Rue'nun midesi bulanıyordu. Fotoğraf makinesini kucağına koydu.

Tabii ki evin yanındaki park yerine girdiğinde Seth evde değildi. Rue yatağa gittiğinde de evde değildi.

Uyuyamadı. Yattığı yerden yağmuru ve Eb'in alt kattaki odasında ara sıra yaptığı hareketleri dinledi. Yağmur durdu. Ev sessizleşti. Ama hâlâ uyuyamıyordu.

Gece saat 2'de alt katın ön kapısının açıldığını duydu.

Seth yukarı çıktı.

Rue uyuyormuş gibi yaptı. Seth sessizce yatağa girdi. Ter-temiz, yeni duş almış gibi kokuyordu.

Rue tavana bakarak yattı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu böyle devam edemezdi.

LILY

ÖNCESİNDE

25 Mayıs, Çarşamba

O ÖLMEDEN ÜÇ BUÇUK HAFTA ÖNCE.

SEANS NOTLARI: PAISLEY

Hasta, kırklı yaşlarının başında, altı haftadır bekleyenler listemde. Belirtilen sorun...?

Yeni bir hasta her zaman bir muammadır. Bazen Lily sorunun ne olduğunu önceden bilirdi çünkü ona telefonda söylerlerdi. Ama esas dedektiflik işi ardından gelir çünkü belirtilen sorun genellikle çok daha derin ve karmaşık bir şeyin hastanın hayatına devam edebilmek adına kendisinden bile saklamış olabileceği bir şeyin yüzeyde görünen bir belirtisidir. Yine de onu terapiye getiren, genellikle o yüzeyde görünen sorundur.

Yeni hastası kesinlikle esrarengiz biriydi. Soluk tenli, kızıl saçlı, içi kıpır kıpır çok güzel bir kadındı. Üzerindeki likralı tayt ve kendinden desenli kumaştan yapılmış uzun kollu bisiklet tişörtü, her kıvrımını ve kasını gözler önüne seriyordu. Lily, Paisley'ninki gibi bir vücuda sahip olmak için neler vermezdi.

Kadın, bisiklet kaskını kanepeye bırakıp Lily'nin kitaplığına doğru yürüdü. İnce uzun parmaklarını Lily'nin kitaplarının

sırtlarında gezdirip kitap isimlerine baktı. Lily'nin biblolarına dokundu: Matthew'un küçük elleriyle şekillendirdiği seramik bir kupa, Meksika'da bulunan bir deniz kabuğu, Avustralya'dan küçük bir heykel. Bradley ailesinin Cape Town'da çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını eline aldı.

“Size çay ya da kahve getireyim mi?” diye teklif etti Lily.

“Hayır. Bir şey istemem.” Fotoğrafı yerine bıraktı ve Tom'un geçen Noel'de Lily'ye hediye ettiği Rorschach mürekkep lekesi testi* setini incelemeye gitti. Her bir leke çerçelenmiş ve duvarda düzgün sıralar halinde asılı duruyordu. Paisley bir şeyi değerlendirmiş gibi Lily'ye kısa bir süre baktıktan sonra Lily'nin maske koleksiyonunun bulunduğu duvara geçti.

“Jung'du, değil mi?” dedi Paisley. “Buna persona diyor-du; her birimizin taktığı maske, dünyaya sunmayı seçtiğimiz yüz?”

“Jung'un çalışmalarıyla, yani arketipleriyle ilgilisiniz galiba?”

Kadın oturdu. Sonunda. Likralı bacaklarını çaprazlayarak gülümsedi. Lily, Paisley'nin dudaklarının hafif yukarı kıvrılışında, başını tutuş açısında, mavi gözlerinin kendisinininkine dikiş şeklinde biraz küçümseyici bir tavır hissetmekten kendini alamıyordu.

“Jung'un personası, benliği, gölgesi ve anima ya da animusu var. Persona, arkasına saklanmayı seçtiğimiz maske. Örneğin siz, sizin personanız, sizin maskeniz bir doktorunki. Beyaz önlüğünüzü giydiğinizde ya da tabelanızı astığınızda, insanlar belirli şeylerin beklentisine girer. Sizi bilge, şefkatli ve nazik biri olarak görürler. Bir doktorun ya da terapistin

* Rorschach mürekkep lekesi testi: Psikiyatrik değerlendirmelerde kullanılan, mürekkep lekelerine verilen tepkileri analiz ederek, kişilerin düşünce bozukluğunu ortaya çıkarmak için kullanılan test. ç.n.

davranacağı şekilde davranmanızı beklerler. Bir polis rozeti takın ve elinize bir silah alın; güvenilir bir koruyucu olursunuz. Cesur ve adil. İtfaiyecinin sarı tulumunu giyin, bir kahramansınız. Bir kurtarıcısınız. Siyah bir cübbe giyin ve gri bukleli bir peruk takın; adaletin kendisi olursunuz, gerçeğin, doğrunun ve yanlıştın bilge hakemi. Başınıza bir kukuleta geçirdiğinizde cellat olursunuz ama onu çıkardığınızda cellat olarak sadece işinizi yapmış olmanın verdiği vicdani huzurla evinize, ailenizin yanına dönebilirsiniz.” Kanepede arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Yükümlülükleri yerine getirmek için hepimizin bir maskeye ihtiyacı var. Ama maskeyi fazla uzun süre takarsak arkasında gerçekte kim olduğumuzu unuturuz. Öyle değil mi? Gerçek benliğimizi unutuveririz.”

Lily oturuşunu değiştirdi, Garth’la yaptığı seansın ardından bu konuşmadan giderek daha fazla rahatsız oluyordu.

“Belirli bir maskeyi çok uzun süredir taktığını düşünüyor musun, Paisley?”

“Bilmiyorum. Belki de sorun budur; bir maskeyi o kadar uzun süre takmışsındır ki artık onu taktığının farkında bile olmazsın.”

“Peki ya sana hangi maskeyi taktığını düşündüğünü sor-sam?”

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Anne. Eş. Sanırım bunlar dünyaya sunduğum ana personalarım.”

“Peki bu unvanlar senin için ne ifade ediyor?”

Duraksadı. “Çocuklarıma güvenli bir liman sunan, şefkatli biri olmam gerektiğini. Erdemli, nazik, kontrollü biri. Gözü dışarı kaymasın diye kocam için yeterince çekici olmam gerektiğini. Yatakta iyi olmamı, kapalı kapılar ardında bir fahişe gibi davranmamı. Doğru beslenmemi, kilomu ve karbonhidratlarımı kontrol altında tutmamı. Hem başarılı iş kadını olup hem de güzel kurabiyeler yapmamı, çocuklarımla okulunda

gönüllü çalışmamı, onları yüzme derslerine götürmemi ve inançlarını anlamalarını sağlamamı.” Durdu, biraz soluklandı. “Düzenli olmamı. Onları bir rutine oturtmamı.”

Lily yutkundu. Matthew’u yüzme derslerine götürüşünü düşündü, takıntılı bir şekilde karbonhidrat sayışını, çocuklarının okullarında gönüllü olarak çalışmasını. Paisley Lily’yi de tarif ediyor olabilirdi.

“Bu... bu çok yorucu olmalı,” dedi.

“Hem de nasıl.”

“Kaç çocuğun var, Paisley?”

Hastası gözlerini Lily’den ayırmadan yanıtladı. “Üç tane. Üçü de kız. Yedi, dokuz ve on iki yaşlarında.”

“İyi bir rol model olmak zor iş.”

“Öyle. İçimdeki karanlık ve sapkın küçük şeytanın dışarı çıkmasını engellemek zor.”

Lily’nin beyninde bir uğultu başladı. Paisley’nin başının arkasında duvardaki mürekkep lekesi birden boynuzları olan Baphomet’e benzedi. Koltuk altları terledi. Odaklanmaya ve bir sonraki soruyu bulmaya çabaladı.

“Ev... ev dışında mı çalışıyorsun, Paisley?”

“Ben bir ilaç firması temsilcisiyim. Çok sık seyahat ediyorum. Ama çalışmak zorunda değilim. Kocam iyi kazanıyor ve ben de zenginliğin ortasına gittim. Bir kademe yükseldim. Benden daha yaşlı bir adamla.” Sinsice gülümsedi ya da en azından Lily’ye öyle geldi. “Ama çalışmak bana bir çıkış yolu sağlıyor. Seyahatlerim olmasaydı, etrafta takılamazdım.”

Lily gözlerini kırptırdı. “Anlayamadım?”

Paisley öne doğru eğildi. “Sorunumun ne olduğunu bilmek istiyorsunuz, değil mi, dok ”

“Lütfen bana Lily de.”

“Lily. Benim sorunum gerçek sorunum başka erkeklerle yatmam. Seks. Riskli seks, güvensiz seks. Yabancılarla.

Ne kadar çılgın ve ateşli olursa o kadar iyi; evli olmaları da bir o kadar tatmin edici. Sekse bağımlıyım, Lily. Ve duramıyorum. Eskiden daha kontrollüydüm, araya zaman koyabiliyordum ama artık daha sık ve daha fazla istiyorum. Sadece *hissedebilmek* için bile buna ihtiyacım var.” Durdu. “Geçen hafta Toronto’da iş seyahatindeyken tutuklandım. Halka açık bir yerde cinsel ilişkiye girmekten. Evet, bunun için para aldım. İhtiyacım olmayan parayı. Ailem gibi hayatımdaki güzel şeyleri mahvetmeden önce buna bir son vermem gerekiyor.”

Lily gözlerini Paisley’den ayıramadı. İşte buydu. Belirtilen sorun. Tehlikeli bir seks bağımlılığı.

“Demek istediğim, iyi bir kocam var. Üç tane güzeller güzeli, temiz, masum kızım var. İnsanların istediklerini söyledikleri her şeye sahibim. Bu da her şeyi kaybedebilirim anlamına geliyor. Ve bu sanki... sanki içimdeki şeytan sahip olduklarımı kaybetmem için *uğraşıyor*. Sonuçta kaybedersem, ifşa olursam, o zaman maskemi takmak için bu kadar uğraşmama gerek kalmayacak.” Sanki içini dökmekten bitkin düşmüş gibi kanepeye geri yaslandı.

“Peki ya şu bisiklet kıyafetlerin,” dedi Lily alçak bir tonda. “Bu da bir maske mi? İlk ziyaretinde bana sunmak için bilinçli seçtiğin bir şey mi?”

Paisley burun kıvrıp doğruldu. “Bu sahte bir imaj.” Hafifçe gülümsedi. “Senin için değil, ailem için. Bu benim için bir kamuflej.” Kollarını iki yana açtı. “Terapiye gittiğimi ailemden ve çevremden bu şekilde saklıyorum. Yaklaşan bir bisiklet yarışı için antrenman yaptığımı ve çarşamba gününün uzun mesafe sürüş günüm olduğunu düşünüyorlar. Ama aslında terapi günüm. Sana gelmeyi seçtim. Benim yaşadığım muhitte çalışmıyorsun. Üstelik burası sessiz, yeşillikler içinde, تنها bir çıkmaz sokağın sonunda, oldukça gizli bir konumda.” Gülümsemesi derinleşti “Ben araştırmamı yaparım, Lily.”

Lily yutkundu. Tehdit gibi gelmişti. Bir yandan kendi kendine kuruntu ettiğini de biliyordu. Dianne haklıydı. Bir mola ihtiyacı vardı. Olan biteni fazla kişisel alıyor, her şeyi gereğinden fazla yorumluyordu. Ama yine de o notlar... onlar gerçektir.

“Lily, Lilith’in kısaltması mı?” diye sordu Paisley.

“Lillian.”

“Şeytani bir figürdü Lilith. İncil mitolojisinde. Biliyor muydun?”

“Ben... bilmiyordum. Ama dediğim gibi, benim adım Lillian’dan geliyor.” Derin bir nefes aldı. “Tutuklanman hakkında biraz daha konuşmak ister misin, Paisley?”

Birdenbire kanepeden kalkıp, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Lily sessiz ve sabırlı bir şekilde oturuyordu.

“Saat sabahın ikisi falandı. Şehrin pis, köhne bir köşesindeydim. Üzerimde kısacık suni deri bir etek. Parlak siyah, topuklu diz üstü çizmeler. Işıltılı, payetli, boyun bağlı bir üst. Kan kırmızısı dudaklar. Ve bekliyordum. Bir ara sokakta ya da bir çöp konteynerinin arkasında, rutubetli bir tuğla duvara yaslanmış halde becerilmek, birinin sutyenimin ön kısmına kirli para sokması için deliriyordum.” Bekledi.

Lily şaşırdığını belli etmemeye kararlıydı. “Peki, istediğini aldın mı?”

Paisley alaycı bir kahkaha attı “Adam aletini içimden çıkaramadan tutuklandım. Mahkemeye çıkma şartıyla salıverildim. Ki henüz bunu yapmadım. Ama...” Yüzü değişti. Yavaşça tekrar oturdu. Elleriyle yüzünü ovaladı. “Sanki iki farklı kişi var içimde.” Bir süre sessiz oturdu. Sonra alçak sesle “Korkuyorum,” dedi. “Ailemi kaybetmek istemiyorum. Yaptığımdan hoşlanmıyorum. Utanç duyuyorum. Kendimi kirli hissediyorum. Ta ki ihtiyaç bir şekilde yeniden yükselmeye ve

şiddetlenmeye başlayana kadar. Sonra tüm bilinçli enerjimi bir sonraki buluşmayı planlamak, gerçeği saklamak ve yaptığım şeyi örtbas etmek için harcıyorum. Bazen ölecekmişim gibi hissediyorum. Belki de asıl mesele budur; ölüm dürtüsü. Bir parçam kendimi yok etmenin bir yolunu arıyor.” Sustu. “Şu anda beni yargılıyorsun. Gözlerinden okuyabiliyorum.”

“Burası güvenli bir alan Paisley. Burada çekinmeden her şeyi söyleyebilirsin.”

“Günah çıkarma odası gibi mi?”

Lily nazikçe gülümsemeye çalıştı. “Günah çıkarma odası gibi.” Ama o bile bir rahibe asla açıklanmaması gereken bazı şeyler olduğunu biliyordu. “Bir şey soracağım, Paisley. Eğer sana içindeki bu küçük şeytanın, seni yok etmeye çalışan bu küçük varlığın, kaç yaşında olduğunu sorsaydım ne derdin?”

“Bu garip bir soru.”

“Pek sayılmaz. Zihinlerimiz mozaiktir ve birbiriyle savaşan parçaların yaşadığı hissi yaygındır. Bazen bu farklı parçalarımızı, içimizdeki yöneticilerimizi, keşfetmek ve onlarla dost olmak faydalı olabilir. Bunu yapmanın bir yolu, çeşitli iç yöneticilere isim vermek, kaç yaşında olduklarına bakmak ve sonra onları dışarı çıkarıp onlarla sohbet etmektir.”

Paisley dudaklarını büzerek “Küçük şeytanın kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. On bir. Belki on iki yaşında bir kızdır,” diye karşılık verdi.

Phoebe'nin yaşı. Yatağının altında çilekli votka şişesi olan Phoebe. Başka bir karakterin boğazını bıçakla kesen bir kadın manga karakteri çizen Phoebe.

“Demek bir kız?”

“Sanırım. En büyük kızımınla aynı yaşta. Zor bir yaş, değil mi?”

Lily yutkunarak “Öyle,” dedi. “Çocukluk ve kadınlık arasındaki eşikte dengede durmak karmaşık bir süreçtir,

özellikle de toplumun çelişkili mesajları ve beklentileri göz önüne alındığında.”

Lily boğazını temizledi. *Odaklan*. “Şimdi gözlerini kapat, Paisley. Bu kızı hayal etmeni, onu net bir şekilde zihninde canlandırmanı istiyorum senden.”

“Bu biraz... tuhaf oldu sanki.”

“Yapmaya çalış.”

Hastası gözlerini kapattı, derin nefes aldı. Bir süre sonra “Sanırım onu görüyorum. Bana gülüyor. Benimle dalga geçiyor.”

“Sadece onu bir süre izle, onu hisset.”

Paisley sessizdi ama nefes alış verişleri hızlanmıştı. Yanakları kızarmıştı.

“Onu tasvir edebilir misin, Paisley?”

“Koyu renk saçlı. Uzun, koyu renk saçları var. Çok soluk bir teni. Koyu renk dudakları.”

“Ona bir isim verebilir miyiz, ihtiyacımız olduğunda tekrar çağırabilmek için?”

Paisley’nin nefesi iyice hızlandı ve elleri bacaklarının üstünde yumruk oldu. “Sanırım adı... Jane. Hayır... Ben... Bana adının Sophie olduğunu söyledi.”

Lily’nin zihni bulanıklaştı.

Paisley’nin dudakları seğirmeye başladı.

“Ondan nefret ediyorum! Kaltağın teki o. Bana zarar vermek istiyor. O ” Paisley’nin gözleri aniden açıldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yüzü kızarmış, ter içinde kalmıştı. Titriyordu, gözlerinde biriken yaşlar parlıyordu. “Bunu yapamam. Bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum.”

Lily’nin boğazı kurumuştı. “Neden, Paisley?”

Paisley ağzını sildi. “Çünkü... korkunç biri o, beni öldürmek isteyen bu siyah saçlı çocuk. Elinde bir bıçak var ve beni susturmak için boğazımı kesmek istiyor; içimdeki iyi beni

öldürmek için. Masum tarafımı. Sevdiğim *her şeyi* benden almak istiyor, ailemi ve... Ben... benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım bilmiyorum. Bunu bana neden yapmak istediğini de.” Paisley önündeki su sürahisini aldı ve titreyen eliyle bir bardak doldurdu. Kana kana içti. “Özür dilerim. Ben... Bunun nereden çıktığını bilmiyorum.”

“Önemli değil. Gerçekten iyi iş çıkardın. Bu seansta daha derine inmeye çalışmayacağız ama bir dahaki sefere belki bahsettiğin diğer içsel yöneticiyi, yani iyi olan seni çağırabiliriz. Böylece iyi kıza, bu kötü kız hakkında söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sorabiliriz.”

“Sophie hakkında.”

Lily damarlarında buz gibi bir soğuk hissetti. Bu, duyguların aktarımıydı. Bir yansıtma. Hepsi bu. Biraz ara vermesi gerekiyordu.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

O günün daha erken saatlerinde, 22 Nisan 1989 öğleden sonrasında, yedi yaşındaki Harrison Whittaker annesini serin bodrum katında dikiş makinesinin başında buldu. Annesi, okul piyesinde başrol oynayacak olan ablası için bir kostüm dikiyordu. Chrissie, *Grease* müzikalinde Sandra Dee olacaktı. O kadar çok şarkı provası yapmıştı ki Harrison'ın kafası şişmişti.

"Danny'nin evine oyun oynamaya gidebilir miyim?" diye sordu annesine.

"Hayır. Bir saate kadar alışveriş merkezine gidiyoruz. Sana yeni bir pantolon almamız lazım."

"Yeni pantolona ihtiyacım yok benim. Oyun oynamaya gitmem gerek. Lütfen, lütfen. Danny'nin annesi daha sonra mangal yapacaklarını söyledi, sosisli sandviç ve dondurma varmış, sonra da bir video. Danny, benim de gelebileceğimi söyledi. Annesi yatıya kalabileceğimi ve battaniye çadırı yapabileceğimizi söyledi. Lüüüüütfen."

"Harrison—"

"Lütfen anne. Evde yapmam gereken her şeyi yapacağım, ne istersen. Söz veriyorum."

Mızızlanmaya ve annesini kandırmak için dil dökmeye devam etti. Dün bütün gün boyunca sabır göstermişti. Mevsim normallerinin dışındaki sıcaklık herkesi huzursuz etmişti. Annesi saate baktı.

Sheilagh Whittaker yorgundu. Kocasını petrol ve gaz endüstrisinde çalışıyor, uzun saatler işte kalıyordu. Terfi alalı çok olmamıştı. Sheilagh hem evin yükünü taşıyor hem de yeni bir aile şirketi kurmaya uğraşıyordu. Bu iş için hazırladıkları broşürleri gidip alması gerekiyordu. Doğru yerde savaşıması ve sınırlı enerjisini ölçülü kullanması gerekiyordu; Harrison ise bitmek bilmeyen neşesiyle tüm enerjisini tüketiyordu.

"Peki, tamam. Tamam."

"Teşekkürler anne!" Oğlu onu öptüğünde içi eriyerek gülümsedi.

Sheilagh Whittaker oğlunu en son, Chrissie'yle alışveriş merkezine gitmek üzere garaj yolundan çıkarken, dikiz aynasında görmüştü. En yakın arkadaşı ve komşusu Danny McNeill'le birlikte, Whittaker'ların dört ev aşağısındaki McNeill'lerin bahçesinde durmuş, el sallıyordu. Harrison kucağında barınaktan sahiplendikleri

küçük köpekleri Pogo'yu tutuyordu. Pogo'yu yanından hiç ayırmazdı.

Sheilagh Whittaker, Harrison'ı yeni pantolon almak için alışveriş merkezine gelmeye zorlasaydı, oğlu hâlâ hayatta olabilirdi.

Yaşasaydı şu anda kırk yaşında olacaktı.

Sheilagh büyükanne bile olabilirdi. Belki kocası Jim hâlâ hayatta olurdu. Belki de küçük oğullarının acımasızca öldürülmesinin ardından kendini alkole vermemiş olurdu. Jim Whittaker, Glenn Dennig'deki o bahar gününden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Sheilagh Whittaker kızı Chrissie'den alışveriş merkezinde McNeill ailesi için aldığı kremalı turtayı onlara götürmesini istemeseydi, Chrissie bambaşka bir kadın olabilirdi. Sheilagh kızıyla hâlâ görüşüyor olabilirdi.

Sheilagh Whittaker, Glenn Dennig aile katliamının yıldönümünü takip eden bir televizyon gazetecisine "Hayatımın en büyük pişmanlığı," dedi.

"Eğer o kadar yorgun olmasaydım, eğer onun mız-mızlanmasına boyun eğmeseydim. Eğer... sadece biraz da olsa farklı bir karar vermiş olsaydım, Harrison bir psikopatın kurbanı olmayabilirdi. Hepimizin farklı hayatları olabilirdi çünkü kâbus Harrison'ın öldürülmesiyle sona ermedi. Danny McNeill ve ailesinin ölümüyle de bitmedi. Etkisi yıllar boyunca dalga dalga

yayıldı.” Sheilagh Whittaker durakladı ve bakışlarını kameradan uzaklaştırdı; gözlerinde biriken yaşlar parlıyordu.

“Bir psikopat bizi mahvetti. Bunun sonu gelmeyecek aslında. Bu... bunun gibi şiddet içeren bir suç, katil yakalandığında sona ermez. Etkisini yıllar boyunca sürdürür. Genç jüri sözcüsüne bakın; dava sürecinin yarattığı stres onu öyle etkilemişti ki karar açıklandıktan on üç ay sonra alkollü araç kullanırken geçirdiği bir kaza sonucu öldü. İnanıyorum ki bu olay hiç yaşanmamış olsaydı şu anda hayatta olurdu.”

RUE

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Kadın elini Rue'ya uzatırken “Ben Dez Parry,” dedi. “Red Lion’ın müdürüyüm. Ayrıca garsonluk yapıyorum, personel alımlarından ve onların eğitimlerinden sorumluyum. Genel olarak her işe bakıyorum diyelim. Sizin için ne yapabilirim, Çavuş Duval?”

Rue kimliğini tekrar cebine koyarken “Size birkaç soru sorabileceğim özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu.

Müdür birden gerginleşti. “Ne hakkında?” Bir anda bir şeyin farkına vardı, kaşları çatıldı. “Daha önce tanışmamış mıydık?”

“Müşteri olarak gelmiştim,” dedi Rue çabucak. Böyle bir muhitte göze çarpmaması pek mümkün değildi. “Ama ne yazık ki bu seferki iş. Çalışanlarınızdan biriyle ilgili, o yüzden özel olarak konuşabilir miyiz?”

Parry, Rue’yu küçük bir ofise götürüp kapıyı kapattı. “Lütfen oturun,” dedi bir yığın klasörü bir sandalyenin üzerinden kaldırıırken.

Rue bir köşede, rafın üzerinde duran bir kapalı devre kamera sistemi monitörünü fark etti. Ekranda Red Lion’ın ön girişinin dışındaki alanın karlı bir görüntüsü vardı. Bölünmüş

ekranın bir başka kısmı da kapıların hemen içinde, müşteriye karşılayan görevlinin durduğu alanı gösteriyordu.

“Arwen Harper adında bir çalışanınız var.”

“Ben...” Parry hareketsiz kaldı. Gözleri aniden iyice açıldı. Eli ağzına gitti. “Sizi oradan tanıyorum. Televizyondan. Grotto Sahili’nde bulunan kadın...” Sustu. Gözleri sulanmaya başladı, beti benzi attı. Bayılacakmış gibi görünüyordu. “Arwen bugün vardiyasına gelmedi. Telefonundan aramaya çalıştım ama sürekli telesekretere düşüyordu...” Kendini masanın arkasındaki sandalyeye bıraktı. Sersemlemişti. Anlamaya başlamıştı. “Bu o, değil mi? Haberlerde Tom Bradley’nin müşterilerimizden biridir cesedi bulunduğunu gördüm ve... Tanrım. O... Tom Bradley’nin bulduğu *Arwen* miymiş? Tanrım, öyle olmalı. Ah Tanrım.”

“O halde Dr. Tom Bradley’i tanıyorsunuz?”

“Elbette, evet. Düzenli müşterilerimizden biridir. Her cuma üniversiteden bir grup profesörle birlikte *happy hour*’a gelir ve genellikle gece geç saatlere kadar kalırlar. Arwen onların düzenli garsonuydu. Kısa sürede onları oldukça iyi tanıdı.”

“Bana Dr. Bradley ile gelen arkadaşlarının isimlerini verebilir misiniz?”

“Sanırım bu onların özelini ifşa etmek anlamına gelmez, değil mi? Profesörlerin her cuma burada olduğunu herkes bilir. Tom Bradley, Simon Cody, Sandeep Gunjal ve Milton Timmon çekirdek grubu oluşturuyorlar. Arwen’in en yakın olduğu kişiler Tom ve Simon’dı. Bana, Simon’ın karşısındaki tek katlı evi kiralamasını Tom’un ayarladığını söylemişti.”

“Onlarla tam olarak ne kadar samimiydi? Herhangi biriyle farklı bir yaklaşma var mıydı?”

“Ben... Arwen’in bir şeylerin peşinde olduğunu tahmin ediyordum. Yani, kötü anlamda değil. O... o geçim sıkıntısı çeken

bekâr bir anneydi, bir ressamdı. Ve paraya ihtiyacı vardı. Ama geçmişî ya da ne yaptığı konusunda hiç üzerine gidip sıkıştırmadım. İş için onunla ilk görüştüğümde, bir şeylerden kaçtığını, uzaklaşmaya çalıştığını hissetmiştim. Ve bileklerindeki yara izlerini görmüştüm. Bileziklerinin, gülümsemesinin ve rahat tavırlarının altında bence çok yaralı bir kadındı.” Sustu. Gözlerindeki yaşlar parıldadı. “O olduğundan emin misiniz?”

“Evet. Maalesef.”

Parry bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi. Bir süre konuşmadan oturdu. “Buna inanamıyorum.” Rue’ya baktı. “Bu bir kaza değil miydi?”

“Ölüm şüpheli, Bayan Parry. Bu yüzden ekibim olaya dahil oldu. Arwen yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olabilir. Ama her ihtimali göz önünde bulundurmamız gerekiyor.”

Parry burnunu bir kez daha sildi ve başını salladı. “Ben ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Birinin Arwen’e zarar vermek istemiş olabileceğini düşünmemiz için bir neden var mı? Özellikle birinden korktuğunu ya da endişelendiğini dile getirdi mi hiç?”

“Hayır. Herkes onu severdi. Özellikle de erkekler. Arwen’e zarar vermek isteyecek herhangi birini düşünemiyorum.”

Rue boğazını temizledi. “Simon Cody ya da Tom Bradley’le bir ilişkisi olabilir mi?”

“Bu mümkün. Öyle olabileceğinden şüphelenmiştim. Ama hiçbir zaman açıkça bana söylemedi. Her ikisi de evli zaten.”

“Bu erkekler eşleriyle birlikte Red Lion’a geldi mi?”

“*Happy hour* için değil. Tom ve Simon aileleriyle yemek yemeğe gelmişlerdi.”

“Arwen hiç eşlerinden söz etti mi, onların kıskanç olup olmadığından?”

“Tanrım, hayır. O... şey, Arwen ilk karşılaştığınızda çok sıcak, çok açık biri gibi görünür ama aslında hiçbir zaman

gerçekten özelini paylaşmazdı. Onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissetsem de onu tam anlamıyla tanıdığımı sanmıyorum. Hepsi... görüntüdeydi. Verdiği bu gamsız, tasasız bohem hava, taktığı maskeden başka bir şey değildi.”

“Ne zamandır burada çalışıyor?”

“Onu nisan sonunda işe almıştım. Garsonlarımdan biri işten ayrılmıştı, personel eksikim vardı ve oldukça çaresizdim. Dışarıdaki ilanı görüp içeri girmiş, ben de onu hemen işe aldım. Kısa sürede en iyi çalışanlarımızdan biri oldu. Onu kaybettiğim için çok ama çok üzgünüm.”

Parry burnunu sildi. Rue, kendini toparlaması için biraz bekledi.

“Arwen Harper’ın hayatında başka bir erkek olup olmadığını biliyor musunuz? Onunla *pub*’a gelen başka biri?”

Parry hatırladı. “Bir adam vardı. Onu sadece iki kez gördüm. İş çıkışında onu almaya gelmişti, bir kez de barda bir şeyler içmeye. Herhalde onun vardiyasını bitirmesini bekliyordu.”

Rue sakın kalmaya çalıştı. “Adamın adını söyledi mi?”

“Hayır. Özür dilerim. Dediğim gibi, özeline saygı gösterip sormadım.”

“Nasıl biriydi?”

“Kaslı. Sarışın. Biraz atletik tip. Otuzlu yaşların sonunda, belki kırklı yaşların başında.” *Seni lanet olası pislik, Seth.*

Rue boğazını temizledi. “Arwen’in en son ne zaman işe geldiğini söyleyebilir misiniz?” “18 Haziran Cumartesi. Pazar günü izin aldı çünkü mangal partisine gidecekti. Ama bugün çalışacaktı.”

Rue kartvizitini ve kalemini çıkardı. Kartın üzerine telefon numarasını daire içine aldı. “Adamın adını hatırlarsanız ya da çalışanlarınızdan herhangi biri biliyorsa, beni bu numaradan arayın.” Kartı Parry’ye uzattı, bir an duraksadı sonra

çenesiyle güvenlik kamera monitörünü göstererek “Güvenlik kameralarınız bu adamı barda yakalamış olabilir mi?” diye sordu.

“Barda değil. Gizlilik nedeniyle kameralar sadece iç ve dış girişi alıyor. Ama onu girip çıkarken yakalamış olabilir.”

“Kayıtları ne kadar süre saklıyorsunuz?”

“Yedi günde bir yenileniyor. Daha kapsamlı bir dijital depolama çözümü için henüz bir bütçe ayırmadık ancak yedi günlük süre ihtiyaçlarımız için yeterli oluyor.”

“Yedeklediğiniz görüntülerin bir kopyasını alabilir miyim?”

“Elbette, sizin için hemen kopya hazırlayayım.”

“Bir de Arwen Harper’ın vardiya programının bir kopyasını.”

Parry başını salladı ve ofis bilgisayarına dönüp birkaç tuşa bastı.

Rue, Red Lion’dan çıktığında, ceketinin cebinde güvenlik kamerası görüntülerinin bir USB belleği vardı. Dört gece önce Seth’i Arwen’le bardan çıkarken izlemişti. Seth o görüntülerde, muhtemelen ölü kadının yanında görünecekti ve Rue bu konuda ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Aracına yaklaşırken, telefonu çaldı.

Polis memuru Georgia Backmann arıyordu. Rue telefonu açtı.

“Selam, amirim,” dedi Georgia. “Memurlarımızdan biri bir şey bulmuş. Bradley’lerin evinin arka sokağında yaşayan yaşlı bir kadınla konuşmuş. Yaşlı kadın, 911 çağrısının yapıldığı sabah Tom Bradley sorgulanmak üzere götürüldükten hemen sonra bir Dodge kamyonetin gelip Bradley’nin park yerine park ettiğini iddia ediyor. Dodge koyu, metalik gri renkteymiş ve arka kabin camında bir kar kayakçısı silueti olan bir çıkartma varmış. Yaşlı kadın kamyonu daha önce de sık sık gördüğünü ama sabahın bu kadar erken saatlerinde hiç

görmediğini söylüyor. Story Cove İtfaiye Kurtarma plakası varmış. Yaşlı kadın sürücünün bir itfaiyeci ve Lily Bradley'nin hastalarından biri olduğundan emin. Bradley'lerin evinin önüne park eden polis memuru onu görmemiş çünkü yan yolun arka tarafından girmiş. Sadece kısa bir süreliğine oradaymış. Tanık olabilir de olmayabilir de.”

Rue aracına binerken “Ben kontrol ederim,” dedi. “İtfaiye merkezinin yakınındayım. Geçerken uğrarım şimdi.”

RUE

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Rue aracını Story Cove İtfaiye Kurtarma İstasyonu'nun otoparkına çevirdi. Bina, Red Lion gibi Tudor tarzı bir cepheye sahipti. Kasabanın bu bölgesinde yaygın bir mimariydi; dışarıda sıra sıra park etmiş parlak, kırmızı itfaiye araçlarıyla bir resimli çocuk kitabından fırlamış gibiydi. Sahte görünüyordu. Yapaydı. Bir maskeydi.

Yavaşça ilerlerken, park yerindeki arabaları ve kamyonları gözleriyle taradı. Arazinin sonunda, bir mavi ladinin önüne park etmiş metalik koyu gri bir Dodge kamyonet gördü. Rue, Dodge'un yanındaki boş yere park edip Toshi'yi aradı.

“Selam, amirim,” dedi Toshi, telefonu açar açmaz. “Morgdaki işim bitmek üzere. Fareed'in tahmin ettiği gibi, ön bulgular Arwen Harper'ın uçurumun tepesinden düşmesiyle oluşan ağır künt travma nedeniyle öldüğünü gösteriyor. Düşmeden önce herhangi bir yara aldıysa bile, düşüş sırasında aldığı darbeler önceki yaraların üzerine gelmiş olabilir. Ama yaralardan alınan kalıntılar da laboratuvara gönderildi. Şimdi toksikoloji ve DNA sonuçlarını bekliyoruz.”

“Hepsini özel laboratuvara mı gönderdin?” diye sordu aracından inerken. Dodge'un etrafında dolaşmaya başladı. Arka

camdaki kar kayakçısı etiketini ve Story Cove İtfaiye Kurtarma plakasını gördü.

“Evet,” dedi Toshi. “Hepsine öncelik verdiler. Şimdi Harper’ın evine gidiyorum. Klister’in çetesinin, ölen kadının acılı oğlunu eve girmemiz için izin vermeye zorladığımızı iddia ederek sorun çıkarması ihtimaline karşı arama izni çıkardık. Ayrıca telefon kayıtları için gerekli belgeleri de aldık.”

“Güzel. Seninle evde buluşuruz. Başka bir tanışımız olabilir, önce onu bir kontrol edeceğim.” Memur Backmann’ın kendisine söylediklerini Toshi’ye kısaca anlattı. Ardından telefonu kapatıp cebine koydu. Garaj bölümüne doğru yürüdü. Şortlu birkaç itfaiyeci merdivenli araçlardan birini yıkayıp cilalıyordu.

Elinde bez olan bir adam başını kaldırdı. Doğrulup Rue’ya doğru yürüdü. “Buyurun, yardımcı olabilir miyim?”

“Dedektif Rulandi Duval. Entegre Cinayet Birimi.” Rue kimliğini gösterdi.

Adam kimliği inceledi. “Neler oluyor?” diye sordu.

Kadın başparmağıyla omzunun üzerinden arkasını gösterdi. “Şu arkadaki gri Dodge kimin?”

Adamın kaşları çatıldı. “Neden sordunuz?”

“Bir olayın olası tanıklarını arıyoruz ve o kamyonet olay yerinin yakınlarındaydı. Sahibiyle konuşmak istiyorum.”

Merdivenli kamyonun yanından iri yarı bir adam çıktı, ellerini bir beze silerek “Benim. Neden?” diye sordu.

“Adınız?”

“Garth Quinlan.”

“Dün sabah Oak Çıkmazı’ndaki bir sokağa park etmiş miydiniz, Bay Quinlan?”

“Evet.” Tereddüt etti, sonra “Şurada benim kamyonetin yanında konuşsak? Çocukları rahatsız etmemiş oluruz.”

Rue adamı kamyonetine kadar takip etti. Quinlan yüzünü Rue'ya döndü. "Bu... Bu özel bir mesele ve öyle kalmasını istiyorum."

"Neyin özel kalmasını, Bay Quinlan?"

Adam alnını ovuşturdu, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bakın, terapi görüyorum. Psikanaliz. Merak etmeyin deli falan değilim. Sadece çocukların ya da herhangi birinin psikiyatriste gittiğini bilmesini istemiyorum. Yanlış bir şey yapmadım. Sabah erken saatte terapistimin evine gitmiştim."

Rue'nun içinde bir merak uyandı. "Yanlış bir şey yapıp yapmadığınızı öğrenmek için burada olduğumu size düşündüren nedir?"

"Haberleri gördüm. Terapistimin kocasının ben evlerine gitmeden hemen önce sahilde bir ceset bulduğunu biliyorum. Burada olmanızın nedeninin de... o olduğunu düşündüm. Ölen kadın." Huzursuzlanmaya başlamıştı.

Rue'nun içindeki merak büyüyordu. "Beni ilgilendiren tek şey, soruşturmamız açısından önemli olabilecek bir şey görüp görmediğiniz. Bradley'lerin bahçesine ara yoldaki kapıdan girdiniz ve kısa bir süre sonra çıktınız. Herhalde o aralığa bir terapi seansı sıkıştırmayı başaramamışsınızdır."

Adam elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Büyük, güçlü, yaralı bir eldi. Parmak boğumları bir dövüşçününkiler gibiydi.

"Tamam... dinleyin, size karşı dürüst olacağım çünkü bela istemiyorum. Bir sabıkam var. Çok çok eskiden, başka bir hayatta, saldırı suçundan hüküm giymiştim. Bir adamı hayatının sonuna kadar tekerlekli sandalyeye mahkûm ettim. Çişini bile yapamıyor, karnını doyuramıyor. Karım bilmiyor. Bu yüzden gördüğümde... Polisle muhatap olmak, dikkat çekmek istemedim. Ben ölüyorum, tamam mı? İleri evre, agresif bir kanser. Sanırım benim cezam da bu. Birkaç hafta içinde muhtemelen artık itfaiyeci olarak çalışamayacağım. Kaybedecek zamanım

yok. Ve evet, bu yüzden terapiye gidiyorum. Hayatımın son dönemini atlatmama yardımcı olması ve bu hastalığı yenemeyeceğimi öğrendiğimde hissettiğim öfke ve hırsla başa çıkabilmem için.”

“Bu haberi duyduğuma çok üzüldüm, Bay Quinlan. Gördüğünüz şey neydi?”

Garth dudaklarını ıslattı, bakışlarını kaçırdı sanki hâlâ bu yola tamamen girmekten kaçınmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Ben... sabah erken bir saate randevu ayarlamıştım. Artık terapiye gitmeyecektim çünkü her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama değilmişim. Ve oraya gittiğimde Dr. Lily Bradley kliniğinde değildi. Bekleme odasının kapısı kilitliydi. Ama arabasını garaj yolunda gördüm, o yüzden belki unuttuğunu ya da yanlış saatte geldiğimi düşündüm. Kamyonetinden onu aramaya çalıştım, sonra telefonda konuşurken duvarın üzerinden bahçe kulübelerinin ışıklarının yandığını gördüm. Ben de duvarın üzerinden bir göz attım. Lily elinde küçük bir çöp poşetiyle kulübeden çıkıyordu. Aceleyle mutfak kapısından içeri girdi. Ben de arka kapıyı çalıp onu yakalayabileceğimi düşünerek bahçe kapısını açtım. Dediğim gibi, fazla zamanım yoktu, vardiyam yaklaşıyordu ve işe gitmeden önce biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Onu yemek odasının penceresinden gördüm ve cama vurdum. O... şok olmuş gibiydi. Bir garipti. Kapıyı açtığında ellerinde ve yüzünde kan vardı.”

“*Kan* mı?”

Garth başını salladı.

“Sonra ne oldu?”

“Çok gergindi. Ailevi acil bir durum olduğunu söyledi. Sabit telefonu çalmaya başladı ve kapıyı yüzüme kapattı. Şaşırmıştım, ben de... Sanırım biraz oyalanıp pencereden izledim. Kendimi tutamadım. Yeniden görüş alanıma girdiğinde

mutfaktaydı. Dondurucudan bir şey çıkardı, et. Birkaç paketi açtı, eti kulübeden getirdiği küçük çöp poşetine attı. Eti sarıp sarmaladı ve dondurucuya koydu. Sonra da eski et ambalajını lavabonun altındaki çöp kutusuna attı.”

Rue adamı dikkatle süzdü. “Bütün bunları gördünüz mü?”

“Bakın, terapistimi gözetlediğim gerçeğiyle gurur duymuyorum. Ama bir psikiyatristle aranızda bir ilişki gelişiyor, tüm kişisel sırlarınızı ona döküyorsunuz. O ise size özel hayatı hakkında tek bir laf etmiyor. Doğal olarak merak ediyorsunuz. Bir şeylerin olduğunu da görüyordum. Görmezden gelemedim. Sonra kendimi berbat hissettim. Gerilmiştim de. Çünkü arabayla uzaklaşırken Bradley’lerin evinin karşısına park etmiş bir polis aracı gördüm. Daha sonra haberleri izledim ve her ne oluyorsa sizin de bu işin içinde olduğunuzu ve Bradley’lerin evinde gördüklerimin soruşturma açısından büyük bir fark yaratmayacağını düşündüm. Diğer taraftan, eğer polise *bulaşırsam*, bu durum hayatımı, karımı ve çocuklarımı mahvedebilirdi.”

“İyi de bulaştınız işte.”

“Evet. Bulaştım. Beni siz buldunuz. Şimdi tuhaf görünüyor biliyorum. Bu yüzden size bir geçmişim olduğunu baştan söylüyorum çünkü nasıl olsa araştırıp öğreneceksiniz.” Sustu ve Rue’nun gözlerinin içine baktı. Rüzgâr ladin dallarının arasından geçti. “Lütfen,” dedi alçak sesle. “Karımın ve çocuklarımın iyiliği için. Eğer dosyamın açılması gerekmiyorsa, lütfen onları incitmeyin. Geçmişte yaptığım şey çok korkunçtu. Bunun onlara yük olarak kalmasını istemiyorum.” Yutkundu gözlerinde içinde kabaran duygu okunuyordu. “Çocuğunuz var mı, dedektif?”

“Var. Bir oğlum var.”

“Çocuğunuzu korumak istersiniz, öyle değil mi?”

PHOEBE

ÖNCESİNDE

15 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN DÖRT GÜN ÖNCE.

Phoebe, Joe'ya ön kapıyı açtı ve eski bir saraylı gibi elini sallayarak eğildi ve teatral bir sesle "Mütevazı evimize hoş geldin, seyyah dostum," dedi.

Joe güldü, Phoebe de. Joe bugün Phoebe'yle otobüsten eve kadar yürümüştü ve Phoebe de onu içeri davet etmeye karar vermişti. Dürüst olmak gerekirse, Phoebe'nin eve davet ettiği ilk erkek oydu, yani gerçekten etkilendiği erkek. Elbette başka erkekler de olmuştu ama bunlar genellikle ailesinin arkadaşlarının çocukları ya da doğum günü partileri, oyun buluşmaları ya da yaz mangal partileri için gelen komşu çocuklarıydı.

Phoebe, Joe'ya Kara Büyülü Kız hakkındaki manga romanında kaydettiği ilerlemeyi göstermek istedi ama birden emin olamadı. Onu tanıyalı uzun zaman olmamıştı ve şu anda gerçekten evin içindeydi, bu da Pheobe'yi geriyordu. Onun varlığı sanki etrafındaki her şeyi daraltmış gibiydi. Ayrıca annesinin ne söyleyebileceği konusunda da oldukça kaygılıydı çünkü yaptığı her şeye karşı ani tepkiler veriyordu. Annesinin ağzından çıkan ilk sözler genellikle: *Hayır. Yapma. Bunu yapamazsın. Bu iyi bir fikir değil, Phoebe* oluyordu.

Annesi daha fuşya rengi saçlarını henüz görmemişti. Cody'lerin evinde Fi'nin yardımıyla boyamıştı ve banyodaki beyaz tezgâhı pembeye boyadıkları için zaten başları belaya girmişti.

Belki Joe annesinin ters tepkisine tampon olabilirdi. Annesi eve bir erkek getirmesine o kadar odaklanırdı ki, saçının rengi solda sıfır kalabilirdi.

Joe ön kapıdan öteye gidemedi. Durdu ve koridordaki Bradley ailesinin çerçeveli fotoğraflarını inceledi. Orada öylece durmuş, bakıyordu. Uzaklara dalmıştı. Bakışları anne ve babasının kamp gezisinde çekilmiş fotoğrafından ailece Botswana'da çıktıkları safariye, ardından dördünün Aruba sahilinde gölüştükleri fotoğrafa kaydı.

Endişe içini kemiriyordu. Onu yargılıyordu. Tüm aptal, muhafazakâr, ayrıcalıklı, beyaz ailesini yargılıyordu. Bunu görebiliyor, hissedebiliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu alçak sesle.

Joe döndü, gülümsedi. Bakışları sıcacıktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Annem hep böyle der: *Ne düşünüyorsun?*” dedi Joe.

“Yani... Bunun kızların yaptığı bir şey olduğunu biliyorum ama ”

“Sorun değil.” Parmak uçlarıyla hafifçe koluna dokundu. “Normal bir aileye sahip olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum.”

“Normal mi? Biz mi?”

“Öyle, tabii. Anne, baba, küçük bir kardeş. Uzun yıllardır yaşadığın bir ev. Mahallede her yerde iyi arkadaşlar. Herkesi tanıyorsun. Ailecek dünyayı dolaşıyorsunuz. Hollywood filmlerindeki aileler gibi.”

“Aslında çok da muhteşem sayılmaz. Küçük bir toplulukta herkesin her şeyini bilmesi. Sizin hayatınız kulağa daha hoş geliyor; çok heyecanlı, bol seyahatli, özgür, maceralı.”

“Ben de kendi babamı tanımak isterdim, yani en azından kim olduğunu bilmek. Annemle ben Afrika’ya hiç gitmedik. Muhtemelen hiç de gitmeyeceğiz.” Safari fotoğraflarına daha yakından baktı. “Acayip heyecan verici olurdu.”

Phoebe gergedanları kurtarmak için satın aldığı turuncu ve yeşil boncuklu bilekliğine dokundu; kalbinde bir sızı hissetti. Bu dünyadaki her şeyden çok Joe Harper ile safariye çıkmak isterdi. Fotoğraflar sanki onu hüzünlendirmişti. Phoebe aniden iPad’indekileri ona göstermek için doğru zaman olmadığını düşündü. Çok sıradan olacaktı.

Annesinin terapi kliniğine giden koridorun kapısı açıldı ve annesi görüldü.

Phoebe gerginleşti.

Annesi yüzünde tuhaf bir ifadeyle koridora girdi. Phoebe’nin kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Elinde boş bir votka şişesi vardı. Çilek aromalı. Phoebe’nin Fi’yle ormandaki koruda içmeye götürdüğü türden. Şişeyi görünce Phoebe, onları gözetleyen adamı hatırladı.

Annesinin ağzı bir şey söylemek için açıldı ama birden köşeyi dönüp onun görüş alanına giren Joe’yu fark etti. Olduğu yerde kalakaldı. Ağzı hafifçe açık, Joe’ya baktı.

“Selam anne,” dedi Phoebe. “Bu Joe. Okuldan.”

Matthew gürültüyle merdivenlerden inerken bağıırıyordu. “Anne! Anne! Phoebe saçını boyamış! Pembe olmuş! Koyu pembe! Fi ona yardım etti. Jacob da Cody’lerin evinin üst katındaki banyonun her tarafını pembeye boyadıklarını söyledi.”

Phoebe “Kapa o çeneni, aptal surat,” diye çıkıştı.

“Merhaba, Bayan Bradley,” dedi Joe hızlıca, elini bir centilmen ya da iş adamı gibi uzatarak. Bu hareketi annesinin dengesini bozdu.

“Joe okulda yeni, yani mahallede yeni,” dedi Phoebe.

“Annem sana çok kızgın,” diye cıvıladı Matthew. “Yatağının altında ne bulduğunu gördün mü?”

“Kaybol,” dedi Phoebe dişlerinin arasından.

“Matthew,” dedi annesi. “Yukarı çık.”

Matthew kımıldamadı. Küçük kardeşi gözlerini Joe’ya dikmişti. Gözlerindeki hayranlık mıydı yoksa başka bir saçmalık mı, Pheobe emin olamadı. Joe, Matthew’a mahcup bir şekilde gülümsedi ve hafifçe omuz silkti.

Matthew sırttı.

“Bakın, benim gerçekten gitmem gerek. Ben... Phoebe’yi eve bıraktım ve tam da çıkıyordum zaten. Yarın görüşürüz, Phoebe. Umarım. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bradley,” dedi Joe ve hızla kapıya yöneldi. “Sorun değil, kendim çıkabilirim.” Ayakkabılarını giyip, kapı koluna uzandı.

Phoebe annesinin *Hayır, benim yüzümden gitme* demesini bekledi.

Ama annesi son derece soğuk bir sesle “Tanıştığımıza memnun oldum, Joe,” dedi. Kapı Joe’nun arkasından kapandı.

“*Derdin ne* senin?” diye sordu Phoebe. Saldırmak onun en sevdiği savunma tarzıydı. Annesi votka şişesi ve saç hakkında üzerine gelmeden önce ilk hamleyi yapmak istedi. “Benim mi?” dedi annesi. “*Benim* derdim ne, öyle mi? İşte derdim bu.” Boş şişeyi kaldırarak “Bu da ne böyle, Phoebe?” diye sordu.

“Bir votka şişesi, anne, Tanrım. Sürtük Tarryn Wingate gibi hastalara da böyle şeyler mi söylüyorsun? Tarryn sürekli sarhoş geziyor ve onunla bununla yatıyor. Muhtemelen yüzme koçuyla bile. Ama ona iyi davrandığından hiç şüphem yok.”

“Phoebe, hastalarım ile ilgili bu şekilde konuşamazsın. Asla.” Annesinin gözlerinden öfke saçıyordu. Tüm bedeni elektrik yüklü gibiydi. Yanakları al al olmuştu. Phoebe biraz

korkmuştu. Annesini hiç bu kadar öfkeli görmemişti. “Peki, Joe kaç yaşında?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Yirmi yaşında gibi görünüyor, Phoebe. Sen *on iki* yaşındasın. Daha ergenlik yaşlarında bile değilsin.”

“Yirmi yaşındaysa ne olmuş? Sırf benden daha büyük diye onunla görüşmemi yasaklayacak mısın? Çocuk olduğum için saçımı *istediğim* renge boyayamayacağımı mı söyleyeceksin? Çünkü *senin* kafandaki ‘ideal Phoebe’ bu değil mi? Biliyor musun anne, Joe’yu görmeye devam edeceğim. Aptal kural-larına aldırmadan istediğimi yapacağım çünkü sen benim pat-ronum değilsin ve eğer erkek arkadaşımı eve getiremiyorsam, getirmeyeceğim. Sadece onun evine giderim. Ya da onunla kaçarım.” Sinirle basamaklara sert adımlarla vurup merdi-venlerden çıktı.

Merdivenin dibinden annesi arkasından bağırdı: “Cezalı-sın, Phoebe!”

Phoebe hışımla odasına girdi, kapıyı arkasından çarptı ve kilitledi. Kapısına yaslandı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Yavaş-ça yere çöktü, kollarını dizlerinin etrafına sardı.

LILY

ÖNCESİNDE

15 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN DÖRT GÜN ÖNCE.

Lily deniz kenarındaki taş kilisede bir mum yakıp Meryem Ana heykelinin önünde diz çöktü. Gözlerini kapattı ve dua etmek için ellerini kenetledi.

Aslında evde yemek hazırlıyor olması gerekirdi ama Tom arayıp geç kalacağını söylemişti. Lily ruhunun derinliklerinde kocasının anlayamayacağı kadar derin ve korkunç bir şekilde kendini yalnız hissediyordu, özellikle konu kızları olduğunda ve Phoebe Lily’yi bir canavar gibi hissettirebildiğinde.

On iki yaşındaki kızıyla yaşadığı öfke patlamasından sonra Lily korkuya kapılmıştı. Paisley ve içindeki küçük şeytanla ve insanların gerçekten affedilip yeni biri olmalarına izin verilip verilemeyeceğini soran Garth’la yaptığı son seanslar, korkularını daha da artırmıştı. Lily’nin Phoebe ile kavgası, sanki kendi içindeki on iki yaşındaki haliyle yüzleşmek gibiydi. Belki de bu yüzden kızına bu kadar mantıksızca öfkeli davranıyordu. Paisley gibi Lily’nin de içinde bir kötü kız vardı. Lily’nin içindeki şeytan, tıpkı Paisley’ninki gibi, ergenlik ve yetişkinlik arasında sıkışmış, ataerkil bir kültür ve kafa karıştırıcı baskılar arasında oradan oraya savruluyordu.

Belki de Pheobe, Lily'nin bilinçaltında bastırıldığı bu yönünün dışı vurumuydu. En azından içindeki terapist buna inanmaya başlıyordu.

Kızını daha fazla kendinden uzaklaştırmadan bunu düzeltmesi gerekiyordu. Mükemmel hayatı üzerindeki ölümcül hakimiyetini kaybetmeden önce.

Meryem Ana yukardan ona bakarken başını eğdi. Yargılayıcıydı.

Tövbe et.

Lily, günah çıkarmaya girmeden önce yapması gerektiği gibi vicdanını sorgulamaya devam ederken birkaç dakika sessizce diz çöktü

Daha iyi bir eş olması gerekiyordu. Tom'la cinsel hayatlarını yeniden düzene sokmalıydı, böylece Tom arzularını karşılamak için komşularının eşlerine ya da başka kadınlara bakmak zorunda kalmayacaktı. Paisley gibi ayartıcı, zarar verici, baştan çıkarıcılara. *Günah işlemememiz için yol göster.* Kendi içindeki çocuğu Phoebe ile olan konuşmasından ayırmalıydı. Hastalarıyla ilgilenirken ahlaki yargılardan uzak durmaya çalışmalıydı. Diğer kadınların kocalarını sürekli baştan çıkarıldığı için Paisley'e karşı gittikçe artan bir iğrenme duygusuna sahip olması gibi. Paisley de acı çekiyordu. O da hastaydı. Lily'nin bir terapist olarak yeminine sadık kalması ve empati kurması gerekiyordu. Şefkatli olması. Herkesin tek istediği buydu, sevilmek. Ait olmak. Günahlarının affedilmesi.

Amin.

Lily istavroz çıkarttı. Günah çıkarmaya hazırdı. Küçük kabinin dışındaki yeşil ışık yanıyordu. Peder de onun için hazırды.

Lily kilisenin arka tarafındaki küçük kabine girdi. Alçak banka diz çöktü. Kafesli ahşap perdenin arkasında rahibin gölge halindeki silüetini görebiliyordu.

“Günah işlediğim için beni affedin, Peder,” dedi alçak sesle. “Son günah çıkarmamdan bu yana bir ay geçti. Ve ben... ben...” Sözcükleri dudaklarında kayboldu.

“İtiraf etmek istediğin günah nedir, evladım?”

Rahip seksen iki yaşındaydı. Cemaatindeki herkese “evladım” diye hitap ediyordu. Bu da Lily’yi huzursuz ediyordu çünkü zaten içindeki çocukla mücadele etmeye başlamıştı. Bir an için ne konuşabildi ne de düşünebildi.

“Evladım?”

Lily birden sarsıldı. Neyin yanlış olduğunu biliyordu.

“Korkarım bana yardım edemeyeceksiniz, Peder. Korkarım ben... ben affedilemez günahı işledim.” Titreyerek nefes alıyordu. “Umutsuzluk günahını* işledim ben.” Rahip, uzun bir süre sessiz kaldı. Kilisenin çağlar boyunca verdiği kararların ağırlığı, tarihi, küçük günah çıkarma kabininde sıkışıp kalmış, Lily’nin üzerine çökmüştü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bedenine bir yanma hissi yayıldı ve koltuk altları terledi.

Baphomet’in görüntüsü zihninde yanıp sönüyor, bir türlü gitmiyordu. Boynuzlu keçi “şeytan”. Kafasının içi uğuldamaya başladı. Eski gazete fotoğrafında küçük Sophie McNeill’in boğazında parıldayan beş köşeli keçi kolye ucu gözünün önüne geldi.

“Yine de buradasın, evladım,” dedi rahip. “Eğer Yüce Tanrı’nın seni günahlarından arındırma gücüne sahip olmadığına dair umutsuzluğa kapılıyorsan, neden O’ndan af dilemek için bana geldin? O’nun her şeye gücü yeten merhametine inanmıyorsan neden şimdi O’nun için önümde diz çöküyorsun?”

Lily’ye duyguları ağır gelmeye başlamıştı. Midesinin derinliklerinde titremeye başladı.

* Umutsuzluk, Hristiyanlıkta günah olarak kabul edilir çünkü sadece bir kasvet duygusu ya da üzüntü değil varoluşsal bir umudun tamamen yitirilmesidir. Bu da Tanrı’ya, O’nun merhametine, her şeye kadir olduğuna dair temel anlayışa aykırıdır. —ç.n.

“Peder, uzun yıllar boyunca birçok kez Tanrı’nın huzuruna çıktım ve tüm günahlarımı itiraf ettim. Ben... Beni bağışladığını hissetmiyorum. İçimdeki şüphe giderek büyüyor. Korkuyorum. Biliyorum, bir şey içimdeki iyiliği koparıp alacak.” Bir an duraksadı. “İçimde kötülüğün varlığını hissediyorum.”

“Daha önce günahlarını itiraf ettikten sonra kefaretinin ödedin mi? Pişmanlık eylemlerini saf bir kalple yerine getirdin mi?”

“Evet, Peder.”

“O zaman Yüce Tanrı’nın merhametinin ve bağışlama gücünün sonsuz olduğuna ve gerçekten de tüm günahları bağışlama gücüne sahip olduğuna güvenmelisin. Umutsuzluğa kapılmak O’na inanmamak demektir, çocuğum. Umutsuzluk, Tanrı’nın iyiliğine aykırıdır. Bu varoluşsal umudun kaybıdır. Tanrı hakkındaki temel anlayışımıza ters düştüğü için affedilemeyecek tek ölümcül günahdır.” Bir süre sustu. “Şimdi bunun senin günahın olduğundan emin misin? Yoksa kalbinin derinliklerinde hâlâ O’na inandığını mı düşünüyorsun?”

“Ben hâlâ inanıyorum, Peder. Sanırım hâlâ inanıyorum.”

“O halde, O günahını bağışlayabiliyorsa, gerçekten korktuğun şey nedir?”

Lily’yi daha da sıcak bastı. Phoebe’nin iPad’indeki korkunç manga çizimlerini düşündü. Bembeyaz bir boğaza dayanmış bıçak. Boş votka şişesi. Yaşça daha büyük bir çocuk. Beyaz tenin üzerindeki açık yaraları düşündü; kanlı, kırmızı gözler gibi onu izliyorlardı. Kanın kokusunu aldı.

Şeytan, diye düşündü.

Baphomet’in işaretini taşıyan küçük bir Sapkın Şeytan’dan korkuyorum. Adı konulamayan bir şeytan.

RUE

AN İTİBARI İLE

21 Haziran, Salı

Şubeye gelmişlerdi. Rue, Garth Quinlan'la konuştuktan sonra geri dönmüş ve masalarında oturmuş onu dinleyen Georgia Backmann, Toshi ve Doktor Henry Hague'a bilgi veriyordu.

“Lily Bradley *eti* çöp poşetine koyup sonra da dondurucuya mı tıkmış?” diye sordu Toshi. “Ne halt etmeye yapmış ki bunu?”

“O dondurucuya bakmamız ve kulübeye girmemiz gerekiyor ve o Ocean Motion gömleğine de ihtiyacımız var.” Rue parmaklarıyla göstererek ellerindeki bilgileri saymaya başladı. “Virginia Wingate, Tom Bradley'i lekeli gömlekle dönerken görmüş. Matthew Bradley babasının koşudan sonra doğrudan o kulübeye girdiğini iddia ediyor. Ayrıca babasının fotoğraflarını da çekmiş. Garth Quinlan, Lily Bradley'i kulübeden çöp poşeti içinde bir şey çıkarırken görmüş. Quinlan, Lily Bradley'nin aynı poşeti içine et koyulmuş şekilde dondurucuya yerleştirdiğini de görmüş. Daha sonra Quinlan'a kapıyı açtığı anda yüzünde ve ellerinde kan varmış.”

Georgia “Yani Tom Bradley 911'i aramadan önce kulübeye girmiş,” diye tekrarladı.

Rue başını salladı. “Sonra Bradley beni cesedi görmem için ormana götürürken, karısı doğrudan kulübeye girdi ve

muhtemelen kanıtları ortadan kaldırmaya çalıştı. O kulübeyi ve evi aramak için arama iznimiz var. Hazır oraya girmişken Matthew Bradley'nin fotoğraflarını da istiyorum.”

“O iş bende,” dedi Hague, telefonuna uzanarak.

“Toshi, Arwen Harper'ın evinde yaptığımız aramada ne bulduk?” diye sordu Rue.

“Dizüstü bilgisayar yok. Telefon da yok. Oğlu, dizüstü bilgisayarında gizli bir proje üzerinde çalıştığını ve adaya taşınmalarının sebebinin de bu olduğunu söylediğine göre, bu şüpheli bir durum. Araştırmacı bir muhabir olarak çalıştığını ve bazen gizli görevlere gittiğini hatırlamakta fayda var. Ne yaptığını öğrenmemiz gerekiyor. Ayrıca banyo dolabında bir sürü ilaç vardı. Uyarıcılar, yatıştırıcılar, antipsikotikler. Hepsi laboratuvara gönderdim. Önemli miktarda marihuana ve alkol zulası da vardı. Ayrıca yakın zamanda şöminesinde yakılmış gazete sayfaları, parlak fotoğraflar, spiralli defterler gibi çok sayıda basılı materyal olduğuna dair kanıtlar var.”

“Sanki birileri bir şeyleri ortadan kaldırmak mı istemiş?” diye sordu Georgia.

“Bu mümkün,” dedi Toshi. “Şöminedeki kül miktarında bir gariplik vardı. Sadece odunun yanmasından oluşmuş gibi değildi. Ortada kayıp bir dizüstü bilgisayar da var. Ayrıca panonun üstündekiler de hızla çekilerek alınmış gibi görünüyordu. Bir de panoyu örten derme çatma kapakların kilidinin zorlanarak açıldığı anlaşıyor.”

Georgia “Ölümünün muhtemel nedeni ne peki?” diye sordu. “Yani bu rasgele ya da KK'nin avlanma tarzında bir saldırı değil de doğrudan hedef alınarak işlenmiş bir cinayet miydi?”

“Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız,” dedi Rue. “Toshi, Joe Harper'a annesinin cesedinde bulunan takıların fotoğraflarını gösterdin mi? KK vakalarında olduğu

gibi, alınmış herhangi bir ‘hatıra’ olup olmadığını söyleyebilir mi?”

“Bilemedi,” dedi Toshi. “Joe annesinin takılarını sürekli değiştirdiğini ve çok fazla takısı olduğunu söylüyor, bu yüzden bir şey alınıp alınmadığını bilmesine imkân yokmuş.”

“Pekâlâ. O halde hiçbir şey alınmadığını varsayamayız,” dedi Rue. “Üç KK vakasında da saldırgan her kurbandan bir takı almıştı; ilkinde gümüş antika yüzük, ikincisinde Malta haçı şeklinde yeşim taşından bir kolyenin içine yerleştirilmiş küçük bir pusula, üçüncüsünde ise altıgen şeklinde bir bilezik. Hepsi de birbirinden çok farklı eşyalar. Ayrıca her cesetten bir tutam saç almıştı.”

“Ama Harper’dan saç alındığına dair bir işaret yok, öyle değil mi?” diye sordu Georgia.

“Yok. Fareed buna dair bir belirti bulamadı. Ancak, eğer bu, hedef alınarak yapılan bir saldırı değil de KK ise, planını gerçekleştiremeden engellenmiş olabileceğini de göz önünde bulundurmalıyız.”

“Red Lion’daki işvereninden bir haber var mı?” diye sordu Toshi.

“Kayda değer bir şey yok,” dedi Rue. “Arwen Harper’ın Tom Bradley, Simon Cody ve onların *happy hour* ekibiyle çok yakın olması dışında.”

“Cinsel yakınlık gibi mi?” diye sordu Georgia.

“İşvereni bunun mümkün, hatta muhtemel olduğunu söylüyor. Bu da erkeklerin eşleri hakkında soru işaretleri doğuruyor; olası bir rekabet, kıskançlık. Ancak Arwen Harper işverenine herhangi bir korkusundan hiç bahsetmemiş. Genel olarak çok sevildiği söyleniyor. Arkadaş canlısı ama çok ketum bir insan. Düşmanı olduğundan da bahsetmemiş. En son 18 Haziran Cumartesi günü öğleden sonra vardiyasında çalışmış. Mangal partisinden önceki gün. Ölmeden önceki gün.

Red Lion'ın son yedi güne ait güvenlik kameralarını inceleyeceğim, kayıtları en fazla bu kadar süre saklıyorlar, bakalım bir şey çıkacak mı?"

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu Toshi.

"Hayır," dedi Rue, biraz fazla hızlı karşılık vermişti. Kendini toparladı. "Ben hallederim, arama emri çıkar çıkmaz zaten bununla uğraşacağım, benim yapmam daha iyi."

Toshi bir süre sessizce ona baktı. Rue yüzünün ısındığını hissediyordu ama neyse ki ten rengi bunu gizlemekte çok işe yarıyordu. Toshi yeniden bilgisayarına döndü, sonra tekrar Rue'ya döndü.

"Ah, şu plastik boncuklar ve gergedan damgasıyla ilgili bir şey buldum. Şuna bir bakın." Bilgisayarında bir sayfa açtı. Rue ve Georgia sandalyesinin arkasında toplandılar.

"Bu resimdeki bronz boncuğun üzerindeki gergedan damgasını görüyor musunuz? Güney Afrika Gergedanı Koruma Vakfı'nın logosu. Vakıf bu bileklikleri turistlere, antika dükkanlarında ve internet üzerinden dünyanın dört bir yanındaki alıcılara satıyor. Elde edilen gelir kaçak avcılıkla mücadele çabalarına fon sağlıyor." Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Eğer Arwen Harper o turuncu ve yeşil boncukları uçurumdaki boğuşma sırasında bir saldırgandan kopardıysa, bilekliği takan saldırganın Güney Afrika'da bulunmuş olma ihtimali var."

Rue bilgisayar ekranına bakarak "Ya da... boncukları internetten satın aldı," dedi. "Belli ki bunlardan bir sürü yapıyorlar. Koalaları Kurtarma Vakfı da Avustralya'da benzer bir bağış toplama programı yürütüyor."

Toshi kaşlarını çattı. "Evet, elbette amirim. Ama bu öne çıkan bir şey, değil mi? Kimliği belirsiz şahsın Afrika'yla bir bağlantısı olabilir; ya Afrika'ya gitmiş ya da Afrika'daki vahşi yaşamı korumaya ilgi duyuyor olabilir. Bu da çemberi biraz daraltıyor."

Rue masasına dönerken Toshi'nin onu izlediğini hissediyordu. Sandalyesini ve monitörünü hafifçe yana çevirerek Red Lion'daki güvenlik kamerası görüntülerini incelemeye başladı ama nabızı çok hızlı atıyordu. Monitöre odaklanmak için kendini zorladı.

Saat tarih damgasının 16 Haziran Perşembe gününü gösterdiği yeri buldu ve bölünmüş ekranda düşük kaliteli güvenlik kamerası görüntüsünü izlemeye başladı. Kendi aracının *pub* girişinin karşısında park etmiş olarak görünüp görünmediğini bilmesi gerekiyordu. Açık çalışma alanındaki ekip arkadaşlarına bir göz attı. Herkes meşguldü.

Dikkatini tekrar ekrana verdi ve Arwen Harper'm elinde bir şemsiyeyle girişe yaklaştığını görene kadar ileri sardı. Saat, o günkü vardiyasının başlangıç saatine uyuyordu. Rue, Harper'm içeri girişini ve mekânın yöneticisiyle konuşmasını izledi. Yağmurluğunu çıkardı, sonra ekrandan kayboldu. İnsanlar gelip gittiler. Dışarıda yağmur yağıyordu. Hava giderek kararıyordu. Rue'nun dikkatini çekecek olağanüstü bir şey yoktu. Hızlıca ileri sardı ve sonra kocasının tanıdık silüetini yakaladı. Midesi kasıldı.

Seth'in Red Lion'a girişini izledi. Seth içeriye bir göz attı, bara doğru ilerledi, sonra gözden kayboldu.

Rue dikkatini dışarıdaki görüntülere çevirdi. Dışarısı artık karanlıktı. Yağmur yağdığından *pub*'ın hemen dışındaki kaldırım ve sokağın görünürlüğü net değildi. Beyaz Subaru'nun park yerine girdiğini gördü.

Kahretsin.

Çevresine bir kez daha baktı. Herkes hâlâ işine odaklanmış çalışıyordu. Beyaz Subaru'nun görüntüsünü yakınlaştırdı. Yağmur camları parlatıyordu. Rue içeride karanlık bir silüet seçebiliyordu ama onun kendisi olduğu belli değildi. Plakaları da göremiyordu. Muhtemelen görüntü iyileştirilebilir ve

biri içerideki Rue'yu teşhis edebilirdi. Ayrıca, eğer bu araba ilgi çekerse, yakındaki sokak ya da trafik kameralarından araç kaydını tespit edebilecek görüntülerin bulunabileceğini de biliyordu. Sürücünün net görüntüsü de elde edilebilirdi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Arwen Harper görüntülerde yeniden belirdi. Rue zaman damgasını not etti. Vardiyasının bitişiyle eşleşiyordu. Harper *pub*'dan çıktı, sonra da kameranin görüş alanından kayboldu. Garsonun bir tentenin altına gittiğini biliyordu ama tente kameranin görüş alanında değildi.

Seth giriş alanında belirdi, *pub* 'dan çıktı ve garson kadınla aynı yönde kayboldu. Birkaç dakika sonra, beyaz Subaru oradan ayrıldı.

Rue arkasına yaslandı, kalbi küt küt atıyordu. Kamera görüntülerinden kocasının ölü garson kadınla bir bağlantısı olduğu söylenemezdi. Muhtemelen Rue için de bu geçerliydi. Göğsünde tuttuğunu fark etmediği havayı serbest bıraktı. Dez Parry'nin ona verdiği vardiya çizelgesini aldı ve Arwen Harper'ın son vardiyasının saatini tekrar kontrol etti. Sonra da ileri sararak o tarih saat damgasını buldu. Arwen Harper'ın işe gelişini izledi. Başka olağandışı bir şey görünmüyordu; müşteriler geliyor, gidiyordu. Harper ara sıra resepsiyonda görünüp mönülerini istifiyordu. Saat 15:15'te Harper resepsiyonda yeniden belirdi. Garsonla konuştu, sonra *pub* 'dan çıktı. Red Lion girişinin önünde bir süre durup telefonuna baktıktan sonra sağa doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Rue arkasına yaslanıp rahatlamak üzereydi; görüntülerde daha fazla araştırmayı gerektirecek bir şey olmadığını, muhtemelen ailesini ve evliliğini bunların dışında tutabileceğini düşündü. Görüntüleri tam kaydediyordu ki, Red Lion'ın karşısındaki sokakta bir erkeğin durduğunu fark etti. Nabızı hızlandı.

Bu Eb.

Bisikletiyle.

Orada durmuş, Red Lion'ın girişini izliyordu.

Rue aceleyle geri sardı, yüreği ağzında yeniden izledi. Bu kesinlikle Eb'di. Saat 14:46'da geldi ve Harper dışarı çıkıp gidene kadar orada durup girişi izledi. Oğlunun başını çevirdiğini ve Arwen Harper kameranin görüş alanından çıkarken Eb'in bakışlarının onu takip ettiğini görünce Rue'nun midesi bulanmaya başladı.

Rue'nun zihni bulanıklaştı. Kulakları uğulduyordu.

“Amirim! Beni duydun mu?” Toshi'ydi. Ayağa kalkmış, ceketini giyyordu. “Hallettik. Arama emrini aldık. Gidelim.”

Rue aceleyle belleği çıkardı, bir an ne yapması gerektiğini bilemedi, sonra bir poşete koydu. Masasının çekmecesinin arkasına sakladı. Bununla ilgili yapacaklarını daha sonra düşünecekti.

MATTHEW

ÖNCESİNDE

15 Haziran, Çarşamba

O ÖLMEDEN DÖRT GÜN ÖNCE.

Matthew mutfak tezgâhında tek başına evlere servis pizzadan bir dilim yiyordu. Babası geç kalmıştı, annesi de yoktu. Phoebe ve annesi arasındaki kavgadan sonra Phoebe yukarı çıkmış, kapısını çarpıp kapatmıştı. Annesi pizza sipariş etmiş, kiliseye gideceğini söylemiş, pizza geldiğinde de yemesini tembihlemişti.

İlk birkaç dakika boyunca bütün bir pizzayla yalnız kalmak Matthew'un çok hoşuna gitmişti. Ama o duygu çabuk geçmişti. Evin içi bomboştı. Soğuktu.

Phoebe'nin kapısının açıldığını duydu. Phoebe aşağıya indi ve yüzü sertti. Tüm gotik makyajını çıkarmıştı. Ona öfke dolu bir bakış fırlattı.

Matthew, ablası kapıya yönelip hava yaz ve sıcak olmasına rağmen yeni bağcıklı botlarını giymeye başladığında "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Cezalısın. Votka yüzünden. Annem söylerken duydum."

"Seni hiç ilgilendirmez, küçük ucube."

Matthew önünde sonunda onu ilgilendirir *hale getirecekti* nasılsa. Onu ilgilendirmeyen şeyler her zaman daha ilginç olurdu. Hem ablası cezalıyken gizlice dışarı çıkarken fotoğraflarını çekebilirse, bunu süper havalı bir şantaj aracı olarak kullanabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı; ablası da şekerle ve onu ispiyonlamamak gibi şeylerle geri ödemek zorunda kalmıştı. Matthew yeni rüşvetler koparmaya hazırды.

Kapı kapanana kadar bekledi, sonra fotoğraf makinesini kapıp Phoebe'yi yolun aşağısına kadar takip etti.

Phoebe Oak Çıkmazı'nın sonuna kadar gitti.

Matthew çalılarının arkasında durdu ve ablasının tek katlı evin kapısını çalmasını izledi. Joe dışarı çıktı. Bir süre konuştular sonra Joe kapıyı arkasından kapattı ve evin arkasındaki ağaçlık alana gittiler.

Matthew ağaçlık alanda arkalarından gizlice yaklaştı. Ağaçların tepesinde esen rüzgâr, çıkardığı sesleri gizliyordu. Kendi kendine öğrendiği süper gizlilik becerilerini kullanıyordu.

Phoebe ve Joe bir kütüğün üzerine oturdu.

Matthew eğrelti otlarının arasına çömeldi, fotoğraf makinesinin düğmesine bastı.

Joe arkasını döndü. "Bir şey duydun mu?"

Kulak kesildiler, Matthew kıpırdamadan bekledi.

"Sanırım sadece rüzgâr," dedi Phoebe.

Öpüştüler.

Matthew'un kalbi deli gibi atıyordu. Bir kez daha, bir kez daha bastı deklanşöre. Bununla ablasına her türlü şantajı yapabilirdi. Heyecandan yerinde duramıyordu.

Birbirlerinden hafifçe uzaklaştıklarında "Hani şu seyahatler var ya, bizim salonda baktığın fotoğraflar?" dedi ablası.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Joe.

“O kadar da harika görünmüyordu, yani bütün aile birlikteliği. Çok sinir bozucu bir küçük kardeşim var. Ayrıca annemle babam çok kontrolcü. Annem... o da sürekli benimle uğraşıyor. Sanki her şeyden giderek daha çok korkuyor. Gerçekten üzgünüm, Joe. Şey... annem çok kabaydı. Çok utan-
dım. Keşke onu bu şekilde görmek zorunda kalmasaydın.”

“Ben gittikten sonra ne dedi?”

“Beni cezalandırdı. Votka olayı yüzünden.”

Joe başını salladı. “Yine de Afrika’ya gitmeyi çok isterim. Aile birliği olsun ya da olmasın. Bir rüya gibi. Afrika safarisi. Asya’ya da.”

“Baban oralı mı?”

“Nereli olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, kim olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yok.”

“Araştırabilirsin, biliyorsun. Eminim onu nasıl bulacağını öğrenmene yardımcı olacak bir sürü web sitesi falan vardır. Yani, eğer istersen.”

“İstiyorum. Özellikle de buraya taşındığımızdan beri. Annem de... Bilmiyorum. Çökmeye başladı. O ...” Durdu.

“O ne?”

“Önemli bir şey değil. Sadece garip bir şeyle meşgul ve bu konuda çok ketum.” Joe Phoebe’nin bileğine dokundu, Matthew de fotoğraflarını çekti, sonra fotoğraf makinesini indirdi. Koca maço Joe’nun dokunuşundaki nezaket onu şaşırtmıştı. Onun yumuşaklığı. Matthew içinde bir çeşit duygusallık hissetmişti. Sanki ablasının başka bir yönünü görüyormuş gibiydi. Kibarlığa ve yumuşak bir dokunuşa ihtiyacı olan biri.

Phoebe, Joe’nun dokunduğu Afrika bilekliği çıkardı. Joe’ya uzatırken Matthew yine deklanşöre bastı.

“Al.”

“Ne?”

“Bunu almanı istiyorum. Gergedanı Koruma Vakfı’nın sattığı bir şey... Safarideyken çekilen fotoğraf vardı ya, işte o fotoğraf, geliri kaçak avlanmayı önleme ve beyaz gergedanı kurtarma çalışmalarına aktarılan bir hediyelik eşya dükkânında çekilmişti. Bunun için köpeklerden ve yerel kadınlardan oluşan grupları çalıştırıyorlar. Küçük köylerden gelen tamamı kadınlardan oluşan gruplar bunlar; bu kadınlara ‘mama’ diyorlar; silahları ve iz süren köpekleriyle kaçak avcılarının peşine düşüyorlar. Acayip havalı.”

“Bunu alamam, Phoebe. Bu senin hatıran. Senin için özel bir zamanın hatırası.”

“Seninle paylaşmak istiyorum. Sürekli sende kalmak zorunda değil. Sadece biraz tak. Tamam mı?”

Joe bir süre sessiz kaldı. Omuzları gergin gibiydi, başını hafifçe öne eğdi.

Phoebe onun koluna dokundu. “Joe?”

Joe gözlerini kaçırdı. Konuştuğunda sesi kalındı. “Teşekkür ederim.”

Matthew ilk kez burada olmaması, casusluk yapmaması gerektiğini hissetti. Belki de bazı şeyler gerçekten özel kalmalıydı. Ama şimdi sessizce uzaklaşsa bile, çalılarının çıtırdadığını duyabilirlerdi. Bu yüzden onların kalkıp gitmesini bekledi. Onlar gidince, küçük bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde eve koştu çünkü Phoebe’nin onun yokluğunu fark etmesini istemiyordu. Bu görüntüleri de şantaj için kullanabileceğini sanmıyordu. Bu kez yapmayacaktı.

RUE

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Herkes araçlarına doğru yöneldiğinde Rue, Toshi'ye hemen tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Toshi mırıldandı ama Rue özür dileyip elinden bir şey gelmediğini söyledi.

Tualete girdi ve kapılarının altından kabinleri kontrol etti. İçeride kimse yoktu.

Eb'i aradı.

Aç, aç. Saatine baktı. Hepsi dışarıdaydı, onu bekliyorlardı.

“Anne?”

Göğsünde kabaran duygu, gözlerine doldu taşıtı.

“Eb, dinle, fazla konuşamam ama bilmem gerekiyor, seyahatimiz sırasında aldığın boncuklu bileklik nerede?”

“Ne?”

“Söyle bana, lanet olsun, çabuk.” Rue dışarıdan gelen sesler duydu. Kadın sesiydi. İçeri girmek üzereydiler. Ama başka bir ses onları çağırınca tuvalet kapısının önünde sohbet etmek için durdular.

“Anne? Ne ”

”Eb, *lütfen*. Nerede o?”

“Bilmiyorum. Kaybettim. Bir yerde kopup düşmüş olmalı. O boncuk üreticilerinin kullandığı iplik ucuz bir şey. Köydeki kadınları kullanıyorlar, onlar ”

“Peki ya babanın bilekliği?”

“Son zamanlarda onu taktığını görmedim. Anne, her şey yolunda mı?”

Rue eliyle saçını düzeltirken aynadaki yansımasını yakaladı. Bitkin görünüyordu. Dışarıdan gelen sesler sanki birileri tuvalete girmek üzereymiş gibi geliyordu.

“Her şey yolunda. Her şey yolunda Eb,” dedi alçak sesle. “Bugün geç kalacağım, seninle sonra konuşuruz.”

Kapı açıldı ve iki kadın içeri girdi. Rue telefonunu cebine koydu, musluğu açtı, yüzünü yıkadı, bir yaprak kâğıt havlu aldı, kurulandıktan sonra Bradley’lerin evine yapılacak baskın için üst kata koştu.

Ama her şey yolunda değildi. Hem de hiç değildi. Kurbanın son iş gününde oğlu Red Lion’ın dışındaydı. Onu bekliyor gibi görünüyordu. Onu takip ediyordu. Ve boncuklu bilekliğini kaybetmişti.

Senin için her şeyi yaparım anne, bunu biliyorsun, değil mi?

Garth Quinlan’ın sesi kafasının içinde yankılandı.

Çocuğunuz var mı, dedektif? Çocuğunuzu korumak istersiniz, öyle değil mi?

TOM

ÖNCESİNDE

17 Haziran, Cuma

O ÖLMEDEN İKİ GÜN ÖNCE.

Tom ve Arwen, *happy hour* çetesinin diğer üyelerini geride bırakmıştı. Red Lion'dan ayrıldıktan sonra beşi Tom, Simon, Arwen, Sandeep ve Milton yatmadan önce bir iki tek daha atmak için Bradley'lerin teknesine geçmişti.

Sandeep ve Milton tekneden ilk ayrılanlar olmuştu; sendeleyerek, gülüşerek iskeleden aşağı inip ay ışığının aydınlattığı marina otoparkında bir taksi aramaya koyulmuşlardı. Simon da on altı yıllık Lagavulin viskisinin son kadehini bitirdikten sonra onları takip etmişti.

Tom kendini kamarasında Arwen'le baş başa buldu. Dışarıda dolunay, hafifçe dalgalanan okyanusun üzerinde büyük, dolgun ve yuvarlak bir şekilde asılı duruyordu. Teknesi dalgaların üzerinde usulca sallanıyordu. Halatlar direklere çarpıyor ve gövdeler iskeleye yaslandıkça tahtalar inceden gıcırıyordu.

Tom, kanepeye Arwen'in yanına oturdu. Gevşemiş hissediyordu; kalçası onunkine değiyordu. Yan pencereden içeriği aydınlatan ay ışığı ikisinin üzerinde yansıyarak gümüşü bir örtü oluşturuyordu. Sanki onları kutsayarak bağlayan ince bir

ağ gibiydi. Serçe parmağı onunkine hafifçe dokundu. Tom elini çekmedi. İçindeki arzu yükselen deniz gibi kabarıyordu.

Derin bir nefes aldı, bu gece geri dönemeyeceği bir çizgiyi çoktan aşmış olduğundan emin değildi.

Arwen ayağa kalkıp teknedeki minik bara gidip Tom'a bir viski daha doldurdu, bir tane de kendisine koydu. Duvardaki bir fotoğrafa baktı. Tom, Lily ve çocuklar. Tom yutkundu. Arwen'in gözlerini göremiyor, ne düşündüğünü okuyamıyordu.

"Bana karının adını söylemedin," dedi Arwen, bardaklarına buz koyarken.

"Lily. Dr. Lily Bradley. Kendisi bir terapist."

Arwen ona içkisini getirip yanına oturdu. Şimdi daha da yakındı. Kolundaki bilezikler hareket ettikçe şingirdiyordu. Harika kokuyordu, viskinin kokusuyla karışmış hafif bir parfümle birlikte giysilerinden yayılan Tom'a gençliğini hatırlatan tütsü kokusu. Bir an için, ay ışığının aydınlattığı bu gecede, kabaran dalgaların ortasında asılı kalmış gibi, bu kadınla birlikte olan bir adamdan başkası değildi. Bir baba değildi. Ne Profesör Tom ne öğretmen. Ne de anormal psikoloji doktoru, karanlık ve sapkın zihinlerin araştırmacısı. Sadece Tom'du. Alışkanlıklar ve güvenli yaşam rutininden oluşan düzenli dünyasında normalde mümkün olmayan şeylerin mümkün olduğu bir zaman, mekân ve ay ışığı baloncunun içindeydi. Buraya nasıl gelmişti ki? Ev. Çocuklar. Rutin. İsteddiği şeylerin bunlar olduğunu sanıyordu. Güvenliydi. Evet, istediği *buydu*. Sadece kısa bir mola veriyordu çünkü bazen herkesin tatile ihtiyacı olabilirdi. Sarhoştı. Her zamanki süzgecinden geçirerek düşünmüyordu. Kafası güzeldi. Biraz... biraz pervasız hissediyordu. Aç. Dizginlenemez.

"İçkime bir şey mi koydun?"

Arwen gülümsedi ama sanki görünüşü bozuluyordu. Tom baş dönmesini üzerinden atmaya çalıştı. İşe yaramıyordu. İçinden gülmek geliyordu. Mükemmel hissediyordu. Mutluydu. Fazlasıyla da azgın.

“Koydun, değil mi?”

Arwen başını geriye atıp beyaz gerdanını göstererek güldü. Yan tarafındaki dövme dalgalanıyor, canlanıyor, kıvrılıyordu. Tom hiç düşünmeden parmak uçlarıyla hafifçe dokundu.

“Bir kimera?” diye fısıldadı. “Kopuk parçalar. Neden?”

Kadının gözlerindeki bakış bir an ciddileşti. Tom bir endişe kıvılcımı hissetti. “Hepimiz aslında bütünü tamamlamaya çalışan kopuk parçalardan oluşmuyor muyuz? İyi yanlarımız, kötü yanlarımız, olabileceğimiz ya da olmak istemediğimiz kişiler, hepsi birbirini dizginlemiyor mu?”

“Jung analizine başladığında Lily de böyle konuşur.”

Arwen sessizleşti, yüzünü başka yöne çevirdi. Tom karısını aralarına soktuğu için ânında pişmanlık duydu. Büyüyü bozmuştu. Böyle bir şeyi düşünmesinin yanlış olduğuna karar verip kıkırdadı, gülmemeye çalışıyordu. “Tanrım, bana ne verdin? İnanılmaz bir şey,” dedi.

“Karınla nerede tanıştın?”

“Neden?”

“Sadece merak ettim.”

“Ottawa. On altı yıl önce bir psikoloji kongresindeydi. Konuk konuşmacıydım; o genç, güzel ve zekiydi ve kokteyl partilerinden birinde soru sormak için bana yaklaştı.” O ânı hatırlayarak gülümsedi. “Özel klinik hayalleri kuran genç ve acemi bir psikolog. Yirmi dokuz yaşındaydı. Ben orta yaşlı bir adamdım ve evet, benden on beş yaş küçük birinin ilgisi gururumu okşamıştı. Onu yemeğe davet ettim. Olaylar birbirini izledi.”

“Orta yaşlı bir adam... peki onunla tanıştığında zaten biriyle birlikte değil miydin?”

Tom birden sessizleşti. Beyninde rahatsız edici bir çınlama yankılandı. Sudaki dalgaların kabardığını, teknenin sallandığının farkına vardı. Rüzgâr şiddetleniyordu. Direklere çarpan halatların sesi yükseldi, suyun iskeleye çarpma sesi kesilmiyordu. Boğazını temizledi.

“Bir bakıma dul bir adamdım. Birlikte olduğum kişi birkaç yıl önce ölmüştü ve ben de oldukça uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştım.”

“Nasıl öldü?”

Tom’un bakışları keskin bir şekilde Arwen’e döndü.

“Özür dilerim. Bu çok duyarsızca oldu.” Arwen onun elini tutup parmaklarını onunkilere geçirdi. Kamarayı sessizlik kapladı. Tom’a dikkatlice baktı. Ay ışığı Arwen’in gözlerinde parlıyor, burnundaki küçük taşta göz kırpyordu. Baştan çıkarıcıydı ama yine de Tom göğsünde bir ürperti hissetti. Kadının sanki şekil değiştiriyordu. Tıpkı kimerası gibi. Etrafında buz gibi sinsi bir şey yükseliyordu. Gözlerindeki yoğunluk ve soru sorarken kullandığı o sert tonu bunu düşündüren. Kadından yayılan yabanıl açlığı hissediyordu. Bir yanı ona bu geceyi bitirmesini, durmasını, gitmesini söylüyordu. Hemen. Hâlâ zarar görmemişken. Diğer yanı ise alkole ve daha kafa karıştırıcı bir şeye teslim olmuştu. “Sorun değil. Çok ... çok agresif bir yumurtalık kanseriydi. Bir aile kuramadan onu kaybettim.”

“Onunla hiç evlenmek istemedin mi?”

Tom alaycı bir kahkaha attı. “Ben istedim. O istemedi. Bunun feminist bir şey olduğunu düşünmeyi severdi. Parlak bir zekâsı vardı ve alanında çok saygındı.” İçkisini yudumladı zihni geçmişe kayd. “Alberta’da bir psikiyatri enstitüsünde çalışıyordu. Ben de yakınlardaki bir okulda öğretmenlik

yapıyordum. H hastalık onu benden aldığında yıkılmışım. Kaybı sindirmem birkaç yılımı aldı. Toplam altı yıl geçti ve başka bir ilişkim oldu, sonra nihayet Lily ile tanıştım. Bazen... onu hak etmediğimi düşünüyorum. O bana yeni bir hayat verdi, her şeye yeni... bir anlam kazandırdı.”

“Lily, Ottawa’dan mı?”

“Evet. Orada büyümüş. Tek çocuk.”

Arwen sertçe doğruldu ve başını başka yöne çevirdi.

Tom kendini garip hissetmeye başladı. Rahatsızdı.

Arwen ona bakmadan içkisini yudumladı. “Alberta’da hangi psikiyatri enstitüsü?”

“Margot Javinski Enstitüsü.”

Tom’un bakışlarıyla karşılaştı. “Çocukluğumu Alberta’da geçirdiğimi söylemişim, değil mi? Glenn Dennig adında küçük bir banliyö.”

Kamaranın içindeki sıcaklık düştü. Beyninin içinde bir uğultu başladı.

Arwen birdenbire bluzunu çıkardı; kamaranın penceresinden süzülen ay ışığında memeleri bembeyaz parladı. Tom şaşkınlıkla sarsıldı. Arwen yavaşça, sinsice gülümseyerek öne doğru eğildi ve dudaklarını açarak Tom’un dudaklarına bastırdı. Dili Tom’un ağzının içine kaydı. Eliyle bacaklarının arasını kavradı. Tom’un göğsünden bir inilti yükseldi ve kadının avucunun içinde sertleştiğini hissetti. Öpücüğü daha şehvetli hale döndürmesine izin verdi. Düşüyordu. Aşağı... daha aşağı... sıcak, kırmızı bir uçuruma doğru savruluyordu.

Kadın, adamın sertleşmiş erkekliğini okşarken dudaklarının arasından mırıldandı. “Gördün mü? Beni istiyorsun. Ama o güzel, banliyö hayatını da istiyorsun. Anladın mı, Tom, işte kimera.” Tom’un fermuarını açtı, elini pantolonunun içine soktu. Adam usulca inledi. “Ama ben senin sırrını biliyorum,

Tom Bradley,” diye fısıldadı dudaklarının arasından; nefesi ılıktı. “Onca yıl önce ne yaptığını biliyorum.”

Tom’un yapışkan, tatlı arzusunun içinden ince bir buz bıçağı geçti. Tom kadının az önce söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı.

“Ne?”

Kadın arkasına yaslandı. Dudakları şişmişti. Şehvet dolu gözlerle bakıyordu. Gülümserken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı, şeytani görünüyordu. Yoksa uyuşmuş zihni her şeyi bulanık ve gerçek dışı mı algılıyordu?

Doğrulamak, kendine gelmek için çabaladı. “N ne sırrı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Nikâhsız eşinin hastalarını biliyorum, Tom. Enstitüdeki.” Parmağını usulca yüzünün yan tarafında gezdirdi.

Tom bakakaldı.

Arwen bluzunu alıp giydi; çıplak ayaklarına sandaletlerini geçirdi. Ayağa kalktı, çantasını aldı.

“Gitmem gerekiyor.”

Tom öylece oturuyordu, fermuarı açılmış, ereksiyonu ortada, kafası karmakarışık.

“Anlamıyorum...”

“Bence anlıyorsun. Bu da demek oluyor ki karını da tanıyorum. İkinizin de yaptıklarını biliyorum.”

Arwen güverteye çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

“Arwen ... bekle!”

Ama tütsü kokusunu geride bırakarak, bileziklerinin şıngırtısı ve uzun eteğinin hafif hışırtısıyla merdivenlerden çıktı. Tom, kadın inerken teknenin yana yattığını hissetti ve onun iskeledeki ayak seslerini duydu.

İçini kamçılayan panikle ayağa fırladı. Merdivenlere ve güverteye doğru hamle yaparken dünyası dönüyordu.

“Arwen!” diye bağırdı gecenin içine.

Onun iskelenin sonuna ulaştığını gördü. Park alanına doğru ilerliyordu. Ay ışığı saçlarında ıslak mürekkep gibi parlıyordu. Tom yalpalayarak tekneden indi, sendeleyerek peşinden gitti; çıplak ayakları tahta kalaslara bastıkça iskele gümbürdüyordu.

“Arwen! Bekle!”

Arwen otoparkın diğer tarafındaki gölgelerin içinde kayboldu. Tom durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Her şey sallanıyordu; direkler, tekneler, iskele, esintiyle salınan ağaçlar, gölgeler, kendisi...

Karanlıkta küçük bir turuncu parıltı gördü; berrak gecede keskin bir sigara kokusu geliyordu. Yanındaki teknenin güvertesinde ay ışığında bir siluet duruyordu. Sigara ucu yeniden parladı. Tom’un onun Simon olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Teknesinde bir sandalyede oturmuş, izliyordu. Simon’ın önünde, üzerinde profesörün teleskopik kamerası olan bir üçayak sehpa duruyordu.

“Simon?”

“Selam, dostum. Bir sorun mu var?”

“Orada ne halt ediyorsun?”

“Ayın fotoğrafını çekiyorum.” Simon sigarasından bir nefes daha çekerek çenesiyle yıldızlarla dolu gökyüzünü işaret etti. Dumanı üfledi. “Tekneden çıkarken, ayın suyun üzerinde yükseldiğini gördüm. Teknemde bir fotoğraf makinesi olduğunu hatırladım. Ben de durup birkaç kare çektim. İnsanın eline böyle bir fırsat pek sık geçmez. Çok güzel, değil mi?” Simon göz ucuyla sağma, Tom’un teknesinin demirlediği yere doğru baktı. Sigarasını tüttürdü.

Tom’un bakışları da o tarafa çevrildi. Bu noktadan Tom’un ışık alan penceresinden kamarası net bir şekilde görülebiliyordu. İçerideki her şey görülebilirdi. Eğer baktıysa Simon, Tom’un Arwen’i öptüğünü de görmüş olabilirdi. Arwen’in

çıplak memelerini de. Midesi kalktı. İcini bir öfke dalgası kapladı.

Simon karanlıkta gülümsedi. Dişleri parlıyordu. Tom için her şey sanki gerçekdişiydi. Dünyası tepetaklak olmuştu.

“Ne oldu da bu kadar aceleyle gitti?” diye sordu Simon, dumanı üfleyerek.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Tom.

“Tabii ki olmadı, eski dostum. Sırrın bende, Tommo.” Bir nefes daha çekti. “Yine de buna değer ama, öyle değil mi?” Kasıklarına doğru müstehcen bir hareket yaptı.

“Siktir git, Simon.”

“Dikkatli ol.” Bir anlık durdu, bir nefes daha çekti. “O hasarlı mal.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizim *happy hour* ekibinden bir tek seni mi yatağa attığını sanıyorsun?”

“Sana söyledim, hiçbir şey olmadı. Ben ”

“Senin hikâyen bu ve öyle olduğunda ısrarcısın. Merak etme. Kimseye anlatmam, Tommy can.” Simon ayağa kalktı, güvertenin korkuluklarına geldi. Tom, Arwen’in onunla otobüs durağına kadar yürüdüğü gece söylediklerini hatırladı; evle ilgili Amerikalıları aramayı teklif ettiği gece.

Simon bana yakında boşalabileceğini söyledi.

“Anladım... Şimdi taşlar yerine oturdu.” Tom’un boynu kasıldı. Başı zonklamaya başladı. “Senin için küçük kaçamağını çıkmaz sokakta tam karşına yerleştirmem bayağı işine gelmiş olmalı. Hannah ve çocukların görmeden arkadaki تنها ormandan girebileceğin ayrı bir stüdyosu da var üstelik.”

“Yapma Tom, dostum. Bu sana yakışmıyor.” Simon bir kez daha gülümsedi. “Yakışıyor mu? Eminim alkolün etkisiyle böyle konuşuyorsun. Ya da belki de sana verdiği ilaçlardır.

Zihni allak bullak eden şeylerle oynamayı sever. Arwen... o... karanlık biri.”

Rüzgâr esiyordu, sanki tüm tekneler havayı içlerine çeke-
rek şişen dev bir göğsün üzerinde yükseliyor gibiydi, canla-
nıyorlardı; küçük pencere gözleri ay ışığında parlıyordu. Di-
rekleri çın çın çın çınlıyor, alaycı kahkahalar atıyor gibiydiler.
Arwen’in sesi Tom’un zihninde yeniden yankılandı.

*Glenn Dennig adında küçük bir banliyö. Sırrını biliyo-
rum... Nikâhsız eşinin hastalarını biliyorum, Tom. Enstitüde.*

Belki de rüya görmüştü. Gerçek olamazdı. Uyuşturucu-
dan, alkolden olmalıydı.

İkinizin de yaptıklarını biliyorum.

“Hadi evine git, Tom,” dedi Simon. “Karının yanına dön.
Ama önce fermuarını çek.”

Tom şaşkınlık içinde bakışlarını indirdi. Fermuarını çekti
ve teknesine döndü. Ayakkabılarını buldu, ışıkları söndürerek
kapıyı kilitledi. Zihni biraz açılınca korkusu daha da arttı.

Sırrını biliyorum.

Marinadan ayrıldığında Simon hâlâ güvertede sigara içi-
yordu. Kaldırımında yürürken, rüzgâr meşelerin yapraklarını
hışırdatıyordu. Tom, sanki birinden diğerine bir mesaj gidiyor
gibi ağaçların fısıldadığını, gölgelerin yaklaştığını hissetti.

Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Hepsini kesinlikle ha-
yal etmişti.

Şüphesiz öyleydi.

Lily her zaman şöyle söylerdi: Gerçeklik dış dünyada bir
yer değil zihninin içinde bir anlatıdır. Hepsi bundan ibarettir.
Bir kurgu. Bir yanılsama. Uyuşturucu almış bir Lewis Carroll
Aynanın İçinden fantezisi.

Çalıların arasında bir şey kımıldadı. Tom donakaldı. Kalbi
küt küt atıyordu. Gözlerini bitkilere dikti. Bir rakun çalılık-
lardan çıkıp kaldırıma doğru ilerledi. Tom kıpırdamadan onu

izledi. Maskeli bir haydut. Tom öylece durdu. Rakun yolun karşısına geçti, hemen arkasında üç küçük yavru onu takip etti.

Aile.

Gerçek, bir yumruk gibi karnına indi. Eğer Arwen sırrını anlatırsa, bu ailesini yok edecekti. Tamamen. Evliliğini. Lily'yi. Her şeyi.

Buna izin veremezdi.

HANNAH

ÖNCESİNDE

18 Haziran, Cumartesi

O ÖLMEDEN BİR GÜN ÖNCE.

Güzel bir haziran gündoğumu okyanusun üzerinde parılıyordu. Hannah, yılın en uzun gününe iki gün kaldığını düşündü. Genellikle mutluluk uyandıran bir şeydi bu ama bugün mangal partisi için pişirdiği pastanın üzerine krema sürerken sinirliydi.

Simon dün gece yine eve çok geç gelmişti ve Hannah onun havuzun yanındaki bahçe sandalyelerinden birine çarptığını duymuştu. Pencereden ay ışığına bakarken silüetinin kayalıklara, oradan da kendi deyimiyle “erkek kulübesi”ne inen merdivenlere doğru gittiğini görmüştü. Yatağına dönmüş ve Simon sessizce eve girmeden önce bir saat daha tavandaki gölgeleri seyretmişti. Ağır alkol kokuyordu. Ama Hannah’nın yüreğini burkan daha uğursuz bir duyguydu; daha önce de yaşadığı ve genellikle üstünü örtmeyi başardığı bir duyguydu bu.

Bu sabah uyandığında Simon gitmişti. Uzun bir koşu yapacağını çünkü yarın mangal partisi olduğunu ve son dakika hazırlıklarında ona yardım etmek için hazır olmak istediğini yazdığı bir not bırakmıştı.

Hannah hâlâ tezgâhın üzerinde duran nota baktı. Göğsünde yine rahatsız edici bir his yükseldi. Bu hissi kovmaya çalıştı. Pastayı bitirmesi, sonra da çocukları uyandırması gerekiyordu. Jacob'ı Windsor Park Spor Merkezi'ndeki yüzme derslerine götürecek ve o arada Matthew'u da derslere getiren Lily'yi görecekti. Alışveriş listesi için son dakikada yapılması gerekenleri konuşacaklardı. Hannah daha sonra çiçekçiden çiçekleri alacaktı. Bıçağını bir fincan sıcak suya daldırıp pastanın üzerindeki kremayı düzeltmeye çalıştı. Yeniden Simon'ı düşünmeye başladı.

Cuma günlerinin *happy hour*'ı uzadıkça uzuyordu ama mesele o kadar da değildi. Daha fazlası vardı. İki hafta önce Simon'ın ceketinin cebinde bir çikolatacının fişini bulmuştu. Ceketini asarken ceketinin kolunda iki tel kızıl saç görmüştü. Tüvit kumaştan parfüm kokusu aldığından da emindi. İki gün önce çamaşır yıkarken de beyaz gömleğinin yakasındaki pembe lekenin bir ruj lekesi olduğunu biliyordu.

Sokağın karşısına taşınan kadın... Hannah onu asıl sarsan şeyin bu olduğunu düşündü. *Happy hour* garsonu. Simon'la fazla samimiydi. Üzerine kar taneleri boyanmış o tuhaf mavi minibüsü boşaltmasına yardım etmek için yırtınmıştı. Hannah bıçağıyla biraz daha krema alırken garsonun sokağın karşısındaki tek katlı evi kiralaması acaba Simon'ın önerisi miydi diye düşündü. Ona sormuş, o da Tom'un aniden aklına gelen bir fikir olduğunu söylemişti.

Hannah eğilip pastanın üzerindeki kremayı inceledi. Bir şişliği düzeltti. Arwen Harper gibi bir kadın. Hannah onu bir tehdit olarak görüyordu. Hannah'da olmayan her şey onda vardı. O özgürdü. Yaratıcıydı. Biraz da yabani. Doğal. Çekici. Hannah'nın varoluş biçimini tehdit ediyordu. Onun orta yaşlı bir ev kadını olarak nasıl davranması gerektiğine dair önyargılarına meydan okuyordu.

Geri çekilip ellerini bulaşık bezine sildi. Pastasına alıcı gözle baktı. Belki de Arwen'le yatan Tom'du. Simon değildi. Bunun Lily'nin meselesi olduğunu düşünmek istiyordu, kendinin değil. Mükemmel Lily. Belki Lily'nin ailesi o kadar da mükemmel değildi. Ama zihni yine başa sardı.

Ya Simon garson kadına âşık olduysa? Onu kaybetmeye dayanamazdı. Onsuz ne yapardı? Simon evi alırdı. Onunla tanıştığında ev zaten Simon'ın mülküydü. Çocuklar ne isterdi? Babaları ve yeni, seksi karısıyla mı giderlerdi? O zaman kim isterdi ki Hannah'yı? Yüzünde yeni kırışıklıklar oluşmuştu. Fazla kiloluydu. Yüzü sarkmaya başlamıştı. Artık erkekler dönüp ona bakmıyordu bile. Kadınlar Hannah yaşındakilerin görünmez olduğunu söylerken doğru söylüyormuş diye düşündü. Simon'ın havuzun kenarındaki sandalyeyi devirip ay ışığında kulübesine girişini hatırladı.

Hannah o kulübeye sadece bir kez girmişti ve Simon'ın bundan haberi yoktu. Arazilerinin en uç noktasında, uçurumun duvarına yaslanmış şekilde inşa edilmişti. Aslında denizin üzerinde asılı duruyordu ve oraya sadece dik ahşap basamaklı merdivenden, halat korkuluklara tutunarak ulaşılabilirdi. Simon, Hannah'nın yükseklik korkusunu —o güçlü fobisini— bildiği için kulübesinin onun meraklı bakışlarından uzak kaldığına inanıyordu. Ama iki yıl önce Hannah, Simon'ın çorap çekmecesinde bulduğu bir anahtarla o merdivenlerden aşağıya korkudan ödü koparak inmişti.

O günü hatırlayınca nabızı hızlanmaya başladı. Aceleyle krema bıçağını ve karıştırma kabını lavaboya koyup suyu sonuna kadar açtı. Orada gördüğü fotoğrafları hatırlamak istemiyordu. Simon bir gözlemciydi, o kadar. Kadınları ve kuşları izler, uzun objektifiyle onların fotoğraflarını çekerti. Hepsi buydu. O insan davranışlarının gözlemcisi ve araştırmacısıydı. Dünya görüşleri üzerine kafa yoran bir filozoftu.

Nietzsche'nin terimleriyle bir tür Übermensch'ti ve Tanrı'ya inanmazdı. Simon bu nedenle bu dünyadaki hiçbir şeyin doğasında ahlak ya da içsel değer olmadığını savunuyordu. Değerleri ve ahlakı, insanoğlunun kendisinin yarattığına inanırdı. Bu da demek oluyordu ki, Simon bir ilişki yaşamının hayatına değer kattığını düşünürse, bunu yapar ve yanlış olduğuna inanmazdı. *Hayatın anlamı sonunda ölecek olmandır, bu yüzden onu değerli kıl, Hannah. Senin için bir anlamı olsun,* derdi.

Ya Arwen'le uçurumun oradaki kulübede yatıyorsa?

Gözlerinin dolduğunu hissetti. Musluğun kolunu kapalı konuma getirdi, önlüğünü çözdü.

Kulübe.

Hannah kulübeye jet hızıyla gitti.

Olur da düşer, mahsur kalır, donar ya da korkunç bir şey başına gelir diye telefonunu yanına aldı. Martılar, okyanusa bakan arazilerinin sınırındaki uçurum boyunca çığlık atarak dönüyorlardı. Orman kenarı boyunca fısıldaşan ağaçlar birbirlerine yaslanarak dalgalanan bir duvar oluşturuyordu.

Hannah ip korkuluklara sıkıca tutundu. Küçük ve dikkatli adımlarla aşağı inmeye başladı. Ter içinde kalmıştı. Zaman geçiyordu. Simon'ın eve gelmesine çok zaman kalmamıştı. Çok, çok aşağıda, okyanus bir çekilip bir kabarıyordu. Hannah bir an için gözlerini kapattı, nefes almak için çabalıyordu. Tutunduğu yerden elinin kurtulup aşağı yuvarlandığını hayal etti; boşluğa savrulduğunu, döne döne düştüğünü, kayalara çarpa çarpa, güm, güm, güm... ta ki suya ulaşana ve ölene kadar.

Odaklan.

Kendini toparlamaya çalıştı ve ahşap binaya doğru ilerledi. Kapının kilidini açtı. İçeride hafif bir tütsü kokusu vardı. Tahnit kuşlar camdan gözlerle onu izliyordu. Doldurulmuş

bir gelincik de. Hannah geçen sefer fotoğrafları bulduğu bilgisayarın durduğu masaya gitti.

Şok içinde sarsıldı. Masanın üzerinde Simon'ın çıktısını aldığı daha fazla fotoğraf vardı. Yeni fotoğraflar.

Tom'un fotoğrafları. Arwen de vardı sanki. Öpüşüyorlardı. Bir teknenin penceresiyle çerçevelenmişlerdi. Bradley'lerin teknesi. Hannah'yı bir heyecan sardı. Telefonuyla çıktılarının fotoğraflarını çekti. Bir sesle irkilip durdu.

Yukarı baktı.

Pencerenin önünde asılı duran garip görünümlü rüzgâr çanını döndüren esintiydi sadece.

Son bir fotoğraf daha çekip telefonunu cebine koydu.

Bu onu daha iyi hissettirmişti.

Sorun olan Tom'du. Simon değil. Sinir bozucu derecede mükemmel Lily'nin hayatı o kadar da mükemmel değildi demek.

Kulübenin kapısını yeniden kilitlerken göğsünde garip, sıcak bir sevinç dalgası yükseldi. Hannah'nın içindeki sinsî ve hain bir yan, bunları Lily'ye göstermek istiyordu. Herkese. Sırf kendinden başka yöne odaklanmak, evliliğine dair bildiklerinden uzaklaşmak için bile olsa.

Belki de gösterirdi.

LILY

ÖNCESİNDE

18 Haziran, Cumartesi

O ÖLMEDEN BİR GÜN ÖNCE.

Lily havuzdaki plastik sandalyelerde Hannah'nın yanında oturmuş, çocuklarının yüzüşünü izliyordu.

Klor kokusu, çocukların çığlıkları, su sıçratmaları, sıcaklık ve nem onu bir aşinalıkla kuşatıyordu ama bugün Lily'nin içi hiç rahat değildi.

Matthew'un dalışını izledi. Gittikçe daha iyi dalıyordu. Matthew havuzdan çıktı; küçük beyaz teninde su damlacıkları parlıyordu. Lily'nin aklına gelen anı öyle sert ve ani şekilde çarptı ki nefesi kesildi. Gözlerinin önüne başka bir çocuk geldi. Aynı soluk ten. Aynı yaşta. Bir ömür önce. Onun küçük erkek kardeşi. Aniden klor kokusu kan kokusuna dönüştü. Gözleri karardı. O kocaman yaralar yine gözlerinin önüne gelmişti. Karnının içinde, çok derinlerde bir titreme başladı. Uzun zamandır onu düşünmemişti. Bastırmak, unutmak onun başa çıkma, hayatta kalma yoluydu. Ama çocuklarının yaşları, bilinçaltından bir şeyleri uyandırıyor, onları düzen ve rutinden oluşan dünyasına sürüklüyordu. Son zamanlardaki hastaları da buna yardımcı olmuyordu. Hepsinin sorunları içinde büyüyen canavarı besliyor, paranoyasını körüklüyordu.

Evet, oteldeki adamın verdiği kabartmalı sembolün olduğu not konusunda yanılıyor olabilir. Dianne'in dediği gibi, olmayan bağlantıları hayal ediyor olabilir.

Ama o kelimeler hayalinin ürünü değildi: *Şeytan kafanın içindeyse ondan saklanamazsın... Bilen birinden...*

Hastasının, içindeki çocuğa Sophie adını vermesini de hayal etmemişti. Sadece bir seans için gelen ve bir daha dönmeyen hastasının.

Tom'un dün gece yine geç saatte eve geldiğini de hayal etmemişti. İçki kokuyordu. Bu sabah da garip davranıyordu. İçine kapanıktı. İletişim kurmuyordu. Endişeli görünüyordu. Bu da Lily'yi korkutmuştu. Onun sevgisiyle her zaman güvende hissetmişti. Artık değişen bir şeyler vardı.

"Peki ya marşmelovlar?" Hannah telefonuna notlar yazarken sordu.

"Ne?"

"Beni dinliyor musun, Lily? Dinlemiyorsun, değil mi? Listeye s'mores* için malzemeler ekledim; çikolata, mısır unu krakeri." Durakladı. "Başka neye ihtiyacımız var? Simon, likörü ve çocuklar için sodayı zaten aldı. Salata, fırında patates, sarımsaklı ekmek, lahana salatası, hamburger, sosis, tavuk, biftek için gerekli malzemeleri sipariş ettim. Başka ne var?"

Lily dalgın dalgın, dikkati hâlâ Matthew'un üzerinde "Himm... vejetaryen bir şeyler var mı?" diye sordu. Matthew bu yıl yüzmede çok daha başarılıydı. Gerçi içlerinde hâlâ en küçük oydu. Havuzda su sıçrata sıçrata yüzüyordu. Sevgi, gurur ve acı veren bir koruma içgüdüğü göğsünü sıkıştırdı. Matthew ve Phoebe, Lily'nin varoluş nedeniydi. Çocuk sahibi olmayı bu kadar çok istemesinin nedenini biliyordu. Çocuk sahibi olmak umut verici, arındırıcı bir eylemdi. Bu sadece

* S'mores, Amerika'da ve Kanada'da popüler olan geleneksel tatlı. —ç.n.

kişinin kendini yeniden keşfetmesi değil, aynı zamanda benlik fikrini yeniden şekillendirmenin bir yoluydu. Bir terapist olarak da çoğu anne babanın kendisi gibi olduğunu biliyordu; dünyayı çocukları için daha güvenli ve daha yaşanılır hale getirmeye çalışıyorlardı. Bu, kişinin kendi varlığını doğrulamak ve geçmişi anlamlandırmak için geleceği kontrol etme ve şekillendirme meselesiydi. Bir tür kefaretti.

Genç hastası Tarryn Wingate'in diğer taraftaki derin kulvara yakın bir yerde koçuyla konuştuğunu fark etti. Bu sabah uzak kulvarları yüzme takımı kullanıyordu. Lily, Phoebe'nin öfke patlamasını düşündü.

Tarryn sürekli sarhoş geziyor ve onunla bununla yatıyor. Muhtemelen yüzme koçuyla bile. Ama ona iyi davrandığından hiç şüphem yok.

"Vejetaryen kim?"

"Ne?"

"Kim vejetaryen?"

"Phoebe."

"Ne zamandan beri vejetaryen o?"

"Yüzme koçunun soyadı neydi?"

"Lily?" Arkadaşına baktı. Hannah'nın gözlerinden rahatsızlık duyduğu okunuyordu.

"Seth Duval. Şu mahalle mangal partisi, bu yıl senin pek ilgini çekmiyor galiba? Neden ilgilenmiyorsun? Sen her zaman... Bilemiyorum. Genelde her şeyi sen yönetmek istersin. Kontrol etmek."

"Kontrol etmek mi?"

"Ne demek istediğimi anladın işte."

"Kontrol ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Lily. Neyin var senin? Kendin gibi davranmıyorsun."

"Dianne bir şey söyledi mi... sana söyledi mi?"

Hannah'nın gözlerinden anlık bir ifade geçti.

“Söyledi demek. Neler dedi ki?”

“Sadece senin iyi olup olmadığını ya da seninle ilgili olanları bilip bilmediğimi sordu.”

Lily'nin içindeki öfke iyice kabardı. Bu klorlu ve nemli ortamda birden sıcak bastı ve boğuluyormuş gibi hissetti. Utanç yüzüne yansıyor. Bir terapist olarak hayatının alt üst olduğunu gösterme lüksü yoktu. Hayatının kontrolünün kendi ellerinde olması *gerekiyordu*. “Hey.” Hannah elini Lily'nin koluna koydu. “Benimle konuşabilirsin, Lily. Bir terapistin bile içini dönecek birine ihtiyacı vardır.” Ama Hannah'nın gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Yoksa Lily hayal mi görüyordu? Yakın arkadaşı onun dağıldığını görmekten keyif alıyor olabilir miydi? Hatta bundan besleniyor olabilir miydi?

“Tom mu?” diye usulca üsteledi Hannah.

“Ne demek istiyorsun? Simon bir şey mi söyledi? Sana söyledi mi?” Lily, bilen biri varsa o da Simon'dır, diye düşündü. “Ne dedi, Hannah? Bana yalan söyleme, bu konuda yapma.”

Hannah, Lily'nin sözlü saldırısı karşısında hafifçe geri çekildi. Kızarıklık çenesine ve yanaklarına doğru yayıldı.

“Bir ilişkisi var. Biliyordum,” dedi Lily. “Ben... Ben *biliyordum*.”

“Öyle mi?” diye sordu Hannah.

“Simon sana bunu... bunu söylemedi mi? Sen de bundan söz etmiyor muydun?”

“Hayır. Simon bunu söylemedi.”

“Tom'u korumaya çalışma. Sakın bana yalan söyleme, Hannah. Bana söylemen gerek.”

Çocuklar havuzdan çıkıp, havlularını aldılar. Matthew havlusunu titreyen küçük omuzlarına doladı. “Hannah, çabuk. Çocuklar gelmeden anlat bana.”

“Bak, Simon’ın Tom hakkında söylediği tek şey... dün gece *pub* ’dan sonra hep birlikte sizin tekneye gittikleri. Garson kadın da onlarla gitmiş. Herkes Tom ve Arwen’den önce ayrılmış.” Hannah’nın yüzü daha da kızardı.

“Arwen mi? Garsonun adı bu muydu?”

“Bildiğini... sanıyordum.”

Lily arkadaşına baktı. Matthew küçük bir dürüm gibi kendisini havluya sarmış halde koşarak geldi. Bir çocuk bağırdı. Bir diğeri suya bombalama atladı.

“Ayrıca Arwen için caddenin karşısındaki kiralık evi ayarlayanın Tom olduğunu söyledi.”

“Tom *ne yapmış?*”

“Amerikalıların tek katlı evini. Kadın bir ressam. Stüdyoya ve oğlu için bir yere ihtiyacı varmış.”

“Garson kadının oğlu mu var?”

Hannah’nın yüzü aniden solgunlaştı. “O bekâr bir anne. Sen... Gerçekten bildiğini sanıyordum, Lily. Yarın partiye gelecek konuklardan biri de o. Biliyorsundur dedim.”

“Neyi biliyorum, Hannah? Söyle bana.”

“Yani, Phoebe’den duymuşsundur diye düşünmüştüm. Kızın, garsonun oğlu Joe’yla çok samimi. On altı yaşındaki oğluyla.”

Lily’nin ağzı açık kaldı, dünyası tersine dönmüştü.

“Görmen gereken bir şey var.” Hannah telefonuna uzandı.

LILY

AN İTİBARIYLA

21 Haziran, Salı

Mangal partisinden, Arwen Harper'ın ölümünden, Lily'nin bildiği hayatının tamamen altüst olmasından, kocasının aldatmalarının akıl almaz derinliklerini öğrendiğinden bu yana iki gün geçmişti. Şu anda gazeteciler dışarıda kamp kurmuş, polisler etrafta dolanıyordu. Fokurdayan bolonez sosu karıştırırken oturma odasındaki Tom'a baktı. O akşam yemeğini hazırlarken Tom da oturma odasında bir psikoloji dergisine odaklanmaya çalışıyordu. Çocuklar hâlâ Tom'un anne babasının yanındaydı ve bu olanlar bitene kadar da orada kalacaklardı.

Lily tüm bunların bitip ortalığın sakinleşeceğinden hiç emin değildi.

En büyük korkusu, kocasının onu aldatmaktan çok daha kötü bir şey yapmış olmasıydı. Tek bildiği, içinde bastırdığı çirkin bir yanının, Arwen Harper'ın ölmüş olmasının çok iyi bir şey olduğunu düşünmesiydi. Böylesi daha iyiydi. Daha güvenli. Onun için. Ailesi için. Sadece Joe için üzülmüyordu. Ama bu Arwen'in hatasıydı. Bunu oğluna o yapmıştı. Hepsi onun suçuydu.

Kapı zili çaldı. Lily sıçradı. Zil yeniden çaldı ve kapı vurulmaya başladı. Tom sendeleyerek ayağa kalktı. Birbirlerine baktılar. Kapıya yine vuruldu.

“Polis! Açın kapıyı!”

Lily üniformalı polislerin evin yan tarafından yaklaştığını gördü. Kapının vurulması devam ediyordu.

“Bay ve Bayan Bradley! Polis! Açın kapıyı!”

Lily aceleyle ellerini sildiği önlüğünü çıkardı. Yeniden Tom’a baktı. Tom sandalyesinde donup kalmıştı, gözlerinin akı belirgin şekilde görünüyordu. Lily hızla kapıya gitti, kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

Dedektif Duval ve Dedektif Hara kapıda duruyordu. Arkalarında başka üniformalı polisler vardı. Lily, garaj yolunda çaprazına park etmiş, arabasını engelleyen bir polis aracı gördü. Sokakta başka ekip arabaları da duruyordu. Bir polis minibüsü. Gazeteciler video ve fotoğraf çekiyordu.

“Evinizi ve bahçe kulübenizi aramak için iznimiz var, Bayan Bradley.” Dedektif Duval Lily’ye bazı kâğıtlar uzattı. Lily titreyen elleriyle kâğıtları aldı ama okuyamadı.

“Lütfen girmemize izin verin, yoksa zor kullanmak durumunda kalacağız.”

“Tom!” diye seslendi Lily.

Tom hemen arkasındaydı. İzin belgesini ona uzattı.

“Ben... Dianne’i arayacağım,” dedi Lily.

“Kenara çekilin lütfen, hanımefendi,” dedi bir memur yanından geçerken. Tom arama emrinde yazanlara odaklanmaya çalıştı ancak belli ki şoktaydı. Elleri titriyordu.

Üç polis memuru, koca botlarıyla ahşap merdivenlerden gürültüyle çıktı. Dedektif Duval de peşlerindeydi.

Diğer iki polis, arkalarında Dedektif Hara, evin içinden geçip doğrudan mutfak kapısından çıktı. Kulübeye doğru gittiler. Lily Tom’a bir kez daha baktı. Yüzü bembeyazdı. Kulübenin içindeki ışık yandı.

Mutfağa giren bir kadın memur dondurucuyu açtı. Memur etin bulunduğu çöp poşetini çıkarırken Lily bayılacak gibi

oldu. Başka bir polis lavabonun altındaki çöp kutusunu açtı. Kulübedeki memurlar Lily'nin Tom'un gömleğini bulduğu saklama kutusunu taşıyarak çıktılar. Başka iki polis merdivenlerden inerken, Lily'nin yeni yıkadığı çamaşırlarla birlikte en üstte Tom'un yıkanmış ve düzgünce katlanmış Ocean Motion gömleğinin olduğu bir kanıt torbası taşıyordu.

Dedektif Duval, Matthew'un "olay dosyaları"nı ve basılı fotoğraflardan oluşan diğer klasörleri içeren bir kutuyu taşıyarak merdivenlerden indi.

"Onları alamazsınız!" Lily birden çaresiz bir halde elini uzattı. "Oğlum mahvolur. Onlar oğluma ait."

"Geri çekilin lütfen hanımefendi," dedi başka bir memur.

Lily geriye doğru adım atınca ellerinde kutularla bir polis ona çarptı. Başka bir memur mutfak tezgâhının üzerinde duran Tom'un telefonunu aldı.

"Onu alamazsınız," dedi Lily.

"Arama emri kapsamında, hanımefendi," dedi memur. Lily'nin içindeki öfke kabardı. Görüşü bulanıklaştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yumruklarını sıktı.

Birden Tom'un kolunu, kendi kolu üzerinde hissetti. Dokunuşu nazik, yumuşaktı. "Kendine hâkim ol, Lily," diye fısıldadı. "Onların önünde kendini kaybetme. Onlara bize karşı kullanabilecekleri hiçbir şey verme."

Lily yutkundu. Hıçkırmak ve kocasına yaslanmak istedi. Tom'un onu kollarının arasına alıp teselli etmesini istiyordu; yumruklarını göğsüne vurup çığlık atmak, tekmelemek, saçlarını yolmak ve onu öldürmek istiyordu. Artık neye inanacağını bilemiyordu. Tom'a güvenemiyordu.

Tüm bu olanlara neden olan *oydu*. O ve Arwen.

Dedektif Duval koridorda aniden durdu. Yüzünü duvara döndü ve hızla öne doğru eğildi. Bradley'lerin çerçeveli aile fotoğraflarından birine gözünü dikti. Lily hareketsiz

duruyordu. Dedektif Duval'ın gergin tavrındaki tuhaflık Lily'yi ürkütmüştü.

“Toshi!” Dedektif Duval seslendi. “Gel de şuna bak.”

Hara, Duval'ın yanına gitti. Duval, Botswana'da çekilmiş fotoğrafı işaret ediyordu. Dedektif Hara fotoğrafa yaklaşarak baktı. Birbirlerine heyecanla baktılar.

Lily yutkundu.

Dedektif Duval, Tom ve Lily'ye dönüp fotoğrafı işaret ederek “Bu boncuklu bileklik şimdi nerede?” diye sordu.

“Hangi bileklik?” diye sordu Lily.

“Bu fotoğraftaki, Bay Bradley'nin kolundaki bileklik.”

Tom, Lily'nin bileğini kavradı. Bakışları, onun gözlerini delip geçti. Yüz hatları sertleşti. Tom'un gözlerinden *Hiçbir şey söyleme* sözcüklerini okuyabiliyordu.

Dedektif Duval bir memura “Bu fotoğrafı çek,” dedi. “Poşetleyin.”

Fotoğraf bir kanıt kutusuna koyuldu. Lily'nin kalbi hızla atıyordu. Tom'un yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştı ama neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tam Lily polisler nihayet gidiyorlar diye düşünürken, Dedektif Duval'ın telefonu çaldı. Kadın cevap verdi, gerilmişti. Bakışları tekrar Lily ve Tom'a döndü.

“Bir eşleşme mi?” diye sordu Lily.

Elini kaldırıp Toshi'yi tekrar çağırdı. Ona alçak sesle bir şeyler söyledi. Dedektif Duval ve Dedektif Hara, Lily ve Tom'a yaklaştı.

“Bay ve Bayan Bradley, ikinizin de bizimle gelmesi gerekiyor.” Duval'ın sesi sert ve soğuk çıkmıştı.

“Neden?” dedi Lily, kafası karışmış bir halde.

Dedektif Hara kelepçeleri çıkardı. Lily'nin kalbi duracak gibiydi.

“Ne yapıyorsunuz siz? Tom! Dianne’i tekrar ara. Çabuk ol. Bunu yapamazlar. Bizi *götüremezsiniz*.” Lily’nin sesinde çaresizlik vardı. “Tom, söyle ona. Dianne’in dediklerini söyle. Bizi alıkoyamazlar suçlayacakları bir şey ”

“Biz de tam olarak bunu yapıyoruz, hanımefendi.” Dedektif Duval Lily’nin koluna uzandı. “Arwen Harper’ın ölümüyle ilgili olarak ikinizi de sorgulanmak üzere gözaltına almak için makul ve muhtemel gerekçelerimiz var.”

“Beni de mi alıyorsunuz? Neden?”

Dedektif Duval, Lily’nin kollarını sıkıca tutarak ellerini arkadan kelepçeledi ve onu ön kapıya doğru götürdü.

“Çocuklarınızın emin ellerde olduğundan emin misiniz, Bayan Bradley?” diye sordu dedektif.

Lily’nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dudağını ısırarak başını salladı. O lanet olası poşeti asla dondurucuya koymamalıydı. Bu kadar şüphe uyandıracak bir şey yapmaya iten neydi onu? Ve bunu nasıl biliyorlardı? Pencereden izlendiğini hissettiği o an geldi aklına... kendi kendine bunun sadece ağaçlar olduğunu söylemişti. Garth Quinlan’ın arka kapının önüne gelişini hatırladı.

Dedektif Hara, Tom’u ellerini arkasında kelepçeleyerek getirdi.

Tom, Lily’nin ardından fısıldadı: “Bizi yargıç karşısına çıkarıp suçlamadan yetmiş iki saatten fazla gözaltında tutamazlar. Sakın konuşma, Lily. Avukatın olmadan olmaz. Hemen bir avukat tut, Lily.”

Ön kapı açıldı.

Kameraların ışıkları yanıp sönerken, muhabirler bağırıyordu. Lily korkuyla alacakaranlığın içine adımını attı. Polis arabasına doğru götürülürken, başını kalabalıktan çevirip saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi.

RUE

AN İTİBARIYLA

22 Haziran, Çarşamba

Rue ve çekirdek ekibi, karakoldaki bürolarında bir başsavcıyla birlikteydiler. Sabahın erken saatleriydi. Tom ve Lily Bradley gece boyunca nezarethanede kalmışlardı. Çifti burada tutabilecekleri zaman daralıyordu.

Savcı masaya oturup dosyayı açarken “Elimizde ne var?” diye sordu. Dosya içeriğini tararken paket servisle gelen kahvesini yudumluyordu.

“İkisi de konuşmuyor, hiç iş birliği yapmıyorlar,” dedi Rue savcıya. “Karısı da şimdi bir avukat tuttu. Şu âna kadar, Arwen Harper’ın tırnaklarının altından kazınan deri ve kan örnekleri, Tom Bradley’in bize verdiği DNA örneğiyle eşleşti. Bradley’in boynundaki yakın zamanda oluştuğu aşikâr tırnak izlerinin fotoğrafları elimizde. Uçurumun tepesinde bulunan Kordel Üniversitesi şapkanın iç bandı, Bradley’in dokunma DNA’sı ile uyuyor. Uçurumda bulunan Petzl kafa feneri kayışında da Bradley’in DNA’sı var. Arwen Harper’m kan izi olay yerine yakın çalılıklarda bulundu. Bradley’in ayakkabı numarası ve markası, Arwen Harper’ı uçurumun kenarına kadar takip eden izlerle örtüşüyor. Bradley’in ayakkabısındaki çamur, ormandaki patikadan alınan çamur örneğiyle eşleşti. Ayrıca Bradley’in üzerinde ve saklamaya çalıştığı bir tişört-

te de Arwen Harper'ın kanı bulundu. Anlaşılan Bradley cesedi göstermek için evden çıkar çıkmaz karısı onu yıkamış. Toshi karısını sorgulamak için evlerine gittiğinde, çamaşır makinesinin çalıştığını duymuş. Bradley'nin el fenerinde de Harper'ın kanı bulundu. Cody'lerin kızı bize bir röntgenciden bahsettikten sonra ormanda yaptığımız uzun bir taramanın ardından fener sokaklarda yaşayan birinde çıktı. Onu yakaladık. Ormanda kamp yapıyormuş. Uçurumdaki üçüncü ayak izinin kendisinin olduğunu itiraf etti. Tom Bradley'in 911'i aramaya giderken ormandan geçtiğini gördükten sonra el fenerini bir çalının altında bulduğunu iddia ediyor. Bradley'nin gömleğindeki kanı ve arkasındaki logoyu da görmüş. Ayrıca, Bradley'nin maktulün parmaklarına dolanmış halde bulunan kopmuş ip ve uçurumun tepesinde bulunan boncuklarla aynı olan yeşil turuncu boncuklu bir bileklik taktığı bir aile fotoğrafını da getirdik.”

Savcı kahvesinden bir yudum daha alarak “Cinayet nedeni?” diye sordu.

“Hannah Cody, bir arkadaş ve komşu, bu sabah erkenden bu fotoğrafları getirdi.” Rue dizüstü bilgisayarına tıkladı ve fotoğrafları odadaki ekrana yansıttı. “Kocasını Simon Cody tarafından çekilmişler ve Tom Bradley ile kurbanı, Bradley'lerin teknesinde, onun öldüğünü bildirmeden sadece üç gün önce öpüşürken gösteriyor.”

Toshi “Bu, karısına kocasından daha fazla gerekçe sağlayabilir,” dedi.

Savcı fotoğrafları incelerken başını salladı. “Fırsat?”

“İkisinde de vardı,” dedi Toshi. “Karısı uyku hapıyla sızmışken adam evden çıkmış olabilir. Ya da iddia ettiği gibi kadın hapi almamış ve kendisi tekrar dışarı çıkmış olabilir.”

Savcı sandalyesine geri oturdu. Çenesini dosyaya doğru eğdi. “Bu ikna edici ama aynı zamanda ikinci dereceden.

Ayrıca şapkada Tom Bradley'e ait *olmayan* ve henüz tanımlanamayan dokunma DNA'sı da var. Kurbanın kalçasında da Tom Bradley'in DNA'syla örtüşmeyen meni kalıntısı var."

Rue "Kordel şapkasındaki diğer dokunma DNA'sı ve meni DNA'sı farklı kişilere ait; birbirleriyle eşleşmiyorlar. Başka bir örnekle eşleştirilemeyen bu iki farklı örneği de analiz için özel laboratuvara gönderdik. Kimliği belirlenemeyen bu iki örneğin kimlere ait olduğunun bulunması için RCMP'nin DNA veri tabanında incelenmesini istedik. Sonuçlar yakında elimizde olur."

Savcı "Yani şu ana kadar elimizde Bradley'nin bu kadını öldürdüğünü ya da uçurumdan düşmesine neden olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtlayan hiçbir şey yok," dedi. "Avukatı, Arwen Harper'ın muhtemelen Cody'lerin mangal partisinde havuz evinde çıkan kavga sırasında onu çizdiğini iddia edecektir. Klister, birinin Kordel şapkasını ödünç almış olabileceğini savunacak çünkü DNA'ya dokunarak hangisinin önce ya da sonra bulaştığını söyleyemezsiniz. Bu boncuk bileklik, sadece Tom Bradley'nin sahip olduğu bir şey değil. Ayakkabı markası ve numarası patika koşucuları arasında çok yaygın. Evet, ayakkabısının tabanındaki çamur patikaya uyuyor ama bunun nedeni, evet, Spirit Orman Parkı parkurunda koşmuş olması. El fenerinde kurbanın kanının izleri vardı çünkü Bradley güya onu hayata döndürmek için maktule dokunmuştu, sonra da eve koşmak için el fenerini aldı. Tişörtünde kurbanın kanı vardı çünkü 'onu hayata döndürmeye çalışmış'. Vücudunda kan olması da aynı nedenden. Evet, kurbanın yüzünü ceketıyla örtmüş çünkü *kişisel* bir mesele; maktulle ilişkisi varmış." Fincanını monitördeki Harper ve Bradley'nin öpüşürken çekilmiş düşük kaliteli fotoğraflarına doğrultarak "Belli ki onunla yakın bir ilişkisi vardı ve hatta muhtemelen ona karşı derin hisler besliyordu," diye devam etti.

Backmann şeytanın avukatlığını yaparak “Peki bize cese-di gösterdiğinde kadının kim olduğunu bildiğini neden söylemedi?” diye sordu.

Savcı başını sallayarak “Bilmiyorum. Ama Klister’in eki-bi onun şokta olduğunu, inkâr ettiğini iddia edebilir. Panik halindeydi, bu yüzden 911’i aramadan önce tişörtünü çıkardı ama hâlâ derisinde olan kanı saklamak için hiçbir şey yapma-dı,” diye karşılık verdi.

Backmann “Biraz zorlama gibi oldu sanki,” dedi.

Savcı hafifçe omuzunu silkti. “Ne gibi oluyorsa olsun, bunu yaptığına dair reddedilemez bir kanıt değil. Ve bu jüriyi etkileyebilir. Klister iyi. Daha iyisine ihtiyacımız var.” Toshi “Peki ya karısı?” diye sordu. “Kocasının tişörtünü yıkamış ve dondurucuda bir torbaya et koyarak bu gerçeği saklamak için epey abartmış.”

“Savunma yine aynı şeyi söyleyecektir: Şoka girdi, panik yaptı. Bir insan paniklediğinde, beynin mantık merkezini ge-çersiz kılar. Bakın, bu çok büyük ilgi çekecek bir dava olacak. Her yerden medya kurtları sürekli görüş bildirecek. Arwen Harper uyuşturucu kullanıyordu. Psikolojik sorunları vardı. Buradaki tıbbi kayıtlara göre de bir süre akıl hastanesinde yatmış. Klister bunu kullanacaktır. Sonuç olarak, Klister ve ekibinin tek ihtiyacı jüriyi makul şüphe olduğuna ikna etmek. Hepsi bu kadar. Masumiyeti kanıtlamak zorunda değiller ama suçluluğu her türlü makul şüphenin ötesinde biz kanıtlamak zorundayız. İhtiyacımız olan şey bir itiraf. Suçun itiraf edil-mesine ihtiyacımız var. Reddedilemez bir kanıt ihtiyacımız var. Ne olursa.”

Gerginlik Rue’nun göğsünü sıkıştırıyordu. Bradley’i şim-di suçlamayı tercih ederdi. Onu mahkemeye çıkarmayı. Diğer DNA sonuçlarını beklerken ve soruşturmaya devam ederken onu orada tutmayı. Rue’nun bir yanı onun suçlu olmasını istiyordu.

“Tamam çocuklar,” dedi Rue. “Yapacak daha çok işimiz var. Hadi harekete geçelim. Bradley’lerin gitmesine izin vermek zorunda kalmadan önce bir şeyler bulmalıyız.”

DALGA ETKİSİ

AN İTİBARIYLA

Joe yatakta sırtüstü yatıyordu. Hâlâ Cody'lerin evindeydi; kalkmak için pek istekli değildi. Ya da yaşamak için. Twitter'da Bradley'lerin tutuklandığını görmüştü. Biriyle konuşması gerekiyordu. Annesi hakkında. Onun Bradley'lere nasıl zarar vermeye uğraştığı hakkında. Olanlar hakkında. Ama bu Phoebe'yi yıkardı. Ne yapacağını, neyi bilirse Phoebe için daha kötü olurdu karar veremiyordu. Phoebe'nin sadece on iki yaşında olduğunu biliyordu ama onu seviyordu. O, Joe'nun hayatında sahip olduğu gerçek aşka en yakın şeydi.

Annesinin yazdıklarını düşündü.

Acil yardım görevlileri kızı yatağın altından çıkardıklarında, kızda herhangi bir dış yaralanma belirtisi yoktu. Ancak taş kesilmiş görünüyordu, konuşamıyordu.

Wozniak daha sonra bir muhabire "Aşırı şoktaydı," demişti. "Yaralanması zihninin içindeydi. Her şeyi duyduğunu ve belki de koridorun karşısındaki küçük çocuğun odasında olanların bir kısmını gördüğünü düşünüyorum. O gün, o dehşet evinde tanık olduğu şeylerden sonra bir daha normal olup olamayacağını

hep merak ettim. Yani, böyle bir kötülükten sonra insan nasıl normal olabilirdi ki?"

Ancak Wozniak'ın acil yardım görevlileri kızı götürürken fark ettiği bir şey daha vardı.

Göze çarpan bir şey.

Yatağın altında saklanan kız, aile fotoğraflarındaki kız değildi.

Yatağın altındaki kız daha gençti ve tamamen farklı görünüyordu. O, Sophie McNeill değildi.

Arama bülteni hâlâ geçerliydi.

Sophie hâlâ kayıptı, kaçırıldığı sanılıyordu ve büyük tehlike altındaydı.

Tabii hayattaysa.

Phoebe'den Joe'nun telefonuna bir mesaj geldi. Joe mesajı okudu:

Babam tutuklanmış. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Joe gözlerini kapattı ve telefonu tutan elini yatağa indirdi. Mesaja cevap veremedi.

Ben de ne yapacağımı bilmiyorum, Phoebe.



Alt katta Hannah Cody, Simon'ın önüne bir tabak sıcak yulaf ezmesi koydu. Midesi bulanıyordu. Bu sabah erkenden Tom'un Arwen'i öptüğü o fotoğrafları dedektife götürmese miydi acaba? Simon bilmiyordu, ona söyleyemeyecek kadar çok korkuyordu. Ama Tom yapacağını yapmıştı, bu Hannah'nın suçu değildi.

“Tom'a ne olacak dersin?” diye sordu.

Simon gazetesini indirdi, kaşığı yulaf ezmesine daldırdı. “Tanrı bilir,” diye karşılık verdi başını kaldırmadan. “Ne olay ama.” Yulaf lapasını yemeye devam etti.

“Hiç umurunda mı?” diye tersledi kocasını.

Simon başını kaldırıp baktı, sonra arkasına yaslandı. Ağzındakini yavaşça yuttu; yüz hatları sertleşti. Hannah kocasından korkarak geri çekildi. Lavaboya gidip ona sırtını döndü. Yulaf ezmesini yaptığı tencereyi yıkamaya başladı.

“Ya o yapmadıysa?” dedi alçak sesle.

“Ya yaptıysa?”

Hannah gözlerini kapattı ve orada öylece durdu; Lily'nin hapiste olduğu aklına düşünce ağlamamaya çalıştı. Arkadaşına ne yapmıştı? Phoebe ve Matthew'a ne olacaktı şimdi?



Tom karakoldaki hücresinde, yüzü ellerinin arasında oturuyordu. Artık tek umudu Dianne'di. Eğer suçlama olursa, kefaletle serbest kalma olasılığının düşük olduğunu söylemişti. Kaçma riski olduğu düşünülecekti; suçun niteliği korkunçtu. Onu mahkemeye kadar tutacaklardı, ki bu aylarca ya da

yıllarca sürebilirdi. Ama Dianne aynı zamanda, polislerin elindekilerin ikinci dereceden delil olduğuna da inanıyordu. Arwen Harper’a zarar verdiğine dair kanıt yoktu.

Ona kahvaltısını getiren üniformalı memur “Her şey haberlerde konuşuluyor. Hatta ulusal haberlerde bile,” demişti.

Tom, anne babasının çocuklarını güvende tuttuğunu umut ederek dua etti.

Lily’nin avukatının, onu kendisiyle karşı karşıya getirecek bir taktik izlememesi için dua etti. Lily’nin kendi söylediklerini hatırlamasını ümit ediyordu.

Ne yaparsan yap Tom, ne söylersen söyle, çocukları unutma. Bunu çocuklar için yap. Bunu hak etmiyorlar.



Matthew, Lands End’deki büyük evde, büyükanne ve büyükbabasının misafir odasındaki yatakta oturuyordu. Annesiyle babası hapse atılmıştı. Evlerinin önü muhabirlerle doluydu. Büyükanne ve büyükbabasının konuşmalarını duymuştu. Polis Matthew’un odasından bazı fotoğrafları almış, öyle demişlerdi. Üstelik, babasının fotoğraflarını çektiğini cina-yet dedektifine söylediğini de biliyordu. Bütün bunlar onun suçuydu. Çünkü babasının kimseye zarar vermeyeceğinden emindi. Gözleri doldu. Babasının, Joe’nun annesini öldürmekten ötürü parmaklıklar ardında olmasının sebebi oydu. Üstelik annesini de, her nasılsa, belki babasını korumaya çalıştığı için hapse atmışlardı. Suçluluk, kafasında oturan bir canavar gibiydi. Aklına bir düşünce geldi.

Kamerası hâlâ yanındaydı. Ve içinde, polisin henüz el koymadığı bir şey vardı çünkü o fotoğrafı henüz bastırmamıştı. Birdenbire Matthew ne yapması gerektiğini anladı.



Yan hücredeki sarhoş kadın bütün gece bağıırıp durdu. Lily gözlerini kapattı, başını soğuk beton duvara yasladı. Duşa ihtiyacı vardı, uyuyamamıştı. Belki de kaderinde bu vardı. Hak ettiği buydu.

Belki de Arwen Harper'ı o öldürmüştü.

İyice düşündüğünde, aslında her şey onun suçuydu.

Arwen ölmeden hemen önce partide yaşanan sarsıcı olayları yeniden düşünmeye başladı.

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

Lily, Tom, Phoebe ve Matthew çıkmaz sokağın sonundaki Cody'lerin evine doğru sanki bütünlük içinde, uyumlu bir aile gibi yürüyorlardı. Ama içinde bulundukları ruh hali hiç de öyle değildi.

Lily ve kocası arasında gerginlik had safhadaydı ve çocuklar da bunu hissediyordu. Tom bir kasa bira ve bir şişe şarap taşıyordu. Lily'nin elinde ise yaptığı fesleğenli mozarella domates salatası vardı. Oak Çıkmazı'nın sonundaki ağaçlıklı bölgeye yaklaştıklarında rüzgâr şiddetlenmişti; ağaçlar sallanıyor, uğulduyor, yapraklar hışırdıyordu. Sanki herkesi uzak durmaları için uyarıyorlardı. Karşı kıyıda, Olimpiyat Dağları'nın üzerinde ağır bulutlar toplanıyordu. Büyük bir fırtına yaklaşıyordu. Lily endişeyle tek katlı eve, garajın sundurmasının altına park edilmiş mavi, kar taneleriyle kaplı VW minibüse çevirdi bakışlarını.

“Neyin var senin?” diye sordu Tom alçak sesle, Cody'lerin park girişine yaklaşıyorlardı, çocuklar önden koşmaya başlamışlardı bile.

“Yok bir şey.”

“Belli ki var, Lily. Bu sabah kiliseden döndüğünden beri benimle konuşmuyorsun.”

“Sen de cuma günü eve o kadar geç geldiğinden beri tuhaf ve dalgın değilsin sanki.”

Tom’un gözlerinde anlık bir tereddüt belirdi; sonra Lily’nin çok iyi tanıdığı, o duygulardan arınmış maskeye büründü. Sınırlarını çizmişti, bu demekti ki Lily’nin onu açması kolay olmayacaktı.

“Tamamen normal davrandım, ayrıca eğer cuma günüyle ilgili bir sorunun olduysa, bunu konuşmak için bütün bir cumartesi vardı.”

“Hayır, yoktu. Erkenden markete gitmem gerekti, sonra da Matthew’u yüzme dersine götürmek zorundaydım.” *Teknemizde garson kadınla sevişirken çekilmiş fotoğraflarına bakmak zorunda kaldığım yere.* “Sonra sen çıktın ve dün gece eve yine geç geldin.”

“Dün geceki iş yemeğine benimle gelmemeyi seçen sendin, davetliydin,” dedi soğukkanlı bir şekilde.

“Başım ağrıyordu, Tom.”

Yalan söylemişti. Kocasının garson kadınla öpüşürken çekilmiş fotoğraflarını gördükten sonra Lily’nin onunla gidip bütün gece iş arkadaşlarına tatlı tatlı gülümsemesi mümkün değildi. Tekrar normal davranabilmesi için önce Tom’la bu konuyu konuşması gerekiyordu. Dün gece uyku hapi almıştı, Tom eve döndüğünde çoktan uyumuştı. Bu sabah da Tom pazar koşusu için erkenden gitmişti ve Lily çocukları kiliseye hazırlamak zorundaydı. Şimdi de mangal partisine gidiyorlardı. Arwen de orada olacaktı. Konu, Lily ve Tom’un başının üzerinde kopmak üzere olan fırtınada Demokles’in kılıcı gibi sallanıyordu.

Lily, Arwen’i gördüğünde nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi ama kocasının evliliğini kim uğruna tehlikeye atmaya hazır olduğunu da görmek istiyordu.

Lily ve Tom bahçe kapısından içeri girdiklerinde parti başlamıştı bile. Erkekler tüten mangalın etrafında kümelenmişler, içip gülüşüyorlardı. Yanık et kokusu hoparlörlerden gelen müzikle birlikte rüzgârda savruluyordu. Çocuklar çimlerin üzerinde top oynuyordu. Verandada bir bar kurulmuştu. Kâğıt fenerler rüzgârda sallanıyor, kırmızı beyaz kareli masa örtüleri dalgalanıyordu. Bir avuç kâğıt peçete rüzgârın etkisiyle uçuşup kayalığın kenarına kadar uzanan parlak yeşil çimlerin üzerine saçıldı. Ötede, kaynayan tunç grisi suyun üzerinde ağır kara bulutlar toplanarak yaklaşıyordu.

Tom erkeklere katılmak üzere çim alana doğru ilerlerken Lily de salatasıyla birlikte eve girdi.

Hannah ve diğer kadınları mutfakta şarap içerken buldu. Salatasını koydu ve bir bardak aramaya başladı. Hannah imdadına yetişip ona koca bir bardak *pinot grigio* doldurdu.

“Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı.” Lily kadehi kaldırıp büyük bir yudum aldı. “Nerede o? Arwen nerede?”

“Henüz gelmedi. Gel, seninle konuşmam gerek.” Hannah Lily’nin koluna girip onu avluya götürdü. Alçak sesle, diğer kadınların duyamayacağı bir şekilde “Bak, gerçekten üzgünüm Lily. Sana o fotoğrafları asla göstermemeliydim. O an bana ne olduysa ” dedi Hannah.

“Yapmak zorundaydın. Bildiğini ve bana söylemediğini öğrenseydim yıkılırdım, Hannah. Bu senin suçun değil. Tom’un hatası. Ben... ben Simon’ın o fotoğrafları neden çektiğini anlamıyorum. Onlarla ne yapacaktı?”

“Simon’a fotoğrafları gördüğünü söyleyemezsin.” Hannah gergin bir bakışla Simon’ın maşayla et çevirdiği ve arkadaşlarına başlarını geriye atıp kahkaha attıran bir hikâyeye anlattığı havuza doğru baktı.

Tom’un da elinde birayla kahkahalar attığını gören Lily’nin kalbi sıkıştı. Bir an için ondan nefret etti. Hepsinden

nefret etti. Bütün erkeklerden. Kendisine güldüklerini hissediyordu. Diğer kocalar Tom'un yolun karşısına yerleştirdiği garson kadınla yattığını biliyorlar mıydı diye merak etti. Bunu eğlenceli mi buluyorlardı acaba?

“Neden söyleyemiyorum?” diye sordu Lily soğuk bir şekilde.

“Çünkü onları gördüğümü bilmiyor.”

Lily'nin bakışları tekrar arkadaşına döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Kulübesine gittim. Anahtarı buldum.”

“Sen mi? Uçurumun merdivenlerinden mi indin?”

Hannah yutkundu. Yanakları pembeleşti. “Ben... bir şekilde becerdim işte, tamam mı? Bazılarını basmış, masanın üzerine yayılmışlardı; ben de fotoğraflarını çektim.”

Lily arkadaşına baktı. Gök gürledi ve ilk yağmur taneleri verandanın tentesine çarpmaya başladı. “Simon fotoğrafları neden çekmiş? Neden çıktılarını almış?”

“Simon'ı bilirsin.” Hannah hafifçe gülümsedi. “Kuşları, kadınları, her şeyi çeker. O bir gözlemci. Onun işi bu.”

Bulutlar aniden güneşi tamamen kararttı. Şiddetlenen rüzgâr fenerleri savuruyordu. Birinin ipi koptu ve çimlerin üzerinde yuvarlanarak ormana doğru sürüklendi. Kareli bir masa örtüsü masadan havalandı, kâğıt bardak ve peçetelerden oluşan bir bulutun içinde dönerek uçtu. Denizin üzerinde şimşekler çaktı, ardından gök gürültüsü patladı. Hemen ardından iri, ağır yağmur damlaları düşmeye başladı. Erkekler içeceklerini toplamak ve ızgaradan etleri almak için acele ederken, çocuklar çığlıklar atarak eve doğru koşuyordu; gök gürültüsü uzaklara doğru homurdanarak yankılandı.

“İşte orada, bu o,” dedi Hannah. “Kahretsin. Gelmez diye tahmin etmiştim.”

Lily ormanın yakınındaki çimlerde yürüyen bir kadın gördü. Havuza doğru gidiyordu. Bin bir renkteki eteği rüzgârda dalgalanıyor, koyu renk saçları savruluyordu. Adımları kendinden emindi ve kesinlikle... baştan çıkarıcıydı. Beyaz otantik bir bluz giymişti, iki bileğinde bilezikler parıltıyordu ve yağmaya başlayan yağmur umurunda değil gibiydi.

Lily kadehini yavaşça indirdi. İçini buz gibi bir his kapladı. Gözlerini uzaktaki kadından ayıramıyordu. Denizin üzerinde bir şimşek çaktı. Ardından gök gürültüsü geldi. Erkekler ellerinde pişmiş et tabaklarıyla çimin üzerinde koşuştururken kadın havuz evine girdi.

Lily veranda tentesinin altından çıktı. Elinde şarabıyla yağmurun içinden havuz evine doğru yürüdü.

“Lily!” diye seslendi Hannah arkasından.

Ama Lily yürümeye devam etti. Kalbi küt küt atıyordu. Yağmur daha da şiddetlenirken Simon elinde bir tabak ızgara tavukla koşarak yanlarından geçti.

“Eve gel Lily,” diye seslendi. “Hepimiz içeri giriyoruz. İçerde yiyeceğiz.”

Lily Tom’u göremiyordu. Onun Arwen’le havuz evinde olduğunu düşündü. Daha hızlı yürümeye başladı.

Gök gürledi. Yağmur daha da şiddetlendi. Lily’nin saçları, üstü başı sıırılsıklam oldu. Havuz evinin arkasındaki orman eğiliyor, bükülüyordu; sanki bir nehir gürül gürül akıyor gibiydi. Havuza düşen yağmur damlaları suyun yüzeyinde çukurlar oluşturuyordu.

Lily havuz evine girdi.

Arwen’in sırtı Lily’ye dönüktü. Yalnızdı. Tom yoktu. Arwen havuz evinin köşesindeki bambu barda kendine içki dolduruyordu.

Gök patlarcasına gürledi, pencereler zangırdadı. Yağmur teneke çatıya çarpıyordu.

Lily kapı eşiğinde sırlıslıkla, saçları başına yapışmış halde duruyordu. Kısa bir süre kadını izledi. Bir dolu farklı duygu içinde fırtınalar koparıyordu. Hannah'nın ona gösterdiği fotoğraflar gözünün önüne geldi; ay ışığında kadının çıplak memeleri, Tom'un dudaklarına kapanan dudakları, Tom'un saçlarına dolanmış parmakları.

“Arwen?” dedi Lily.

Kadın döndü. “Ooo, merhaba, Dr Bradley.”

Lily şaşkınlıktan ağzını kapatamadı. Şaşkınlığı tamamen içgüdüsel oldu. Düşmemek için bir sandalyenin arkasına tutundu.

“Paisley?”

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

“Arwen,” dedi koyu renk saçlı kadın. Işıldayan bir gülümsemeyle elini Lily’ye uzattı. “Arwen Harper.”

“Ne... sen ne ”

“Paisley’ ve kırmızı peruk da neydi diye merak ediyorsun.” Güldü, içkisini alıp yudumladı. Boynundaki dövme hareket etmişti. Bilezikleri birbirine çarpınca Lily’nin gözleri onlara takıldı. Kadının bileğinin iç kısmında buruşuk bir yara izi fark etti. Lily’nin bakışları elinde olmadan Arwen’in diğer bileğine kaydı. Başka bir yara izi. Lily yeni hastasındaki yara izlerini ya da dövmeyi hiç görmemişti. O anda hatırladı Lily. O gün, “Paisley” uzun kollu bir bisiklet forması giymiş ve boynuna bisiklet bandanası takmıştı. “Hastası” izleri Lily’nin keskin terapist gözünden saklamıştı. Tıpkı koyu renk saçlarını kızıl peruğun altına sakladığı gibi. Ve “Paisley” terapide bilezik takmıyordu, burnunda hızması da yoktu. Tamamen farklı bir kadın olarak gelmişti; Lily, Arwen’in görmesini istediği şeyi görmüştü.

Lily bayılacak gibi hissetti.

Beyni sorulardan patlayacak gibiyken ne sözcükler ne mantık işe yarıyordu. Dışarıda bir şimşek daha çaktı.

Ardından göğü sarsan bir gök gürültüsü geldi. Yakındaki orman rüzgârla uğuldayarak sallanıyor, çam kozalakları havuz evinin metal çatısına bomba gibi düşüyordu. Yağmur pencere camlarından süzülerek parti ışıklarıyla süslenmiş Cody’lerin evinin görüntüsünü bulanıklaştırmıştı.

“Tazeleyeyim mi?” diye sordu Arwen, Lily’nin yağmurun sulandırdığı şarap kadehine uzanarak. “Biraz daha şarap? Yoksa, hımm, belli ki daha sert bir şeye ihtiyacın var...” Kadehi Lily’nin elinden aldı, bar tezgâhının üzerine bırakıp temiz bir bardağa uzandı. İçine üç ölçek cin doldurdu.

Şaşkınlık içindeki Lily ıslak saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. Havuz evine kocasının metresi olan bir garsonla yüzleşmeye hazır olarak gelmişti ve şimdi neyle uğraştığından emin olamıyordu. “Benden... ne istiyorsun? Terapi seansına o şekilde giyinerek gelip ne halt etmeye çalışıyordun?”

Arwen Lily’ye cin tonik dolu bardağı uzattı. “Hastaların terapide sahte bir isim kullanması o kadar da alışılmadık bir şey olmasa gerek. Yani, en azından ilk seanslarda, güven oluşana kadar. Nakit ödemeler bunun için değil mi? Anonimlik insana duygusal bir güvenlik sağlar. İnsan sırlarını daha rahatlıkla itiraf edebilir.”

“Bazı hastalar başta sahte isim kullanırlar ya da yalnızca adlarını söylerler ama kılık değiştirme söz konusu bile olmaz.”

Arwen omuz silkti. “Belki bu da *bana* özgü bir patolojidir, Dr. Bradley. Ya da belki de *seni* kendi terapi dünyanda görmek istedim, sen gerçek beni görmeden, en azından ilk başta. Zaten hepimiz bir maskenin ya da peruğun arkasına saklanmıyor muyuz? Sen doktor önlüğünle iyi dekore edilmiş kliniğinde oturuyorsun. Tom profesör şapkası ve siyah balıkçı yakasıyla fildişi kulesinde akademisyen gibi görünüyor.” Bir an için sustu, başını eğdi ve kadehini Lily’ye doğrulttu. “Ko-

canın kim olduğunu gerçekten biliyor musun, Lily? O seni gerçekten tanıyor mu, *senin* kim olduğunu?”

Lily'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Paisley'nin terapide söylediği sözleri hatırladı.

Sanırım onu görüyorum... Bana adının Sophie olduğunu söylüyor. İçimdeki karanlık ve sapkın küçük şeytanın dışarı çıkmasını engellemek zor.

Lily'nin beyni, bu kadından gelebilecek tehlikeyi ve ondan ne kadar korkması gerektiğini değerlendirirken başka şeyleri de hatırladı. Zihninde aniden ona gönderilen isimsiz notlardaki sözler belirdi.

Şeytan kafanın içindeyse ondan saklanamazsın... Bilen birinden.

Karşı karşıya olduğu şeyin kapsamının ayırdına varmaya başlamıştı. Lily titremeye başlayan alçak bir sesle “Demek kafamın içine girebilmek için beni sahte bir hasta olarak görmeye geldin,” dedi. Bu bir soru değildi. Lily, durumu sindirmek ve bir plan yapmak için zaman kazanmak amacıyla gerçekleri yüksek sesle sıralıyordu.

“Kafanın içine *girdim* mi, Dr. Bradley?”

“Bir de kocamla yatıyorsun, fotoğrafları gördüm.”

Arwen bir an şaşırmış göründü ama kendini çabucak toparladı ve sadece gülümsedi. Lily, Arwen'in Simon'ın fotoğraflarından haberi olmadığını tahmin ediyordu.

“Ayrıca oğlun benim kızım ile çıkıyor,” dedi Lily yavaşça. “Bunu da mı sen planladın? Anneliğime zarar vermenin bir yolu olarak? *Pub*'da işe girdin, kocamla arkadaş oldun, sonra da sokağымda bir eve ”

“*Senin* sokağın mı?” Arwen sertçe güldü. “Yani bu mahalle sana mı ait?”

“Nasıl bir oyun oynuyorsun, Paisley?” diye tersledi Lily. “Bana ne istediğini söyle.”

“Arwen.” Gözlerinde şiddetli bir öfke belirdi. “Benim adım Arwen. Bunu unutma, Lily. Gözlerimin içine bakmanı ve beni *görmeni* istiyorum. Beni *tanımanı* istiyorum. Ve evet, beni başından beri tutman gereken yerde, kafanın içinde olmak istiyorum, buna *ihtiyacım* var. Şimdi söyle, adımı söyle.”

Lily gözlerini kırptı. İçinde bir yerlerde derinden soğuk bir farkındalık dalgası oluşmaya başlamıştı.

“Söyle!” dedi Arwen sertçe.

Lily’nin bakışları kapıya doğru yöneldi. Ana evden uzak-
taydılar. Fırtına yüzünden diğerlerinden ayrı düşmüşlerdi.
Korku omuzlarına çökmeye başlamıştı.

“Söyle!”

“Arwen,” dedi Lily dikkatlice.

Arwen yavaşça gülümsedi. “Şimdi daha iyi. İçkin nasıl?”

Lily kadının gözlerine bakarken, beyni hızla çalışıyordu.

“İçkin. Nasıl? Tadına bak. Söyle bana.”

Lily çok küçük bir yudum aldı. “Sertmiş.”

“Biraz daha iç.”

“İçmemeyi ”

“Biraz. Daha. İç.”

Lily bir yudum daha alırken bardağın üzerinden bakışları
Arwen’inkilere kilitlenmişti.

“Bunca zamandır hep sendin, değil mi? Evimi izliyor, beni takip ediyordun. Notları da sen bıraktın.”

“Ocean Bay Otel’de içkilerle birlikte notu teslim etmesi için birine para verdim. O akşam vardiyam vardı.” Yavaş, sinsi bir gülümseme güzel ağzını kavislendirdi. “Baştan çıkarmam gereken kocalar vardı. Erkekler aletleriyle çok kolay yönlendirilebiliyor, öyle değil mi?”

İçindeki o karanlık farkındalık sarmalı daha da açıldı ve dikenli bir sarmaşık gibi kıvrılarak uzadı, Lily’nin göğsüne doğru dallanırken, mümkün olmayan kendini açığa çıkarma-

ya başlamıştı. Lily, bu kadın hayatını ve ailesini mahvetmeden önce onunla başa çıkmanın bir yolunu bulması gerektiğinin farkına vardı. Bu kadının havuz evinden ayrılmasına izin veremezdi. Kendini bir bambu sandalyeye bıraktı. Dizleri güçsüzleşmişti. Başı dönüyordu. Belki de içkidendi. Belki de Arwen içine bir şey koymuştu. Yavaşça “Ne istiyorsun?” dedi.

Dışarıdan yağmurun sesi gelirken Arwen Lily’ye baktı. Sonunda “Her şeyi, Dr. Bradley,” dedi. “Her şeyi almak istiyorum. Seni ve o patlıcan moru rengi evin şaşıaalı görünümünün ardında yaşayan sahte aileni yok etmek istiyorum. Beni hasta ediyorsun, Lily Bradley. Kocan da öyle.” Arwen’in yüzü sertleşti, gözleri çakmak çakmaktı. Sanki bedenine şeytani bir şey girmiş gibiydi. “Sahip olduklarının tek bir parçasını bile hak etmiyorsun.”

“Sen neden söz ediyorsun?” Ama Lily zaten biliyordu. Sadece Arwen’in nasıl öğrendiğini bilmiyordu.

“Yoksa Sophie McNeill mi demeliydim?”

Lily’nin eli titremeye başladı.

“Evet, kim olduğunu biliyorum.” Arwen yaklaştı. Yüzü Lily’ye dönük şekilde bir sandalyeye oturdu, dizleri neredeyse Lily’ninkilere değiyordu. Öne doğru eğildi. Gözlerini kısarak “Seni tanıyorum. Nereden geldiğini, nerede yaşadığını biliyorum. Neler olduğunu biliyorum,” dedi. Bakışlarını Lily’nin gözlerinin içine dikti. Sanki bir şey okuyormuş gibi mırıldanarak monoton bir ses tonuyla “1989 yılı, 22 Nisan Cumartesi, Medicine Hat’in eteklerinde bir bozkır kasabası olan Glenn Dennig’in üzerine ılık bir sis çökmüştü. Kasaba sakinleri için akşam havası ilkbaharın ilk günleri için alışılmadık derecede sıcaktı ama kimse şikayetçi değildi.” Gülümsemi ve tatlı tatlı “Ama daha sonra ne olacağını bilmiyorlardı. Değil mi, Sophie?” diye devam etti.

Lily, Glenn Dennig’deki o sıcak günü hatırladı.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Yatağın altındaki kız, sokağın dört ev aşağısında oturuyordu: Chrissie Whittaker, dokuz yaşında. Ana yatak odasındaki büyük yatakta yatan yedi yaşındaki küçük kardeşi Harrison'dı; vücudu bıçaklanmış, boğazı kesilmiş ve başı bir yastıkla örtülmüştü.

Sophie McNeill'in kaçırıldığı ve hayati tehlikesi olduğu düşünülüyordu. Wozniak daha sonra bir muhabire şunları söyledi: "Sophie'nin bir arkadaşının evinde olduğunu umuyordum. Sonrasında da zavallı çocuğun tüm ailesinin öldürüldüğünü öğrendiğinde ne yapacağını düşündüm. En azından bunu görmek zorunda kalmadı."

Tüm kolluk kuvvetleri seferber oldu ve Medicine Hat karakolundaki ortam giderek gerginleşti. Şehrin etrafında ve kasabanın dışına çıkan ana yollar boyunca barikatlar kuruldu.

Polis Sophie'nin okuldaki rehberlik birimini arayarak, Sophie'nin kalmaya gitmiş olabileceği arkadaşlarının

isimlerini istedi. Polis okul irtibat görevlisi Sophie McNeill'in Katolik okulunu ziyaret etti ve müdürü öğrencilerinden birinin ailesinin vahşice öldürülmesi hakkında bilgilendirdi. İrtibat görevlisi Sophie'nin güncel bir fotoğrafını istedi. Fotoğraf ülke çapında dağıtıldı.

Sophie'nin yüzme koçuyla temasa geçildi. Koç, polise Sophie'nin onlarla birlikte olmadığını bildirdi.

Okul müdürü irtibat görevlisine, öğrencilerin genellikle arkadaşlarının telefon numaralarını dolap kapaklarının iç tarafına yapıştırdıklarını ya da numaraları defterlerinde sakladıklarını söyledi. Polis yasal olarak dolap araması yapamazdı ancak müdürün dolapları açma yetkisi vardı.

Sophie'nin dolabı irtibat görevlisi için açıldı.

Dolabının kapağına bantlanmış herhangi bir numara yoktu. Görevli polis bir defteri karıştırmaya başladı. Gevşek bir yaprak kayarak muşamba zemine düştü.

Görevli polis defter yaprağını yerden aldı. Üzerine dört kareden oluşan elle çizilmiş bir karikatür bandı vardı. "Anne baba ve çocuklar bütünlüğü" adlı bir çöp adam ailesi çizilmişti. Güneşin altında, alevler yükselen bir mangalın yanında duruyorlardı. Arabaların arka camlarına yapıştırılan çıkartmalardaki gibi el ele tutuşmuşlardı.

Bir sonraki karede, kız figürünün elinde büyük bir bıçak vardı. Aile üyelerini bıçaklarken ve bıçağın

ucundan kan fışkırırken çizilmişti. Çizimin altına şunlar yazılmıştı: "Geberin! Geberin! Sevdiğiniz her şey yok olsun!"

Ardından kızın kahkahalar atarak bir tepenin üzerine doğru koştuğu kare geliyordu. Tepede "Vincent'in kamyonu" yazan bir kamyon duruyordu. Kamyonun içindeki erkek figürü kıza el sallıyordu.

Son karede, kızla delikanlı birlikte kamyonla uzaklaşıyordu. Aracın üzerinde "Hahahaha" yazılı bir konuşma balonu vardı. Kamyon güneşin batışına doğru ilerlerken üzerine bir gökkuşağı çizilmişti. Ve en altta şu cümle yazılmıştı: "Artık mutlu olabiliriz. Son."

Bir sınıf arkadaşı yazı ve çizimlerin Sophie'ye ait olduğunu teşhis etti. Sınıf arkadaşı polise, Sophie'nin yirmi üç yaşındaki "gotik" erkek arkadaşı Vincent Elwood'un annesiyle birlikte yakınlardaki bir karavan parkında yaşadığını, diğer gotik tarz giyinen çocuklarla alışveriş merkezinde takıldığını ve bazen uyuşturucu sattığını anlattı.

İrtibat görevlisi çizimi Medicine Hat karakoldaki amirine gösterdi ve geçici bir hüküm verildi. Şimdiye kadar polis Sophie'nin güvenliğinden endişe ediyordu. Artık —inanılır gibi değildi— Katolik okulundaki on iki yaşındaki kızın bir cinayet zanlısı olabileceğinden korkuyorlardı. Sophie McNeill kendi ailesini ve Harrison Whittaker'ı öldürmüş ya da öldürülmesine yardım etmiş olabilirdi. Şimdi de karavan evinde bulunamayan,

kendinden yaşıca oldukça büyük erkek arkadaşıyla birlikte kaçıyordu.

Görevli polis memuru çizimin ve not defterinin dolaba geri koyulmasını ve kilitlerin değiştirilmesini emretti. Uygun bir arama emri çıkarana kadar dolabın mühürlenmesini istedi.

İki gün sonra, Saskatchewan'ın küçük bir kasabasındaki bir benzin istasyonu görevlisi, Vincent Ellwood'unkine benzeyen orası burası çarpılmış kahverengi bir kamyonetin garajına girdiğini gördü. Görevli, kamyonetin plakasını ve içindekilerin yüzlerini kayıp ve aranıyor afişleriyle karşılaştırdı. Kız ve kendisinden yaşıca büyük erkek arkadaşı bitişikteki lokantada hamburger yerken polisi aradı.

Bir saat sonra, Sophie McNeill ve Vincent Ellwood küçük Saskatchewan kasabasında gözaltına alındı.

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

“Ben oradaydım Sophie,” dedi Arwen. “Yatağın altında. Glenn Dennig’deki o dehşetin yaşandığı evde olan her iğrenç şeyi duydum.”

Lily’nin üzerine yavaş ve korkunç bir gerçeklik çöktü. “Demek o sensin,” dedi alçak sesle. “Sen Chrissie Whittaker’sın.”

“Christine Arwen Whittaker.” Yüzünde soğuk, sahte bir gülümseme belirdi; kadehini kaldırdı. “Sağlığına.”

Lily kıpırdayamadı. Sadece bakakalmıştı. Rüzgâr şiddetlendi. Ağaçlar eğildi. Bir dala takılmış parçalanmış bir kâğıt fener aniden yırtılarak kurtuldu ve parlak sarı bir bulanık görüntü halinde havuz evinin penceresinin önünden geçti; tamamen huzurlu, sakin bir mahallede güneşin altında olması gereken partiden geriye kalan lime lime olmuş bir parça.

“Bak, bir içkiye daha ihtiyacın var, seninkini düşürdün.”

Lily’nin bakışları fayans zemine kaydı; düşürdüğünü bile fark etmediği kırık bardağı gördü.

Arwen ayağa kalkıp Lily’ye yeni bir cin tonik doldurdu. Bardağı Lily’ye uzattı.

Lily uyuşmuş halde bardağı aldı.

“Sağlığına,” dedi Arwen yine.

Lily hareket edemiyor gibiydi.

“Sağlığına, Lily.” Sözler emir şeklinde çıkmıştı.

Dışarıda şimşek çaktı.

Lily titreyen eliyle içkisini kaldırıp Arwen’in bardağıyla tokuşturdu.

Arwen, Lily büyük bir yudum alana kadar bekledi. Yine gök gürledi. Lily, Tom’un nerede olduğunu, içeride kimsenin onların yokluğunu fark edip etmediklerini merak ediyordu. Tom, bu kadının bildiklerini asla öğrenmemeliydi. Hiç kimse bilmemeliydi. Lily’nin bir parçası kopup, Tom’dan, Cody’lerin evinden çok daha uzaklara, geçmişin soğuk derinliklerine sürükleniyordu. İçindeki on iki yaşındaki şeytanla yüzleşmek için geri dönüyordu. Annesinin isteğine karşı saçlarını simsiyah boyayan çocuğun paramparça yüzüne aynada bakmaya. Kendinden yaşça büyük erkek arkadaşını görmesi yasaklanan çocuğun yüzüne. İsyan eden ve cezalandırılan çocuğun; sadece istediği her şeyi yapabilsin diye anne babasının ve küçük kardeşinin ölmesini isteyen çocuğun.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Sabahın erken saatleriydi, Sophie McNeill ve Vincent Ellwood'un Medicine Hat'e nakledilmelerinin ardından hücrelerine yerel bir *fast food* zincirinden alınmış kahvaltılık sandviç paketleri koyulmuştu. Polisler bu tarz yiyeceklere alışık olmalarının iş birliği şansını artıracığını umuyordu. İtiraflara ihtiyaçları vardı. Avukatlar devreye girmeden önce her türlü numarayı yapmaları gerekiyordu ve çocukları sorgulamak kolay değildi. Polisin Kanada'daki özel gençlik yasalarına saygı göstermesi gerekir.

Sorgulama için Çavuş Dave Blunt ve Peter Chalk görevlendirildi. Blunt eski bir uyuşturucu suçları dedektifidi; genç yetişkinlerin ve gençlerin güvenini kazanma ve onları ikna etme konusunda özel bir yeteneğe sahipti. Chalk ise deneyimli bir yalan makinesi operatörüydü ve ifade almakta üzerine yoktu.

Mahkeme tutanaklarının da gösterdiği gibi, Blunt ve Chalk, küçük, gösterişsiz görüşme odasında metal bir masada kambur oturup ağlayan Sophie McNeill'e "baba figürü, iyi polis" rutini uygulamayı tercih ettiler.

Ancak Chalk, endişeli baba yaklaşımıyla Sophie McNeill'den hiçbir şey öğrenemedi. Yaptığı tek şey konuşmayı reddetmek oldu. Chalk ne kadar çabalarsa çabalasın, Sophie sadece ağlayıp burnunu çekti ve akan burnunu koluyla sildi.

Aynı gün öğleden sonra, sarı saçlı, mavi gözlü yakışıklı Çavuş Blunt son moda gözlükleriyle odaya girdi. Şehirli havası yayarak kendini Dave olarak tanıttı. Sophie'ye punk ve gotik müzik ve en sevdiği gruplar hakkında sorular sordu. Açık saçık şarkı sözleri hakkında ne düşündüğünü sordu ve gotik tarzdaki o gruplara nasıl dahil olduğunu anlatması için onu ikna etti. Sophie ne kadar yalnız hissettiğini, Katolik okulunda nasıl dışlandığını anlattı. Örgütlü dinlerin aptalca olduğunu düşündüğünü, çünkü Tanrı'nın eğer isterse insanların acı çekmesine izin vermeyeceğini, Wicca'nın daha mantıklı geldiğini anlattı. Alışveriş merkezindeki gotik tayfanın hepsinin aslında dışlanmış kişiler olduğunu ama onu kabullendiklerini hissettirdiklerini söyledi. Anne babasının onun arkadaşlarına ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamadığını, bu insanlarla, özellikle de erkek arkadaşıyla görüşmesini engellemeye çalıştıkça, onlara olan nefretinin daha da büyüdüğünü itiraf etti.

Ağlamaya başladı.

Blunt sandalyesini kıza yaklaştırdı. Kızın saçlarını düzeltti ve elini ensesine koydu. Sophie'nin havalı olduğu, güzel koktuğu ve onu güzel bulduğu gibi rahatlatıcı şeyler söyledi.

Blunt'ın davranışları daha sonra mahkemede ona pahalıya mâl olacaktı ama sonunda Sophie'nin alışveriş merkezinde yirmi üç yaşındaki Vincent'la nasıl tanıştığını, ailesi onu görmesini yasakladığında geceleri bodrum penceresinden nasıl gizlice çıkmaya başladığını ve aylar boyunca birlikte kaçmayı nasıl planladıklarını anlatmasını sağladı.

"Peki nereye kaçacaktınız?" diye sordu Blunt.

"Avrupa'ya, Almanya'da Gotik bir şatoda yaşamaya. Ya da Transilvanya'ya. Ama ailem peşimize düşerdi. Sorun çıkarırlardı. Beni aramaktan asla vazgeçmezlerdi."

"Neden?"

"Çünkü ... çünkü ... beni önemsiyorlardı."

"Seni seviyorlardı?"

Sophie gözlerini masaya dikti, hiçbir şey söylemedi.

"Peki bu konuda ne yapmaya karar verdiniz?"

Sophie, Vincent'la anne babasını öldürmeyi konuştuklarını söyledi.

"Bu senin fikrin miydi?"

"Onları sadece beni sevdiği için öldürdü. Böyle olmasını gerçekten istememiştim. Yapacağını

düşünmemiştim. O iyi biri. Gerçekten çok tatlıdır. Ak-lını bulandıran maddelerin etkisi altında olmasaydı bunu asla yapmazdı. Ama bir kez başlayınca ... artık çok geçti."

Bu, Çavuş Blunt için soruşturmada ciddi bir ilerlemey-di. Sakin kalmaya, havalı adam, iyi polis tavrını ko-rumaya çalıştı.

"Bunu nasıl yaptı?"

Sophie polise 1989 yılının 22 Nisan Cumartesi gece-sinde yatak odasında, kulaklıklarını takmış mutsuz bir halde oturduğunu söyledi. Küçük erkek kardeşinin bir arkadaşı gelmiş; bodrumda film izliyorlarmış, anne ve babası da yatmak üzereymiş. Vincent gelmiş ve penceresine taş atmış. Dışarı baktığında onu görmüş. Elinde bir bıçak varmış ve bodrum penceresini işaret ediyormuş.

"Kafası çok iyiydi, sanki kokain ya da ekstazi almış gibiydi. Ben ona çocukların aşağıda olduğunu söyle-yemeden Vincent bodrum penceresinden içeri girdi. Danny ve Harrison'ın çığlıklarını duydum, merdiven-lerden yukarı koştuklarını ve babamın bodrum katı-na gittiğini duydum. Babam bağıırıyordu... annem de aşağı indi ve... neler olduğunu duydum. Korkunçtu." Bir süre sessizce oturdu. "Çok kan akacağını biliyor-dum ve durmasını istedim. Böyle bir şeyin olmasını istemiyordum ama artık çok geçti," dedi.

"Annen ve babanın bodrumda Vincent'la birlikte olduğunu duyduğunda ne yaptın?"

"Hatırlamıyorum."

"Hadi ama Sophie. Hatırladığını biliyorum. Sorun değil, bana anlatabilirsin."

"Sanırım mutfağa indim. Hayır... hayır... Sanırım onu rahatlatmak için Danny'nin odasına gittim çünkü ağlıyordu, korkmuştu ve neler olduğunu soruyordu."

"O sırada Harrison neredeydi?"

"Bilmiyorum. Galiba Vincent merdivenlerden duvarlara çarpa çarpa çıkıp annemlerin odasına koştu; kanlar içindeydi, elinde bir bıçak vardı ve çılgına dönmüştü."

"Evde başka kimse var mıydı?"

Sophie şaşırmış gibiydi. "Hayır, neden?"

"Bodrumda iki çocukla birlikte videoyu izleyen başka kimse yok muydu?"

"Hayır."

Çavuş Blunt, Sophie ve Vincent'ın evde başka bir çocuğun varlığından haberdar olmadığını fark etti. O an, Chrissie Whittaker'ın Sophie ve Vincent çocuklarla birlikteyken Sophie'nin yatak odasına girip yatağın altına gizlenmiş olabileceğini düşündü.

"Danny yatak odasında ne yapıyordu?" diye sordu çavuş.

"Ağlıyordu. Korkmuştu. Ben... Danny'yi sakinleştirmeye gittim çünkü o çok hassas bir çocuktur. Planımızda onu bıçaklamak yoktu. Sadece acı hissetmesin diye onu boğarak öldürecektik çünkü ailesi olmadan yaşamasına izin veremezdik, onları çok özlerdi."

"Yani ona iyi davranmak istediniz."

Sophie ağlamaya başladı. Çavuş Blunt sabırla bekledi.

"Ama Vincent üst kata kanlar içinde geldiğinde... delirmiş gibiydi, Danny'yi öldüremedim, yapamadım ama o yapmamız gerektiğini söyledi; bir de her şeyi duyan diğer çocuk vardı. Artık yaşamalarına izin veremezdik. Yapmam için bağırdı. Ben... Danny'yi yan tarafından bıçakladım, kanı üzerime sıçradı; bir daha yapamadım. Danny ölmek için çok genç olduğunu söyleyip duruyor, onu öldürmememiz için yalvarıyordu. Vincent diğer çocuğun peşinden koştu. Onu öldürüşünü duydum. Geri geldi ve Danny'nin işini bitirmem gerektiğini söyledi. Yapamadım. Bıçağı ve Danny'nin kanını üzerimden temizlemek için banyoya girdim. Vincent'ı duydum... Danny'nin boğazını kestiğini duydum. Boğazından çıkan sesleri duydum. Artık olmasını istemiyordum ama bir kez başladı mı, duramazdı. Bitirilmesi gerekiyordu."

“Sonra ne oldu?”

Sessizlik.

Çavuş Blunt, Sophie’nin elini nazikçe tuttu. “Sorun yok. Bana anlatabilirsin, Sophie. Ama tüm gerçeği anlatmalısın. Olanların hepsini anlatmalısın.”

“Bir çanta dolusu eşya aldım, sonra Vincent ve ben onun kamyonetiyle ayrıldık.”

“Hiç duygu göstermiyorsun Sophie. Bu seni üzmüyor mu?”

“Dün bütün gün ağladım ama şu anda içim bomboş. Bu... bu beni korkunç bir insan yapar mı?”

Çavuş Blunt Sophie’ye anne babasının ona hiç kötü davranıp davranmadığını sordu. Sophie hiç böyle bir şey olmadığını, onun için ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Onu sevdiklerine de inanıyordu. “Hem de çok.”

Çavuş Blunt Sophie’ye bir kâğıt ve kalem getirdi. Anne babasına bir özür mektubu yazmak isteyip istemediğini sordu. Vincent’a da bir not yazabileceğini, notu onun için Vincent’a götüreceğini söyledi. Bu bir taktikti, yazılı bir itiraf olarak kullanılabilecek bir şeydi. Ailesine yazdığı mektupta şöyle diyordu:

Sevgili ailem,

Cumartesi günü evimizde yaşanan olaylarla ilgili yazıyorum. Korkunç bir şey oldu ve bu benim hatamdı. Çok üzgünüm. Keşke böyle bir şey olmasaydı ve sizler hâlâ benimle olsaydınız çünkü şu anda yetimim ve kimsem yok. Umarım Yaz Diyarı'nda* huzur içinde olursunuz.

Vincent'a ise şöyle yazmıştı:

Sevgili aşkım,
Seni tüm kalbimle seviyorum. Ne olursa olsun, lütfen unutma, insanlar yalan söylüyor. Sensiz kendimi çok yalnız hissediyorum. Lütfen güçlü kal canım aşkım. Beklemek zorunda kalabiliriz ama yine birlikte olacağız ve ebedi şatomuza sahip olup mutlu yaşayacağız. Umudunu kaybetme. Bana inan. Onların yalanlarına güvenme. Biliyorum ki kan bağı, hayat boyu bağlılığın ancak bu kadarını vaat edebilir. Seni çok öpüyorum.

* Yaz Diyarı: Spiritüalistler, Wiccanlar ve diğer çağdaş pagan dinlerinin ahiret kavramına verdikleri isim. ç.n.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Vincent Ellwood, Çavuş Dave Blunt'a farklı bir hikâye anlattı.

Sophie'nin aylar önce anne babasını öldürme fikrini paylaştığını söyledi.

"Sürekli benden bunu yapmamı istiyordu. Onu seviyorsam onları öldürebileceğimi söyledi. Birlikte kaçabiliriz dedim ama ailesinin onu aramaktan vazgeçmeyeceğini söyledi. İkimizin de peşine düşeceklerdi. Ölmeleri gerekiyordu."

"Yani hepsi onun fikriydi?" diye sordu Blunt.

"Ben yapmak istemedim. Yani, kafam iyiyken bu fikir güzeldi. Ama korkuyordum. Bir arkadaşımdan bana yardım etmesini istedim, o da olmaz dedi. Bir başkasına sordum, deli olduğumu düşündü."

"Della, Mark McNeill ve Danny'yi öldürmek istediğini kimseye bildirmedi mi?"

"Bunu gerçekten yapacağımı düşünmediler."

"Yani o Sophie sana baskı mı yaptı? Nasıl?"

"Sessizleşip içine kapanır, üzülürdü. Onu öyle görmek beni de üzerdi. Onu mutlu etmek istedim. Mutlu olduğunda beni severdi. Sevişirdik. Ruh hali iyiymen hayatın yolunda gideceğine dair umutlanırdım."

"O on iki yaşında. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onunla tanıştığımda bilmiyordum. On sekiz yaşında falan olduğunu sanıyordum. Gerçekten çok olgun. Çok zeki."

"Senden daha mı zeki?"

Vincent gözlerini masaya indirdi ve hiçbir şey söylemedi. Sophie McNeill'in aksine, berbat durumdaydı. Duygu doluydu.

Polise o öğleden sonra çok bira içtiğini söylemişti. Sonra arkadaşlarına gidip esrarla birlikte daha sert içkiler içmiş. Sonra da "beş sıra falan kokain çektim ve biraz da ekstazi aldım" demişti. "Kafam iyiydi. Uçuyordum. Sinirliydim. Elimde bir bıçakla onun evine gittim."

Vincent daha sonra Çavuş Blunt'a bodrum penceresinden girdiğini söyledi. Bodrumda video izleyen üç

ocuk varmış. İki erkek ve bir kız. Solgun, sürmeli gözleri, beyaz yüz makyajı, üzerinde kafatası olan siyah kapüşonu ve elindeki bıçakla onu görünce çığlık atıp merdivenlerden yukarı kaçmışlar. Sophie'nin babası aşağı inmiş, merdivenlerde duran bir tornavidayı kapıp Vincent'in üzerine yürümüş.

Çatışma çok şiddetliymiş. Çok gürültü çıkmış. Koşarak bodrum katına inen anne çığlık atınca Vincent ona saldırmış. Kadın yüzünü örtmek için kollarını kaldırmış; Vincent da bıçağı önce karnına, sonra da kalbine saplamış. Mark McNeill ailesini koruyabilecek kadar güçlü biriydi ama kafayı bulmuş, kendinden geçmiş, saldırgan Vincent Ellwood'la başa çıkamamıştı.

Mark McNeill tornavidayı Vincent'in gözünün üstüne ve koluna saplamayı başarmış. Vincent Sophie'yi bulmak için sendeleyerek üst kata çıkarken Mark'ın ve Della'nın kanının yanı sıra kendi kanı da duvarlara srnmşt.

"Sophie, Danny'nin yanındaydı," dedi. "Kolunu boynuna dolamış, onu boğmaya çalışıyordu ama o lmyordu. Yalvarıyordu, lmek için çok genç olduğunu, durmasını ve ona yardım etmesini söylüyordu."

"Diğer ocuk?"

"Anne babasının yatak odasına kaçtı."

"Peki ya kız?"

"Nereye gittiğini görmedim. Sanırım evden çıkmıştı."

"Sophie'nin kızdan haberi var mıydı?"

"Hayır. Ona hiç söylemedim."

"Neden?"

"Ben... Daha fazla insanın ölmesini istemedim."

"Sonra ne oldu?"

"Bana Danny ile yatak odasında beklememi söyledi. Ben alt katta anne babasını hallederken o mutfağa gidip bıçak almış; anne babasının yatak odasına gitti. Küçük çocuğu öldürürken duydum. Geri geldi ve Danny'yi öldürdü."

"Onu sen öldürmedin mi?"

"Onu o öldürdü. Boğazını kesti. Çocuğun boğazından sesler geliyordu. Bizimle boğuştu. O... ışın kılıcını kullanmaya çalıştı."

Çavuş Blunt'ın kendini toparlaması için bir dakika geçmesi gerekti. Sessizce "Sonra ne oldu, Vincent?" diye sordu. "Gerçeğin tamamına ihtiyacım var, anladın mı? Kısmi gerçek diye bir şey olmaz. Tüm bu olanlar dönüp dolaşıp ikinizin de başını yakacak."

“Çok korkmuştum. Çantasını hazırlarken mutfakta beklememi söyledi.”

“Eşyalarını toplamak mı istedi? Evdeki herkes ölmüşken mi?”

“Evet. Ben... mutfakta beklemeye çalıştım. Lanet olası kışını çabuk toparlaması için bağırdım ama o kadar uzun sürdü ki şalterim attı. Oradan ayrıldım. Kamyonetime koştum, karavana geri döndüm ve duş aldım, temizlendim, sonra da içmeye devam ettim.”

“Karavanda seni gören oldu mu?”

Vincent başını iki yana salladı.

“Onu orada bırakıp gittiğine emin misin? Çünkü o öyle söylemiyor.”

“Evet. Öyle oldu. Kendimi kaybediyordum. O evde, olanlardan sonra orada kalamazdım... hepsi o haldeyken.”

“Peki Sophie sonra ne yaptı?”

“Daha sonra bir taksiyle karavanıma geldi. Yanında bir çanta dolusu eşyası vardı. Bir de evindeki mutfak tezgâhında duran kremalı turtayı getirmişti. Taksi çağırdığını, sonra da parası olmadığını fark ettiğini söyledi. Annesinin kredi kartını bulmuş ve sokağın aşağısındaki markete koşmuş. Yirmi dört saat açık bir

bankamatik varmış. Nakit çekmiş, tekrar eve koşup bekleyen taksiye binip gelmiş."

"Sonra?"

"Karavanda oturup bütün turtayı yedik, sonra da kamyonetimle kaçtık."

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

“Onları ben öldürmedim,” dedi Lily alçak sesle.

“Jüri senin yaptığını söylüyor,” diye karşı çıktı Arwen. “Jüri, katil olmak için elinde silah olması gerekmediğini söyleyen savcıya inandı. Sen planladın. Sen azmettirdin. Aynı duruşmalarda sen de Vincent da birinci derece cinayetten dört kez hüküm giydiniz.”

“Cezamı çektim.”

“Margot Javinski Enstitüsü’nde mi? Parmaklıklar olmadan dolaşabildiğin yerde mi? Daha on sekiz yaşına bile gelmeden gözetim altında toplum içine çıkabildiğin yerde mi? Yirmi iki yaşına geldiğinde sicilini tamamen silen yerde mi? Yaptıklarının cezasını böyle mi ödemiş oldun?”

“Tedavi gördüm. Çok çalıştım, verilenleri yaptım. Tekrar iyileştim, Arwen. Küçük bir çocuktum. On iki yaşındaydım. Kafam karmakarışık, hastaydım. Charles Manson benzeri genç bir adamın büyüüne kapılmıştım. Bir Paul Bernardo. Vincent Ellwood’la karşılaşmamış olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Yargıcın da dediği gibi, bu ülkede çocuklar bir

kenara atılmaz; onları zindana atmayız. Ve ben terapinin işe yarayabileceğinin kanıtıyım. Ben düzelerek çıktım.”

“Öyle mi? Gerçekten düzeldin mi, Lily Bradley? Yoksa sadece çok zeki bir sahtekâr mısın? Belki de enstitüde rolünü nasıl geliştireceğini, herkese inanmak istediklerini nasıl vereceğini öğrendin. Duruşmadan önce davranış bozukluğu ve karşı gelme bozukluğu teşhisi ile ortalamanın üzerinde zekâyâ sahip olduğun tespit edilmişti. Bu sosyopatinin çocukluk versiyonu değil mi?”

“Serbest bırakıldığımda psikiyatristler benim rehabilitasyonun en iyi sonuç veren çocuğu olduğumu söylemişlerdi. Artık kimse için bir tehlike oluşturmuyordum. Yeniden suç işleme olasılığım sıfır olarak değerlendirildi. Ben de bu yüzden psikoloji alanına girdim. İnsanlara nasıl yardım edilebileceğini gördüm. Ruh sağlığının ve erken müdahalenin ne kadar önemli olabileceğini fark ettim.” Lily, Arwen’in gözlerinin tereddütle parladığını görünce öne doğru eğildi.

“Sana ne olduğunu öğrenmeye çalıştım, Chrissie. Arwen. Ailenin taşındığını duydum. Anne babanın seni sevdiğini biliyordum. Gerekli tedaviyi göreceğine inanıyordum ve—”

“Siktir git!”

Lily gözlerini kırptı.

Arwen, kadehini Lily’ye doğrulttu. “Yalan söylüyorsun. Sonunda yatağın altında olduğunu öğrendiğin kız için asla endişelenmedin. Neler yaşadığımı ya da yaşamakta olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sahip olduğum her şeyi benden aldın.”

Lily yutkundu, kapıya bir daha bakmamaya çalıştı. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Lütfen bana neler olduğunu anlat,” dedi.

Arwen bir an duraksadı. “Ah, şimdi senin terapi saçmalığının benim üzerimde işe yarayacağı fikrine sakın kapılma,” dedi.

“Bilmek istiyorum, Arwen. Bu yüzden mi kliniğime geldin? Hatta kılık değiştirerek. Belki de benden ne istediğini bile bilmiyorsun ama derinlerde bir yerde beni görmek istiyorsun. Gözlerime bakmak istiyorsun. Kırık bir aynaya bakar gibi. O günden beri hayatının karanlık bir parçası haline gelen bu kişiyle yüzleşmek istiyorsun; o gün o kremalı turtayı evimize getirdiğin günden beri.”

Arwen’in dudakları titremeye başladı. Duygusallık içinde gözleri parlıyordu.

“Lütfen anlat bana. O günden sonra başına ne geldi?”

Arwen ayağa kalktı, yürüdü, biraz daha içki içti, tekrar yürüdü. Yağmur camlara vuruyordu. Lily, zamanın azaldığını hissediyordu. Bu kadın, hayatını altüst edecek bir bomba gibiydi. Onu etkisiz hale getirmek ve olası zararı sınırlamak için elinden geleni yapması gerekiyordu. Her ne şekilde olursa olsun. Phoebe, Matthew, Tom; hiç kimse Sophie olduğunu öğrenmemeliydi.

Sonunda Arwen, Lily’nin karşısına oturdu.

“Ailemizi, geriye kalan her şeyi Ontario’ya taşıdılar. Yeni bir kasabaya, yeni bir başlangıç yapabileceğimiz küçük bir yere. Orada tekrar konuşmayı öğrenebileceğimi umuyorlardı. O gün olanları hatırlamamış olmamı bir nimet olarak gördüler. Bu şekilde de sürdürmek istediler. Beni duruşmalardan, haberlerden uzak tuttular. Her şeyi silmek amacıyla bana ikinci adım olan Arwen’le hitap etmeye karar verdiler. Yardım alarak tekrar konuşmaya başladım. Ama o kanlı günü hatırlayamadım. Hayatımın çok, çok sonrasına kadar. Joe’yu doğurduktan sonra. Çünkü biliyoruz ki, Lily, travma ile birlikte zihin onu unutsa da beden asla unutmaz. Bir gün mutlaka hesap sorar. Sonunda her şey olumsuz bir yolla dışa vurur. Kendine zarar verici davranışlarda ortaya çıkar; seks bağımlılığı gibi. Evet, Paisley ile ilgili o kısım doğruydı. Madde

bağımlılığı, psikoz gibi davranışlar da buna dahil.” Bir an duraksadı. “Ve intihar girişimleri.” Kadehinden daha büyük bir yudum aldı. Dışarıda rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Çatının üzerine düşen çer çöpün sayısı artmıştı.

Lily’nin bakışları, kadının bileklerindeki izlere kaydı. Kadının acı çekiyordu. Ve bunun tek sorumlusu Lily’di.

“Joe altı yaşındayken bir korku filmi izlemeye gittim,” dedi Arwen. “Filmde şiddet dolu bir bıçaklama sahnesi vardı. O an kendimi kaybettim. Tamamen kontrolden çıkmıştım; bu sahne bende psikotik bir atak tetikledi. Nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim, sinema salonundan üç sokak ötede, kırık camlar yüzünden yaralı ve kanlar içinde, polis tarafından bulunduğumdu. Camları kırarak kendime zarar vermiştim; halüsinasyonlar görüyordum, çocuğumun ve benim boğazımı kesmeye çalışan insanlar varmış gibi korunmaya çalışıyordum. Bir psikiyatri kliniğine sevk edildim. Burada şizoafektif bozukluk tanısı koyuldu ve tedaviye başladılar. Joe geçici olarak koruyucu aileye verildi. Onun varlığı benim kurtuluş biletim oldu. Ve şans eseri buna şans denilebilirse aslında bunun şizoafektif bozukluk değil, akut travma sonrası stres bozukluğu olduğuna inanan bir doktora denk geldim. Filmdeki kanlı sahne, travmayı tetiklemişti. Benimle çalıştı; aynı zamanlarda anneme de yakınlaştım, bana geçmişimi ve küçük kardeşim Harrison’a ne olduğunu anlattı. 1989 Glenn Dennig cinayetleri hakkında hiçbir şey okumamıştım. Glenn Dennig’de yaşamış olduğumdan bile haberim yoktu. Sadece küçük bir kardeşim olduğunu ve bir hastalık yüzünden öldüğünü biliyordum. Ama sonra, neler olduğunu öğrendikten sonra, hatırlamaya başladım ve seni aramaya koyuldum, Sophie.” Arwen öne doğru eğildi; yüz hatları aniden sert, güçlü ve kontrollü bir hâl aldı.

“Gördüm,” dedi. “Danny’nin odasında yatağın altından koridorun karşısında neler olduğunu gördüm. Sadece sen ve Vincent biliyorsunuz sanıyordun. Ama hayır. Sen ve ben biliyoruz, Lily. Çünkü Vincent hapisanede öldü. O odada gerçekten ne olduğunu bilen sadece ikimiz kaldık.

KAÇIRILDI

GERÇEK BİR SUÇ HİKÂYESİ

Vincent Ellwood ve Sophie McNeill ayrı ayrı yargılandılar.

Sophie, duruşmada ne pişmanlık gösterebildi ne de duygularını kolaylıkla ifade edebildi. Gotik arkadaşlarının ifadeleri de pek işe yaramadı. Hepsi de Vincent'ın ona taparcasına bağlı olduğunu ve onun için her şeyi yapabileceğine inandıklarını söyledi. Okuldan iki arkadaşı, Sophie'nin küçük kardeşini sevmediğini ve anne babasının ölmesini istediğini duyduklarını iddia etti. Vincent'ın arkadaşları ise verdikleri ifadelerde, Sophie'nin ailesini öldürmesi için ondan yardım istediğini söylediler.

Jüri, aile cinayetinin kanlı ve acımasız fotoğraflarını gördüğünde büyük bir şok yaşadı. Bu fotoğrafları görmeden önce hiçbir uyarı almadılar. Jüri, yalnızca dört saat süren bir müzakereden sonra, dört suçlama için de birinci derece cinayet sonucuna vardı. Bu durum, Sophie McNeill'i Kanada'da birden fazla cinayetten mahkûm edilen en genç kişi yaptı.

Kanada'da bir çocuğa verilebilecek en yüksek ceza altı yıl hapis cezasıdır ve bunu takiben dört yıl süreyle toplum içinde şartlı gözetim uygulanır. Sophie'ye hem davranış bozukluğu hem de karşıt olma bozukluğu tanısı koyulduğundan cezasını, ciddi şiddet suçları işleyen ve psikolojik bir rahatsızlık ya da duygusal bir sorun yaşayan genç suçlulara yönelik olan Yoğun Rehabilitasyon ve Denetim Programı'nda çekecekti.

Sophie McNeill on sekiz yaşına geldiğinde cezasını tamamlamıştı. Salıverilmeden önceki bir değerlendirilmede, rehabilitasyonun başarısının simgesi olarak gösterildi. Yirmi iki yaşında, ek bir suç işlemediği için gençlik kaydı silindi. Kanada'nın Genç Suçlu Adalet Yasası, on sekiz yaş altındaki suçluları koruyarak kimliklerini gizli tutmayı sağladığı için, genç suçlunun kimliğini açığa çıkarabilecek, örneğin bir aile üyesinin soyadı gibi, hiçbir bilgi, ülkede yasal olarak yayımlanamazdı.

Bir Calgary hukuk uzmanı, Sophie McNeill ya da medyada S. M. olarak anılan kişi için, serbest bırakıldığı dönemde şöyle demişti: "Artık tamamen ortadan kaybolabilir. İstemediği takdirde, geçmişi hakkında hiçbir şey açıklamak zorunda değil. Küçüklerle çalışma konusunda herhangi bir kısıtlamaya tabi olmayacak. Güven gerektiren mesleklere girebilir ve öğretmenlikten avukatlığa, hemşireliğe ya da bakıcılığa kadar istediğini yapabilir." Hatta terapistlik bile.

Dr. Lily Bradley gibi.

Ancak Vincent Ellwood, yirmi beş yıl boyunca şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Duruşma sırasında Vincent'in kendini kesen biri olduğu ortaya çıktı. Kollarını değil, sadece çevreden gizleyebildiği uyluklarını kesiyordu. Bir keresinde bacağını da bıçaklamıştı. Yirmi üç yaşındaydı ve bir işte tutunamıyordu. Pek zeki sayılmazdı, alkolik annesiyle birlikte "gecekondulu mahallesinde" bir karavanda yaşıyordu. Çocukken annesinin alkolik erkek arkadaşları tarafından kötü bir şekilde istismar edilmişti ve okulda da ciddi şekilde zorbalığa uğramıştı. En sevdiği film, zorbalığa uğrayan bir çocuğun intikam almak için zorbalık yapanları öldürüp parçaladığı bir korku filmiydi. Vincent'in tek isteği sevmektir. Saygı görmek, bir yere ait olmak. Alışveriş merkezindeki gotik tarz grup onu harika buluyordu. Onlar gibi giyiniyor, punk ve gotik müzik konserlerine katılıyordu. Siyah makyajla çerçelenmiş soluk mavi gözleriyle dikkat çekiyordu. Genç kızlar onu komik, nazik, harika bir enerjiye sahip ve havalı buluyordu. Alışveriş merkezinde genç ve güzel gotik Sophie McNeill ile tanıştığında ve Sophie ona âşık olduğunda, Vincent tamamen onun etkisi altına girmişti. Arkadaşlarının dediği gibi, kızı etkilemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Jürinin mahkûmiyet kararı sonrasında Della McNeill'in bir arkadaşı gazetecilere şunları söyledi: "Sophie çok hızlı bir şekilde olgunlaştı. Bu, o on bir yaşındayken

bir gecede oldu. Göğüsleri büyüdü, beyni değişti. Cinselliği belirginleşti. Bu durum, onu sınıfındaki diğer genç kızlardan uzaklaştırdı. Vincent yirmi üç yaşında bir adam olabilirdi ama zihinsel olarak ergen bir genç gibi davranıyordu. Fetal alkol sendromu belirtilerinin hepsini taşıyordu. Sophie ve Vincent, bir şekilde ortada buluşup tuhaf bir psikolojik kimya oluşturdu.”

“Bu, psikolojik etkenlerin oluşturduğu tam bir felaketti. Eğer Sophie Vincent ile tanışmamış olsaydı, ailesinin bugün hayatta olacağına inanıyorum. Sophie tam anlamıyla bir sosyopat mı olacaktı? Bilmiyorum. Yeni bilim, ergen beyinlerinde, özellikle de çok hızlı olgunlaşan genç kızlarda, tuhaf şeylerin olduğunu söylüyor. Tam anlamıyla rehabilite edilebilir mi? Bilmiyorum. Sophie her zaman zeki biriydi. Şartlara uyum sağlayıp her şeyi kendine göre şekillendirmeyi biliyor.”

Polis, Sophie’nin kaçırıldığını düşünmüştü. Oysa kaçırılan oydu.

Küçük kardeşimin hayatını aldı. Benim hayatımı aldı. Ailemi, bildiğim haliyle yok etti. Hatta annemin satın aldığı kremalı turtayı bile aldı ve yedi. Her şeyi. Şimdi yeşillikler içinde güzel bir muhitte mükemmel, zengin bir prenses gibi yaşayan bir kadın. Yüzünde maskesi olan bir kadın. Bu ülkede adını anmanın yasak olduğu yasalarla korunan bir kadın.

Şimdi hastalarının sırlarını ortaya çıkarmaya çalışan bu kadın, aslında kendisi bir hastaydı.

Ve onun sırrı, benim sırrım.

Ancak Sophie McNeill ve Vincent Ellwood'un duruşmaları, rahatsız edici bir sorunun yanıtsız kalmasına neden oldu.

İkisi de küçük Danny McNeill ve Harrison Whittaker'ı öldürme sorumluluğunu üstlenmedi.

Aralarından biri gerçeği söylemiyordu.

Biri artık ölü.

Ama bu durumu bilen birisi daha var.

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

Lily ayağa kalktı. Kalbi hızla çarparak elinde içkisiyle pencereye doğru yürüdü. Yağmuru ve uçurumun kenarındaki fırtınada sallanan ağaçları izlemeye başladı. Okyanus bulutlarla örtülüydü. Gizlenmişti. Artık korkuyordu.

“Beni nasıl buldun?”

“Margot Javinski Enstitüsü’nde seninle aynı zamanda yatan bir hastanın yerini tespit ettim. Hasta, taburcu olmandan yıllar sonra bir kez seninle karşılaşmış. Seni sokakta yürürken tanımış ve Sophie diye seslenmiş. Onu görmezden gelmişsin. Ama o vazgeçmeyip peşini bırakmamış; sen de kaldırımda dönüp ona Lily Marsh olduğunu ve birisiyle karıştırdığını söylemişsin. Ama o senin gözlerinin içine bakmış. Sen olduğunu biliyordu. Onu tanımadığın için incinmiş çünkü içerdeyken sırlarınızı paylaşmışsınız. Sanırım o olaydan sonra saçını boyamaya başladın ve kesimini değiştirdin.” Arwen durakladı. “Bu hasta bana ayrıca enstitüde sana destek olan kişinin Dr. Deirdre Carr adında bir psikiyatrist olduğunu söyledi. Onu bulmaya çalıştım ama Dr. Carr’ın artık hayatta olmadığını öğrendim. Ancak seni tedavi ettiği dönemde aynı

zamanda yetiştirdiği bir öğrencisi olan sevgilisiyle yaşadığını öğrendim.” Arwen’in suratında sinsice bir gülümseme belirdi. “Beni buraya, Story Cove’a, getiren de bu oldu işte.”

Lily gözlerini dikti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Tehlikeli bir noktaya ulaştığını hissediyordu, çözülebilirdi. “Ne... ne demek istiyorsun?”

“Adı Dr. Tom Bradley. Kendisi burada, Kordel Üniversitesi’nde anormal psikoloji profesörü.” Gülümsemesi derinleşti. “Görünüşe göre o ve merhum ortağı Dr. Carr düşünsel bir tutkuyu paylaşıyorlarmış; çarpık zihinler.”

Lily’nin ağzı açık kaldı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Beyninin içinin allak bullak olduğunu hissediyordu. “S... sen hayal görüyorsun. Tom’un bununla hiçbir ilgisi yok ve ona bununla ilgili bir şey söyleyemezsin. Kocama kim olduğumu ya da geçmişte ne yaptığımı söyleyemezsin. Phoebe ve Matthew da bilmemeli. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bu onları mahveder. Her şeyi mahveder.”

“Ama benim istediğim de bu, Lily. Her şeyi mahvetmek.”

“Tom...”

“Onu tanıdığını mı sanıyorsun?” dedi küçümseyerek. “Sence gerçekten eşini tanıyan var mıdır? Tom senin ne olduğunu en başından beri biliyordu, Sophie. Yargıcın dediği gibi, sen onun ölmüş sevgilisinin ‘rehabilitasyonun başarısının simgesi’sin. Sen, Sophie... Lily, Tom Bradley’nin laboratuvar deneyi, sapkın küçük şeytan karısısın. Bunca zamandır akademik gözünü üzerinden hiç ayırmadı.”

Lily’nin başından kan çekiliyordu sanki. Bütün bedenini titreme sardı; güçlü, kontrol edilemez titremeler.

“Yani Tom sana hiç söylemedi mi? Margot Javinski Enstitüsü’ndeki parlak psikiyatristin onun nikâhsız eşi olduğundan hiç bahsetmedi, öyle mi? Aman Tanrım, nasıl bir ihmalkârlık bu!”

“Kes artık!” Lily elindeki bardağı Arwen’in suratına fırlattı.

Arwen eğildi. Bardak duvara çarptığında cam, cin, buz ve limon dilimleri etrafa savruldu. Öfke, korku ve şaşkınlıktan gözü dönmüş olan Lily, kadına doğru atıldı, elleri dövmeli boğazına gitti.

Arkadan biri onu yakaladı. “Lily!” diye bağırdı Tom.

Lily nefes nefese arkasını döndüğünde, Arwen elini hızla Lily’ye doğru indirdi. Tom karısını korumak için öne atılınca Arwen derin izler bırakarak Tom’un boynunu tınakladı. Yaprak gibi titreyen Lily, kocasının boynundan akan kana baktı. Düşünme becerisini kaybetmiş gibiydi.

“Arwen, kes şunu. Hemen,” diye sertçe çıkıştı Tom.

Arwen titreyen elinin tersiyle ağzını sildi. Elinin üzerinde tükürüğün izi kalmıştı. Gözleri cam gibiydi, vahşi.

“Bu doğru mu Tom?” diye sordu Lily. “Dr. Carr... Sen... biliyor muydun?”

Tom, Lily’nin kolunu mengene gibi kavradı. Çenesi gergin, gözleri öfkeliydi. “Seni eve götürüyorum,” dedi sert bir sesle. “Evde konuşabiliriz.”

Umutsuzluk Lily’yi paramparça etti. Kocasının kolunu kavrayışından kurtulamaya çalıştı ama Tom kolunu daha da sıktı. Tom Arwen’in yüzüne işaret parmağını doğrultarak “Sen, çeneni kapat. Seninle sonra konuşacağım. Bunu halledeceğiz, tamam mı? Eğer istediğin paraysa, biz ”

“Beni susturabileceğinizi mi sanıyorsunuz? İkinizin de lanet olası bir fikri yok, değil mi? Paranızı istemiyorum. *Görölmek* istiyorum. Hikâyemin anlatılmasını istiyorum. Sen yardım aldın, Lily. Adalet ve kanun senin yanındaydı, peki benim payıma ne düştü? Hiçbir şey. Oğluma ne kaldı? Kafadan hasta ve babasını sevmesine bile izin vermeyen bir anne. *Benim* annemin eline ne geçti? Ömrü boyunca küçük oğlunun

yasını tuttu. Hayatının geri kalanında suçluluk duygusuyla, kendini suçlayarak yaşadı. Harrison'ın yatıya kalmasına izin verdiği için, benden bir katliam sırasında kremalı turtayı götürmemi istediği için, Della McNeill'den gelen o lanet teşekkür telefonuna cevap verip kızının da film izlemek için kalmasına izin verdiği için. Acısını alkolle bastıran sonra da bu yüzden ölen bir kocası kaldı elinde. Peki ya sen? Sen... sen doktorunun parası bol sevgilisiyle evlendin. Story Cove'da yeşil süslemeli lanet olası mor boyalı bir evde yaşıyorsun."

"Lütfen," dedi Lily ağlayarak, çaresizlik içinde "Lütfen, çocuklar için. Senin çocuğun için, benimkiler için... bunu yapma, Arwen. Lütfen. Üstesinden gelebiliriz "

"Siktir git," diye bağırdı Arwen. Parmağını Lily'nin yüzüne doğrultarak. "Cehenneme kadar yolun var, sürtük."

Simon havuz evine girdi. "Neler oluyor burada böyle "

"Sorun yok," diye karşılık verdi Tom, kaba bir şekilde. "Hallettik. Her şey yolunda. Lily'yi eve götürmem gerekiyor. Çocuklar için daha sonra gelirim, onlara göz kulak olabilir misin?"

Simon önce Lily'ye, sonra Tom'a baktı; yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Evet, tabii dostum. Ben... Her şey yolunda mı?"

"Sonra konuşuruz. Kırık cam için özür dilerim."

Tom, Arwen'e son bir uyarı bakışı attıktan sonra Lily'yi sağanak yağmura doğru sürükledi. Kolunu sıkıca Lily'nin omuzlarına dolayıp onu şiddetli fırtınanın içinde sokağa doğru götürdü.



Joe dışarıdaki şöminenin arkasındaki gölgeye doğru geri adım attı. Kalbi küt küt atıyordu. Her şeyi duymuştu. Annesinin bu konuda yazdığı her şeyi okumuştı da.

Lily ve Tom Bradley'nin gitmesini bekledi. Annesini aramaya gelmiş, Phoebe'yi diğer çocuklarla birlikte oyun odasında bırakmıştı. O ve Phoebe daha sonra gizlice ormana gitmeyi planlıyorlardı. Phoebe, içinde biraz votka, bir şapka, bir kafa feneri ve üstünde ya da altında oturmaları için su geçirmez bir örtünün olduğu bir çantayı onun evinde bırakmıştı. Ama annesinin başı yine beladaydı. Sarhoştı. Phoebe'nin anne babasını mahvediyordu. Phoebe'nin ailesine zarar veriyordu.

Joe ne yapacağını bilemedi. Şömine bacasının gölgesinde hareketsiz bir şekilde duruyordu. Bulunduğu noktadan hâlâ pencereden içeriği görebiliyordu.

Bay Cody annesi için bir içki daha doldurdu. Annesi bir dikişte bitirdi. Bay Cody bir tane daha doldurdu. İçkisini ona verirken, annesini öpmek için eğildi.

Joe bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda çim alandan fırlayarak Phoebe'yi almak için eve doğru yöneldi. Matthew'u verandada görünce aklına başka bir fikir geldi.

“Neler oluyor?” diye sordu Matthew.

“Yok bir şey, ufaklık. Yok bir şey. Baban, kendini iyi hissetmediği için anneni eve götürüyor. Sizi almak için geri gelecek. Phoebe'ye eve gitmek zorunda olduğumu söyler misin? Bunu yapar mısın, ahbap?”

Matthew başını salladı.

Joe kapıya yöneldi.

Joe eve giderken Matthew verandada öylece durup havuza doğru baktı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, rüzgâr yakındaki ormanı yarararak esiyordu.

LILY

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

Lily ve Tom yağmur dolu sert bir rüzgârla eve girdiler. İkisi de sıırıslıklamdı. Lily, Tom’la yüz yüze gelmek için döndü. Tom’un saçları da tıpkı Lily’ninkiler gibi başına yapışmıştı. Lily, Tom’a gözlerini dikti. Holün parlak ışığının altında, saçları bu haldeyken çok daha yaşlı görünüyordu. Yeni bir bakış açısı, yaşamlarına keskin bir netlik getirmiş, her şeyi tam bir karşıtlık içinde gözler önüne sermekteydi. Artık her şey uyumsuz ve dengesizdi. Lily, bu adamla on dört yıl boyunca hayatını paylaşmıştı; muhtemelen konferansta onu dinlediği gün ona âşık olmuş, ardından gelen akşam yemeğinde duyguları daha da derinleşmişti. Tüm bunlar yalan mıydı?

“Biliyor muydun, Tom?” Sesi boğuk çıkıyordu. “Benimle tanıştığında? İlk gün, o zaman biliyor muydun? Ottawa’daki konferansta, o donanımlı konuk profesöre bir soru sormaya geldiğimde?”

Tom bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Kadının kalbi daha da sıkıştı.

“Nasıl öğrendin?”

Tom yutkundu, Lily'nin gözlerine bakmadan alçak sesle “Dee 2000 yılında ölmeden önce ” dedi. “Lily, titriyorsun, lütfen üzerine sıcak tutacak bir şeyler giy.”

“Dee? Dr. Deirdre Carr? Birlikte mi yaşadınız? Bana nasıl... nasıl söylemezsin bunu?”

“Ateşi yakacağım. Bize biraz viski dolduracağım. Üstünü değiştir. Konuşmamız gerek.”

Lily'nin gözleri yaşlarla doldu.

“Konuşacağız Lily, sonra çocukları eve getireceğim ama önce bunu konuşmamız gerek, tamam mı? Kendin söyledin, çocukları korumalıyız.”

Onun S.M. olduğunu biliyor muydu? Dr. Carr'ın onun hakkında bildiği her şeyi biliyor muydu? Yaptıklarını bildiği halde onunla evlenmeyi, çocuk yapmayı, bir aile kurmayı nasıl istemiş olabilirdi?

“Arwen'in bunu açığa çıkarmasına izin veremeyiz, Tom. Bunu yapmasına izin veremeyiz. Medya bunu öğrenirse Matthew ve Phoebe'ye neler olur? Senin işine, benimkine? Bize, hepimize? Her şey biter.”

“Yukarı çık. Çabuk ol. Sıcak tutacak bir şeyler giy. Lily” Yüzüne dokundu. “Tek bir şeye inanmalısın, sadece tek bir şeye. Seni seviyorum.”

“Sen hasta bir herifsin, biliyorsun değil mi? Bunca zamandır benimle yaşıyorsun. Ne için? Sapkın bir haz için mi? Anormal psikoloji profesörünün duyacağı manyakça bir heyecan için mi? Arwen'in dediği gibi, karın senin kişisel ‘laboratuvar deneyin’ olduğu için mi? Sevgilinin bir rehabilitasyon projesinde senin de gerçek zamanlı olarak çalışabilmen için mi?”

Tom, ona sırtını dönüp çamaşır odasına giderken gömleğini çıkardı.

Lily alt kata geri geldiğinde, Tom şöminenin başındaydı. Sehpanın üzerinde iki bardak viski vardı. Yanındaki koltuğa

hafifçe vurarak Lily'ye oturmasını işaret etti. Lily karşısındaki koltuğu tercih etti.

“Dee Deirdre benden üç yaş büyüktü. Bu dünyayı terk ettiğinde kırk bir yaşındaydı ve... o benim her şeyimdi, Lily. Akıl hocam, sevgilim, arkadaşım. Sırdaşım.”

“Ve sen onun hakkında hiç konuşmadın. Bana sadece uzun süreli ilişkilerin olduğunu ve benimle tanışmadan bir süre önce biten bir ilişki yaşadığını söyledin.”

“Özür dilerim. Dee ve benim ilişkimiz... biraz daha özeldi.”

“Özel?”

Tom öne doğru eğildi, bakışlarını Lily'nin gözlerinin içine dikti. “Mükemmel bir psikiyatristti. Genç yaşta mezun oldu, Javinski Enstitüsü'nde çığır açan bir ekibin parçasıydı. Senin için çabalayan, seni savunan oydu, Lily. Sophie ya da S.M. olduğunda, medya senin hakkında haber yapmak zorundaydı. Mahkemelerin sonunda seni topluma yeniden kazandırmak için aklaması, rehabilitasyon için bir örnek çocuk olarak ilan edilmen Dee ve ekibi sayesinde oldu. Onun hayaliydi. Bunun etkili bir şekilde yapılabileceğini kanıtlamak. Ona mektup yazıp teşekkür ettiğinde, adını değiştirdiğini söylediğinde ve onun sana yardım ettiği gibi başkalarına yardım etmek için ruh sağlığı alanına gireceğini bildirdiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bana senin başarının onun hayatını kısa da olsa buna değer kıldığını söyledi.”

“Ben akıl hastanesindeyken sen neredeydin?”

“Öğretmenlik yapıyordum. Enstitüye yakın bir okulda.”

Lily gözlerini kapattı. Kandırılmanın ağırlığı çok fazla gelmişti. Hazmedemiyordu.

“Yani benim, bu berbat durumdaki çocuk olduğumu biliyordun. Sevgilinin beni tedavi ettiğini de biliyordun. Ve yıllar sonra benimle karşılaştığında hiçbir şey söylemedin?”

“Dee öldüğünde onun eşyalarını toparlarken, ona yazdığın mektubu buldum. Mektubu yeni adınla imzalamıştın ve bu sırrı saklayacağına dair ona güvenmiştin. Yıllar sonra o konferansta bana doğru yürüdüğünde ise yaka kartında Lily Marsh adını gördüğümde... bu bir *kaderdi*, Lily. Sanki Dee bir anda yanımızda belirivermişti, ruhu canlanmış, üzerimizde ışıldıyordu; onun gurur duyduğunu ve merak içinde olduğunu hissedebiliyordum. Sanki görünmez, yol gösteren elleri, biri senin sırtında, diğeri benimkinde, bizi nazıkçe birbirimize itiyordu. Senin hakkında daha fazla bilgi edinme isteğimi eminim anlıyorsundur. Nasıl istemeyeyim ki? Nasıl olduğunu öğrenmek, eski Sophie’den geriye ne kaldığını görmek için önüne geçilmez bir merak içindeydim. Seni nasıl yemeğe davet etmezdim, Lily? Ve sende çok daha fazlası vardı. Sana âşık oldum. Hem de çok.”

“Sen Dr. Carr’ın projesine âşık olmuştun. Bana değil. Onun yerine koyup, hatırasını canlandıracak bir şey olarak gördün beni. Arwen haklı. *Ben* senin laboratuvar deneyi karınım. Eski sevgilinin deneyi. Ailesini öldüren... benim bile anlayamadığım şeyler yapan tuhaf bir ucube. Gömmeye çalıştığım ama artık gömemeyeceğim şeyler. Tom, eğer öğrenirlerse çocuklarımla... onlarla *nasıl* aynı şekilde ilişkiyi sürdürebilirim? Bana nasıl saygı ve sevgi duyabilirler?”

“Sen hâlâ Lily’sin. Hiçbir şey değişmedi.”

Lily’nin gözleri yaşlarla doldu. Utanç, iğrenme, kendinden nefret etme onu bataklığa sürüklüyordu. “Her şey değişti. Artık Lily olamam. Sana da artık güvenemeyeceğimden eminim. Sen de en az benim kadar hasta bir pisliksin.”

“Bizler sadece insanız. Anlaşılması zor, karmaşık yaratıklar. Doğru koşullar ve doğru anlatı sağlandığında her insan en iğrenç şeyleri yapabilir. Ben saf değilim, sen de değilsin. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.”

Lily yutkundu.

Tom ayağa kalktı ve kolunu ona dolamaya çalıştı.

“Sakın,” diye fısıldadı. “Sakın bana dokunma. Nasıl yalan söylersin bana? Nasıl ihanet edersin, nasıl beni böyle aldatırsın? Evliliğimiz, tüm hayatımız, hepsi bir yalan üzerine kurulu. Bana nasıl söylemezsin? Neden?”

“Bana kendinden söz ettin mi hiç?”

“O farklı. Ben başka biri *oldum*. O diğer... yarattığı evliliğimize getiremezdim. Masum, saf çocuklarımızın hayatına.”

“İşte... benim de ölçütüm buydu. Sana âşık olduğumda, olur da sen bana kim olduğunu itiraf etmeye karar verirsen, ben de itiraf edeceğime söz verdim kendime. Bu konuda eşit durumdayız, Lily.”

Lily başını çevirdi. Ona bakmaya dayanamıyordu. Kafası karmakarışık. Yeniden Sophie olmuştu ama aynı zamanda Lily’ydi de. Artık ikisini ayırıp geçmişini zihninin derinliklerine göndermeyi beceremiyordu.

“Aslında seninle her şeyi konuşmak istedim. Ama tam da bundan korkuyordum; şu anda hissettiğin şeyden. Kendinden ve benden vazgeçmenden korkuyordum. Sophie’nin hayaletini aramıza sokmanın bizi mahvedeceğinden ve geriye çekileceğinden korktum. Gençlik Ceza Adalet Yasası’nın güzelliği, gençlerin suçlu etiketinden kurtulmalarını sağlaması. Geçmişlerini gömüp yeniden inşa edebilirler. Ve toplum da kanunen onlara izin vermek zorunda. Kendini ifşa etmeyi seçmediğin sürece ifşa olmanı istemedim. Bu yasaların işe yaradığını kanıtlamanı istedim. Doğru ve adil olduklarını. Sorunlu çocukları bir kenara atmamamız gerektiğini ve kötü bir çocuğun toplumun değerli, işlevsel bir üyesi olabileceğini.”

“Peki ya Arwen? Ona kimse yardım etmedi.”

Tom’un gözlerinde sert bir bakış belirdi; sanki bir tür karanlık onu çevreliyordu. “Ona yardım edilebilirdi, Lily. Eğer

ailesi uygun tedavinin arayışında olsaydı.”

“Ama onlar da yıkılmıştı. Ben ve Vincent tarafından, yaptıklarımız yüzünden. Ben bir musibetim.”

“Lily, seni tüm kalbimle seviyorum. Bunu anlamalısın. Benden saklayacak hiçbir şeyin yok.”

“Yine de gidip Arwen’i becerdin. Simon’ın çektiği fotoğrafları gördüm. Hannah bana gösterdi.”

Tom derin bir nefes aldı ve koltuğuna geri döndü. Viskisinden büyük bir yudum aldı. Alevler bardağın içinde titreşiyordu. “Onunla yatmadım.”

“Fotoğrafları gördüm Tom.”

“Ben... Arwen beni hedef aldı. O kurnaz ve tehlikeli biri ve zayıf noktalarımı nasıl vuracağını biliyordu; nedenini artık biliyorum. Ama onunla yatmadım. Zayıflığımdan utanıyorum, Lily. Çok özür dilerim. Ama öpüşmekten öteye gitmedi. Hiçbir şey o fotoğraflarda gördüğünden daha ileri gitmedi. Özür dilememe, telafi etmeme izin ver.”

Lily ayağa kalkıp ateşin önüne gitti, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Ona inanabileceğinden emin değildi. Artık kime inanacağını ya da güveneceğini bilmiyordu. Ama aldatıldığı için o da suçluydu.

“Zaman tanı, Lily. Bunun üstesinden geleceğiz. Adım adım. Hepsinin. Lütfen, sadece biraz zaman tanı. İçindeki terapistin bunu anlayabileceğini biliyorum. Ani bir şey yapmayacağını da.”

Lily yüzünü ateşe dönerek “Peki ya şimdi, Tom?” diye sordu alçak sesle. “Şu an ne olacak? Arwen ne olacak? İkimiz hakkında bildiği sırlar? Annelerinin bir canavar olduğunu öğrenince çocuklar ne yapacak?”

“Bir yolunu bulacağız, Lily.” Gök gürledi, yağmur camlara yeniden şiddetle çarpmaya başladı. “Ben çocukları almaya gidiyorum. Sen yatağa git ve uyumana yardımcı olacak bir

hap al. Çocuklar seni böyle görmesin. Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok ama bunu çözeceğiz. Onunla konuşacağız. Bir yolunu *bulacağız*.”

JOE

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

Joe her zaman düzenli tuttuğu küçük tek katlı evin içinde fırtına gibi dolanıyordu; parmaklarını durmadan saçlarının arasından geçirirken sağa sola çarpıyor, eşyaları deviriyordu. Gördüğü her şeyi parçalamak istiyordu. Annesinin içkisi, hapları, düzensiz “sanatsal” davranışları... bunlarla yaşamayı, hepsini mantıklı bir çerçeve içine koymayı bir şekilde başarmıştı. Ama bu... Phoebe’ye ve ailesine yapmaya çalıştığı şey, onları mahvetmek; ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

İnternette okuduklarından Medicine Hat’te S.M. olarak bilinen çocuğun cezasını çektiğini, erkek arkadaşının da hapishanede öldüğünü biliyordu. Yazılı kanunlar çerçevesinde topluma olan borcunu ödemişti. Rehabilitatif psikiyatrik tedavi görmüş ve kademeli olarak topluma yeniden kazandırılmıştı. Annesinin yazdıklarından S.M.’nin Phoebe’nin annesi olduğunu biliyordu. Yani S.M.’nin üniversite diploması almak için ne kadar uğraştığını da biliyordu. Phoebe’nin annesi, ruhsal sorunları olan insanlara yardım ederek borcunu ödemeye çalışıyordu. Joe’nun

gördüğü kadarıyla, o zamandan beri iyi bir vatandaş olarak yaşamını sürdürmüştü. Dünyaya iki güzel çocuk getirmiş, güzel bir yuva kurmuştu. Phoebe görmese de elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Joe duvardaki bütün o fotoğrafları görmüştü. Aile tatillerini, Bayan Bradley'nin kızında boş bir votka şişesi olmasını nasıl önemseydiğini. Kızının kendinden büyük biriyle çıkmasından endişeleniyordu. Joe bunun nedenini biliyordu. Bu kişisel bir şeydi. Bayan Bradley geçmişin tekerrür etmesinden korkuyordu. Joe da kendi yaşındaki erkeklerin neyle uğraşıp kızlara neler yaptığını biliyordu.

Hayır, elbette annesi acı çekmeyi hak etmemişti. Ama Phoebe de acı çekmeyi hak etmiyordu. Şu anda bu korkunç durumu öğrenmesi onu yıkardı.

Kafasının içinde Bayan Bradley'nin çaresiz sözleri yankılanıyordu.

Lütfen, çocuklar için senin çocuğun için, benimkiler için bunu yapma, Arwen. Lütfen. Üstesinden gelebiliriz
Joe ellerini kulaklarına kapattı.

Annesi, Bradley çocuklarını korumayacaktı. Kendi oğlunu bile koruyamıyordu. Joe'nun normal olması tamamen şans eseri ve Tanrı'nın lütfuydu. Annesi o çocukları mahvedecekti. Yardıma ihtiyacı vardı. Durdurulması gerekiyordu. Bu şekilde çok tehlikeliydi.

Joe, annesinin stüdyosunda sakladığı tek anahtarı buldu; bir tornavida aldı.

Annesinin boş içki şişeleriyle dolu dağınık stüdyosuna girip tornavidayı kullanarak mantar pano kapılarının kilidini kırdı. Dolap kapılarını kırarcasına açtı. Panodaki bütün haberleri ve fotoğrafları yırtıp attı. Hepsini büyük siyah bir çöp poşetine doldurdu. Annesinin çekmecelerini karıştırdı ve yedek bellekleri buldu. Bunları da poşete koydu. Masasındaki

bütün defterleri ve kâğıt parçalarını toplayıp poşetin içine attı. Dizüstü bilgisayarını ve çantayı eve götürdü.

Nefes nefese, annesi eve gelmeden, hızla hareket ederek, odun sobasında alev alev bir ateş yaktı. Glenn Dennig cinayetinden kalan kâğıt parçalarını ve fotoğrafları avuç avuç alevlerin içine attı. Ateş çıtırdamaya, duman evi doldurmaya başlamıştı; yüzünden ter akıyordu. Tüm o korkunç sözcüklerin bacadan çıktığını, dumanın onları esen fırtınaya bıraktığını, şimşeklerin çaktığı ve gök gürültüsünün patladığı karanlık ormanın çok yukarısına savurduğunu düşünüyordu.

Kâğıtlar yanıp kül olurken, elleri acıyana kadar durmaksızın annesinin defterlerinden sayfalar kopardı. Sonra defter kapaklarını yaktı, metal spirallerin turuncu renkte parlamasını izledi. Joe yedek bellekleri de ateşe attı. Sobanın kapağını kapattı, kilitledi ve turuncu, titreşen parıltıyı izlemeye başladı. Ama kaybedecek zamanı yoktu.

Annesinin dizüstü bilgisayarını minibüsü koydukları üstü kapalı park yerine götürüp beton zemine koydu. Minibüsteki alet kutusundan bir çekiç alıp bilgisayarı paramparça etti; Joe hayal kırıklığını, öfkesini ve korkusunu dışarı atarken rüzgâr yakındaki ormanda uğulduyor, yağmur park yerinin üstünden gümüş bir perde oluşturarak akıyordu. Cody'lerin yolun karşısındaki evinin ışıklarını görebiliyordu; kısa bir süre önce orada fenerler sallanıyordu; mangal dumanı, kahkahalar ve müzik vardı. Fırtına bastırmadan önce.

“Aman Tanrım! Joey!”

Elinde çekiçle durdu.

Annesi, saçları ve giysileri sıırılsıklam olmuş bir halde sendeleyerek park yerine girdi.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

“Ne yapıyorsun!”

Hiçbir şey söylemedi, dizüstü bilgisayarın parçalarını topladı ve çöp poşetine sokuşturup içeri taşıdı. Annesi yağmuru yarararak atölyesine koştu. Birkaç dakika sonra yüzü bembeyaz, öfke saçan gözlerle eve daldı.

Sıcak ve duman altındaki evin içinde bir kazan gibi parlayan ateşe bakakaldı.

“Joe?”

Çenesi kasılmıştı.

“Ne yaptın sen?”

“Durmalsın.”

“Joey, ne yaptın sen? Ne ”

“Gerçek suç kitabı. İhtiyacın olan şeyi sana vermeyecek, anne. Bu daha iyi hissetmeni sağlamayacak. Toplanıp evimize geri dönebiliriz. Yarın mesela. Doktoruna gidebiliriz. Ben küçükken enstitüde sana yardım eden o adama seni yönlendirebilir. Eğer izin verirsen seni düzgün bir şekilde tedavi edebilirler. Evet, notlarında okumuştum. Altı yaşımdayken nasıl kriz yaşadığını biliyorum. Neden bir tür koruyucu aileye verildiğimi hiç anlamamıştım.”

“Anlamıyorsun, Joey. Sen...” Annesinin gözleri yaşlarla doldu. Çaresizlik içinde ateşe baktı.

“Yedekler de yandı.”

Arwen bir sandalyeye yığıldı ve bakışları donuklaştı.

“Her ikiniz de çocukken Bayan Bradley’nin sana bunu yaptığını biliyorum. Bu senin suçun değil. Ama Bradley’lerin çocuklarını bu işe bulaştırmak durumu daha iyi hale getirmeyecek.”

“Joe, bu bizim kurtuluşumuz olacaktı ve ”

“Yeter!” diye bağırdı Joe.

Kadın, onun ses tonuna şaşırarak irkildi.

“Yeter,” dedi tekrar Joe, daha kibarca. “Kendini kandırıyorsun.”

Parmağıyla Cody'nin havuzlu evini işaret etti. "Onunla orada yüzleştikten sonra kendini daha iyi hissettin mi, gerçekten?"

Arwen ıslak yüzünü ovuşturdu.

"Hissetmedin, değil mi?"

"Öyle sanmıştım, Joey. Gözümün önünde parçalandığını görmekten büyük zevk alacağımı düşünmüştüm. Beni *görmesini*, yaramı görmesini sağlayabilirsem, bunun bana bir şeyleri geri vereceğini sandım. Gözlerinin içine tekrar bakabilirsem ve..." Sesi alçaldı, oturup oğluna baktı; gözleri içki ve uyuşturucudan donuklaşmıştı. Joe annesinin yüzündeki bu ifadeye alışkındı. Annesinin hem kendine hem ona yaptığı bu şeyden nefret ediyordu.

"İtiraf etmesini istedim. Gözlerimin içine bakıp özür dilemesini istedim."

"Peki sonra?"

"Sonra yüzleşmemizi yazacaktım, kitapta tek tek anlatacaktım. Çok satacaktı, Joey. 'Kendi sesimden' gibi bir şey olacaktı. Benim hikâyem. Kurbanın. Kaçan ama kaçamayan. Benim tarafım unutuldu. Bu suçtan, onun yarattığı tahribattan bir çıkarımız olacaktı."

Joey uzun süre sert bir şekilde annesine baktı. "Durmalsın anne. Bradley'lerin çocukları için. *Benim* için anne. Ben senin çocuğum. Senden rica ediyorum, lütfen. Benim için."

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca ona baktı. Ateş çıtırdıyordu. Evin içi bunaltıcı derecede sıcaktı. "Baban gibisin, biliyor musun? Hep kendini haklı çıkaran mantığın..."

Joe taş kesildi. Annesi konuşmasını keser diye kılını kıpırdatmaya cesaret edemedi.

"Büyüdükçe, ona daha... ona daha çok benziyorsun. Onu sevmiştim. Gerçekten, hem de çok. Bu da beni çok

korkutmuştu.” Yüzünü ellerinin arasına alıp sallanmaya başladı. “O beni terk edemedi ben onu gönderdim. Sanki hayatımdaki tüm iyi şeyler hep benden alınacakmış gibi. Çok üzgünüm, Joey. Ben berbat bir anneyim. Seni babanı tanımaktan bile mahrum bıraktım; seni tanısaydı çok severdi. Bizimle ilgilenirdi.” Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Büyük, yürek parçalayan, bedeni sarsan hıçkırıklarla. “Çalışmalarıma ne yaptın sen? Yeniden nasıl başlayacağım ben şimdi... Başarısızın tekiyim ben. Bir anne olarak seni hayal kırıklığına uğrattım.”

Joe yutkundu, ayağa kalktı, annesinin ıslak saçlarını okşadı. “Anne,” diye fısıldadı. “Hâlâ iyi bir anne olabilirsin. Gerçek kahramanlar, en kötü zorluklar karşısında cesur şeyler yapanlardır. Ve sen tüm bunları durdurabilirsin. Gel, stüdyoya dönmene yardım edeyim. Biraz uykuya ihtiyacın var. Yatman lazım.”

Joe annesinin kolunu omzuna doladı ve stüdyosuna dönmesine yardım etti. Kirli giysi yığınlarını yatağının üzerinden attı, örtüyü açtı. Annesini yatırdı.

Üzerini örttü. Işıkları kapattı; sadece pembe turuncu Himalaya tuzu lambasını açık bıraktı. Bir an duraksadı, onu izliyormuş gibi görünen korkunç tabloları gözleri takıldı. Onu yargılayan. Kafası karışmıştı. Savunmasızdı.

Eğildi, annesini nemli saçlarından hafifçe öptü. “Seni seviyorum anne. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.”

DALGA ETKİSİ

O gece ilerleyen saatlerde.

Lily uyandı. Tom derin derin uyuyordu. Fırtına pencerelere vururken, bir an ona baktı.

Danny'nin odasında yatağın altından koridorun karşısında neler olduğunu gördüm. Sadece sen ve Vincent biliyorsunuz sanıyordun. Ama hayır. Sen ve ben biliyoruz, Lily... O odada gerçekten ne olduğunu bilen sadece ikimiz kaldık.

Gök gürültüsü gecenin içinde patlarken, Tom kıpırdamadı. Lily yorganını üzerinden attı, yataktan kalkıp sessizce merdivenlerden alt kata indi.

Çamaşır odasında kıyafetler buldu. Üst kattaki dolapları açmak istemediği için, temiz çamaşır yığını içinden ihtiyacı olanları çekti. Bir tayt ve bir tişörtü üzerine geçirip çoraplarını giydi.

Koridordaki dolapta bir el feneri buldu, Tom'un bir şapkasını, yağmurluğunu ve kendi koşu ayakkabılarını aldı.

Dikkatlice ön kapıyı açtı. Yağmur ritmik bir şekilde düşüp zeminden sırıyordu. Evdekilerden kalkan var mı diye içeri-sini dinledi. Sevgili ailesi. Her şeyden önce gelmesi gereken ailesi.

Lily, yeşil süslemeli patlıcan moru rengindeki evinin ön kapısını kapattı ve yağmurun altına adımını attı.

Köşeye yaklaştığında, el fenerini açtı. Yağmur, ışık huzmesinde gümüş gibi parıldıyordu.

Omuzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Her şey hareketsizdi. Bütün ışıklar sönmüktü.

Oak Çıkmazı sonundaki küçük tek katlı eve doğru yürümeye başladı.



Joe'nun gözüne uyku girmiyordu. Telefonunda S.M. hakkında yazılanları arıyordu; kendi küçük kardeşini öldüren "Kanada'nın Mary Bell'i". Annesinin gerçekten o küçük çocuğun odasında olanları görüp görmediğini merak ediyordu. Yoksa Bayan Bradley'nin aklını bulandırmak için yalan mı söylemişti? Sabah uyandığında zihni daha mı berrak olacaktı, yoksa tamamen kontrolden mi çıkacaktı? Tüm bunları yeniden oraya koyup baştan mı başlayacaktı? Glenn Dennig'deki o korkunç ve açıklanamaz derecede trajik günün etkileri hiç bitmeyecek, nesiller boyunca farklı şekillerde hepsini yok edene kadar onların peşini bırakmayacak mıydı? "S.M. Yeniden Suç İşleyecek mi?" başlıklı bir haber makalesine tıkladı.

Uzmanlar, S. M.'nin tamamen rehabilite olup hayatına devam edebilme olasılığı konusunda ikiye bölünmüş durumda.

Alberta Üniversitesi'nde ceza hukuku profesörü ve Öldüren Çocuklar kitabının yazarı Ash Weldon "Burada 12 yaşında karşı gelme bozukluğu ve davranış bozukluğu tanısı almış bir genç kadın var; bu iki durum da oldukça ciddi," dedi. "Değişmesi mümkün mü? Kesin-

likle,” diye devam etti Weldon. “Ama bunu bilemeyiz. Her vaka benzersizdir ve bu özel durumda sadece zaman gösterecek. İyi tarafı, S. M.’nin saldırılar sırasında çok genç olması. Bu, iyileşme şansını artırıyor. Görünüşe göre eğitim ve danışmanlık konusunda ilerleme kaydetmiş ve avukatları onun pişman olduğunu söylüyor. Bu da olumlu işaretler.”

Joe, makalenin altında yazılı yorumlara kaydirdi bakışlarını.

J Balboa: S. M.’nin psikopatik eğilimleri vardı. Psikopatlar genellikle rehabilitasyondan iyi sonuç alamazlar. Tahminimce, S. M. bu yılları sahtekârlık becerilerini geliştirmekle geçirdi ve bu durumdan pek de rahatsız olmadı. Sosyal hizmet uzmanları kandırıldı. Psikopatlar herkesi aldatabilir. Birinin onun adını bulup paylaşması gerekiyor. Şüphelenmediğimiz birinin onunla çıkmasını ya da oda arkadaşı olmasını istemem. Ya çocukları varsa? Şüpheleriniz varsa, kardeşiyle ilgili kısmı tekrar okuyun. Mide bulandırıcı.

RD: Wozniak ne demişti hatırlıyor musun? Birçok kötü olay yeri ve ölü beden gördüğünü ama çok az çocuğun, çok az çocuğun o durumda olduğunu söylemişti. O kız hasta. Babası 24 kez bıçaklanmış. Çocukların boğazları kesilmiş.

Mary Procter: O yatağın altında kalan küçük kız ve ailesinin huzur bulmasını ve hayatlarına devam edebilmelerini umuyorum. Ama Wozniak’ın cinayetlerin yıldönümünde söylediklerini de hatırlıyorum. “En büyük

korkum, onun rehabilite edilmemiş olması, sistemdekileri kandırmış olması ve iyileşme gösterememiş olması,” demişti. Bence o bir sahtekâr olabilir.

Joe bir ses duydu. Oturur şekilde doğruldu. Çatıya düşen bir kozalak ya da kırılan bir dal daha diye düşündü. Stüdyo kapısının çarptığını duydu.

Yataktan kalktı, pencereden dışarıya göz attı.

Sokak lambasının altında kafa feneri takmış bir kadın gördü. *Kahretsin*. Annesi miydi? Koşmaya mı çıkmıştı? Şu anda mı?

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Başına bir şey gelecekti.

Joe ceketini kaptı. Şimşek çaktı. Kapıya doğru koştu. Phoebe'nin ormana gizlice gitmek için bıraktığı çantayı gördü. Evin içinde bir aşağı bir yukarı dolanırken banktan düşürmüş olmalıydı. Çanta yerde açılmış halde duruyordu; Phoebe'nin evinden getirdiği kafa feneri ve şapka görünüyordu. Joe, onları kapıp kapıdan fırladı.

MATTHEW

AN İTİBARIYLA

23 Haziran, Perşembe

Matthew, sırt çantasında fotoğraf makinesiyle evden sessizce çıktı. Büyükanne ve büyükbabasının onun için garajda tuttukları bisikleti aldı.

İkisi de yatakta kahve içiyor, Phoebe de hâlâ uyuyordu. Anne babası ise Patricia Bay Otoyolu'ndan arabayla yarım saat uzaklıktaki şehir merkezindeki büyük polis karakolunun hücrelerindeydi. Sıcak bir yaz sabahıydı, gökyüzü açıktı ve Matthew otoyol boyunca bisiklet yolunda küçük bacaklarıyla olabildiğince hızlı pedal çeviriyordu. Nefes nefeseydi ve ter içinde kalmıştı. Gergin ama aynı zamanda heyecanlıydı çünkü bir planı vardı.

Matthew, büyükannesinin evine çok da uzak olmayan küçük bir sahil köyüne geldi. Rengarenk turistik dükkânlar ve ahşap kaldırımları olan bir yerdi. Bisikletini otobüs durağının yakınındaki bir direğe kilitleyip otobüsü beklemeye başladı. Geçen gece sefer saatlerini kontrol etmişti.

Otobüs geldi ve bilinen otobüs sesleriyle durdu; bir tür gıcırta ve derin nefes alıyormuş gibi bir sestti. Otobüse bindi, bozuk paralarını para kutusuna attı ve sürücünün hemen yanındaki ön sıraya oturdu. Kimsenin dikkatini çekmemiş gibiydi. O da koltuğuna yaslanarak bacaklarını yerden kaldırdı.

Otobüs hareket ederken, telefonundaki Google haritasını inceleyerek polis karakoluna nasıl gideceğini çözmeye çalıştı.

Otobüs durağından sadece bir blok uzaktaydı. Otobüs birçok durakta durduğundan yolculuk neredeyse bir saat sürdü. Matthew otobüsten indiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Arabalar yanından hızla geçiyordu; binalar ne kadar yüksekti. Ama ilerlemek zorundaydı. Bunu babası ve annesi için yapıyordu. Onların tutuklanması onun suçuydu. Durumu düzeltmesi gerekiyordu.

Matthew, karakolu buldu; dışında bir totem direği olan, çok camlı, çok katlı beton bir binaydı. Cam kapılardan içeri girip, kurşun geçirmez camla kaplı bankoya doğru gitti. Bankonun üzerinden bakabilmek için parmak uçlarına yükseldi ve diğer taraftaki iki polisten biri, camdaki küçük delikten onu dinlemek için eğildi.

“Merhaba, genç adam, sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu kadın polis. “Cinayet dedektifiyle konuşabilir miyim?”

Polisler birbirlerine baktı.

“Koşucu cinayetiyle ilgili.”

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue, Matthew Bradley'nin çektiği babasına ait fotoğrafları bir tahtaya yapıştırmıştı. Arwen Harper'ın cinayetiyle ilgili elde ettikleri arama emri kanıtlarıyla, o ve ekibi olayların genel bir resmini ve daha net bir zaman çizelgesini oluşturmak için çalışıyordu. Boşluklar arıyorlar, araştırma yapabilecekleri başka kanallar bulmaya çalışıyorlardı. Ayrıca, Kordel şapkasından alınan, kime ait olduğu tespit edilemeyen dokunma DNA'sı ya da menü örneklerinin RCMP DNA veri tabanında olup olmadığını öğrenmek için bekliyorlardı. Bradley'leri tutabilecekleri süre de daralıyordu.

Toshi, Harper'ın telefon kayıtlarını inceliyordu. Georgia Backmann, Garry Kayalıkları otoparkının yanındaki sokağa çıkan yolların kamera görüntülerini izliyordu.

Rue bir adım geri çekilerek Tom Bradley'nin bahçe kulübesinin kapısını açarken çekilmiş bulanık fotoğrafını incelemeye başladı. Başka bir fotoğrafta, omuzunun üzerinden arkasına doğru bakarken görüntülenmişti. Tişörtündeki koyu leke belirgin bir şekilde görünüyordu.

“Hey, Rue, Toshi, şuna bakın,” diye seslendi Georgia.

Rue ve Toshi, onun masasına doğru gitti. Georgia, CCTV görüntüsünü işaret etti. “Bu ne şimdi?” dedi Toshi. “Bu Harper'ın minibüsü.”

Rue'un kalp atışları hızlandı. Görüntüdeki minibüs bir Volkswagen ve dev kar taneleriyle boyanmıştı. Hiç şüphe yok bu Arwen Harper'ın aracıydı.

"Şunu izleyin," dedi Georgia. "O kavşaktaki kırmızı ışıktaki durmadan hızla geçiyor. Saat burada onu on bir geçiyor, tarih ise on dokuz haziran. Cody'nin mangal gecesi. Bu Arwen'in minibüsünün plakası."

"Bir sonraki kamerada aracı bulabilir misin? Sürücünün daha net bir görüntüsü var mı?" diye sordu Rue.

Georgia, farklı bir kameradan alınan görüntüleri açtı. İzlemeye başladılar. Birkaç dakika sonra, minibüs görüldü. İçinde tek bir kişi vardı; sürücü. Koyu giysiler içinde. Bir şapka ve kapüşonlu bir üst giymişti. Işığı kapalı bir kafa feneri vardı.

"Kahretsin," dedi Toshi.

Ofisin kapısı açıldı. Üniformalı bir polis memuru girdi. "Çavuş Duval?"

Rue kafasını kaldırdı. "Ne var?"

"Sizi görmek isteyen biri var."

"Meşgulüm. Başka birini bulabilir misin "

"Küçük bir çocuk. Adının Matthew Bradley olduğunu söylüyor. 'Cinayet dedektifi' ile konuşmak istiyormuş. Size gösterecek bir şeyi varmış. Sizden başkasına göstermeyeceğini söylüyor."

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue, hızla kabul alanına doğru gitti. Orada duruyordu. Kahverengi saçlı. Çilli. Ön dişleri arasında boşluk vardı. Korkmuştu, bu kadarı belliydi.

“Matthew, selam ahbap. Seni tekrar görmek ne kadar güzel. Nasılsın? Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Diğer fotoğraflarımı göstermek için geldim. Babam yanlış bir şey yapmadı ve ben ” Gözlerindeki yaşlar parlıyordu. “Onları serbest bırakmalısınız, bırakmak zorundasınız.”

“Buraya nasıl geldin, Matthew?”

“Bisikletimle geldim, sonra otobüse bindim. Tek başıma.”

“Rahat bir odaya geçelim mi? Sana bir şeyler getireyim mi? Yemek? İçecek?” Saatine baktı. “Neredeyse öğle yemeği zamanı. Hamburger sever misin? Pizza?”

“Hamburgeri severim. Kızarmış patatesi de. Gazoz da severim ama annem şekerli şeyler içmemi istemiyor.”

Elinden geldiğince sıcak bir gülümsemeyle “Bunu bir sır olarak saklayalım mı?” dedi Rue. Matthew onaylar şekilde başını salladı.

Rue, köşedeki hamburgerciye bir polis memuru gönderdi ve Matthew’u mavi kanepenin olduğu mülakat odasına aldı. Matthew oturur oturmaz çantasını karıştırmaya başladı. Dijital fotoğraf makinesini çıkardı.

“Bu gerçekten çok havalı bir makine, Matthew.”

“Geçen Noel’de almıştım. Büyükanne, senin benim olay dosyalarımı ve babamın koşudan sonra bastığım fotoğrafları aldığını söylediğini duydum ama bende daha fazla fotoğraf var. Büyükanne, fotoğraflarım yüzünden annemi ve babamı hapse attığını söyledi ama daha fazlası var. Ve bu fotoğrafları görmek gerekiyor. Buradaki küçük ekrana bakabilirsin ve şöyle kaydırabilirsin.” Küçük parmağıyla, kamerada saklanan dijital görüntülerin küçük ön izlemelerini Rue’ya nasıl göreceğini gösterdi. “Bir de kablo getirdim.” Sırt çantasından bir kablo çıkardı. “Bunları bir bilgisayara indirip, annemi ve babamı hapisten çıkarabilirsin.”

“Ne arayacağım peki, Matthew?”

“Bay Cody.”

Rue kaşını kaldırarak “Bay Cody mi?” diye sordu.

“O... Sanırım Joe’nun annesiyle en son birlikte olan kişi oydu. Babam değil. Bu da demek oluyor ki babam ona zarar veremezdi, değil mi? Babam annemi havuz evinden eve götürdüğünde ve ben Joe’nun eve gittiğini gördükten sonra, havuz evinde kimlerin kaldığını görmek için oraya gittim. Pencereden fotoğraflar çektim. Bu benim uzmanlık alanım.” Yanakları kızardı.

“Belki de başkasını suçlayacak bir şeyler göstermeye mi çalışıyorsun bana? Babanı kurtarmak için?”

Matthew’un yüzü kıpkırmızı oldu. “Onu hapisten çıkarman gerek. Bay Cody... ben... o, Joe’nun annesiyle oradaydı ve... hani anlarsın ya.”

“Aslında anlamıyorum. Ne yapıyorlardı?”

“Sevişiyorlardı. Havuz evinde. Annemle babam gittikten sonra. Joe gittikten sonra. Gizlice yaklaştım... ben... bir takipçiyim, anlıyor musun?”

“Ooo, öyle mi?”

“Evet, gizli bir takipçi. Bir dedektif gibi. Dosyalarım için, anlarsın ya?”

“Tabii. Evet.”

“Ve birkaç fotoğraf çektim.”

Rue, yeniden küçük görüntülere odaklandı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Karedekilerin Arwen Harper ve Simon Cody olduğu belliydi. Cody, Harper’ı bir duvara yaslamış, Harper’ın eteği beline kadar yukarı kalkmıştı. Açıkça seviyorlardı. Rue, Harper’ın bacağının üst tarafında bulunan meni izini düşündü.

“Matthew, bunlar bu önemli soruşturma için gerçekten çok ama çok faydalı olabilir. Bu fotoğrafları bana göstermek için getirdiğine göre, onları indirip kopyalamamda bir sakınca var mı? Soruşturma için kullanacağım.”

Matthew başını sallayarak onayladı, gözleri parlıyordu. “Şimdi annemi ve babamı görebilir miyim?”

Rue bir an tereddüt etti. “Evet, tamam. Seni aşağıya, annenle babanı görmeye götüreceğim ama buradaki diğer fotoğraflarını da inceleyebilir miyim?”

“Tabii,” dedi Matthew, daha dik oturarak. Rue’nun fotoğraflarına gösterdiği ilgi kendine güveni artırmıştı. Bacaklarını hafifçe sallamaya başladı.

Rue, makinedeki diğer dosyaları incelemeye başladı. Matthew, mangal anlarını yakalamıştı; rüzgârda sallanan fenerler, çocukların top oynadığı anlar, mangal etrafında toplanmış adamlar.

“Bu ne?” Rue, makineyi Matthew’a uzattı.

Matthew, görüntüye dikkatle baktı. “Ah, bu benim kız kardeşim Phoebe, Joe ile. Bir kütüğün üzerinde oturuyor. Dosyalarda daha fazlası var. Fi ve diğer arkadaşıyla da fotoğrafları var. O gün Phoebe ceza almıştı ve kütüğün üzerinde oturmaması gerekiyordu. Joe üzgün olduğu için Joe’ya bilekliğini vermişti.”

Rue, Matthew'un söylediklerini neredeyse hiç dinlemiyordu. Kanını donduran bir şey görmüştü. Öne doğru eğildi. "Peki, bu nedir Matthew?" Sesindeki telaş seziliyordu.

"Ahh, bu... şey... benim orada olmamam gerekiyordu ama Bay Cody'nin kapının dışındaki *bir heykelde anahtarı sakladığını biliyorum.*"

"Nerede olmaman gerekiyordu?"

"Onun kulübesinde. Ahşap ve kayalığın yanına inşa edilmiş. Oraya ulaşmanın tek yolu merdivenle inmektir. Bay Cody, orada hatıra eşyalarını saklıyor; içi doldurulmuş kuşlar gibi. Cam gözlü kartallar. Hatta bir gelincik bile var. Beyaz olanı. Kışlık bir kürk. Ayrıca kuş gözlemi yaparken sahilde bulduğu şeyler de var. Onu Grotto Sahili'nde, deniz kabukları ve deniz camı toplarken gördüm. O zaman bana bunlardan rüzgâr çanı yapmayı sevdiğini söylemişti. Kuş tüyleri ve sü-rüklenmiş odun parçalarıyla falan."

"Peki bu onun rüzgâr çanlarından biri mi?"

"Evet. Pencerede bir rüya kapanı olarak asılı duruyor ve tüm ışığı topluyor. Reçinelerin içine yerleştirdiği bazı nesneler de var, onu sahilde arama yaparken bulduğunda anlatmıştı.

Rue'nun kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Rüzgâr çanının üzerinde asılı olan nesnelerden birini büyüttü. Dikkatle baktı. Sıcak basmıştı. Yeşil bir Malta haçı. Yeşim taşına benziyordu. Ortasında küçük bir pusula vardı. Görüntüyü kaydırarak mobildeki başka bir nesneyi inceledi. Ortasında küçük bir gümüş top bulunan antika görünümlü bir yüzük. Bir de telden sallanan altıgen bir bilezik vardı. Reçineye yerleştirilmiş saç telleri gibi görünen şeyler. Kızıl saç. Sarı. Koyu kahverengi. Üç Koşucu Katili kurbanının saç renkleri idi.

Bakışları tekrar Matthew'a döndü. "Matthew, burada bekleyebilir misin? Birisi yemek siparişini getirecek. Sonra seni annen ve babanla buluşturacaklar."

Matthew heyecanla başını salladı. Rue, koridorda hızla ilerlerken telefonunu çıkardı. Amiri Luke Holder telefonun diğer ucundaydı.

“Luke, sanırım onu bulduk. Koşucu Katilini. Herkesi acil olarak toplantı odasına çağır. Galiba onu gerçekten yakaladık!”

HANNAH

AN İTİBARIYLA

Hannah siren seslerini duyduğunda bulaşıkları yıkıyordu. Joe misafir odasında, Simon ise çatı katındaki çalışma odasında. Çocuklar da okuldaydı. Bir haftadan kısa bir süre içinde okul bitecek ve yaz tatiline çıkacaklardı. Lily'nin çocuklarının büyükanne ve büyükbabalarının yanında olduğunu biliyordu. Kendi iyilikleri için okuldan erken alınmalarının iyi olduğunu düşündü. Kurutma rafına bir tabak yerleştirdi. Onlar için ne kadar üzülse de bunun kendi çocuklarının başına gelmemiş olmasına şükreliyordu. Neyse ki onun sorunu değildi. Siren sesleri daha da yaklaştı. Kaygı içini kemirmeye başladı. Dışarıda güneş fırtına sonrası pırıl pırıldı; deniz, kayalıkların ötesinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Siren sesleri daha da yükseldi. Sanki daha yakına geliyorlardı. Hannah onların kendi sokaklarında olduklarını fark ettiğinde ilk aklına gelen geçen seferki gibi Lily ve Tom'un evi oldu.

Bulaşık bezini tezgâhın üzerine bıraktı, önlüğün bağlarını çözecekken araçların evlerinin önünde keskin bir frenle durduğunu duydu. Donup kaldı. Hızla pencereye koştu. Altı resmi polis aracı ve siyah bir SWAT tipi minibüs, çıkmaz sokağın ve evinin garaj yolunun karşısına açılı bir şekilde park etmişti. Siyahlar içinde tam teçhizatlı polisler araçlardan iner-

ken kalbi duracak gibi oldu. Kasklı, otomatik silahlar taşıyan polisler evlerinin girişine doğru geliyordu. Diğerleri havuz evine ve arazilerinin ormana yakın olan tarafına gidiyordu. Bir başka polis grubu evlerinin yanından geçerken eli boğazına gitti.

Kapılarına kuvvetlice vuruluyordu. “Açın kapıyı! Polis!”

Hannah merdivenlerden yukarı bağırdı, “Simon! Simon!”

Simon merdivenlerden gürültüyle indi, ön kapının yan tarafındaki büyük pencereden polisleri görünce oturma odasındaki sürme cam kapıya doğru gitti.

Hannah girişte donmuş bir halde duruyordu.

“Polis, kapıyı açın!”

Ön kapıya koçbaşının vurulma sesini duydu. Ama Hannah hareket edemiyordu. Ellerini karnına bastırmış halde girişteki seramik zemine mihlanmış gibi duruyordu.

Joe merdivenlerden koşarak indi. “Hannah? Neler oluyor?”

Hannah hâlâ hareket edemiyor, konuşamıyordu. Göz ucuyla kocasının zümrüt yeşili çimlerin üzerinde koşarak kulübesine inen uçurumun kenarındaki merdivenlere doğru gittiğini gördü. Bir zamanlar gördüğü fotoğrafları hatırladı; kocasının bastırduğu farklı kadın koşucuların fotoğraflarını. Fotoğraflarda giydikleri farklı kıyafetlere ve farklı hava koşullarına bakılırsa haftalar, hatta belki aylar boyunca çekilmişlerdi. O da biliyordu. Yıllardır görmezden gelmeye çalıştığı, bir mantık çerçevesine koymaya uğraştığı, haklı bir taraf görmeye ve kendine açıklamaya çalıştığı her şeyin açığa çıkmak üzere olduğunu biliyordu.

Bam. Bam. Bam. Kapıya vurmaya devam ediyorlardı.

Lily’nin bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı. İsviçreli ünlü psikiyatrist Carl Jung’un söylediği bir şeydi bu: *İnsanlar kendi ruhlarıyla yüzleşmekten kaçınmak için ne kadar saçma olursa olsun her şeyi yaparlar.*

Koçbaşının kulak patlatan darbeleri evinin içinde yankılanıyordu; camlar zangırdıyor, ruhu sarsılıyordu. *Baaam. Baaam.*

Joe hızla kapıyı açtı, polisler güruh halinde içeri daldılar.

Victoria Polis Departmanı ceket, kurşun geçirmez yeleği ve başında siyah bir şapkayla Dedektif Duval arkadan geliyordu. Silahını çekmişti. “Kocanız nerede, Bayan Cody? Simon nerede?”

Hannah, ağzı açık, başını sallıyordu. Hâlâ konuşamıyordu. Joe açık cam sürme kapıları işaret ederek “Şu tarafa gitti,” dedi.

Dedektif Duval ve polis memurları, Hannah’nın beyaz oturma odasından geçerek muhteşem okyanus manzarasına bakan açık cam sürme kapılardan hızla dışarı çıktı.

Hannah pencereye gitti. Joe da. Tam teçhizatlı polislerin kayalığın kenarındaki çim alanda kocasını yere indirmelerini izledi. Simon karşı koymaya çalışıyordu. Ama onu yere yatırdılar. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu tekrar yere indirdiler. Karnının üstüne. Bir polis memuru sırtına dizini bastırıyor, yüzünü çimlerin üzerinde yan tutuyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Çılgılık atıyordu. Bir başka polis de onu kelepçeledi.

“Onu neden alıyorlar?” diye sordu Joe.

Bu bir film, diye düşündü Hannah; hâlâ karşılık veremiyor, gerçek olduğuna inanmak istemediği şeyi dile getiremiyor ya da ifade edemiyordu. Arka bahçesinde olanlar gerçek değildi. Bu onun kocası değildi. O asla böyle şeyler yapmazdı. Arwen’dir diye düşündü. Bütün bunlar o garsonun suçuydu. Her şey kar taneleriyle boyanmış o aptal mavi minibüste oğluyla kasabaya geldiğinde ters gitmeye başlamıştı.

Arwen gelmeden önce mahallede her şey yolundaydı. Herkes karanlık aile sırlarını gülümseyen maskelerinin ardında başarıyla saklıyordu. Ama Arwen kafeslerini salladı. Fareler etrafta koşuşturmaya ve birbirlerine saldırmaya başladılar.

“Bayan Cody?” Joe, Hannah’nın koluna hafifçe dokundu.

“Defol git, Joe Harper, lanet olası evimden defol!”

Joe ağzı açık bakakalmıştı.

“Sen ve senin sorunlu annen. Bu sizin eseriniz. *Evimden defol git!*”

RUE

AN İTİBARIYLA

“Ne manzara ama,” diye fısıldadı Toshi Rue’ya. Rue, mesai arkadaşıyla Simon Cody’nin uçurum kenarındaki kulübesinin içindeydi. Simon gözaltına alınmıştı. Toshi’yle olay yeri inceleme ekibini bekliyordu.

Bina denizin üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duruyor ve kumtaşı kayalıklarına monte edilmiş dik ahşap merdivenlerle ulaşılabilirdi. Tam uçurumun kenarından bakılmadığı sürece, orada olduğunu bilmesi mümkün değildi. Meraklı gözlerden uzak, izole bir yerdi. Kapıyı zorla kırmak zorunda kaldılar. Sürgüyle kilitlenmişti.

Deniz tarafındaki pencerelere binanın o yüzü boyunca uzanıyordu. Bir duvara dayalı bir kanepeli yatak, diğer duvarda raflar, dolaplar, bir masa ve bir bilgisayar yazıcısı vardı. Doldurulmuş kuşlar görmeyen cam gözleriyle onları izliyordu; Matthew’un sözünü ettiği beyaz gelincik de oradaydı.

Toshi’ye “Bayağı güzel, haklısın,” diye karşılık verdi. Ses tonu, pencerede asılı duran rüzgâr çanının arasından denize bakarken hissettiği duyguyu yansıtıyordu. Kırılan kapıdan gelen okyanus esintisiyle yavaşça döndü. Kolyeler ve değerli taşlar ışığı yakalarken bir taraftan da çınılıyordu.

“Cody burada, kulübesinde oturuyor,” dedi Toshi. “O nefes kesici manzaraya bakarken her şeyi insan saçlarını hapseden reçinenin ardından görüyor. Peşine düştüğü, saldırdığı, tecavüz ettiği ve sopayla öldürdüğü kadınlardan aldığı ganimetlerin arasından.”

Rue başını salladı. “O çekmecelerdeki fotoğraflara bakılırsa, kurbanlarını harekete geçmeden önce bir süre takip ediyormuş.” Toshi’nin gözlerinin içine baktı. “Onu yakaladık.”

Toshi hafifçe homurdanarak “Matthew Bradley adında küçük bir mahalle hafiyesi yakaladı onu.”

Rue gülümsedi. Ardından gülmeye başladı. “Evet. Sekiz yaşında bir çocuğun keskin gözlerine ihtiyacımız olacağı kimin aklına gelirdi?” Gülümsemesi kayboldu. “Ufaklık bu görüntüleri bize getirmek için büyük çaba sarf etti ama Simon Cody’nin tek başına hareket etmemiş olma ihtimali de var. O ve Tom Bradley birlikte maraton koşuyorlardı. Muhtemelen zaman zaman birlikte antrenman da yapmışlardır.”

“Elk Gölü ve Goose patikaları uzun mesafe koşucuları için en iyi antrenman parkurlarıdır; sence elimizde bir katil ikili mi var? Harper’ın başına gelenlerde ikisinin de parmağı olabilir mi?”

Rue derin bir nefes aldı, cinayet gecesi kırmızı ışıktaki hızla geçen kar tanesi minibüsü düşündü. “Harper’ın Simon’la sadece yüzeysel bir bağlantısı olabileceğini düşünüyorum. DNA araştırmasının sonuçlarına ihtiyacımız var.”

Olay yeri inceleme gelmişti. Rue ve Toshi, teknisyenlerin rahat çalışabilmesi için merdivenlerden kayalığa çıktı.

Rue, Joe’nun ormanın yanındaki otlarla kaplı kayalıkta durduğunu gördü. Joe ona doğru yürüdü.

Toshi’ye “Bana onunla biraz zaman ver,” dedi. “Seninle karakolda buluşuruz.”

Toshi sorgulayan bir bakış attı.

“Görünüşe göre söyleyecek bir şeyleri var. Bakalım ne diyecek.”

Toshi tamam anlamında başını salladı ve aracına geri gitti. Yanma gittiğinde “Bir şey mi var, Joe?” diye sordu.

“Sizinle konuşmam gerek. O... o kişi Bay Cody değildi. Bay Bradley de değildi.

Bunu onlar yapmadı. Anneme onlar zarar vermediler.”

Rue şaşkınlık içinde kalmıştı. “Bunu sana söyleten nedir, Joe?”

“Biliyorum. Ben... Ben de oradaydım.”

JOE

ÖNCESİNDE

19 Haziran, Pazar

O ÖLDÜĞÜ GÜN.

Joe, Phoebe'nin babasının Kordel şapkasını ve kafa fenerini takarak dışarı fırladı ancak park yerine ulaştığında, annesinin ormanın içinde ne kadar uzağa koşmuş olabileceğini bilmediğini fark etti ve karanlıkta, bu fırtınada patikada onun peşinden giderse... Onu daha önce de böyle görmüştü. Gerçekle bağının kopma noktasına geldiği anlarda. Olmayan şeyleri duyuyor, görüyordu. Eğer onu yatağa yatırdıktan sonra haplarından birkaçını aldıysa, durumu gerçekten ciddi olabilirdi. Belki de bu yüzden karanlıkta ormana gitmişti.

Yardım çağırabilirdi ama gelmeleri uzun sürebilirdi. Hem ormanda bir dolu insanla birlikte her yönden üzerine gelen ışıklar, siren sesleri onu şaşkına çevirebilirdi. Joe'nun en çok endişelendiği yer Garry Kayalıkları boyunca patikanın çıktığı noktaydı. Garry Kayalıkları'na çıkmadan önce onu durdurması gerekiyordu.

Park yerindeki minibüsü gördü.

Minibüsü alırsa, hızla ormanın diğer tarafındaki otoparka gidebilirdi. Oradaki patikadan çıkana kadar annesi biraz durulmuş olurdu. Yorgun düşeceğinden onunla başa çıkması

daha kolay olacaktı. Eğer kayalıklarda park edip oradan patikaya girerse, peşinden koşup onu korkutmak yerine karşısından gelerek ona yaklaşıp bekleyebilirdi.

Joe minibüsün yedek anahtarlarını almak için aceleyle içeri girdi.

Minibüsü çalıştırıp park yerinden geri geri çıktı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda silecekleri hızla çalıştırarak yola koyuldu.

Boş bir kavşakta kırmızı ışıktaki geçti.

Otoparka geldi, park yerleri bomboştu. Patikanın başlangıç noktasının hemen önünde gıcırdayarak durdu. Torpido gözünde bir el feneri buldu; Bay Bradley'nin kafa fenerini yaktı.

Minibüsten fırtınanın ortasına inip uğuldayan ve inleyen ormana doğru koşmaya başladı. Okyanusun üzerinde gök gürlüyordu.

Ana patikanın yaklaşık yarım kilometre ilerisinde, sisin ve ağaçların arasında kırpışan bir ışık gördü.

Kıpırdamadan durup zar zor nefes alarak annesini bekledi.

Kadın patikaya yaklaşıncaya ona seslendi. "Anne!"

Kadın yavaşladı.

"Anne, bekle!" Ona doğru gitti.

Kadın aniden dönüp çalılıkların arasına daldı, hızla sık çalılıkları yara yara ilerlemeye başladı. Joe, annesinin kafa fenerinin ışığının sisin içinde, ağaç gövdelerinin arasında aşağı yukarı hareket ettiğini gördü. Fenerini ormanın içine doğrulttu. Onun nereye gittiğini görmeye çalışıyordu. Panik, kalbinin tam ortasına saplanan bıçak gibiydi.

Ağaçların diğer tarafındaki uçuruma doğru gidiyor.

Joe, annesinin ardından çalılıkların içine daldı. Kafa fenerinin seken ışığını takip ediyordu. "Anne! Benim! Joe! Lütfen dur!"

Ama ışık huzmesi sisin içinden geçerek ilerlemeye devam etti. Annesinin düştüğünü duydu, ardından sürünmesini. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Uçuruma ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Annesine seslenerek daha da hızlandı.

Yine düşmüştü. Feneri söndü.

Joe durdu. “Anne?”

Sadece yağmurun pıttırtısı ve ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusu vardı.

Gök gürledi ve dal parçaları aşağıya savruldu. Joe dikkatle ışığını yere tutarak ilerledi. Çamurda onun ayak izlerini gördü.

“Anne?” diye seslendi, titrek ve temkinli bir sesle. Şimşek çaktı, gök gürledi. O anda annesi eğrelti otlarının arasından fırladı; yaralı bir geyik gibi sendeleyerek uçurumun kenarına doğru çılgınca koşmaya başladı. Joe, onun hayatından endişe ederek peşinden fırladı.

Ağaçların arasından çıktığında onu orada, tam uçurumun kenarında gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Nefesi kesildi. Fenerinin ışığını kısa süreliğine annesinin yüzüne tuttuğunda yüzündeki kesikleri fark etti. Panikle temkinli olmak arasında gidip geliyordu. Onun sanrılı, manik evrelerinden birinde olduğunu görebiliyordu.

Joe elini kaldırdı. “Sorun yok anne, benim, Joe, sorun yok. Elimi tut.” Ona elini uzattı

Kadın ona vahşi bir hayvan gibi saldırıp yüzüne vurdu. Şapkası kafasından uçtu, kapüşonu düştü. Kafa fenerinin ışığı Joe’nun yüzüne vurdu. Kadın bir an için duraksadı. “Sen?”

Gözlerindeki korku ve endişe büyüdü. “Evet, evet, benim anne. Sorun yok. Elini ver bana.” Tekrar elini uzattı.

Rüzgâr aniden şiddetlendi. Ağaçlar eğildi, kopan bir dal parçası savrulup annesinin başının yan tarafına çarptı. Kadın çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Joe onu yakalamak için öne doğru atıldı ama annesi karşı koyuyordu. Ayaklarının

umtaşı ufalanıp eziliyordu. Bileğini
Phoebe'nin bilekliğini kopardı. Geriye
olları havada döndü. Joe annesinin çığlı
n o mide bulandırıcı çarpma sesini du
Çığlığın sesi rüzgâra karıştı, gök gün

çinde donakaldı. Küçük adımlarla yav
na geldi, aşağıdaki karanlık boşluğa b
di. Artık tek duyabildiği rüzgâr ve ya

üyle patikaya geri koştu. Kayalıklara
alanını geçti, el feneriyle kaygan bas
di, kafa fenerini düşürmüştü.

annesini taşlık sahilde bulduğunda, ö
p her tarafı kırılmıştı, kanlar içindeyd
maya karşı hıçkırma hıçkırma ağlamaya b

RUE

AN İTİBARIYLA

Rue, Joe'nun yanındaki bankta oturup, olanları itiraf ederken onu sessizce dinledi.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Birlikte denizi seyrettiler.

“Neden, Joe?” diye sordu alçak sesle. “Neden hemen bize gelip olanları anlatmadın?”

“Ben... ben korkmuştum. O... o çok kötü durumdaydı ve ben çok korkmuştum.

Yalnızdım. Kimsem yoktu. Ben... bana ne olacağını bilmiyordum; hapse girmek istemiyordum. Ayrıca üzerinde çalıştıkları ile ilgili kimseye bir şey anlatmak zorunda kalmak istemedim çünkü Phoebe'yi korumak istiyordum. Ama sonra Phoebe'nin ailesini tutukladınız. Bu zaten hepsine yeterince zarar verdi.”

“Anlamadım.”

Derin bir nefes aldı. “Rica ediyorum, Phoebe'nin ya da medyanın bilmesine izin vermeyin. Bu konuyu araştırdım. Yasalara göre, sabıka kaydı bu şekilde silinmiş genç bir suçlunun kimliği kamuoyuna açıklanamaz. Polis tarafından bile.”

“Neden söz ediyorsun, Joe?”

“Katil çocuk oydu.”

“*Kim?*”

“Bayan Bradley. 1989’da Medicine Hat’te erkek arkadaşıyla birlikte kendi ailesini öldüren çocuk oydu. Bayan Bradley, Sophie McNeill’di.”

DALGA ETKİSİ

AN İTİBARIYLA

4 Eylül, Pazar

Kiliseden çıktıktan sonra Lily, Tom ve çocuklar eve doğru yürüyorlardı. Su kenarındaki bir yiyecek kamyonundan külahta dondurma almak için durdular. Lily kocasına baktı. Tom ona romlu üzümlü bir külah uzatırken gözlerinin içi gülüyordu.

“Bu tada nasıl tahammül ediyorsun aklım almıyor,” dedi.

Matthew, ağzı çikolata parçalı dondurmaya dolu “Evet, iğrenç,” dedi.

“Aynen,” dedi Phoebe.

“Neyse ki siz yemek zorunda değilsiniz,” dedi Lily, dondurmasını yalayıp.

Çocuklar göletteki ördekleri beslemek için önden koşarken o ve Tom yavaşça yan yana yürüdü. Güneş ılık ılık Lily’nin omuzlarına vuruyordu. Yol kenarlarındaki çiçekler tam bir renk cümbüşü içindeydi. Hepsinden önemlisi, Bradley’ler artık medya tarafından takip edilmiyordu. Tüm heyecan hemen üç kadını öldürmekle suçlanan ve Koşucu Katili olarak adlandırılan Simon Cody’ye yönelmişti. Emekli emniyet uzmanlarının katıldığı tartışma programlarında Simon’ın daha pek çok vakayla bağlantılı olabileceğine dair spekülasyonlar yapılıyordu. Lily’nin aklına dün gece televizyonda bir kriminoloğun söyledikleri geldi.

Bir sosyopat, Profesör Simon Cody gibi bir seri tacizci, bir gün aniden kalkıp bunu yapmaz. Pratik gerektirir. İncelik. Bunu daha önce de yapmıştır. Daha fazlası olacağından hiç şüphem yok.

Tom, Simon Cody'nin tutuklanmasından kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. Arwen'in cesedinden alman sperm DNA'sı diğer koşucu kurbanlarla eşleşmişti. Hannah sorgulandı ve hemen ertesi gün Jacob ve Fiona'yı da alıp Winnipeg'e uçtu. Orada geçici olarak anne babasının yanında kalacaktı. Denize bakan kayalıkların üzerindeki Cody'lerin büyük evi boş ve kapalı bırakılmıştı.

İronik ama pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Di-anne Klister, ısı güdümlü bir füze gibi, medyanın ilgi odağı oldu ve Koşucu Katili Kordel Üniversitesi profesörü Dr. Simon Cody'yi temsil etmeyi teklif etti.

“Görmüş müydün, Simon hakkında en ufak bir farklı düşüncen olmuş muydu?” diye tekrar sordu Lily Tom'a. “Çünkü ben göremedim. Sadece Simon'ın, bir felsefe profesörünün olabileceği kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Ama sen onunla içtin, onunla antrenman yaptın, onunla yarışlara katıldın. Onu tanıyordun.”

“Geriye dönüp baktığımda bazı işaretler vardı gibi geliyor. Arwen'e ve bana karşı davranışları... teknesinde oturup o fotoğrafları çekmesi, bana söylediği şeyler. İçinden sızan karanlık bir taraf vardı.”

“Giderek kötüleşmiş miydi?”

“Herhalde. Genelde bu tür şeyler böyle gelişir. Muhtemelen tekrar öldürmeye hazırdı; bunu nasıl yapacağını bulmaya çalışırken de sabırsızlanıyordu.”

“Sence eline fırsat geçse Arwen'e zarar verir miydi?”

“Simon pragmatik biriydi. Kendi arka bahçesinde avlanmazdı,” dedi Tom. “O akıllı, hesabını iyi yapan bir avcı.

Hayatta kalan olmak için uğraşıyordu. Dedektif Duval ve Hara'nın onun kulübesinde yeni bir kurbanı takip ettiğine ve hazırladığına dair kanıt bulduklarına bahse girebilirdim. Ama daha uzakta bir yerde.”

Tenine değen bir esintiyle ürperdi. “Ama sonra Arwen geldi ve mahalledeki herkesin kafasını karıştırdı. Sokağın karşı-sındaki katil dahil.”

Tom alaycı bir gülümsemeyle dondurmasından bir parça aldı.

“Sanırım Hannah onunla ilgili gerçeği biliyordu,” dedi Lily. “En azından belli bir düzeyde. Bana o fotoğrafları göstermesinin ve onları polise götürmesinin nedeninin bu olduğuna inanıyorum. İnkâr. Saptırma.”

Durup bir banka oturdular; bacakları birbirine değiyordu. Tom'un onun Sophie olduğunu başından beri bildiği gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Onunla evlendiğini, bir aile kurduğunu ve bunca yıl onunla yaşadığını ve sessizliğini koruduğunu. Ona tekrar, onun rehabilitasyonun örnek çocuğu olarak kalmasını *istediğini* söyledi. Dee'nin çalışmalarının layık olduğu saygıyı görmesini istiyordu. Bozuk zihinlerin araştırmacısı olmaya devam edecekti. Her zaman şiddetli bir akıl sağlığı savunucusu olmuştu. Ona göre, bu mücadelesini sürdürmenin bir yolu damgalamaya karşı durmaktan vazgeçmemekti.

Onarıcı adalete inanıyorum, Lily. Toplum tarafından olumsuz etiketlenmedikleri takdirde insanların kendilerini olumlu yönde geliştirebileceklerine inanıyorum.

Lily'nin, hastası Tarryn Wingate için de onarıcı adalet programının işe yarayacağına inandığı gibi.

Karanlık geçmişini gün yüzüne çıkarmadığı sürece Garth Quinlan'ın daha iyi bir baba ve topluma yararlı bir insan olabileceğine inandığı gibi.

Bir süre Lily, Tom'un Arwen'e zarar vermiş olabileceğinden gerçekten korkmuştu. Mutlaka Tom da aynı şeyi onun için düşünmüştü. İkisinin de fırsatı vardı. İkisinin de nedeni vardı. Ama Lily o gece son bir çabayla Arwen'i kitabı yazmaktan vazgeçirmek için yola çıkmıştı. Arwen'i terapinin ona hâlâ yardımcı olabileceğine ikna etmek istemişti. Bu olayın duyulmasının çocuklar için hiç iyi olmayacağını söyleyecekti. Ama evine gittiğinde kimseyi bulamamıştı. O an, Lily'nin bir yanı rahatlamıştı. Arwen'e zarar *vermeyeceğine* dair kendine tam olarak güvenmiyordu. Eğer Arwen aklıseline kulak vermeyi reddetmiş olsaydı, belki de onu öldürmeye kadar gidebilirdi.

Lily derinlemesine baktığında, işin özünde Chrissie Arwen'i öldürmüştü. Bütün suç ondaydı; ta Glenn Den-nig'deki o güne kadar uzanan hatalar zinciri. Eğer onun yaptıkları olmasaydı, Chrissie Arwen şu anda hâlâ hayatta olabilirdi.

Kocasına baktı. Tom'un gözleri onun gözleriyle bu'uştu. İçinde garip bir his kabardı, göğsü sıkıştı.

Belki de o ve Tom gerçekten tencere kapak gibiydi. O da kendisi gibi kaçaktı. Tom'un dediği gibi, insanoğlu inanılmaz karmaşık yaratıklardı. Bazen soruların yanıtları basit ders kitaplarında bulunmuyordu. Bazen iki kişi arasındaki çekim, şiddetli bir fırtınada oluşabilirdi. Tıpkı Sophie ve Vincent'la olduğu gibi.

Ayrıca her evliliğin kendine ait sırları vardı.

"Seni gerçekten seviyorum," dedi Lily.

Tom ona baktı. Dondurma parmaklarının arasından damlıyordu. Ağladı ağlayacak gibiydi.



Matthew dondurmasını bitirmişti, külahının son parçalarını ördeklere atıyordu.

“Bu onlar için iyi değil, biliyorsun,” dedi Phoebe. “İçinde şeker ve katkı var.”

Matthew duymamış gibi davrandı. Bir parça daha attı, bankta oturan anne ve babasına göz attı. Yan yanaydılar. Birbirlerine değiyorlardı. Gözleri yaşardı. Göğsünde gurur ve sevgi karışımı sıcak bir his kabardı. Cinayet dedektifi ondan çok iyi bir dedektif olacağını ve onunla iletişimde kalabileceğini söylemişti. Kendisini ve Dedektif Toshi Hara’yı tekrar ziyaret etmek isterse karakolu gezdirmeyi de teklif etmişti. Matthew, Dedektif Hara’nın o kıyafetler içinde çok havalı göründüğünü düşündü. Polislerin böyle görünebileceğini bilmiyordu. Dedektif Hara, Matthew’u cesareti için övüp, onun madalya alması gerektiğini söylemişti. Annesi ve babası ona sıkıca sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamışlar, onun harika bir çocuk olduğunu ve “günü kurtardığını” söylemişlerdi. Phoebe bile, isteksizce de olsa, onun çok havalı bir küçük kardeş olduğunu kabul etmişti.

Ama Phoebe mutsuzdu çünkü Joe gidiyordu. Hoşça kal demeye gelmişti. Annesiyle olanlardan sonra Ontario’ya geri dönüyordu.

“Joe için üzgünüm,” dedi alçak sesle, bir kırıntı daha attı.

Phoebe bakışlarını ona çevirdi. Matthew, onun kaşlarını çatmaya çalıştığını görebiliyordu ama bugün bunu başaramadı. Dudağı titriyordu. Kız kardeşi güzel görünüyordu, suratında o tuhaf makyajdan eser yoktu. Sanki şu anda bir ucube olmak için o kadar da çabalamıyor gibiydi.

“Sorun değil,” dedi Pheobe. “Ben... onu tekrar görürüm, belki.”

“Belki de görmezsin.”

“Her neyse. Polisin onu tutuklamamasından, adli tabibin kaza sonucu öldüğüne karar vermesinden mutluyum.

Polislerin biyolojik babasını bulmasına yardım etmesine de sevindim.”

Matthew başını salladı. İnsanın babasının olması güzel diye düşündü. Babasını hapisten çıkarmasalardı ne yapardı bilmiyordu.



Rue ve Eb, Joe ile havaalanında check in kontuarındaydılar. Joe’nun sırtında Eb’in ona verdiği büyük bir sırt çantası vardı. Durdu, nefes aldı.

“İyi misin?” diye sordu Rue. Üzerinde rahat kıyafetler vardı. Son zamanlarda o ve Eb, Joe ile epey vakit geçirmişlerdi; kano kiralayıp denize açılan dar geçitte kürek çekmişler, yürüyüşlere çıkmışlardı. Bu, Seth’in taşınmasını kafasından atmasına yardımcı olmuştu. Eb ve Joe’ya da iyi gelmişti.

Joe başını salladı. “Beni bekliyor olacak. Lanet olsun... Gerginim... Ben...”

Rue Joe’nun koluna dokundu. “Sorun değil, adım adım ilerle. Ona da biraz anlayış göster. Bir oğlu olduğunu bile bilmiyordu.”

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi Joe, bakışları Eb ve Rue arasında gidip gelirken. “İkinize de. Tüm bu eşyalar için, evinizde kalmama izin verdiğiniz için.” Gözleri doldu, elleri hafiften titriyordu. “Bu işin üstesinden gelmeme yardım ettiğiniz ve bundan sonra olacaklarla başa çıkmamı sağladığınız için. Ama en çok da onu bulduğunuz için. Babamı.”

“Polisin elindeki araç gereç işe yarayabilir,” dedi Rue.

“Ama sen daha fazlasını yaptın, bir taraftan da özel bir dedektif tuttun.”

“Sadece işleri hızlandırmak için. Zor bir şey değildi, Joe. Süreci başlattığında oraya kendi başına da varabilirdin, bundan eminim. Saklanıyor falan değildi, sadece senden haberi yoktu. Baban da iyi ve nazik bir adama benziyor. Hayatının bir kısmında çok ama çok özel bir gencin varlığından habersiz olduğu için üzgünüm. Keşke annen de seni onunla paylaşma fırsatını kaçırmamış olsaydı.”

Joe duygularını göstermemekte zorlanıyordu. Eb, Joe utanmasın, kendini kötü hissetmesin diye bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Rue Joe’ya sıkıca sarıldı, bu çocuğa karşı fazlasıyla sevgi ve şefkat hissediyordu. Onu anlıyordu. Kendine benzeyen, kan bağının olduğu insanlara ait olmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çocuğun omzunu okşayarak kulağına eğildi. “Sen gerçekten özel bir insansın, Joe. Bunu unutma. Bradley’ler çok şanslı. Özellikle Phoebe ve Matthew. Annenin eşyalarına yaptıklarıyla o çocukların hayatını kurtardın. Sen kazandın. Ben de kazandım. Ben peşinde olduğum kötü adamı yakaladım. Sen arkadaşını korudun.”

“Şimdilik.”

Rue geriye bir adım atarak “Evet. Şimdilik,” dedi. “Kendine iyi bak Joe. Bize ihtiyacın olursa her zaman burada olacağız. İstedığın zaman ara ya da ziyaret et.”

“Hoşça kal, dedektif. Hoşça kal, dostum,” dedi Eb’e.

Rue ve oğlu omuz omuza durup, Joe’nun check in’den geçip güvenlik alanına girmesini izlediler. Joe el salladı, sonra da gözden kayboldu.

Rue alçak sesle “Artık sadece sen ve ben varız, evlat,” dedi.

“Sana söylemiştim, anne. Benim için sorun yok.” Bir an duraksadı. “Eziğin teki olsa da babamı hâlâ seviyorum. Uzaklara gidecek falan değil ya.”

“Öyle, sadece kız arkadaşlarını takip edip bana kalp krizi geçirtme, tamam mı?”

Eb annesinin koluna girdi, birlikte arabaya doğru yürüdüler. Rue, onun gergedanları kurtar bilekliğini bulup yeniden taktığını fark etti. Bununla ilgili bir şey söylemedi.



O gece Lily masasında oturmuş günlüğüne yazıyordu. GARTH'a verdiği öğüdü şimdi kendisi tutuyordu. Ölümü halinde çocuklarının gerçeği öğrenebilmeleri için geçmişini belgeliyordu. Bir gün öğreneceklerdi, o öldükten sonra bile olsa. Öğrenmeye hazır olduklarında, gerçeği burada bulacaklardı. Ve bu, başkasının değil, *onun* anlatısı olacaktı. Onun bakış açısından. Vincent'in ya da Chrissie Arwen'in değil. Ne de olsa tarih, hayatta kalanlar tarafından anlatılırdı. Ve Lily, burada hayatta kalan tek kişiydi, kendi elleriyle kendini yetim bırakmış biri. Ama şimdilik kendi çocuklarının masumiyetini koruyacaktı. Onları sevgiyle büyütmek, güçlü ve dirençli yetiştirmek için elinden geleni yapacaktı. Kendine çocuk sahibi olmanın umudun ve kefaretin eylemi olduğunu hatırlattı. Bu yeniden keşfetmek için bir fırsattı. Anne babalar, genellikle, dünyayı çocukları için daha iyi bir yer haline getirmek için ellerinden geleni yaparlardı. Bu, insan olmanın doğasında vardı. Lily de iyi bir anne olacaktı. Mahkeme ona bu fırsatı vermişti. Tom da öyle. Bunu boşa harcamayacaktı. Kimsenin bunu ondan almasına da izin vermeyecekti.

Lily notlarının en üstüne, Joe'nun Phoebe'ye verdiği ve şimdi kızının odasında asılı olan Arwen'in tablolarından birindeki sanatçı ifadesini aynen geçirdi:

*Tarotta “Ölüm” kartının getirdiği değişime karşı durmamak en iyisi. Karşı koymak değişimi zorlaştıracaktır. Acı verecektir. Onun yerine, bırakmalı, olması gereken değişime kucak açmalı ve onu yeni bir başlangıç olarak görmeli. Ölüm kartı, ileriye gidebilmek için geçmişe çizgi çekmeniz gerektiğine dair bir işarettir. Der ki: Artık işine yaramıyorsa bırak gitsin.**

Ressamın sözleri. Ölüm. 36x48. Yağlı boya tablo.



YAZARIN NOTU

Hastanın Sırrı’na yazdığım önsözde, bu öyküyü yazma fikrinin gerçek bir suçun çevresinde geliştiğini belirtmiştim. Lily’nin geçmişi, 23 Nisan 2006’da Medicine Hat bölgesinde meydana gelen şok edici bir aile cinayetinden esinlenmiştir. Gerçek bir S.M. olmasa da ülke dışında üretilen içeriklerde adı geçmesine rağmen Kanada yasalarına göre kimliği açıklanamayan gerçek bir J.R. var.

Benim Lily’yim gibi J.R. de kısmen yasak aşk yüzünden, o zamanlar yirmi üç yaşında olan erkek arkadaşının (adı Jeremy Allan Steinke) yardımıyla ailesini öldürmeye itilmişti.

J.R. Kanada tarihinde birden fazla cinayet suçundan mahkûm edilen en genç kişi oldu. On dört yaşından küçük bir çocuk için verilebilecek en yüksek ceza on yıl olduğundan 2016 yılında serbest bırakıldı.

J.R. rehabilitasyon başarısının örnek çocuğu olarak adlandırıldı. Olay yerine ilk müdahale eden polis memuru dahil olmak üzere başkaları bu konuda ikna olmadı.

Kurgusal Lily’nin geçmişindeki cinayet detaylarının çoğu doğrudan gerçek suçla ilgili bilgilerden alınmış olsa da korkunç olaylara tanıklık edecek bir Chrissie benzeri aslında

yoktu. Chrissie'nin küçük kardeşi dahil olmak üzere diğer yönler de tamamen kurgusaldır.

Ancak duruşmalar sonrası rahatsız edici bir soru yanıtsız kalmıştı. Ne J. R. ne de Jeremy Steinke, J. R.'ın küçük kardeşinin ölümünün sorumluluğunu üstlenmişti.

O evde gerçekte ne olduğunu sadece bu ikisi biliyordu ve içlerinden biri doğruyu söylemiyordu.